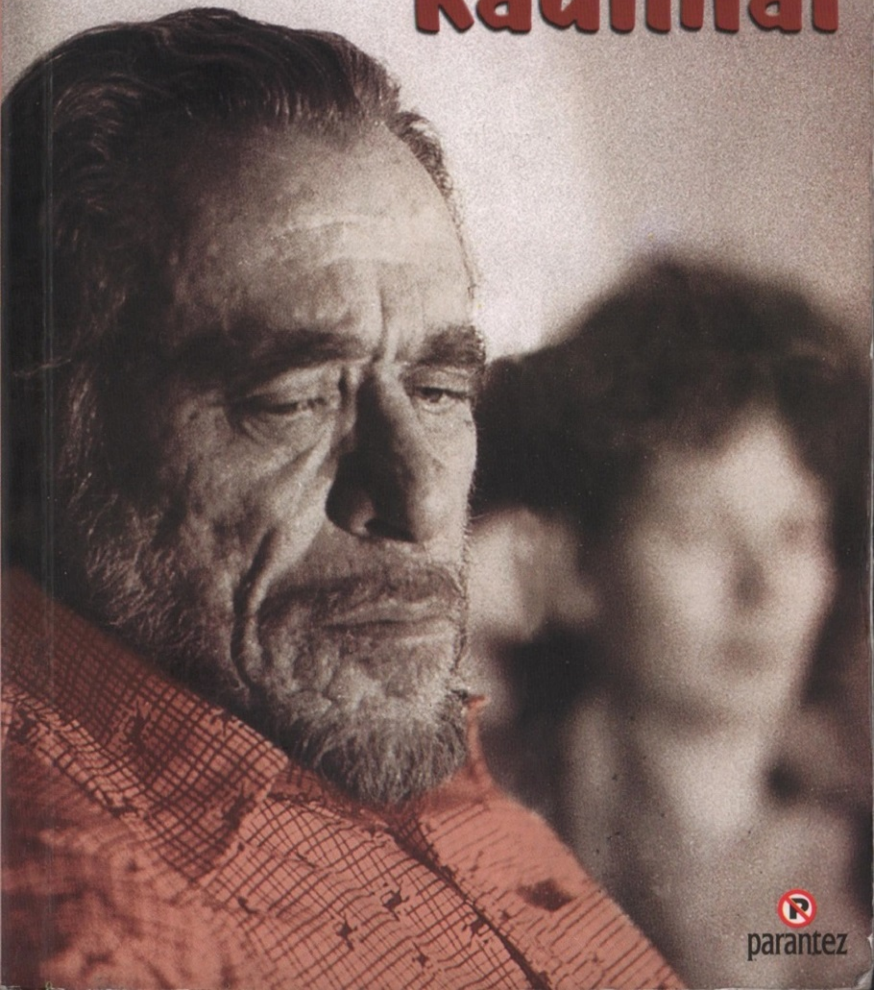
CHARLES BUKOWSKI

kadınlar

parantez

Charles Bukowski

KADINLAR

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
Asmalı Mescid Mah. Tünel Meydanı, Tünel Geçiti İş Hanı, C Blok, Kat 4 D. 424,
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 65 16 E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.parantez.net
Yayıncı Sertifika No. 10858
Yedinci Baskı: Nisan 2014
Yayın Yönetmeni: Metin Celâl
Çeviri: Avi Pardo
Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Baskı: Umut Matbaacılık ve Kağıtçılık Ltd. Fatih cad. Yüksek sok. No.11, Başak Han,
Merter, İstanbul (0212 637 04 11), Sertifika No. 22826
Kitabın Orjinal Adı: "Women"
Copyright: © 1978 by Charles Bukowski
This book is published with the arrangements of ONK Agency Ltd.
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez
ISBN 978 - 975 - 8441 -79 - 2

Charles Bukowski

KADINLAR

Çeviri: Avi Pardo

parantez

"Pek çok iyi adam bir kadın yüzünden köprü altını boylamıştır."
HENRY CHINASKI

1

Elli yaşındaydım ve bir kadınla yatağa girmeyeli dört yıl olmuştu. Kadın arkadaşım da yoktu. Sokakta yanlarından geçerken veya başka yerlerde bakıyordum onlara; ama özlem duymadan, anlamsızlık duygusuyla. Düzenli olarak mastürbasyon yapıyordum, fakat bir kadınla ilişki sürdürme fikri –cinsellik söz konusu olmaksızın bile- hayal gücümü aşıyordu. Evlilik dışı 6 yaşında bir kızım vardı. Annesiyle birlikte yaşıyordu, nafaka ödüyordum. Yıllar önce, 35 yaşındayken bir kez evlendim. O evlilik iki buçuk yıl sürdü. Karım beni boşadı. Sadece bir kez aşık oldum. Aşık olduğum kadın akut alkolizmden öldü. Öldüğünde 38 yaşındaydım, o ise 48. Karım benden 12 yaş daha gençti. O da öldü yanılmıyorsam, ama emin değilim. Boşandıktan sonra 6 yıl boyunca her Noel mektup yazdı bana. Bir kez bile yanıtlamadım...

Lydia Vance'i ilk kez nerede gördüğümden emin değilim. 6 yıl kadar önceydi, postanedeki memuriyetimden istifa etmiş, yazar olmaya çalışıyordum. Korkudan ödüm bokuma karışıyor, her zamankinden daha fazla içiyordum. İlk romanımı yazmaya çalışıyordum.

Yazarken her gece bir şişe viski ve altılık bira paketleri tüketiyordum. Ucuz puro tüttürüyor, yazıyor, içiyor, ortalık aydınlanıncaya kadar radyoda klasik müzik dinliyordum. Gecede on sayfa gibi bir hedef saptamıştım ama ancak ertesi gün bilebiliyordum kaç sayfa yazdığımı. Sabah kalkar, kusar, sonra kaç sayfa yazdığıma bakmak için salona girip kanepenin üzerindeki sayfaları sayardım. On sayfadan fazla olurdu mutlaka. Bazen, 17, 18, 23, 25 sayfa. Tabii ki işin temizlenmesi, hatta bir kısmının çöpe atılması gerekiyordu. Yirmi bir gecemi aldı o ilk romanı yazmak.

Yaşadığım avludaki binaların sahipleri hemen arkamdaki dairedeydiler ve aklımı kaçırmış olduğumu düşünüyorlardı. Her sabah uyandığımda ön balkonda büyük bir kesekağıdı bulurdum. İçeriği genellikle değişirdi, ama daha çok domates, turp, portakal, yeşil soğan, çorba konservesi ve kırmızı soğan olurdu kesekağıdında. Her iki gecede bir onlarla bira içerdim. İhtiyar sızar, yaşlı karısı ile elele tutuşup arada sırada öpüşürdük. Kapıdan çıkarken sıkı yumulurdum mutlaka. Yüzü kırış kırıştı, ama bu onun suçu değildi. Katolik'ti, Pazar sabahları pembe şapkasını başına geçirip kiliseye giderken pek hoş görünürdü.

Lydia Vance'i ilk şiir dinletimi verdiğim gece tanımıştım galiba. Kenmore Bulvarı'nda bir kitapevinde, The Drawbridge. Ödüm bokuma karışıyordu yine. Üstün, ama ödü bokuna karışmış hissediyordum kendimi. İçeri girdiğimde sadece ayakta duracak yer vardı. Zenci bir hatunla yaşayan kitapevinin işletmecisi Peter'ın önünde bir yığın banknot duruyordu. "Her dinleti böyle dolsa bir Hindistan yolculuğu daha yapabilirim!" dedi bana. İçeri girdim, alkışlamaya başladılar. İlk şiir dinletimdi, bekaretimi kaybetmek üzereydim.

Yarım saat okuyup ara verdim. Henüz ayıktım, karanlığın içinden bakan gözleri fark edebiliyordum. Birkaç kişi yanıma gelip benimle konuştu. Sonra bir boşluk anında Lydia Vance rampa etti. Masalardan birine oturmuş bira içiyordum. Ellerini masanın kenarına koydu, eğildi ve bana baktı. Uzun, kestane rengi saçları vardı, çok uzun. Burnu dikkat çekiciydi, gözlerinden biri diğerine tam uy-

muyordu. Ama hayat saçıyordu –biliyordunuz orada olduğunu. Aramızda bir elektriklenme olduğunu hissedebiliyordum. Bu elektrik dalgalarının bazıları kafa karıştırıcı ve nahoştu, ama oradaydılar. O bana baktı, ben de ona. Yakası saçaklı süet bir kovboy ceketi vardı Lydia Vance'in üzerinde. "Püsküllerini parçalamak isterdim," dedim ona, "ordan başlayabiliriz!" Lydia gitti. İşe yaramamıştı. Hiçbir zaman bilemedim kadınlara ne diyeceğimi. Ama kıçı güzeldi. Benden uzaklaşan o harikulade kıçı seyrettim.

Dinletinin ikinci bölümünü tamamladım ve kaldırımda yanlarından geçtiğim kadınları nasıl unutursam, Lydia Vance'i de öyle unuttum. Paramı aldım, birkaç peçeteyle birkaç kağıt parçası imzaladım, sonra çıktım ve eve gazladım.

Her gece ilk romanımın üzerinde çalışıyordum. 18:18'den önce asla başlamazdım yazmaya. Annex Terminal'i Postanesi'nde çalıştığım günlerde mesaimin başlama saatiydi 18:18. Saat 18:00'di geldiklerinde: Peter ve Lydia Vance. Kapıyı açtım. "Bak Henry, ne getirdim sana!" dedi Peter.

Lydia sehpanın üzerine çıktı. Daha önce üstünde gördüklerimden bile dar bir kot giymişti. Uzun, kestane rengi saçlarını bir yandan öbür yana savurdu. Deliydi; mucizevi. İlk olarak onunla gerçekten sevişme ihtimalini düşündüm. Şiir okumaya başladı. Kendi şiirleri. Berbattılar. Peter onu durdurmaya çalıştı.

"*Hayır! Hayır! Kafiyeli şiir okunmaz Chinaski'nin evinde!*"

"Bırak, okusun, Peter!"

Kalçalarını seyretmek istiyordum. Sehpanın üzerinde uzun adımlarla bir ileri bir geri gidip geliyordu. Sonra dans etmeye başladı. Kollarını salladı. Şiirleri çok kötüydü, vücudu ve deliliği değil.

Sehpadan yere sıçradı Lydia.

"Beğendin mi, Henry?"

"Neyi?"

"Şiirleri."

"Beğendiğimi söyleyemem."

Lydia elinde şiir sayfalarıyla öylece duruyordu. Peter onu tuttu.

"Düzüşelim!" dedi ona. "Hadi, düzüşelim!"

Lydia onu itti.

"Pekala," dedi Peter. "Öyleyse ben gidiyorum!"

"Gidersen git. Benim arabam var," dedi Lydia. "Eve dönebilirim."

Peter kapıya gitti. Durup döndü. "Pekala, Chinaski! Sana ne getirdiğimi unutma!"

Kapıyı çarptı ve gitti. Lydia kanepeye oturdu, kapıya yakın. Bir metre uzağına oturdum. Baktım ona. Harikulade görünüyordu. Korkuyordum. Uzanıp saçına dokundum. Sihirdi saçları. Çektim elimi. "Hepsi senin saçın mı gerçekten?" diye sordum. Biliyordum onun olduğunu. "Evet," dedi, "hepsi benim." Elimi çenesinin altına yerleştirip son derece becereksiz bir biçimde yüzünü kendime doğru çevirmeye çalıştım. Kendimden emin değildim bu durumlarda. Hafifçe öptüm.

Ayağa fırladı Lydia. "Gitmem gerek. Çocuk bakıcısına para ödüyorum."

"Dur," dedim, "kal. Ben öderim. Biraz daha kal."

"Hayır, kalamam," dedi. "Gitmeliyim."

Kapıya doğru yürüdü. Peşinden gittim. Sonra kapıyı açtı. Sonra döndü. Tuttuğum gibi kendime çektim. Yüzünü kaldırıp minicik bir öpücük verdi bana. Sonra geri çekilip şiir sayfalarını tutuşturdu elime. Kapı kapandı. Elimde sayfalarla kanepeye oturup arabasını çalıştırışını dinledim.

Şiirler teksir edilip zımbalanmışlardı, başlığı da HERRR'di. Birkaçına göz gezdirdim. İlginçtiler, mizah ve cinsellik dolu, ama kötü yazılmışlardı. Lydia ve üç kızkardeşine aittiler –bir arada şen şakrak ve seksi. Sayfaları fırlatıp viski şişesini açtım. Hava kararmıştı. Radyoda daha çok Mozart, Brahms ve Bee çalıyordu.

2

Birkaç gün sonra Lydia'nın bir şiiri çıktı postadan. Uzun bir şiirdi, şöyle başlıyordu:

Çık dışarı, yaşlı dev,
Çık karanlık deliğinden, yaşlı dev,
Bizimle güneşe çık da
Saçına papatya takalım...

Şiir bu şekilde sürüyor, bana mutluluk ve bilgelik getirecek dişi geyiklerle dans etmenin ne kadar güzel olacağını anlatıyordu. Komodinin çekmecesine koydum mektubu.

Ertesi sabah ön pencere camının tıkırdanmasıyla uyandım. Saat on buçuktu.

"Git," dedim.

"Lydia ben," dedi.

"Tamam, bir dakika."

Üzerime gömleğimi ve pantolonumu geçirip kapıyı açtım. Sonra banyoya koşup kustum. Dişlerimi fırçalamayı denedim ama tekrar kustum –diş macununun tatlılığı midemi bulandırmıştı. Sonra çıktım.

"Hastasın sen," dedi Lydia. "Gitmemi ister misin?"

"Yo, hayır. İyiyim. Hep böyle uyanırım ben."

İyi görünüyordu Lydia. Perdelerden içeri sızan ışık parlıyordu üzerinde. Elinde bir portakal vardı, havaya atıp tutuyordu. Dönüyordu portakal sabah güneşinde.

"Kalamam," dedi, "ama senden bir ricam olacak."

"Elbette."

"Ben heykeltıraşım. Başını yontmak istiyorum."

"Olur."

"Benim evime gelmen gerekecek. Atölyem yok. Evimde çalışmak zorundayız. Bu seni huzursuz etmez, değil mi?"

"Hayır."

Adresini ve oraya nasıl gidileceğini not aldım.

"Sabah on bir sularında gelmeye çalış. Çocuklar okuldan döndükten sonra çalışmak mümkün olmaz."

"On birde sendeyim," dedim.

Kahvaltı masasında Lydia'nın karşısına oturdum. Kocaman bir kil yığını vardı aramızda. Soru sormaya başladı.

"Annen baban hayattalar mı?"

"Hayır."

"Los Angeles'ı seviyor musun?"

"En sevdiğim kent."

"Neden kadınlar hakkında bu biçimde yazıyorsun?"

"Hangi biçimde?"

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Senin kadar iyi yazan bir adamın kadınlar hakkında hiçbir şey bilmemesi son derece üzücü bana kalırsa."

Bir şey demedim.

"Lanet olsun! Lisa hangi cehenneme sakladı şunu...?" Odayı aramaya başladı. "Ah, annelerinin aletlerini çalan küçük kızlar!"

Başka bir alet buldu Lydia. "Bununla idare etmek zorundayım. Kıpırdama, gevşe ama kıpırdama."

Yüzüm ona dönüktü. Ucunda telden bir halka bulunan tahtadan bir aletle çalışıyordu. Kil yığının üzerinden bana doğru salladı aleti. Seyrettim onu. Gözlerini gözlerime dikti. Hayli iriydiler, koyu kahverengi. Şu diğerine uymayan kötü gözü bile iyi görünüyordu. Ben de diktim gözlerimi. Zaman geçti. Transtaydım. "Küçük bir ara vermeye ne dersin?" diye sordu sonra. "Bir bira ister misin?"

"Olur, tabii."

Birayı almak için kalkıp buzdolabına gittiğinde peşine takıldım. Şişeyi alıp dolabın kapısını kapattı. Döndüğünde belinden kavrayıp kendime çektim. Ağzımı ve vücudumu yapıştırdım. Bir eliyle bira şişesini kol mesafesinde tutuyordu. Öptüm onu. Bir daha öptüm.

Beni itti.

"Pekala," dedi. "Bu kadar yeter. İşe dönüyoruz."

Yerlerimize döndük, ben biramı içerken Lydia kil tepesinin öte yanında bir sigara tüttürdü. Sonra kapı zili çaldı. Lydia kalktı. Çılgın, yakaran gözlerle şişman bir kadın duruyordu karşımızda.

"Bu kız kardeşim, Glendoline."

"Merhaba."

Glendoline kendine bir iskemle çekip konuşmaya başladı. Konuşabiliyordu. Sfenks olsaydı yine konuşabilirdi, taş kesilse bile. Ne zaman yorulup gider acaba, diye geçirdim içimden. Dinlemeyi kestikten sonra bile küçük pingpong toplarının saldırısına maruz kalmaktan farksızdı. Zaman ve başkalarını rahatsız ediyor olabileceği duygusundan yoksundu Glendoline. Aralıksız konuşuyordu.

"Bak," dedim sonunda, "ne zaman gideceksin?"

Sonra kız kardeş sürtüşmesi başladı. Tartıştılar. Ayağa kalkmışlardı, kollarını sallayıp duruyorlardı. Sesleri tizleşti. Birbirlerini fiziksel olarak tehdit ettiler. Nihayet -dünyanın sonuna doğru- Glendoline müthiş bir kıvırtmayla kapıdan çıkıp arka taraftaki dairesine gitti –ama sesi hâlâ duyuluyordu, ateşli ve yakınma dolu.

Lydia ile kahvaltı masasına dönüp oturduk. Yontu aletini aldı eline. Gözleri gözlerime baktı.

3

Birkaç sabah sonra Lydia'nın avlusuna girdiğimde o da ara sokaktan geliyordu. Köşedeki apartmandaki dairelerden birinde oturan arkadaşı Tina'yı ziyaretten dönüyordu. Elektrikli bir görünümü vardı, elinde portakalla ilk geldiği günkü gibi.

"Ooo," dedi, "kendine yeni bir gömlek almışsın!"

Doğruydu. Onu düşündüğüm için almıştım gömleği, onu görmeyi tasarladığım için. Bunu bildiğini biliyordum, ve alay ediyordu

benimle, gücüme gitmedi ama.

Lydia anahtarıyla kapıyı açıp içeri girdi. Kil kahvaltı masasının tam ortasındaydı, üzerine ıslak bir örtü örtülmüştü. Örtüyü çekti. "Ne düşünüyorsun?"

Gözümün yaşına bakmamıştı Lydia. Yara izleri, alkolik burun, maymun ağzı, kısık gözler ve mutlu bir adamın kendinden memnun, aptal gülümsemesi; talihinin farkında olup nedenini merak eden birinin. O 30'undaydı, ben 50'yi geçmiştim. Umurumda değildi.

"Evet," dedim, "yakalamışsın beni. Sevdim. Ama bitmek üzere. Üzüleceğim bittiğinde. Harika saatler geçirdim burda."

"Yazmana engel oldu mu?"

"Hayır, sadece hava kararıktan sonra yazarım. Gündüzleri asla yazamam."

Yontu aletini aldı Lydia. "Üzülme. Bunun çok işi var daha. Bunun iyi olmasını istiyorum."

İlk molada viski şişesini çıkardı buzdolabından.

"Hımın," dedim.

"Ne kadar?" diye sordu elinde uzun bir su bardağı tutarak.

"Yarı yarıya."

İçkiyi hazırladı, bir dikişte içtim.

"Senden söz etmişlerdi bana," dedi.

"Nasıl?"

"İnsanları balkonundan fırlatıyormuşsun. Kadınlarını dövüyormuşsun."

"Kadınlarımı mı dövüyor muşum?"

"Evet, biri öyle söyledi."

Onu kendime çektim, en uzun öpüşmemizi gerçekleştirdik. Lavabonun kenarına sıkıştırıp kamışımı bacaklarının arasına sürttüm. Beni itti ama mutfağın ortasında bir kez daha yakaladım.

Lydia elimi tutup kotunun içine, külotuna soktu. Parmaklarımdan birinin ucu yarığının üst kısmına değdi. Islanmıştı. Onu öperken bir yandan da parmaklamaya başladım. Sonra elimi çektim,

uzaklaştım, dolaptan şişeyi çıkarıp kendime bir içki daha koydum. Kahvaltı masasındaki yerime oturdum, Lydia gelip karşıma oturdu, bana baktı. Sonra çalışmaya başladı yine. Ağır içtim viskiyi.

"Bak," dedim, "senin trajedinin farkındayım."

"Ne?"

"Trajedinin farkındayım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver, unut gitsin," dedim.

"Bilmek istiyorum."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Neden söz ettiğini bilmek istiyorum, allahın cezası!"

"Pekala, bir içki daha verirsen söylerim."

"Kabul." Boş bardağımı alıp yarısını viski, yarısını su doldurdu. Diktim yine.

"Evet?" dedi.

"Canım, biliyorsun."

"Neyi biliyorum."

"Yarığın fazla geniş."

"Ne?"

"Sık rastlanan bir durumdur. İki çocuk doğurmuşsun."

Tek kelime etmeden çalışmayı sürdürdü. Sonra aleti elinden masanın üzerine bıraktı. Mutfağın arka kapıya yakın köşesine gitti. Eğilip çizmelerini çıkardı. Sonra kotunu ve külotunu indirdi. Yarığı karşımda durmuş bana bakıyordu.

"Pekala, orospu çocuğu," dedi. "Sana yanıldığını kanıtlayacağım."

Ayakkabılarımı, gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. Muşambanın üzerinde emekleyerek yavaşça üzerine çıktım, uzandım. Onu öpmeye başladım. Hemen sertleştim ve girdiğimi hissettim.

Vurmaya başladım... bir, iki, üç...

Ön kapı çalındı. Bir çocuğun vuruşu –minik yumruklar, kaçık, inatçı. Lydia beni üzerinden atıp giyinmeye başladı.

"Giyin!" dedi bana.

Elimden geldiğince çabuk giyindim. Lydia kapıya gitti, beş ya-

şındaki kızı girdi içeri: "ANNE! ANNE! Parmağımı kestim!"

Salona girdim. Lydia, Lisa'yı kucağına almıştı. "Oo, annen öpsün o parmağı, annen geçirir!"

"Ama Anne, acıyor!"

Kesiğe baktım. Sıyrık.

"Bak," dedim Lydia'ya sonunda, "yarın görüşürüz."

"Üzgünüm," dedi.

"Biliyorum."

Lisa bana bakı, yaşlar süzülüyordu gözlerinden.

"Lisa annesinin başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermez," dedi Lydia.

Kapıyı açtım, kapattım ve 62 model Mercury Comet'ime yürüdüm.

4

Küçük bir derginin editörlüğünü yapıyordum o sıralar, *Laksatif Yaklaşım*. İki yardımcı editörüm vardı, içinde yaşadığımız zamanın en iyi şiirlerini bastığımızı düşünüyorduk. Diğerlerinden de. Editörlerden biri 1.85 boyunda, liseden terk bir kaçıktı. Kenneth Mulloch (zenci), kısmen annesinin kısmen de kız kardeşlerinin yardımlarıyla yaşıyordu. Öbür editör, Sammy Levinson (Yahudi), ailesiyle yaşıyor, onların eline bakıyordu.

Sayfalar basılmıştı. Formaları sıraya koyup kapaklara zımbalamak kalmıştı.

"Yapılacak şey" dedi Sammy, "bir parti vermek. İçkileri hazırlayıp biraz palavra sıktıktan sonra işi *onlara* yaptırırız.."

"Nefret ederim partilerden," dedim.

"Davet etme işini bana bırak," dedi Sammy.

"Pekala," dedim ve Lydia'yı davet ettim.

Parti gecesi Sammy sayfaları zımbalanmış olarak getirdi. Baş ti-

ki olan asabi tiplerden biriydi, kendi şiirlerini dergide görmeyi daha fazla bekleyememişti. *Laksatif Yaklaşım*'ı tek başına formalamış, sonra hepsini kapaklara zımbalamıştı. Kenneth Mulloch bulunamamıştı –ya kodesteydi ya da akıl hastanesinde.

Davetliler gelmeye başladı. Çok azını tanıyordum. Arka avluda oturan ev sahibime gittim. Kapıya geldi.

"Büyük bir parti veriyorum, Bayan O'Keefe. Kocanızla birlikte davetlisiniz. Bol bira, fıstık ve cips."

"Oo, Tanrım, hayır!"

"Ne oldu, Bayan O'Keefe?"

"Gelenleri gördüm. Sakallı ve uzun saçlı adamlar, üstleri başları pejmürde! Bilezikler ve boncuklar... lanet bir grup komünist bunlar bana kalırsa! Nasıl tahammül edebiliyorsun böyle insanlara?"

"Benim de onlara tahammülüm yok aslında, Bayan O'Keefe. Oturup bira içiyoruz. Bir şey ifade etmiyor."

"Gözün üzerlerinde olsun. Su tesisatını çalar öyleleri."

Kapattı kapıyı.

Lydia geç geldi. Bir aktris edasıyla girdi kapıdan içeri. İlk dikkatimi çeken kenarına lavanta tüyü iğnelenmiş koca kovboy şapkası oldu. Benimle konuşmadı ama bir kitapevinde çalışan bir tipin yanına oturup onunla hararetli bir sohbete girişti. Daha da hızlı içmeye başladım, muhabbetimin mizahı ve şevki azaldı. İyi biriydi aslında kitapevinde çalışan çocuk, yazar olmaya çabalıyordu. Adı Randy Evans'dı, ama bir tür edebi berraklık edinemeyecek kadar Kafka'nın etkisi altındaydı. Duygularını incitmemek ve dağıtım için kitapevinden yararlanmak için *Laksatif Yaklaşım*'a onun da bir şiirini almıştık.

Biramı içip ortalıkta dolandım. Arka balkona çıkıp ara sokaktaki basamağa oturdum, çöp bidonuna girmeye çalışan iri siyah kediyi seyrettim. Ona doğru yürüdüm. Yaklaştığımda bidondan aşağı sıçradı. Üç dört adım ötemde durup gözlerini bana dikti. Bidonun kapağını açtım... İğrenç kokuyordu. Kustum içine. Kapağı kaldırıma koydum. Kedi bidona sıçradı, durdu, dört ayağı bidonun kena-

rında bitişik. Bir an tereddüt etti, sonra ay ışığında pırıl pırıl, daldı her şeye.

Lydia hâlâ Randy ile konuşuyordu, masanın altında ayağının Randy'nin ayağına dokunduğunu fark ettim. Bir bira daha açtım.

Sammy güldürüyordu herkesi. Ben, istediğimde, ondan biraz daha iyiydim herkesi güldürmekte, ama o gece hiç havamda değildim. On beş-on altı erkek, iki de kadın vardı –Lydia ve April. April'in kafası iyiydi ve şişmandı. Yere uzanmıştı. Bir saat kadar sonra kalkıp Carl ile gitti, kendini bitirmiş bir speed müptelası. On beş-on altı erkekle Lydia kalmıştı geriye. Mutfakta bir şişe skoç buldum, arka balkona götürüp ufak ufak yudumlamaya başladım.

Sonra, gece ilerledikçe, erkekler gitmeye başladı. Randy Evans bile gitti. Sammy, Lydia ve bendeniz kaldık sonunda. Lydia, Sammy ile sohbete başladı. Sammy matrak laflar etti. Gülebildim. Sonra gitmek zorunda olduğunu söyledi.

"Lütfen gitme, Sammy," dedi Lydia.

"Bırak gitsin çocuk," dedim.

"Evet, gitmeliyim," dedi Sammy.

Sammy gittikten sonra Lydia, "Onu uzaklaştırmana gerek yoktu," dedi. "Sammy komik, Sammy gerçekten komik. Kalbini kırdın."

"Ama seninle yalnız kalmak istiyorum, Lydia."

"Arkadaşlarından hoşlanıyorum. Senin gibi değişik insanlar tanıma olanağım yok benim. Ben *severim* insanları!"

"Ben sevmem."

"Biliyorum sevmediğini. Ama ben *severim*. İnsanlar seni görmek için geliyorlar. Seni görmek için gelmeselerdi severdin onları belki."

"Hayır, ne kadar az görürsem o kadar çok severim onları."

"Sammy'nin kalbini kırdın."

"Bırak Allah aşkına, annesinin yanına gitti."

"Kıskançsın, kendine güvenin yok. Konuştuğum her erkekle yatağa girmek istediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Bir içkiye ne dersin?"

Kalkıp ona bir içki hazırladım. Uzun bir sigara yakıp içkisini yudumladı. "Çok yakışmış o şapka sana," dedim. "O mor tüye de diyecek yok."

"Babamın şapkası."

"Şapkasını özlemez mi?"

"Öldü."

Kanepeye oturup uzun uzun öptüm onu. Babasını anlattı bana. Ölmüş, dört kızına biraz para bırakmıştı. Bu kız kardeşlerin bağımsız olmalarını ve Lydia'nın kocasını boşayabilmesini sağlamıştı. Bir ara ağır bir bunalıma girdiğini, akıl hastanesinde yattığını da anlattı bana. Bir daha öptüm. "Dinle," dedim, "yatağa uzanalım. Yorgunum."

Yatak odasına gelerek beni şaşırttı. Yatağa uzandım, onun yatağa oturduğunu hissettim. Gözlerimi kapattığımda çizmelerini çıkartmakta olduğunu anladım. Çizmelerden biri yere düştü, sonra öteki. Yatakta soyunmaya başladım. Uzanıp gece lambasını söndürdüm. Soyunmaya devam ettim. Biraz daha öpüştük.

"Bir kadınla sevişmeyeli ne kadar oldu?"

"Dört yıl."

"Dört yıl mı?"

"Evet."

"Biraz şefkati hak ettin sanırım," dedi. "Seninle ilgili bir düş gördüm. Göğsünü bir dolabı açar gibi açmışım ve bir sürü yumuşak şey varmış orda –oyuncak ayılar, minik hayvanlar; yumuşak, insanın içinde sarılma arzusu uyandıran şeyler. Sonra öbür adamla ilgili bir düş gördüm. Yanıma gelip bana kağıt parçaları uzattı. Bir yazar. Kağıt parçalarına alıp baktım. Kanserliydi kağıt parçaları. Yazı kanserliydi. Ben düşlerime güvenirim. Sen şefkati hak ettin."

Yine öpüştük.

"Bak," dedi, "şeyini içime soktuktan sonra boşalmadan önce çıkar. Tamam mı?"

"Anlıyorum."

Üstüne çıktım. İyiydi. Eylem nihayet, gerçek bir şey, ve benden 20 yaş daha genç, üstelik harikulade bir hatunla. On kez vurdum

belki –sonra içine boşaldım.

Sıçradı.

"Orospu çocuğu! İçime boşaldın!"

"Lydia, o kadar *uzun* zaman oldu ki... çok güzeldi... kendime hakim olamadım. Sinsice sokuldu! Yemin ederim, elimde değildi."

Banyoya koşup küvetin çeşmesini açtı. Aynanın karşısında durup kahverengi saçlarını fırçaladı. Gerçekten harikulade bir kadındı.

"Orospu çocuğu! Tanrım, ne aptalca bir liseli numarası. Lise salaklıkları bunlar! Ve daha kötü bir zaman seçemezdin! Beraberiz artık! Beraberiz!"

Banyoya girip yanına gittim. "Lydia, seni seviyorum."

"Defol git yanımdan!"

Beni dışarı itti, kapıyı kapattı. Holde durup küvete dolan suyun sesini dinledim.

5

Birkaç gün görmedim Lydia'yı, ama o süre zarfında telefonla altı-yedi kez aradım onu. Sonra hafta sonu geldi çattı. Eski kocası, Gerald, her hafta sonu çocukları yanına alıyordu.

Cumartesi sabahı saat on sularında arabaya atlayıp onun yaşadığı avluya sürdüm. Dapdar bir kot, çizme ve portakal renginde bir bluz vardı üstünde. Gözleri her zamankinden daha koyu bir kahverengiydi, güneş ışığında kapıyı açtığında koyu saçlarında doğal kızıl bir dalga oluşmuştu. Soluk kesiciydi. Onu öpmeme izin verdi, sonra arkamızdan kapıyı kilitledi ve arabama doğru yürüdük. Kumsala gitmeye karar vermiştik -yüzmeye değil, kış ortasıydı- iş olsun diye.

Yola koyuldum, arabada Lydia'yla olmak hoşuma gidiyordu.

"Ne partiydi ama!" dedi. "Sen de buna parti mi diyorsun?"

Bir elim direksiyonda diğeri bacağının üzerindeydi. Kendime

hakim olamıyordum. Lydia farkında değildi sanki. Bir süre sonra elim bacaklarının arasına kaydı. Lydia konuşmayı sürdürdü. Sonra, birden, "Çek elini. O *benim* yarığım!" dedi.

"Affedersin," dedim.

Venice kumsalının otoparkına girinceye kadar ikimiz de tek kelime etmedik. "Sandviç, kola filan ister misin?" diye sordum. "Olur," dedi.

Küçük Yahudi mezecisine girip alışveriş yaptıktan sonra denize bakan bir çim tepeciğine oturduk. Sandviç, turşu, cips ve meşrubat almıştık. Kumsalda kimsecikler yoktu, afiyetle yedik. Lydia suskunlaşmıştı. Ne kadar hızlı yediğine şaşıp kalmıştım. Sandviçine bir yabani gibi saldırdı, bir ısırıkta turşunun yarısını hakladı ve ağzına bir avuç cips attı. Ben, aksine, çok yavaş yerim.

Tutku, diye geçirdim içimden, tutkulu bir yapısı var hatunun.

"Sandviç nasıl?" diye sordum.

"Nefis. Acıkmışım."

"Güzel sandviç yaparlar. Başka bir şey istiyor musun?"

"Evet, çikolata."

"Ne tür?"

"Fark etmez. Yeter ki kaliteli olsun."

Sandviçimden bir ısırık aldım, Cola'yı yudumladım, ikisini de yere bırakıp dükkana gittim. Seçebilsin diye iki farklı çikolata aldım. Geri dönerken uzun boylu bir zenci tepeciğe doğru yürüyordu. Hava hayli serindi ama o gömleğini çıkarmıştı, son derece kaslı bir vücudu vardı. Yirmi beş yaşlarında olmalıydı. Ensesi ince uzundu, sol kulağından altın bir küpe sarkıyordu. Lydia'nın önünden geçti, tepeciğin hemen bitimindeki kumun üzerinden. Tepeceği tırmanıp Lydia'nın yanına oturdum.

"Gördün mü adamı?" diye sordu.

"Evet."

"Tanrım, seninle takılıyorum, benden yirmi yıl daha yaşlısın. Oysa onun gibi biriyle birlikte olabilirim. Aklımı mı kaçırdım acaba?"

"Al, iki farklı çikolata. Birini seç."

Birini seçti, paketi yırttı, bir ısırık aldı ve uzaklaşmakta olan zen-

ciyi seyretti.

"Sıkıldım kumsaldan," dedi, "bana gidelim."

Bir hafta ayrı kaldık. Sonra bir akşamüstü Lydia'nın evindeydim, yatağına uzanmış öpüşüyorduk. Lydia geri çekildi.

"Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, şiirlerini ve öykülerini okuyarak kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğini anlayabiliyorum."

"Devam et."

"Açık söylemek gerekirse, yarığımı yalamayan bir erkeğe ilgi duyamam. Sen hiç yaladın mı?"

"Hayır."

"Elli yaşını geride bıraktın ve bugüne kadar yalamadın, öyle mi?"

"Hayır, yalamadım."

"Artık çok geç."

"Neden?"

"Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin."

"Elbette öğretebilirsin."

"Hayır, senin için çok geç."

Lydia kalkıp öteki odaya gitti. Bir sayfa ve bir kurşun kalemle döndü. "Bak, sana bir şey göstermek istiyorum." Çizmeye başladı sayfaya. "Bu yarık, şurda da senin muhtemelen bilmediğin bir şey var -klitoris. Duygu ordadır. Klitoris gizlenir, arada sırada ortaya çıkar, pembe ve aşırı duyarlıdır. Bazen senden gizlenir, senin onu arayıp bulman gerekir, dilinin ucuyla dokunursun..."

"Pekala," dedim. "Kaptım."

"Yapabileceğini sanmıyorum. Dediğim gibi, yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin."

"Soyunup uzanalım."

Soyunup uzandık. Onu öpmeye başladım. Dudaklarından boynuna kaydım, oradan da göğüslerine. Sonra göbek deliğine indim. Biraz daha aşağı indim.

"Hayır, *yapamazsın*," dedi. "Kan ve idrar çıkar ordan... düşün, kan ve idrar..."

İndim oraya ve yalamaya başladım. Doğru çizmişti resmi. Her şey olması gerektiği yerdeydi. Derin soluklar almaya başladı, sonra da inlemeye. Bundan heyecan duydum. Sertleştim. Bızırı göründü ama tam pembe değildi, morumsu-pembe daha çok. Oynadım bızırıyla. Sıvılar belirdi ve kıllarına karıştı. İnliyordu Lydia. Sonra ön kapının açılıp kapandığını duydum. Ayak sesleri. Başımı kaldırdım. Beş yaşlarında bir oğlan çocuğu duruyordu yatağın yanında.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Boş şişeniz var mı?"

"Hayır, boş şişemiz yok," dedim.

Yatak odasından çıktı, salondan geçti, ön kapıdan çıkıp gitti.

"Tanrım," dedi Lydia, "ön kapıyı kilitlediğimi sanıyordum. Bonnie'nin oğluydu o."

Lydia kalkıp ön kapıyı kilitledi. Yatağa dönüp uzandı. Bir Cumartesi öğle sonrasının dördüydü.

Daldım yine.

6

Lydia parti seviyordu. Harry de parti vermeyi. Biz de Harry Ascot'un evinin yolunu tutmuştuk. Harry, *Retort* adında kıytırık bir derginin editörüydü. Karısı uzun şeffaf kıyafetler giyer, erkeklere külotunu gösterip yalın ayak dolanırdı.

"Sende hoşuma giden ilk şey," dedi Lydia, "evinde televizyonun olmayışı. Eski kocam her gece ve bütün hafta sonu televizyon seyrederdi. Cinsel hayatımızı bile televizyona göre planlar olmuştuk."

"Hımm...

"Evinle ilgili olarak hoşuma giden bir başka şey, kirliliği. Her tarafta boş bira şişeleri. Bol miktarda çöp. Lavaboda bulaşık, küvetinde kir halkaları, tuvalet kabuk bağlamış. Banyonun lavabosundaki

bütün o paslı jiletler. Biliyordum yalayacağını."

"İnsanı yaşadığı çevreyle ölçüyorsun öyleyse."

"Evet. Evi tertipli bir erkek tanıdığımda bir sorunu olduğunu bilirim. Çok tertipliyse, i.nedir zaten."

Park ettim, arabadan indik. Daire üst kattaydı. Müzik setinin sesini çok açmışlardı. Zili çaldım. Harry Ascot açtı kapıyı. Müşfik ve cömert bir gülümsemesi vardı. "Girin," dedi.

Edebiyat kalabalığı içerde kümelenmiş, içkilerini yudumlayarak muhabbet ediyordu. Lydia heyecanlıydı. Çevreme bakınıp oturdum. Akşam yemeğine geçilmek üzereydi. İyi bir balıkçıydı Harry, balıkçılığı yazarlığından daha iyiydi hatta, editörlüğünden ise çok daha iyi. Harry'nin yeteneğiyle para kazanmasını beklerken balıkla besleniyordu Ascot ailesi.

Diana, karısı, balık tabaklarıyla gelip tabakları dağıtmaya başladı. Lydia yanıma oturdu.

"Bak," dedi, "balık böyle yenir. Ben kasaba kızıyım. Seyret."

Yardı balığı, bıçağıyla kemiğine bir şey yaptı, balık iki düzgün parçaya ayrıldı.

"Oo, gerçekten çok hoş," dedi Diana. "Nerden geldiğinizi söylemiştiniz."

"Utah, Muleshead. Nüfus 100. Çiftlikte büyüdüm. Babam ayyaştı. Öldü şimdi. Belki de bu yüzden onunla birlikteyim..." Baş parmağını bana doğru salladı.

Yedik.

Balıklar yendikten sonra Diana kemikleri toplayıp götürdü. Sonra çikolatalı kek ve sert (ucuz) bir şarap.

"Bu kek leziz," dedi Lydia, "bir dilim daha alabilir miyim?"

"Elbette, hayatım," dedi Diana.

"Bay Chinaski," dedi odanın karşı yakasında oturan kumral kız, "Almanya'da kitaplarınızın çevirilerini okudum. Çok tutuluyorsunuz Almanya'da."

"Sevindirici," dedim. "Arada sırada telif gönderseler daha da seveceğim."

"Bakın," dedi Lydia, "sıçmışım edebiyata. Bir şey yapalım!"

Ayağa sıçrayıp kıvırttı. "DANS EDELİM!"

Harry Ascot yüzüne müşfik ve cömert gülümsemesini yerleştirdi ve gidip müzik setinin sesini açtı. Sonuna kadar.

Lydia odanın etrafında dans etmeye başladı, lüleleri alnına yapışmış sarışın bir oğlan ona katıldı. Birlikte dans etmeye başladılar. Başkaları da kalkıp dans etti. Ben oturdum.

Randy Evans yanımda oturuyordu. Onun da Lydia'yı seyrettiğini hissedebiliyordum. Konuşmaya başladı. Susmak bilmiyordu. Müzik setinin sesi o kadar yüksekti ki söylediklerini duyamıyordum allahtan.

Lydia'nın lüleli çocukla dansını seyrediyordum. İyi dans ederdi Lydia. Hareketleri gizliden cinselliğin çevresinde dolanırdı. Diğer kızlara baktım, onun gibi dans etmiyorlardı; ama Lydia'yı tanıyorum, diğer kızları tanımıyorum, nedeni bu olsa gerek, diye geçirdim içimden.

"Of, bittim! İyice hamlamışım anlaşılan."

Bir plak daha kondu ve Lydia kalkıp altın lüleli oğlanla dans etmeye başladı yine. Ben biraya ve şaraba devam ettim.

Çok plak vardı. Lydia ile oğlan aralıksız dans ettiler –diğerleri çevrelerinde dolanırken pistin ortasında, her dans bir öncekinden biraz daha samimi.

Bira ve şarap.

Çılgın bir dans sürüyordu o sırada... Altın lüleli çocuk iki elini başının üzerine koydu. Lydia vücudunu onun vücuduna bastırdı. Dramatikti, erotik. Ellerini başlarının üzerinde havada tutarken birbirlerine sürtünüp duruyorlardı. Tek vücut. Oğlan ayaklarını tepti, önce biri, sonra diğeri. Lydia onu taklit etti. Birbirlerinin gözlerine baktılar. İyi olduklarını itiraf etmek zorundaydım. Parça bitmek bilmiyordu. Sonunda bitti.

Lydia gelip yanıma oturdu. "Bu sefer gerçekten bittim," dedi.

"Bak," dedim, "ben fazla içtiğimi düşünüyorum. Burdan çıksak iyi olacak."

"Nasıl içtiğini gördüm."

"Gidelim. Başka partiler de olacaktır."

Gitmek üzere kalktık. Lydia, Harry ile Diana'ya birşey söyledi. Geri geldiğinde kapıya doğru yürüdük. Kapıyı açtım, altın lüleli oğlan yanıma geldi. "Hey, moruk, sevgilinle benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"İyiydiniz."

Dışarı çıkar çıkmaz kusmaya başladım, bira ve şarap. Nehir gibi aktı çalılara –ay ışığında bir şelale. Sonunda doğrulup elimle ağzımı sildim.

"Çocuk seni endişelendirdi, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?"

"Düzüşmekten farkı yoktu nerdeyse, daha da iyi belki."

"Bir şey ifade etmiyor, dans sadece."

"Sokakta yanımdan geçen bir kadına öyle sarıldığımı düşün? Müzik sorunu ortadan kaldırır mıydı?"

"Anlamıyorsun? Her danstan sonra gelip *senin* yanına oturdum."

Birilerinin ölmekte olan çalısına bir kez daha boşalttım. Tepeyi inip Hollywood Bulvarı'na doğru yürümeye başladık.

Arabaya bindik. Çalıştı, Hollywood Bulvarı'nda batı istikametinde yol almaya başladık, Vermont'a doğru.

"Senin gibilere biz ne deriz, biliyor musun?"

"Hayır."

"Oyun bozan."

7

Kansas City'nin üzerine geldiğimizde alçaldık, pilot sıcaklık 3 derece dedi, benim üzerimde ince bir Kaliforniya ceketi ve gömleği, ince bir pantolon, ayağımda yazlık çoraplar ve tabanı delik ayakkabılar vardı. Yere indikten sonra herkes paltosunun, eldivenin, şapkasının ve atkısının telaşına düştü. Bıraktım insinler, sonra seyyar merdivenden aşağı indim. Frenchy, bir binanın duvarına yaslan-

mış bekliyordu. Frenchy, üniversitede drama dersi veriyor ve kitap topluyordu, daha çok benim kitaplarımı. "Kansas Shitty'ye hoş geldin, Chinaski!" dedi ve bir şişe tekila uzattı. Sıkı bir fırt alıp peşinden otoparka girdim. Bagajım yoktu, şiir dolu bir evrak çantası sadece. Araba sıcak ve rahattı, şişeyi paylaştık.

Yollar buz tutmuştu.

"Herkes buzda araba kullanamaz,"dedi Frenchy. "Ne yaptığını bileceksin."

Evrak çantasını açıp Lydia'nın havalimanında elime tutuşturduğu şiiri okumaya başladım:

"... *senin o kıvrımlı mor kamışın...*

"... *sivilcelerini sıktığımda sperm gibi irin mermileri ...*"

"HAS.KTİR!" diye bağırdı Fenchy. Araba dönmeye başladı. Frenchy direksiyona hakim olmaya çalıştı.

"Frenchy," dedim tekila şişesini kaldırıp bir yudum alarak, "kıvıramayacağız."

Yoldan çıkıp karayolunu ayıran bir buçuk metre yüksekliğindeki çukura düştük. Şişeyi uzattım.

Arabadan inip çukurdan çıktık. Otostop yaparken şişenin dibinde kalanı paylaştık. Bir araba durdu nihayet. Yirmi beş yaşlarında, sarhoş biri vardı direksiyonda. "Nereye gidiyorsunuz, arkadaşlar?"

"Şiir dinletisine," dedi Frenchy.

"Şiir dinletisi mi?"

"Evet, Üniversite'de."

"Pekala, atlayın."

İçki pazarlamacısıydı. Arabanın arka koltuğuna kasa kasa bira istiflenmişti.

"Bir bira için," dedi, "ve bana da bir tane verin."

Ulaştırdı bizi. Kampusun içine kadar sürüp konser salonunun önündeki bahçeye park etti. Sadece 15 dakika gecikmiştik. Arabadan indim, kustum, sonra hep birlikte içeri girdik. Yolda durup dinletinin altından kalkabilmek için bir şişe votka almıştık.

20 dakika kadar okudum, sonra şiirleri masanın üzerine koydum. "Bu bok beni sıkıyor," dedim. "Konuşalım."

Sonunda onlara bir şeyler bağırırken buldum kendimi, onlar da bana bağırıyorlardı. Kötü bir dinleyici kitlesi oldukları söylenemezdi. Onlar para almadan yapıyorlardı bunu. 30 dakika kadar sonra iki profesör beni salondan çıkardı. "Sana bir oda ayırdık, Chinaski," dedi biri, "kız yurdunda."

"Kız yurdunda mı?"

"Evet, güzel bir oda."

... Doğruydu. Üçüncü katta. Profesörlerden biri bir şişe viski getirmişti. Diğeri dinleti için bir çek tutuşturdu elime, artı uçak bileti. Oturup viski içtik, muhabbet ettik. Kendime geldiğimde herkes gitmişti, şişenin yarısı duruyordu. Oturmuş viskiyi içerken içimden, hey, Chinaski'sin sen, efsane Chinaski, diye geçirdim. Bir imajın var. Şimdi de kız yurdundasın. Yüzlerce kadın var burada, *yüzlerce.*

Sadece şortum ve çoraplarım vardı üzerimde. Hole çıkıp ilk kapının önünde durdum. Çaldım.

"Hey, Henry Chinaski'yim ben, ölümsüz yazar!"

Kızların kıkırdadıklarını duydum.

"Pekala, kaç kişisiniz orda? İki mi? Üç mü? Önemi yok. Üçünüzle de baş edebilirim! Sorun yok! Duyuyor musunuz? Açın! Mor, DEVASA bir şey var önümde! Bakın, kapıyı çalacağım onunla!"

Yumrukladım kapıyı. Kıkırdayıp duruyorlardı.

"Chinaski'yi içeri almıyorsunuz, öyle mi? S.KTİRİN O ZAMAN!"

Bir sonraki kapıyı denedim. "Hey, kızlar! Son 18 yüzyılın en iyi şairi kapınızda! Açın kapıyı! Size bir şey göstereceğim! Vajinal dudaklarınız için nefis bir et parçası!"

Bir sonraki kapıyı denedim.

O kattaki bütün odaları denedim, sonra merdivenden inip ikinci katın bütün odalarını denedim, sonra da birinci katın. Viskiyi yanıma almıştım, bir süre sonra yorgun düştüm. Saatler olmuştu sanki odamdan çıkalı. Şansımı denerken bir yandan da içiyordum. Yoktu şansım.

Odamın nerede olduğunu unutmuştum. Tek yapmak istediğim

odama dönmekti artık. Bütün odaları denedim yine, ama bu kez sessizce, şortumun ve çoraplarımın çok farkında. Kimse açmadı kapısını. "Büyük adamlar yalnızlığa mahkûmdur."

Üçüncü kata geldiğimde odalardan birinin tokmağını çevirdim, kapı açıldı. İçine şiirlerimi koyduğum evrak çantası... boş içki bardakları, tepeleme izmarit dolu kül tablaları... pantolonum, gömleğim, ayakkabılarım, ceketim. Ne kadar güzel bir görüntüydü. Kapıyı kapattım, yatağa oturup yanımda taşıdığım şişenin dibindeki viskiyi içtim.

Uyandım. Hava aydınlanmıştı. İki yatağı, perdeleri, televizyon seti ve banyosu olan tuhaf bir yerdeydim. Kalkıp kapıyı açtım. Buz ve kar vardı dışarıda. Kapıyı kapatıp çevreme bakındım. Açıklaması yoktu. Bilmiyordum nerede olduğumu. Korkunç akşamdan kalma ve kasvetliydim. Telefona uzanıp Los Angeles'ı aradım, Lydia'yı.

"Yavrucuğum, nerede olduğumu bilmiyorum!"

"Kansas City'ye gittiğini sanıyordum?"

"Evet. Ama nerede olduğumu bilmiyorum, anlıyor musun? Kapıyı açıp dışarı baktım, buz tutmuş yollardan, kar ve buzdan başka bir şey yok!"

"Nerede kalıyorsun?"

"Son hatırladığım kız yurdunda bir odada olduğum."

"Orada rezalet çıkardığın için seni bir motele götürmüşlerdir muhtemelen. Tasalanma. Birazdan biri gelip seninle ilgilenir."

"Tanrım, içinde bulunduğum durum için hiç mi acımıyorsun bana."

"Rezalet çıkardın. Genellikle hep yaptığın gibi."

" 'Genellikle hep' derken neyi kastediyorsun?"

"Pis ayyaşın tekisin," dedi Lydia. "Sıcak bir banyo yap, iyi gelir."

Kapattı.

Yatağa uzandım. Güzel bir motel odasıydı ama kişiliği yoktu.

Yapmayacaktım işte banyo manyo. Televizyonu açmayı düşündüm. Uyudum sonunda...

Kapı çalındı. İki parlak üniversite talebesi bekliyordu kapıda, beni havalimanına götürmeye gelişmişlerdi. Yatağın kenarına oturup ayakkabılarımı giydim. "Havalimanının barında iki tek atacak zamanımız olacak mı?"

"Elbette, Bay Chinaski," dedi biri, "istediğiniz kadar içebilirsiniz."

"Pekala," dedim, "s.ktir olup çıkalım burdan."

8

Döndüm, Lydia ile iki kez seviştim, sonra kapıştık, sonra bir gün öğleye doğru Arkansas'ta bir şiir dinletisi vermek üzere Los Angeles Havalimanı'ndan uçağa bindim. Tek başıma bir koltuk bulacak kadar şanslıydım. Pilot, yanlış hatırlamıyorsam, Kaptan Pilot Winehead olarak tanıttı kendini. Hostes geldiğinde bir içki söyledim.

Hosteslerden birini tanıdığımdan emindim. Long Beach'de yaşıyordu; kitaplarımın bazılarını okumuş, bana fotoğrafını ve telefon numarasını da eklediği bir mektup yollamıştı. Fotoğrafından hatırladım onu. Gerçi hiçbir zaman buluşmamıştık, ama ona birkaç kez telefon etmiştim ve sarhoş bir gecemde birbirimize bağırıp çağırmıştık.

O benimle göz göze gelmemek için ön tarafta dururken ben kıçını, kalçalarını ve göğüslerine inceliyordum.

Öğle yemeği geldi, Haftanın Maçı'nı seyrettim. Yemekten sonra verdikleri şarap genzimi yaktı, iki Bloody Mary istedim.

Arkansas'a indikten sonra iki pervaneli küçük bir uçağa aktardılar beni. Pervaneler dönmeye başladığında kanatlar titreyip sallanmaya başladı. Her an düşebilirlermişiz duygusuna kapıldım. Havalandık, hostes içki isteyen olup olmadığını sordu. Herkesin içkiye

ihtiyacı vardı. Hostes içki satışı yaparken koridorda sendeleyip durdu. Sonra yüksek sesle, "İÇKİLERİNİZİ DİPLEYİN! İNİŞE GEÇMEK ÜZEREYİZ!" diye bağırdı. İçkilerimizi dipledik ve indik. On beş dakika sonra bir kez daha havalandık. Hostes içki isteyen olup olmadığını sordu. Herkesin içkiye ihtiyacı vardı. Sonra, yüksek sesle, "İÇKİLERİNİZİ DİPLEYİN! İNİŞE GEÇMEK ÜZEREYİZ!" diye bağırdı yine.

Profesör Peter James ve karısı Selma gelmişlerdi beni karşılamaya. Selma bir film yıldızını andırıyordu, çok daha klas ama.

"Harika görünüyorsun," dedi Pete.

"Harika görünen karın."

"Dinletiye iki saat kaldı."

Pete evine sürdü. Misafir odası alt katta, iki odalı bir evdi. Bana yatak odamı gösterdiler. "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Pete. "Hayır, kusacakmış gibi hissediyorum kendimi." Yukarı çıktık.

Kuliste, dinletiden hemen önce, Pete bir sürahiye votka ile portakal suyu doldurdu."Yaşlı bir kadın sorumlu bu dinletilerden. İçki içtiğini bilse altına eder. İyi bir insan ama şiirin günbatımlarından ve güvercin uçuşundan ibaret olduğunu sanıyor."

Sahneye çıkıp şiirleri okudum. Şansım sürüyordu. Her zamanki dinleyici kitlesi: bazı iyi şiirleri kaldıramıyorlar, diğerlerinin de yanlış yerlerinde gülüyorlardı. Şiirleri okumaya ve sürahiden bardağımı doldurmaya devam ettim.

"Ne içiyorsun?"

"Bu," dedim, "içine hayat katılmış portakal suyu."

"Sevgilin var mı?"

"Bakirim."

"Yazar olmayı neden seçtin?"

"Bir sonraki soru lütfen."

Birkaç şiir daha okudum. Buraya Kaptan Pilot Winehead ile uçtuğumu ve Haftanın Maçı'nı seyrettiğimi anlattım onlara. Kendimi ruhen iyi hissettiğimde bir tabak yemek yiyip tabağı hemen yıkadı-

ğımı söyledim. Birkaç şiir daha. Sürahi boşalıncaya kadar şiir okudum. Sonra dinletinin sona erdiğini söyledim. Birkaç kitap imzaladım, sonra da Pete'in evinde bir partiye gittik...

Kızılderili dansımı, Göbek dansımı ve Rüzgârda Kıçı Kırık dansımı yaptım. Zordu dans ederken içmek. İçerken dans etmek de. Peter ne yaptığını biliyordu. Dansçıları içicilerden ayırmak için kanepe ve koltukları araya dizmişti. İki kesim de birbirlerini rahatsız etmeden yapmak istediklerini yapıyorlardı.

Pete geldi yanıma. Odadaki kadınlara baktı. "Hangisini istersin?" diye sordu.

"Bu kadar mı kolay?"

"Güney misafirperverliği, hepsi bu."

Dikkatimi çeken biri vardı, diğerlerinden biraz daha yaşlı, dişlek. Ama çok yakışıyordu dişleklik ona –dudakları açık ve tutkulu bir çiçek gibi dışa doğru itilmişti. Kısa bir etek vardı üzerinde, her kahkahayla bacak bacak üstüne atıp içkisini yudumluyor, aşağıda durmayı reddeden eteğini çekiştirirken külotlu çorabı bir çift nefis bacak sergiliyordu. Gidip yanına oturdum. "Ben..." diye söze girdim kendimi tanıtma amacıyla, ama sözümü tamamlayamadım.

"Biliyorum kim olduğunu. Dinletindeydim."

"Teşekkür ederim. Yarığını yalamayı çok isterdim. Hayli ustalaştım. Seni delirtebilirim."

"Allen Ginsberg hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kafamı karıştırma lütfen. Ağzını istiyorum, bacaklarını ve kıçını istiyorum."

"Pekala," dedi.

"Birazdan görüşürüz. Alt kattaki yatak odasındayım."

"Kalktım, yanından uzaklaştım ve bir içki daha içtim." Uzun boylu –en az 1.95- bir tip geldi yanıma. "Bak, Chinaski, sefilhanelerde yaşadığın ve torbacılar, pezevenkler, fahişeler, eroinmanlar, bahisçiler, dövüşçüler ve ayyaşlarla dostluk kurduğun palavralarına inanmıyorum..."

"Kısmen doğru."

"Palavra," dedi ve gitti. Bir edebiyat eleştirmeni.

Sonra sarışın, on dokuzunda, çerçevesiz gözlükleri ve bir gülümsemesi olan bir hatun geldi yanıma. Gülümseme hiç silinmiyordu yüzünden. "Seni düzmek istiyorum," dedi. "Yüzün yüzünden."

"Ne olmuş yüzüme?"

"Harikulade. Yüzünü yarığımla tahrip etmek istiyorum."

"Öbür türlü de olabilir."

"Bahse girme."

"Haklısın. Yarık tahrip edilemez."

Kanepeye dönüp kısa etekli, nemli çiçek dudaklının bacaklarını ellemeye başladım, Lillian'dı adı.

Parti sona erdi, Lilly ile birlikte aşağı indim. Soyunup yastıklara yaslanarak votka içtik. Bir radyo vardı, çalıyordu. Lilly yıllarca kocası üniversite tahsilini tamamlasın diye çalıştığını, kocasının profesörlüğe yükselir yükselmez onu boşadığını anlattı.

"Çok ayıp etmiş," dedim.

"Sen hiç evlendin mi?"

"Evet."

"Ne oldu?"

" 'Zihinsel işkence,' boşanma kağıtlarına göre."

"Doğru muydu?"

"Tabii ki. Her ikimiz için de."

Öptüm Lilly'yi. Hayal ettiğim kadar hoştu. Çiçek ağzı açıktı. Kenetlendik, dişlerini emdim. Ayrıldık.

"Bence sen," dedi, bana iri ve harikulade gözlerle bakarak, "günümüzün iki ya da üç büyük yazarından birisin."

Gece lambasını söndürdüm hemen. Biraz daha öptüm onu, göğüslerini ve vücudunu okşadım, sonra bacaklarının arasına indim. Sarhoştum, ama sınavı geçtim galiba. Ama öbür türlü yapamadım sonra. Gittim geldim, gittim geldim. Serttim ama boşalamıyordum. Sonunda yatıp uyudum...

Sabah uyandığımda Lilly sırtüstü yatmış, horluyordu. Banyoya

gittim, işedim, dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım. Sonra yatağa girdim yine. Onu kendime doğru çevirip muhtelif yerlerini okşamaya başladım. Akşamdan kalma olduğumda çok abazan olurum –yemek için değil, vurmak için. Akşamdan kalmalık için en iyi tedaviydi düzüşmek. İnsanın bütün organlarını devreye sokuyordu yine. Nefesi o kadar kötü kokuyordu ki çiçek ağzını istemedim. Çıktım üstüne. Hafiften inledi. Benim için nefisti. Boşalıncaya kadar yirmi kez bile gidip gelmemiştim.

Bir süre sonra kalkıp banyoya gittiğini duydum. Geri geldiğinde sırtını ona dönmüş uykuya dalmak üzereydim.

15 dakika sonra yataktan kalkıp giyinmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Burdan çıkmam gerek. Çocuklarımı okula götürmeliyim."

Kapıyı kapatıp koşarak yukarı çıktı Lillian.

Kalktım, banyoya girdim, aynada kendimi seyrettim.

Saat onda kahvaltı etmek için yukarı çıktım. Pete ve Selma'yı buldum. Selma harika görünüyordu. İnsan nasıl bir Selma edinirdi? Bu dünyanın köpekleri asla bir Selma edinemezler. Köpeklere köpekler düşüyordu. Selma kahvaltıyı hazırladı. Harikuladeydi ve bir erkeğe aitti, bir üniversite profesörüne. Haksızlıktı, bir şekilde. Eğitimli kaypak balonlar. Eğitim yeni Tanrı'ydı, eğitimli erkekler de yeni toprak ağaları.

"Leziz bir kahvaltıydı," dedim onlara. "Çok teşekkür ederim."

"Lilly nasıldı?" diye sordu Pete.

"Lilly çok iyiydi."

"Bu gece bir dinletin daha var, biliyorsun. Daha küçük bir üniversitede, daha tutucu."

"Pekala. Dikkatli olmaya çalışırım."

"Ne okuyacaksın?"

"Eski şiirlerden, herhalde."

Kahvemizi bitirdik, salona geçip oturduk. Telefon çaldı. Pete açtı, konuştu ve bana döndü. "Yerel gazeteden biri seninle söyleşi yapmak istiyor. Ne diyeyim?"

"Olur de."

Pete yanıtı iletti, sonra gidip son çıkan kitabımı ve bir kalem aldı. "Lilly için bir şeyler yazmak istersin diye düşündüm."

İlk sayfayı açtım. "Sevgili Lilly," diye yazdım. "Her zaman hayatımın bir parçası olacaksın...

Henry Chinaski."

9

Lydia ile sürekli kavga ediyorduk. Erkeklerle flört etmeye bayılıyor, bu da beni çileden çıkarıyordu. Yemeğe çıktığımda odanın karşı tarafında bir erkekle kesiştiğinden emindim. Erkek arkadaşlarım ziyarete geldiğinde ve Lydia evde olduğunda konuşması giderek daha samimi, daha şuh bir tona bürünürdü. Mümkün olduğunca yakın otururdu onlara. "Gündüzleri sevişemeyecek kadar sarhoşsun, sabahları ise akşamdan kalma," diyordu bana. Önünde bir şişe bira içsem yaygarayı koparıyordu Lydia. Haftada en az bir kez ayrılıyorduk –"Sonsuza dek"- ama sonra bir şekilde yine barışıyorduk mutlaka. Başımı yontmayı bitirip bana vermişti. Her ayrıldığımızda başı arabamın ön koltuğuna, yanıma yerleştirir, onun evine sürüp başı ön balkon kapısının önüne koyardım. Sonra bir telefon kulübesine gidip onu arar ve "Allahın cezası başın kapının önünde!" derdim. Çok gidip geldi o baş.

Yine ayrılmıştık ve başı götürüp bırakmıştım. İçiyordum, özgürdüm yine. Genç bir dostum vardı, Bobby, bir porno dükkanında çalışıp arada da fotoğrafçılık yapan hayli mülayim bir tip. İki blok ötede oturuyordu. Kendiyle ve karısı Valerie'yle sorunları vardı Bobby'nin. Bir gece telefon etti, Valerie'yi geceyi benimle geçirmesi için getireceğini söyledi. Daha iyisi şamda kayısı. Yirmi iki yaşındaydı Valerie, bir içim su; uzun sarı saçları, çılgın mavi gözleri, harikulade bir vücudu vardı. Lydia gibi, o da bir süre akıl has-

tanesinde kalmıştı. Bir süre sonra arabanın yaşadığım avlunun önündeki bahçeye girdiğini duydum. Valerie arabadan indi. Bobby'nin bana Valerie'yi ailesiyle ilk kez tanıştırmaya götürdüğünde elbisesini çok beğenip iltifat ettiklerini ve Valerie'nin, "Öyle mi, gerisine ne diyorsunuz?" dediğini anlatışı aklıma geldi. Elbiseyi kalçalarına kadar sıyırmıştı ve içine külot giymemişti.

Valerie kapıyı çaldı. Bobby gazlamıştı. İçeri aldım. İki viski soda hazırladım. İkimiz de tek kelime etmemiştik. Viskileri içtik, iki tane daha koydum. Sonra "Yürü, bir bara gidelim." dedim. Arabama bindik. Glue Machine hemen köşedeydi. O hafta orada bir kez 86 olmuşluğum vardı ama içeri girdiğimizde kimse bir şey demedi. Bir masaya oturup içkilerimizi söyledik. Hâlâ konuşmamıştık. O çılgın mavi gözlere bakıyordum sadece. Yan yana oturuyorduk, öptüm onu. Ağzı serin ve aralıktı. Bir kez daha öptüm, bacaklarımız kenetlendi. Hoş bir karısı vardı Bobby'nin. Başkasına sunmak için aklını kaçırmış olması gerekirdi.

Yemek söylemeye karar verdik. İkimiz de birer biftek söyledik, beklerken içkilerimizi yudumlayıp öpüştük. "Oo, aşıksınız!" dedi barmen, ikimiz de güldük. Biftekler geldiğinde, "Ben benimkini yemek istemiyorum," dedi Valerie. "Ben de benimkini yemek istemiyorum," dedim.

Bir saat kadar daha içtik, sonra bana dönmeye karar verdik. Arabayı ön bahçeye doğru sürerken park girişinde bir kadın gördüm. Lydia'ydı. Bir zarf vardı elinde. Valerie'yle arabadan indik, Lydia gözlerini bize dikmişti. "Kim bu?" diye sordu Valerie. "Aşık olduğum kadın," dedim ona.

"Kim bu kancık?" diye bağırdı Lydia.

Valerie döndü ve kaldırıma doğru koşmaya başladı. Yüksek topuklarının asfalttaki sesini duyabiliyordum. "İçeri gel," dedim Lydia'ya. Beni izledi.

"Sana bu mektubu vermek için gelmiştim, görünen o ki doğru zamanda gelmişim. Kim bu?"

"Bobby'nin karısı. Arkadaşız."

"Düzecektin onu, değil mi?"

"Bak, biraz önce seni sevdiğimi söylemedim mi?"

"Düzecektin onu, değil mi?"

"Hadi, yavrucuğum..."

Birden itti beni. Kanepenin önündeki sehpanın yanında duruyordum. Sırtüstü sehpanın üzerinden sehpayla kanepenin arasındaki boşluğu düştüm. Kapının çarptığını duydum. Ayağa kalktığımda da Lydia'nın arabasının motor sesini. Sonra gazladı.

Anasını satayım, diye geçirdim içimden, bir an iki kadınım varken birden hiç yok.

10

Ertesi sabah April kapıyı çaldığında şaşırmıştım. April, Harry Ascot'un partisinde kafası iyi olan ve partiden bir eroin bağımlısıyla ayrılan hatundu. Sabahın 11'iydi. April içeri girip oturdu.

"Tarzına hep hayranlık duymuşumdur" dedi.

Ona bir bira verdim, bir tane de kendime aldım. Dudakları etli, kıçı iriydi, saçları dümdüz iniyordu. Yapısıyla ilgili bir durum vardı –sert, bir gorili bile alt edebilecekmiş gibi. Zihinsel yetersizliğini çekici buluyordum, çünkü oyun oynamıyordu. Bacak bacak üstüne atıp dolgun ve beyaz bacaklarını sergiledi.

"Yaşadığım binanın bodrumuna domates tohumu ektim," dedi.

"Olgunlaştıklarında birkaç tane alırım." dedim.

"Benim hiç ehliyetim olmadı," dedi April. "Annem New Jersey'de yaşıyor."

"Benim annem öldü," dedim. Gidip yanına oturdum. Tutup öptüm onu. Öpüşürken dosdoğru gözlerime bakıyordu. Ayrıldık. "Düzüşelim," dedim.

"Enfeksiyonum var," dedi April.

"Ne?"

"Mantar türü bir şey. Önemli değil."

"Bana bulaşır mı?"

"Sanmıyorum."

"Düzüşelim."

"Düzüşmek isteyip istemediğimden emin değilim."

"İstersin. Yatak odasına gidelim."

Yatak odasına gidip soyunmaya başladı April. Ben de soyundum. Çarşafların arasına girdik. Okşayıp öpmeye başladım. Üstüne çıktım. Çok tuhaftı. Enlemesineydi sanki yarığı. Orada olduğunu biliyordum, oradaymış duygusu veriyordu, ama yandan dışarı kayıp duruyordum, sola doğru. Vuruyordum. Heyecanlı oluyordu öyle. Bitirdim ve yanına uzandım.

Daha sonra onu apartmanına götürdüm, yukarı çıktık. Uzun süre konuştuk, sonra apartman numarasını ve adresini not edip ayrıldım. Lobiden geçerken dairelerin kilitli posta kutularını fark ettim. Daha önce posta dağıtmışlığım vardı o binada. Arabama binip gazladım.

11

Lydia'nın iki çocuğu vardı; Tonto, 8 yaşında bir erkek çocuğu, ve ilk düzüşmemizin içine eden Lisa, beş yaşında bir kız çocuğu. Bir gece hep birlikte akşam yemeği yiyorduk. Lydia ile ilişkimiz bir süredir iyi gidiyordu, neredeyse her gece yemeğe kalıyordum. Sonra Lydia'yla yatıyor, ertesi sabah 11 sularında postaya bakmak ve yazmak üzere kendi daireme gidiyordum. Çocuklar yandaki odada bir su yatağında yatıyorlardı. Eski ve küçük bir evdi, emlak işine giren eski bir Japon güreşçisinden kiralamıştı evi Lydia. Güreşçi Lydia'dan hoşlanıyordu besbelli. Olsun. Çok hoş bir evdi.

"Tonto," dedim yemek yerken, "annen geceleri bağırdığında onu dövmediğimi biliyorsun, değil mi? Kimin başının gerçekten belada olduğunu biliyorsun?"

"Evet, biliyorum."

"Öyleyse neden gelip yardım etmiyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum."

"Bana bak, Hank, çocuklarımı bana karşı kışkırtma."

"O dünyanın en çirkin erkeği," dedi Lisa.

Hoşlanıyordum Lisa'dan. Bir seks bombası olacaktı günün birinde, kişilik sahibi bir seks bombası.

Yemekten sonra Lydia'yla yatak odasına gidip uzandık. Siyah nokta ve sivilce sıkma hastasıydı Lydia. Benim cildim berbattır. Lambayı yüzüme yaklaştırıp başladı. Hoşuma gidiyordu. Beni ürpertiyordu, zaman zaman da sertleşiyordum. Çok samimiydi. Bazen, iki sıkış arasında bir öpücük veriyordu Lydia bana. Her seferinde yüzümden başlar, sonra sırtıma ve göğsüme geçerdi.

"Seviyor musun beni?"

"Evet."

"Offf, şuna bak!"

Uzun sarı kuyrukla bir siyah nokta.

"Güzel," dedim.

Üzerime yatmıştı. Sıkmaya ara verip bana baktı. "Seni mezara sokacağım, şişko zampara seni!"

Güldüm. Öptü beni.

"Ben de seni akıl hastanesine geri yollayacağım," dedim ona.

"Dön. Sırtına geldi sıra."

Döndüm. Ensemi sıktı. "İşte, iyi bir tane! Fışkırdı! Gözüme geldi!"

"Koruyucu gözlük takmalısın."

"Küçük bir Henry yapalım! Düşünsene, küçük bir Henry Chinaski!"

"Acele etmeyelim."

"Ben *şimdi* bebek istiyorum."

"Biraz bekleyelim."

"Uyku, yemek, ve yatakta uzanıp sevişmek, bütün yaptığımız bundan ibaret. Salyangozlardan farkımız yok. Salyangoz aşkı derim ben buna."

"Ben memnunum."

"Eskiden burda da yazardın. Çalışırdın. Mürekkep getirip çizim yapardın. Şimdi evine gidip bütün o ilginç şeyleri tek başına yapıyorsun. Burda yemek yiyor, sabahları kalkar kalkmaz gidiyorsun. Sıkıcı."

"Ben memnunum."

"Aylardan beridir tek partiye gitmedik! İnsan görmeyi seviyorum ben! Sıkılıyorum! O kadar sıkılıyorum ki aklımı kaçırmak üzereyim! Bir şeyler yapmak istiyorum! DANS etmek istiyorum! *Yaşamak* istiyorum!"

"Has.ktir."

"Fazlasıyla yaşlısın sen. Miskin miskin oturup herkesi ve her şeyi eleştirmek istiyorsun. Hiçbir şey yapmak gelmiyor içinden. Hiçbir şeyi beğenmiyorsun!"

Kalktım yataktan. Gömleğimi giymeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çıkıyorum burdan."

"İşte! İşler istediğin gibi gitmeyince yerinden fırlayıp kaçıyorsun. Hiçbir zaman sorunları tartışmak istemiyorsun. Eve gidip içiyorsun, ertesi gün de kendini o kadar kötü hissediyorsun ki ölüm endişesine kapılıyorsun. Sonra da bana telefon ediyorsun."

"Ben burdan çıkıyorum!"

"Ama neden?"

"İstenmediğim yerde durmam ben."

Bekledi. Sonra, "Pekala," dedi. "Uzan, ışığı söndürüp birlikte uzanalım."

Bekledim. Sonra, "Pekala," dedim.

Tamamen soyunup battaniyeyle çarşafın arasına girdim. Bacağımı Lydia'nın bacağına dayadım. Sırtüstü yatıyorduk ikimiz de. Cırcırböceklerini dinliyordum. Güzel bir semtti. Birkaç dakika geçti. Sonra Lydia, "Ben muhteşem olacağım," dedi.

Cevap vermedim. Birkaç dakika geçti. Sonra Lydia birden yataktan fırladı. ellerini havaya, tavana doğru kaldırıp yüksek sesle, "BEN MUHTEŞEM OLACAĞIM! BEN GERÇEKTEN MUHTEŞEM OLACAĞIM! KİMSE BENİM NE KADAR MUHTEŞEM

OLACAĞIMI BİLMİYOR!" diye bağırdı.

"Pekala," dedim.

Sonra alçak sesle, "Anlamıyorsun. Gerçekten muhteşem olacağım. Senden daha fazla *potansiyelim* var!"

"Potansiyel," dedim, "bir bok demek değildir. Yapmak zorundasın. Beşikteki her bebeğin benden daha fazla potansiyeli vardır."

"Ama ben YAPACAĞIM! GERÇEKTEN MUHTEŞEM OLACAĞIM!"

"İyi," dedim, "bu arada yatağa dön."

Lydia yatağa döndü. Öpüşmüyorduk. Sevişmeyecektik. Bitkin hissediyordum kendimi. Cırcırböceklerini dinledim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Uykuya dalmak üzereydim ki Lydia birden doğruldu yatakta. Ve bir çığlık attı. Çok tiz bir çığlık.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sessiz ol."

Bekledim. Lydia öylece oturuyordu, kıpırdamadan, on dakika geçmiş gibi geldi bana. Sonra yastığına yığıldı.

"Tanrı'yı gördüm," dedi. "Biraz önce Tanrı'yı gördüm."

"Bana bak, kancık, sen beni delirteceksin!"

Kalktım, giyinmeye başladım. Burnumdan soluyordum. Şortumu bulamadım. Şortun canı cehenneme, diye geçirdim içimden. Giyindikten sonra iskemleye oturup ayakkabılarımın bağcıklarını bağladım.

"Nereye gidiyorsun" diye sordu Lydia.

Cevap vermedim. Salona geçtim. Ceketim bir iskemleye asılmıştı, alıp giydim. Lydia hışımla girdi salona. Külotunu ve sabahlığını geçirmişti üstüne. Yalınayaktı. Ayak bilekleri kalındı Lydia'nın. Onları gizlemek için çizme giyerdi genellikle.

"GİTMEYECEKSİN!" diye bağırdı bana.

"S.ktir," dedim, "ben burdan çıkıyorum."

Üzerime sıçradı. Genellikle sarhoş olduğumda saldırırdı bana. Bu kez ayıktım. Yana çekildim, yere kapaklandı. Kapıya doğru giderken üzerinden atladım. Kudurmuştu öfkeden, tıslıyordu. Dişi leopar. Yukardan baktım ona. Yerde olduğu müddetçe güvendeydim.

Hırladı, tam çıkmak üzereydim ki uzanıp pençesini ceketimin koluna geçirdi, kol söküldü. Omuzdan sökülmüştü.

"Tanrım," dedim, "bak ne yaptın yeni ceketime! İlk giyişim!"

Kapıyı açıp tek kolla dışarı fırladım.

Arabamın kapısını açmamla arkamdaki asfaltta çıplak ayaklarının sesini duymam bir oldu. Koltuğa sıçrayıp kapıyı kilitledim. Arabayı çalıştırdım.

"*Öldüreceğim bu arabayı!*" diye bağırdı. "*Öldüreceğim bu arabayı!*"

Kaputu, tavanı, ön camı yumruklamaya başladı. Ona zarar vermemek için yavaşça hareket ettirdim arabayı. 62 model Comet'im iflas ettiği için 67 model bir Volks satın almıştım. Pasta cilasını eksik etmiyordum. Torpido gözünde bir elbise fırçası bile bulunduruyordum. Ben uzaklaşırken Lydia arabayı yumruklamayı sürdürüyordu. Onu arkamda bıraktıktan sonra ikiye takıp gazladım. Dikiz aynasına baktım, ay ışığının altında, külotu ve sabahlığıyla hiç kıpırdamadan öylece duruyordu. Mideme kramp girdi. Hasta ve işe yaramaz hissettim kendimi, kasvet bastı. Aşıktım ona.

12

Daireme gittim, içmeye başladım. Radyonun düğmesini çevirdim, klasik müzik buldum. Coleman fenerimi çıkardım dolaptan. Işıkları söndürdüm, oturup Coleman fenerimle oynamaya başladım. Bir takım numaralar yapabiliyordun Coleman feneriyle. Yakıp, söndürüp, fitilin sıcaklığının feneri tekrar yakmasını seyretmek gibi. Feneri pompalayıp içindeki basıncı artırmayı da seviyordum. Hiçbir şey yapmasan bile seyretmek zevkliydi. İçtim, feneri seyrettim, müzik dinledim, puro tüttürdüm.

Telefon çaldı. Lydia. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiç, oturuyorum."

"Oturuyorsun, içiyorsun, klasik müzik dinliyorsun ve o allahın cezası Coleman fenerini seyrediyorsun!"

"Evet."

"Dönecek misin?"

"Hayır."

"Pekala, iç! İç ve hastalan! Alkol yüzünden ölmene ramak kalmıştı, biliyorsun. Hastaneyi hatırlıyor musun?"

"Asla unutamam."

"Pekala, iç, İÇ! ÖLDÜR KENDİNİ! UMURUMDA BİLE DEĞİL!

Telefonu kapattı. İçimde bir ses bana onu asıl endişelendirenin ölümümden çok bir sonraki düzüşü olduğunu söylüyordu. Ama tatile ihtiyacım vardı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Haftada en az beş kez düzüşmeyi seviyordu Lydia. Ben üçü yeğliyordum. Kalkıp mutfak masasının üzerinde duran daktilonun başına geçtim. Işığı açtım, Lydia'ya 4 sayfalık bir mektup yazdım. Sonra banyoya gittim, bir jilet aldım, banyodan çıkıp sıkı bir içki içtim. Sonra jiletle sağ elimin işaret parmağını kestim. Kan aktı. Mektubun altını kanımla imzaladım.

Köşedeki posta kutusuna gidip mektubu attım.

Telefon çaldı. Lydia. Bağırmaya başladı.

"DANS ETMEYE GİDİYORUM! Sen içerken ben burda bir başıma oturmayacağım!"

"İçki içtiğimde seni başka bir kadınla aldatmışım gibi davranıyorsun."

"Daha da kötü!"

Kapattı.

İçmeye devam ettim. Uyumak gelmiyordu içimden. Çok geçmeden gece yarısı oldu, sonra sabahın biri, sonra ikisi. Coleman feneri yanıyordu...

Sabahın üç buçuğunda telefon çaldı. Lydia'ydı yine. "İçiyor musun hâlâ?"

"Elbette!"

"Orospu çocuğu!"

"Hatta sen aradığında yeni bir Cutty Sark'ın selofanını soymakla meşguldüm. Harikulade. Görmelisin."

Çarptı ahizeyi. Bir içki daha koydum kendime. İyi müzik çalıyordu radyoda. Arkama yaslandım. Çok iyi hissediyordum kendimi.

Aniden kapı açıldı, Lydia odaya daldı. Soluk soluğa dikildi karşıma. Şişe sehpanın üzerinde duruyordu. Şişeyi görmesiyle kapması bir oldu. Yerimden fırlayıp koluna yapıştım. Ben sarhoş, Lydia delirmiş olduğunda güçlerimiz eşit gibiydi. Şişeyi kaldırabildiğince havaya kaldırıp benden uzak tutmaya çalışarak kapıdan çıkmayı denedi. Şişeyi tutan kolunu kavrayıp şişeyi almaya çalıştım.

"OROSPU! HAKKIN YOK! VER O ŞİŞEYİ BANA!"

Sonra balkondaydık, güreşiyorduk. Basamaklardan kaldırıma yuvarlandık. Şişe yere çarpıp parçalandı. Lydia ayağa kalkıp koşmaya başladı. Arabasını çalıştırdığını duydum. Orada öylece uzanıp şişeye baktım. Bir adım ötedeydi. Kırık şişenin dibinde bir yudum skoç kalmıştı. Balkonda iki seksen yatarken uzanıp şişenin dibini ağzıma götürdüm. Kalanı içerken uzun bir cam kırığı gözüme saplanıyordu neredeyse. Sonra kalkıp içeri girdim. İçkiye duyduğum susuzluk tarif edilir gibi değildi. Ortalıkta ne kadar boş bira şişesi varsa toplayıp diplerinde kalanı içtim. Bira şişelerini zaman zaman küllük niyetine kullandığım için şişelerden birinden bir ağız dolusu da kül yuttum. Saat sabahın dördü olmuştu. Oturup saati seyrettim. Postanede çalışmak gibiydi yine. Varoluş nabız gibi atan dayanılmaz bir şeye dönüştüğünde zaman geçmek bilmez. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Bekledim. Nihayet saat altı oldu. Köşedeki içki dükkanına yürüdüm. Tezgahtar yeni açıyordu dükkanı. Beni içeri aldı. Bir Cutty Sark daha satın aldım. Eve döndüm, kapıyı kilitledim ve Lydia'yı aradım.

"Şu anda elimde bir şişe Cutty Sark var ve selofanını açmakla meşgulüm. Birazdan bir içki içeceğim. İçki dükkanı da 20 saat boyunca açık olacak."

Kapattı. Bir bardak içtim, yatak odasına gidip uzandım, elbiselerimle uyuya kalmışım.

13

Bir hafta sonra Hollywood Bulvarı'nda araba sürüyordum, Lydia yanımdaydı. Kaliforniya'da yayımlanan bir haftalık eğlence gazetesi Los Angeles'ta bir yazarın yaşamı üzerine bir yazı istemişti benden. Yazıyı yazmış, teslim etmek için editörün bürosuna gidiyordum. Arabayı Mosley Meydanı'nın otoparkına bıraktım. Mosley Meydanı müzik yayımcılarının, menajerlerin ve organizatörlerin bürolarının bulunduğu pahalı bungalovlardan oluşmuştu. Kiralar çok yüksekti.

Bungalovlardan birine girdik. Güzel bir kız duruyordu masanın arkasında, eğitimli ve soğukkanlı.

"Adım Chinaski," dedim, "bu da yazım."

Yazıyı masanın üzerine fırlattım.

"Oo, Bay Chinaski, kitaplarınızı hayranlıkla okuyorum."

"İçecek bir şeyiniz bulunur mu?"

"Bir dakika..."

Halı kaplı merdivenden çıkıp bir şişe pahalı kırmızı şarapla döndü. Şişeyi açıp gizli bardan bardak çıkardı. Seninle yatmayı nasıl isterdim, diye geçirdim içimden. Mümkün değildi ama. Yine de birileri düzenli olarak yatacaktı onunla.

Oturup şaraplarımızı yudumladık.

"Yazınız hakkında sizi en kısa zamanda bilgilendireceğiz. Kabul edeceğimizden eminim... Ama siz tam benim beklediğim gibi çıkmadınız..."

"Nasıl yani?"

"Sesiniz çok yumuşak. İyi birine benziyorsunuz."

Lydia güldü. Şarabımızı bitirip çıktık. Arabama doğru yürürken biri seslendi: "Hank!"

Çevreme bakındım, yeni bir Mercedes'in içinde Dee Dee Bronson'u gördüm. Yanına gittim.

"Nasılsın, Dee Dee?"

"İyiyim. Capitol Records'dan ayrıldım. Şimdi şurdaki şirketi işletiyorum." İşaret etti. Bir başka müzik şirketiydi, hayli ünlü, mer-

kezi Londra'da. Erkek arkadaşıyla Los Angeles yeraltı gazetesi için yazdığımız günlerde Dee Dee sık sık onunla bana gelirdi.

"İşlerinin yolunda gitmesine sevindim."

"Evet, ama bir şey eksik."

"Nedir?"

"İyi bir erkek. Güvenebileceğim biri."

"Bana telefon numaranı ver, senin için birini bulmaya çalışırım."

"Pekala."

Dee Dee telefon numarasını bir kağıda yazdı, kağıdı cüzdanıma koydum. Lydia ile köhne Volks'uma yürüdük.

"Arayacaksın onu," dedi Lydia. "O telefon numarasını kullanacaksın."

"Başlama yine!" dedim.

O kötü gecelerden biri daha bekliyordu bizi anlaşılan.

14

Yine kapıştık. Kavgadan sonra eve döndüm, ama tek başıma oturup içmek gelmedi içimden. Atlar gece de koşuyorlardı. Bir cep viskisi satın alıp hipodroma gazladım. İlk koşuya epey zaman vardı, bütün hesaplarımı yaptım. İlk koşu başladığında şişenin yarısının boşaldığını fark edince şaşırdım. Sıcak kahve de içtiğim için kolay gitmişti.

İlk dört koşunun üçünü bildim. Beşinci koşunun sonunda 200 dolar öndeydim. Bara gidip tabeladan oynadım. O gece bana çalıştı tabela. Lydia cebime giren parayı görse altına ederdi herhalde. Yarışlarda kazanmamdan nefret ederdi, özellikle o kaybetmişse.

İçmeye ve kazanmaya devam ettim. Dokuzuncu koşunun sonunda 950 dolar önde ve çok sarhoştum. Cüzdanımı yan ceplerimden birine koyup yavaşça arabama yürüdüm.

Arabada oturup kaybedenlerin otoparktan ayrılışlarını seyrettim.

Trafik rahatlayıncaya kadar bekledikten sonra motoru çalıştırdım. Hipodromun hemen dışında bir süper market vardı. Işıklı bir telefon kulübesi gördüm, yanaşıp indim. Kulübeye gidip Lydia'nın numarasını çevirdim.

"Dinle," dedim, "dinle, kancık. Bu gece yarışlara gittim ve 950 dolar kazandım. Ben her zaman kazanırım! Hep kazanacağım! Beni hak etmiyorsun, kancık! Benden bu kadar! Ne sana, ne de oynadığın iğrenç oyunlara ihtiyacım var! Anlıyor musun? Mesajımı aldın mı? Yoksa kafan ayak bileklerinden de mi kalın?"

"Hank..."

"Evet?"

"Lydia evde değil. Bonnie ben. Çocuk bakıcısı."

Telefonu kapatıp arabama döndüm.

15

Ertesi sabah aradı beni Lydia. "Sen her sarhoş olduğunda," dedi, "ben dans etmeye gidiyorum. Dün gece Red Umbrella'ya gidip adamın tekinden benimle dans etmesini rica ettim. Bir kadının bunu yapmaya hakkı var."

"Fahişenin tekisin."

"Öyle mi? Fahişe olmaktan daha kötü bir şey varsa o da can sıkıcı olmaktır."

"Can sıkıcı olmaktan daha kötü bir şey varsa o da can sıkıcı bir fahişe olmaktır."

"Yarığımı istemiyorsan," dedi, "başkasına veririm."

"O senin bileceğin iş."

"Danstan sonra Marvin'i görmeye gittim. Kız arkadaşının adresini alıp onu ziyaret etmek istiyordum. Francine. Sen de bir gece Francine'i ziyaret etmiştin," dedi Lydia.

"Bak, onu düzmedim. Parti çıkışında araba süremeyecek kadar

sarhoştum. Öpüşmedik bile. Kanepede yatmama izin verdi, sabah kalkıp evime döndüm."

"Her neyse, Marvin'e gittikten sonra adresi istememeye karar verdim."

Marvin'in ailesi varlıklıydı. Sahilde bir evi vardı Marvin'in. Şiir yazıyordu, çoğundan daha iyi. Severdim Marvin'i.

"İyi vakit geçirmişsindir umarım," dedim ve kapattım.

Kapatmamla çalması bir oldu. Marvin. "Hey, dün gece kim bana uğradı tahmin et? Lydia. Pencereyi tıklattı, onu içeri aldım. Çükümü kaldırdı."

"Pekala, Marvin. Anlıyorum. Seni suçlamıyorum."

"Kızmadın mı?"

"Sana değil."

"İyi o zaman..."

Yontulmuş başı alıp arabama koydum. Lydia'nın evine sürüp başı kapının önüne bıraktım. Zili çalmadım. Yürümeye başladım. Kapı açıldı ve Lydia dışarı çıktı.

"Neden bu kadar dangalaksın?" diye sordu.

Döndüm. "Seçici değilsin. Kim olduğu önemli değil senin için, erkek olsun yeter ki. Senin bokunu yemek niyetinde değilim."

"Ben de senin bokunu yemek niyetinde değilim."

Arabama yürüdüm, bindim, çalıştı. Bire taktım. Hareket etmedi. İkiyi denedim. Havagazı. Sonra bire döndüm yine. El freninin çekili olup olmadığını kontrol ettim. Hareket yok. Geri vitesi denedim. Geri geri gitti araba. Frene basıp biri denedim yine. Hareket yok. Lydia'ya çok kızgındım hâlâ. Lanet şeyi geri geri sürerim eve kadar, diye geçirdim içimden. Sonra polislerin bana ne bok yediğimi sandığımı soruşları geldi gözümün önüne. Şey, memur bey, kız arkadaşımla tartıştık, eve ancak böyle dönebiliyorum.

Lydia'ya o kadar da kızgın değildim artık. Arabadan inip kapısına gittim. Başı içeri almıştı. Kapıyı çaldım.

Lydia açtı kapıyı. "Bak," dedim, "bir tür cadı mısın sen?"

"Hayır, fahişeyim, unuttun mu?"

"Beni eve bırakman gerekiyor. Arabam sadece geri viteste hareket ediyor. Büyü yapılmış lanet şeye."

"Ciddi misin?"

"Gel, göstereyim."

Peşimden arabaya geldi. "Vitesle hiçbir sorunum yoktu. Sonra, birden, sadece geri viteste yürümeye başladı. Bu şekilde eve sürecektim az kalsın."

Bindim arabaya. "Bak şimdi."

Arabayı çalıştırıp birinci vitese taktım, debriyajı saldım. Araba öne doğru fırladı. İkiye attım. Hızlandı. Sonra üçe. Gayet güzel gidiyordu. Bir U dönüşü yapıp sokağın karşı tarafında park ettim. Lydia geldi.

"Bak," dedim, "bana inanmak zorundasın. Bir dakika önce araba sadece geri gidiyordu. Şimdi düzeldi. Lütfen inan bana."

"Sana inanıyorum," dedi. "Tanrı yaptı. Ben böyle şeylere inanırım."

"Bir anlamı olmalı."

"Var."

İndim arabadan. Evine girdik.

"Şortunu ve ayakkabılarını çıkar, yatağa uzan," dedi, "önce siyah noktalarını sıkmak istiyorum."

16

Emlakçılığa soyunan Japon güreşçi Lydia'nın evini sattı. Lydia taşınmak zorunda kaldı. Lydia, Tonto, Lisa ve köpekleri, Bugbutt. Los Angeles'ta ev sahiplerinin çoğu aynı tabelayı koyarlar. ÇOCUKSUZA. İki çocuk ve bir köpekle zordu Lydia'nın işi. Tek avantajı cazibesiydi. Erkek bir ev sahibi aranıyordu.

Kentin bütün semtlerine götürdüm onları. Nafile. Sonra ben arabada kalmaya başladım, gözden uzak. Yine olmadı. Arabada gider-

ken Lydia pencereden, "Bu dünyada iki çocuklu ve köpekli bir kadına evini kiralayacak tek kişi bile yok mu?" diye bağırdı.

Beklenmedik bir şekilde benim oturduğum avluda bir daire boşaldı. Kiracının taşındığını görünce doğru Bayan O'Keefe'e gittim.

"Bakın," dedim, "kız arkadaşım ev arıyor. İki çocuğu ve bir köpeği var, ama hepsi son derece terbiyeli. Taşınmalarına izin verir misiniz?"

"O kadını görmüşlüğüm var," dedi bayan O'Keefe. "Gözlerini fark etmedin mi? Delinin teki."

"Deli olduğunu biliyorum. Ama onu seviyorum. Bazı iyi vasıfları var aslında."

"Fazlasıyla genç senin için! Ne yapacaksın bu kadar genç bir kadınla?"

Güldüm.

Bay O.Keefe belirdi karısının arkasında. Tel kapının ardından bana baktı.

".m budalası, ne olacak. .m budalası."

"Ne diyorsunuz, Bayan O'Keefe?" diye sordum.

"Pekala," dedi Bayan O'Keefe. "Taşınsın..."

Lydia bir kamyon kiraladı, eşyalarını taşıdık. Daha çok giysilerden, yonttuğu başlardan ve kocaman bir çamaşır makinesinden oluşuyordu.

"Bayan O'Keefe'den hoşlanmıyorum," dedi bana. "Kocası iyi bir insana benziyor, ama kadından hoşlanmıyorum!"

"İyi bir Katolik'tir. Hem senin bir eve ihtiyacın var."

"Bu insanlarla içmeni istemiyorum. Seni mahvetmeye çalışıyorlar."

"Kiram ayda sadece 85 dolar. Bana oğul muamelesi yapıyorlar. Arada sırada onlarla bir bira içmek zorundayım."

"*Oğulmuş*! Onlarla akransın nerdeyse."

Üç hafta kadar sonra bir Cumartesi sabahıydı. Bir gece önce Lydia'da kalmamıştım. Banyo yapıp bir bira içtikten sonra giyindim. Sevmiyordum hafta sonlarını. Herkes kendini dışarı atıyordu.

Ya pingpong oynuyorlardı ya bahçelerini biçiyorlardı ya arabalarını cilalıyorlardı ya da alışverişe, parka, kumsala filan gidiyorlardı. Her yer tıklım tıklımdı. Pazartesiydi en sevdiğim gün. Herkes işinin başında olurdu. Kalabalığa rağmen hipodroma gitmeye karar verdim. Bir Cumartesini daha haklayacaktım böylece. Katı bir yumurta yedim, bir bira daha içtim, balkona çıkıp kapıyı kilitledim. Lydia bahçede köpeği Buttbug'la oynuyordu.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim. "Hipodroma gidiyorum."

Yanıma geldi. "Hipodromun sana ne yaptığını biliyorsun."

Hipodrom dönüşü sevişemeyecek kadar yorgun olduğumu ima etmeye çalışıyordu.

"Dün gece sarhoştun," diye devam etti. "Korkunçtun. Lisa'yı korkuttun. Seni evden atmak zorunda kaldım."

"Hipodroma gidiyorum."

"Pekala, git hipodromuna. Ama gidersen döndüğünde burda olmayacağım."

Bahçenin ön tarafında park ettiğim arabama bindim. Pencereleri açtıktan sonra arabayı çalıştırdım. Lydia durmuş bana bakıyordu. Ona el sallayıp yola çıktım. Güzel bir yaz günüydü. Hollywood Park Hipodromu'na sürdüm. Yeni bir sistemim vardı. Her sistem beni zenginliğe biraz daha yaklaştırıyordu. Zaman meselesiydi.

40 dolar kaybedip eve döndüm. Arabamı bahçeye park ettim, indim. Arka balkonun kapısına geldiğimde Bay O'Keefe belirdi.

"Gitti!"

"Ne?"

"Sevgilin. Taşındı."

Cevap vermedim.

"Bir kamyon kiraladı ve eşyalarını yükledi. Öfkeden kudurmuştu. O koca çamaşır makinesini biliyorsun?"

"Evet."

"Ağır o makine. Ben kaldıramadım. Çocuğun ona yardım etmesine izin vermedi. Tek başına kaldırıp yükledi. Sonra çocukları ve

köpeği alıp gazladı. Bir haftalık kirası ödenmişti."

"Pekala, Bay O'Keefe. Teşekkür ederim."

"İçmeye gelecek misin bu akşam?"

"Bilmiyorum."

"Gelmeye bak."

Kapıyı açıp içeri girdim. Ona bir klima cihazı ödünç vermiştim. Dolabın önündeki iskemlenin üzerinde duruyordu. Üstünde de mavi bir külotla bir not. Çılgın bir el yazısıyla yazılmıştı:

Orospu çocuğu, işte kliman. Ben gittim. Hem de sonsuza dek, aşağılık herif! Kendini yalnız hissettiğinde otuz bir çekmek için bu külotu kullanabilirsin.

Buzdolabına gidip bir bira aldım. Birayı içtikten sonra klima cihazının yanına gittim. Külotu aldım, yararı olur muydu gerçekten? Sonra "S.ktir!" deyip yere fırlattım.

Telefona gidip Dee Dee'nin numarasını çevirdim. Evdeydi. "Alo?" dedi.

"Dee Dee," dedim, "Hank ben..."

17

Hollywood Hills'de bir evi vardı Dee Dee'nin. Evi bir arkadaşıyla paylaşıyordu; bir başka kadın yönetici, Bianca. Bianca evin üst katını almıştı, Dee Dee alt. Kapının zilini çaldım. Dee Dee kapıyı açtığında saat akşamın sekiz buçuğuydu. Kırk yaşlarındaydı Dee Dee; saçları siyah ve kıvırcıktı, kısa kesilmişti. Yahudi'ydi, zeki ve hafif kaçık. New York kökenliydi, bütün adları bilirdi: doğru yayıncılar, en iyi şairler, en yetenekli karikatüristler, doğru devrimciler, herkesi tanırdı kısacası. Sürekli ot içer, hâlâ küçük çapta ün sahibi ve çok daha güzel olduğu 60'lı yıllardaymışız gibi davranırdı.

Arka arkaya gelen başarısız ilişkiler onu mahvetmişti. Şimdi ben duruyordum kapısında. Vücudu hayli çekiciydi hâlâ. Ufak tefek, ama diri bir vücudu vardı, birçok kadın onunki gibi bir vücuda sahip olmak ister.

Peşinden içeri girdim. "Lydia gitti demek?" diye sordu Dee Dee.

"Utah'ya gittiğini sanıyorum. Muleshead'deki *4 Temmuz* dansı yaklaşıyor. Hiç kaçırmaz."

Dee Dee bir şişe kırmızı şarap açarken kahvaltı masasına oturdum. "Onu özlüyor musun?" diye sordu.

"Tanrım, evet. Ağlamak istiyorum. Midem düğümlendi. Bu benim sonum olabilir."

"Olmaz, olmaz. Lydia'yı unutmana yardım ederiz. Atlatırsın."

"Kendimi nasıl hissettiğimi biliyorsun öyleyse?"

"Herkesin başına birkaç kez gelmiştir."

"Başından sevmedi beni zaten o kancık."

"Evet, sevdi. Hâlâ seviyor."

Dairemde bir başıma kederlenmektense Dee Dee'nin Hollywood Hills'deki ferah evinde oturmanın çok daha akıllıca olduğuna karar verdim.

"Kadınlarla başarılı değilim galiba," dedim.

"Kadınlarla başarılısın," dedi Dee Dee, "ve müthiş bir yazarsın."

"Kadınlarla başarılı olmayı yeğlerdim."

Sigara yakıyordu Dee Dee. Bitirmesini bekledim, sonra eğilip öptüm onu. "Senin yanında iyi hissediyorum kendimi. Lydia sürekli saldırıdaydı."

"Bu senin sandığın anlama gelmez."

"Ama çok sevimsiz."

"Olabilir, evet."

"Sen kendine bir erkek arkadaş buldun mu?"

"Henüz değil."

"Sevdim burayı. Ama nasıl bu kadar temiz ve tertipli tutabiliyorsun?"

"Hizmetçimiz var."

"Hımın..."

"Seversin hizmetçimizi. İri ve zenci, ben evden çıkar çıkmaz işini bir an önce bitirir, sonra yatağa uzanıp kurabiye yiyerek televizyon seyreder. Her gece yatağımda kurabiye kırıntıları buluyorum. Yarın sabah sana kahvaltı hazırlamasını söylerim."

"Pekala."

"Hayır, dur. Yarın Pazar. Pazar günleri çalışmıyorum. Dışarda kahvaltı ederiz. İyi bir yer biliyorum. Hoşuna gidecek."

"Pekala."

"Biliyor musun, ben sana hep aşıktım."

"Ne?"

"Yıllardan beridir. Önce Barnie'yle sonra da Jack'le ziyaretine geldiğimizde seni arzulardım. Ama sen beni hiç fark etmedin. Ya bira içerdin ya da bir şeyle ilgilenirdin."

"Delilik, herhalde, deliliğe yakın bir şey. Posta Memuru deliliği. Seni fark etmediğim için özür dilerim."

"Şimdi fark edebilirsin beni."

Dee Dee bir bardak şarap daha koydu. Güzeldi şarap. Dee Dee'den hoşlanıyordum. İşleri yolunda gitmediğinde insanın sığınabileceği bir yeri olması hoştu. İşler kötü gittiğinde ortalıkta kimseciklerin olmadığı günleri anımsadım. Böylesi daha iyi olmuştu benim için belki. Öyleyse? Ama benim için iyi olanla ilgilenmiyordum. Kendimi nasıl hissettiğimle ve kötü hissettiğimde buna son vermekle ilgileniyordum. Tekrar iyi hissetmekle.

"Seni üzmek istemiyorum, Dee Dee," dedim. "Kadınlarla her zaman iyi değilimdir."

"Seni sevdiğimi söyledim sana."

"Yapma. Sevme."

"Pekala," dedi, "sevmem seni, ama nerdeyse severim. Öyle olur mu?"

"Öbür türlüsünden çok daha iyi."

Şaraplarımızı bitirip yatağa girdik...

18

Ertesi sabah Dee Dee beni kahvaltı için Sunset Strip'e götürdü. Mercedes'i siyahtı, parlıyordu güneşin altında. Işıklı panoların, gece kulüplerinin, lüks restoranların önünden geçtik. İyice gömüldüm koltuğuma, sigara elimde öksürerek. Daha kötü günlerim de oldu, diye geçirdim içimden. Birkaç sahne belirdi zihnimde. Bir gece Atlanta'da bokum donmuştu, gece yarısıydı, param yoktu, kalacak yerim yoktu, biraz ısınma umuduyla bir kilisenin basamaklarını tırmandım. Kapı kilitliydi. Bir başka seferinde El Paso'da bir park bankında sabahlamış, ayakkabılarımın altını coplayan bir polis tarafından uyandırılmıştım. Yine de Lydia aklımdan çıkmıyordu. İlişkimizin güzel yönleri midemde bir fare gibi dolanıyor, kemiriyordu.

Dee Dee havalı bir restoranın önüne park etti. Üzeri tenteli avludaki masalarda insanlar oturmuş kahve içiyor, sohbet ediyorlardı. Ayağında çizme, üzerinde kot, boynunda da ağır bir gümüş zinciri olan bir zencinin yanından geçtik. Masanın üzerinde motosiklet kaskı, gözlükleri ve eldivenleri duruyordu. Tarçın renginde eşofman giymiş, serçe parmağını emen zayıf bir sarışınla beraberdi. Kalabalıktı orası. Herkes çok genç, temiz ve boş görünüyordu. Herkes alçak sesle konuşuyordu.

İçeri girdik, dar gümüş renginde pantolon, yirmi santim kalınlığında bir kemer ve parlak sarı bir bluz giymiş daracık kalçalı ince bir oğlan bizi bir masaya oturttu. Oğlanın kulakları delikti, minicik mavi küpeleri vardı. İnce bıyığı mordu.

"Dee Dee," dedi, "ne var ne yok?"

"Kahvaltı, Donny."

"İçki, Donny," dedim.

"Onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum, Donny. Bir Altın Çiçek ver ona, duble olsun."

Kahvaltıyı ısmarladık. Dee Dee, "hazırlanması biraz sürecek, her şeyi gerektiği gibi yaparlar burada," dedi.

"Çok para harcama, Dee Dee."

"Masrafa geçiyor."

Küçük bir defter çıkardı çantasından. "Hımm, bakalım. Bugün kimi kahvaltıya götürdüm? Elton John?"

"Afrika'da değil mi o..."

"Hay allah, doğru. Cat Stevens'a ne dersin?"

"O da kim?"

"Bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Ben keşfettim onu. Cat Stevens olabilirsin."

Donny içkileri getirdi ve Dee Dee ile muhabbete girdi. Aynı insanları tanıyor gibiydiler. Ben hiçbirini tanımıyordum. Kolay değildi beni heyecanlandırmak. Umurumda değildi. New York'u sevmiyordum. Hollywood'u sevmiyordum. Rock müziğini sevmiyordum. Hiçbir şeyi sevmiyordum. Korkuyordum belki de. Evet, evet –korkuyordum. Perdeleri çekilmiş bir odada tek başıma oturmak istiyordum. Doyamazdım ona. Deliydim. Kaçık. Ve Lydia gitmişti.

İçkimi bitirdim, Dee Dee bir tane daha söyledi. Kendimi metres gibi hissetmeye başlamıştım, harika bir duyguydu. Kasvetimi dağıtıyordu. Beş parasız olup kadının tarafından terk edilmek kadar kötü bir şey daha yoktur. İçki yok, iş yok; duvarlar sadece, oturur duvarları seyreder ve düşünürsün. Buydu kadınların intikamı, ama onlara da acı veriyor, onları da zayıflatıyordu. Ya da ben böyle olduğuna inanmak istiyorum.

Kahvaltı güzeldi. Değişik meyvelerle süslenmiş bir yumurta... ananas, şeftali, armut... biraz ceviz, baharat. İyi bir kahvaltıydı. Kahvaltıyı bitirdik, Dee Dee bana bir içki daha söyledi. Lydia'yı düşünüyordum hâlâ, ama Dee Dee de hoştu. Muhabbeti kararlı ve eğlendiriciydi. Beni güldürebiliyordu, gülmeye ihtiyacım vardı. Kahkaham içimde bir yerde kükremeyi bekliyordu: HAHAHAHAHA, ooo tanrım, HAHAHA. Öyle iyi oluyordu ki kükrediğinde. Hayata dair bir şeyler biliyordu Dee Dee. Birimizin başına gelenin çoğumuzun başına geldiğini biliyordu. Hayatlarımız o kadar da farklı değillerdi –farklı olduğunu düşünmekten hoşlansak bile.

Tuhaf şey acı. Kuşu avlayan kedi, trafik kazası, yangın... Acı

gelir, GÜM, ve oradadır, üzerinize oturur. Gerçektir. Ve başkalarına bir ahmak gibi görünürsünüz. Birden bire aklınızı yitirmişsiniz gibi. Neler hissettiğinizi anlayan, nasıl yardım edileceğini bilen birini bulmaktır tek ilaç.

Arabaya döndük. "Neşeni yerine getirmek için mükemmel bir yer biliyorum," dedi Dee Dee. Özürlü muamelesi yapıyordu bana. Öyleydim.

Dee Dee'den bir barda durmasını istedim. Müdavimi olduğu barlardan birinde durdu. Barmen onu tanıyordu.

"Burası,"dedi bana, "senaristlerin takıldığı bir bar. Tiyatro çevresinden de gelenler olur."

İlk görüştü uyuz oldum hepsine, orada oturmuş zeki ve üstün görünmeye çalışıyorlardı. Sıfırlıyorlardı birbirlerini. Bir yazar için en kötü şey başka bir yazarla görüşmek, ondan da kötüsü, çok sayıda yazar tanımaktır. Aynı bok parçasına konmuş sinekler misali.

"Masaya oturalım," dedim. Ve aralarındaydım, haftada 65 dolar kazanan bir yazar haftada 1000 dolar kazanan yazarlarla aynı odada. Lydia, diye geçirdim içimden, yükseliyorum. Pişman olacaksın. Bir gün lüks restoranlarda yiyen ünlü bir yazar olacağım. Özel masam olacak, arka tarafta, mutfağa yakın.

İçkilerimiz geldi, Dee Dee bana baktı. "İyi yalıyorsun. Kimse beni böyle yalamamıştı."

"Lydia öğretti. Ben de birkaç şey ekledim."

Genç, esmer bir oğlan yerinden fırlayıp masamıza geldi. Dee Dee bizi tanıştırdı. Oğlan New York'luydu, *Village Voice* ve benzeri New York dergileri için yazıyordu. Dee Dee ile biraz dedikodu yaptılar, sonra oğlan "Kocan ne işle meşgul?" diye sordu."

"Boksör yetiştiririm," dedim. "Şu anda canavar gibi dört Meksikalım var, hepsi genç. Bir de zenci, gerçek bir dansçı. Senin kilon kaç?"

"86. Eski boksörlerden misin? Yüzün epey hırpalanmış."

"Hırpalandı. 78 kiloya indirebiliriz seni. Solak bir hafif sıklete ihtiyacım var."

"Solak olduğumu nerden anladın?"

"Sigaranı sol elinde tutuyorsun. Main Sokağı'ndaki jimnastik salonuna gel. Pazar sabahı. Hemen çalışmaya başla. Sigarayı kes. Söndür şu orospu çocuğunu!"

"Bana bak, moruk, ben bir yazarım. Daktilo kullanırım. Yazılarımı hiç okumadın mı?"

"Gündelik gazetelerden başka bir şey okumam –cinayet, tecavüz, boks maçlarının sonuçları, dolandırıcılık, uçak kazaları ve Ann Landers."

"Dee Dee," dedi oğlan, "yarım saat sonra Rod Stewart'la bir söyleşim var. Gitmem gerek." Ve gitti.

Dee Dee birer içki daha söyledi. "Neden insanlara daha düzeyli davranmıyorsun?" diye sordu.

"Korku," dedim.

"İşte geldik," dedi ve arabayı Hollywood mezarlığına soktu.

"Güzel," dedim, "çok güzel. Ölümü tamamen unutmuştum."

Arabayla dolaştık mezarlıkta. Mezarların çoğu yerden hayli yüksekti. Küçük evleri andırıyorlardı; sütunlar, basamaklar filan. Ve hepsinde kilitli, demirden bir kapı. Dee Dee park etti, arabadan indik. Kapılardan birini denedi. Kapıyı sarsarken sallanan kıçını seyrettim. Nietzsche'yi düşündüm. Oradaydık işte: bir Alman aygırıyla bir Yahudi kısrağı. Anavatanım gurur duyabilirdi benimle.

M. Benz'e bindik yine, bu sefer daha büyük bir birimin önüne park etti Dee Dee, bütün mezarlar oradaki duvarın içine inşa edilmişti. Sıra sıra. Kiminde çiçek vardı, küçük vazolarda, ama çoğunun çiçekleri solmuştu. Çoğunda çiçek yoktu zaten. Kiminde karı koca düzgün bir biçimde yan yanaydı. Kiminde birinin mezarı açık bekliyordu. Genellikle ölmüş olan adamdı.

Dee Dee beni elimden tutup köşeye götürdü. Oradaydı, alt sırada, Rudolph Valentino. Ölüm 1946. Uzun yaşamamıştı. Seksenime kadar yaşamaya karar verdim. Seksen yaşında on sekiz yaşında bir kızı düzdüğünü düşün. Ölüm oyununda mızıkmanın en iyi yolu.

Dee Dee saksılardan birini alıp çantasına koydu. Standart yürütme biçimi. Bağlı ya da kilitli olmayan her şeyi çal. Her şey herkese

aitti. Dışarı çıktık ve Dee Dee, "Tyrone Power'ın bankına oturmak istiyorum," dedi. "En çok onu severdim. Ona aşıktım!"

Gidip Tyrone Power'ın mezarının yanındaki banka oturduk. Sonra kalkıp Douglas Fairbank Sr.'ın mezarına yürüdük. Görkemliydi. Mezarın önünde küçük bir havuz. Nilüfer çiçekleri vardı havuzda. Basamakları çıktık, mezarın arkasında oturacak bir yer vardı. Oturduk. Mezarın duvarında içine küçük kırmızı karıncaların girip çıktığı bir çatlak fark ettim. Bir süre seyrettim küçük karıncaları, sonra Dee Dee'yi kollarıma alıp uzun uzun öptüm. İyi anlaşacaktık onunla.

19

Dee Dee'nin havalimanından oğlunu alması gerekiyordu. Tatil için gittiği İngiltere'den geri dönüyordu oğlan. 17 yaşındaydı, Dee Dee öyle demişti, babası da konser piyanistiydi. Ama speed ve kokain bağımlısı olmuş, daha sonra bir kazada parmaklarını yakmıştı. Uzun zaman önce boşanmışlardı.

Renny'ydi oğlanın adı. Dee Dee kıtalararası telefon görüşmelerinde ona benden söz etmişti. Renny'nin uçağı boşalırken biz havalimanına girdik. Dee Dee ile Renny kucaklaştılar. Renny uzun ince bir tipti, solgun. Gözünün üstüne bir tutam saç iniyordu. El sıkıştık.

Renny ile Dee Dee konuşurken ben bagajı almaya gittim. "Mami" diye hitap ediyordu annesine. Arabaya gittiğimizde arka koltuğa binip, "Mami, bisikletimi aldın mı?" diye sordu.

"Siparişi verdim. Yarın gidip alırız."

"Güzel bir bisiklet mi, Mami? Elden frenli, pedalları kilitli bir on vites istiyorum."

"Güzel bir bisiklet, Renny."

"Hazır olduğundan emin misin?"

Eve döndük. O gece orada kaldım. Renny'nin kendine ait yatak odası vardı.

Sabah hep beraber kahvaltı masasına oturup hizmetçinin gelmesini bekledik. Sonunda Dee Dee kalkıp bize kahvaltı hazırladı. "Mami, yumurta nasıl kırılır?" diye sordu Renny.

Dee Dee bana baktı. Ne düşündüğümü biliyordu. Bir şey söylemedim.

"Pekala, Renny, buraya gelirsen sana gösteririm."

Renny ocağın yanına gitti. Dee Dee bir yumurta aldı. "Bak, kabuğunu tavanın kenarına vurarak çatlatırsın... böyle... sonra da yumurtanın içinin tavaya düşmesine izin verirsin... işte böyle..."

"Oo..."

"Basit."

"Peki, nasıl pişirirsin?"

"Kızartırsın. Tereyağında."

"Mami, ben bu yumurtayı yiyemem."

"Neden?"

"Çünkü sarısı dağılmış!"

Dee Dee dönüp bana baktı. Gözleri, "Hank, tek kelime etme," diyordu.

Birkaç saat sonra yine kahvaltı masasındaydık hepimiz. Hizmetçi mutfakta çalışırken biz yiyorduk. Dee Dee, Renny'ye, "Bisikletin var artık. Bugün bir ara benim için bir altılık paket kola almanı istiyorum. Eve geldiğimde bir kola içmek hoşuma gider."

"Ama, Mami, o kolalar ağır oluyor! Sen alamaz mısın?"

"Renny, ben bütün gün çalışıyorum ve işten yorgun dönüyorum. Sen al kolaları."

"Ama, Mami, yokuş var. Yokuşu tırmanmak zorundayım."

"Yokuş filan yok, ne yokuşu?"

"Bakınca belli olmuyor, ama var..."

"Renny, kolaları sen alacaksın, anladın mı?"

Renny kalktı, yatak odasına gitti ve kapıyı çarptı.

Dee Dee başını çevirdi. "Beni sınıyor. Onu sevip sevmediğimi anlamak istiyor."

"Ben alırım kolaları," dedim.

"Önemi yok," dedi Dee Dee, "ben alırım."
Sonunda hiçbirimiz almadı kolaları...

Birkaç gün sonra Dee Dee ile benim dairemde postaya filan bakıyorduk, telefon çaldı. Lydia. "Selam," dedi. "Utah'dayım."
"Notunu aldım," dedim.
"Nasıl gidiyor?" diye sordu.
"Her şey yolunda."
"Utah çok güzeldir yaz aylarında. Gelmelisin. Kamp yaparız. Kız kardeşlerim de burda."
"Bu ara ayrılamam."
"Neden?"
"Şey, Dee Dee ile beraberim."
"Dee Dee mi?"
"Evet..."
"Biliyordum o telefon numarasını kullanacağını, söylemiştim sana!"
Dee Dee yanımda duruyordu. "Ona söyle lütfen," dedi Dee Dee, "eylüle kadar süre tanısın bana."
"Unut onu," dedi Lydia. "Canı cehenneme. Buraya gelip beni gör."
"Bir telefonunla her şeyi bırakıp gelemem." dedim, "Hem, Dee Dee'ye eylüle kadar süre tanıyorum."
"Eylül mü?"
"Evet."
Çığlık attı Lydia. Uzun bir çığlık. Sonra kapattı.

O günden sonra Dee Dee beni evimden uzak tutmaya çalıştı. Bir keresinde, yine benim dairemde postaya bakarken telefonun fişinin çekili olduğunu gördüm. "Bir daha böyle bir şey yapma," dedim ona.
Sahil boyunca uzun yolculuklara çıkarıyordu Dee Dee beni. Dağlara götürüyordu. Garaj satışlarına, sinemaya, kiliselere, arkadaş ziyaretlerine, öğle ve akşam yemeklerine, pikniklere ve sirklere

gidiyorduk. Arkadaşları birlikte fotoğraflarımızı çekiyorlardı.

Catalina seyahati korkunçtu. Dee Dee ile iskelede bekledim. Gerçekten akşamdan kalmaydım. Dee Dee bana bir Alka-Seltzer ile bir bardak su buldu. Yararı olan tek şey karşımızda oturan genç kız olmuştu. Harikulade bir vücudu vardı; uzun güzel bacaklar ve mini etek. Mininin altına uzun çoraplar giymiş, jartiyer takmıştı, kırmızı eteğinin altına pembe külot giymişti. Yüksek topuklu ayakkabı bile vardı ayağında.

"Ona bakıyorsun, değil mi?" diye sordu Dee Dee.

"Elimde değil."

"Kaltağın teki."

"Kesinlikle."

Kaltak kalkıp tilt oynadı, topa her vuruşunda kıçını sallayarak. Sonra yerine oturdu ve öncekinden de fazlasını gösterdi bana.

Deniz uçağı geldi, içindeki yolcular indi, sonra biz iskelede bindirilmeyi bekledik. Kırmızıydı uçak, 1936 yapımı, iki pervaneli, bir pilot ve 8-10 koltuk.

"Bu lanet şeyde kusmazsam," diye geçirdim içimden, "dünyayı aldatmış olacağım.

Mini etekli kız uçağa binmiyordu.

Ne zaman böyle bir kadınla karşılaşsan başka bir kadınla birliktesindir, neden acaba?

Bindik, kemerlerimizi bağladık.

"Oo," dedi Dee Dee, "öyle heyecanlıyım ki! Gidip pilotun yanına oturacağım!"

Havalandık, Dee Dee pilotun yanındaydı. Durmadan konuştuğunu görebiliyordum. Hayatın tadını çıkarıyor ya da öyle görünüyordu. Son zamanlarda fazla bir şey ifade etmiyordu benim için –hayata karşı o heyecanlı ve mutlu tepkisinden söz ediyorum- sinirime dokunuyordu biraz, ama genellikle hiçbir şey hissetmiyordum. Sıkılmıyordum bile.

Uçtuk ve indik, iniş sarsıntılı oldu, kayaların üzerinde alçalıp suyun üstünde bir kez sıçradık, sonra su yarıldı. Sürat teknesinden

farksızdı. Oradan bir başka iskeleye indirildik, Dee Dee yanıma gelip deniz uçağından ve pilotla yaptığı konuşmalardan söz etti. Döşemede koca bir delik vardı, pilota, "Bu uçak güvenli mi?" diye sormuş ve "Biliyorsam allah belamı versin," yanıtını almıştı.

Hemen sahilde bir oda tutmuştu Dee Dee bizim için, üst katta. Odada buzdolabı yoktu, bir leğen satın alıp biralarımı soğutabilmem için içine buz doldurdu. Siyah beyaz bir televizyon ve banyo vardı. Klas.

Sahilde yürüyüşe çıktık. İki çeşit turist vardı –çok genç ve çok yaşlı. Yaşlılar çift olarak dolanıyorlardı, kadın ve erkek; ayaklarında sandaletler, gözlerinde güneş gözlükleri, başlarında hasır şapkalar, üzerlerinde şort ve rengarenk gömlekler. Şişman ve solgundular, bacakları varisli, yüzleri şişti, çok beyaz görünüyorlardı güneşin altında. Yanakları, gerdanları, her tarafları sarkmıştı.

Gençler fazlasıyla inceydiler, lastiktendiler sanki. Kızların göğüsleri yoktu, kıçları ise minicikti. Erkekler yumuşak yüzlüydüler; gülüyor, kızarıp bozarıyor, kahkaha atıyorlardı. Ama hepsi memnun görünüyordu, genç liseliler ve yaşlılar. Yapacak işleri yoktu, güneşin altında tembellik edip kendilerinden memnun görünmekten başka.

Dee Dee dükkanlara girdi. Bayılmıştı dükkanlara; incik boncuk, kül tablaları, oyuncak köpekler, kartpostal, gerdanlık, küçük heykelcikler filan satın aldı, çok mutlu oldu. "Ooo, bak!" Dükkan sahipleriyle konuştu. Onlardan hoşlanıyordu. Kadının tekine eve döndüğünde ona yazacağına dair söz verdi. Ortak bir dostları vardı –bir rock grubunun davulcusu.

Dee Dee kafeste iki muhabbet kuşu satın aldı, otele döndük. Bir bira alıp televizyonu açtım. Seçim sınırlıydı.

"Yürüyüşe çıkalım yine," dedi Dee Dee. "Dışarısı çok güzel."

"Ben burda oturup biraz dinleneceğim," dedim.

"Sensiz gidersem kızmazsın değil mi?"

"Hayır, gidebilirsin."

Beni öptü ve çıktı. Televizyonu kapattım, bir bira daha açtım. Sarhoş olmaktan başka yapacak şey yoktu o adada. Pencereye git-

tim. Dee Dee sahilde genç bir adamın yanına oturmuş gülerek bir şeyler anlatıyor, gayet mutlu görünüyordu. Genç adam da gülüyordu. Böyle bir şeyin parçası olmamak memnuniyet vericiydi. Aşık olmadığıma, dünyayla iyi geçinmediğime sevindim. Aşık insanlar genellikle asabi, tehlikeli olurlar. Perspektif duygularını kaybederler. Mizah duygularını kaybederler. Sinirli, can sıkıcı psikopatlara dönüşürler. Katil bile olurlar.

İki-üç saat olmuştu Dee Dee gideli. Biraz televizyon seyrettim, sonra taşınabilir daktiloda iki-üç şiir yazdım. Birkaç bira daha içtim.

Sonra Dee Dee kapıyı vurdu ve içeri girdi. "Oo, *harikulade* zaman geçirdim! Önce şu akvaryum teknelerden birine bindim. Denizdeki balıkları filan görebiliyorsun, her şeyi! Sonra insanları açıkta demirledikleri teknelere götüren bir motora bindim. Bu genç adam bir dolara onunla saatlerce gezmeme izin verdi! Adam güneşten felaket yanmıştı. İnsanları teknelerine götürdük. Görmeliydin teknelerdeki insanları! Çoğu yaşlı adamlar, yanlarında de genç kızlar. Kızların hepsinin ayağında çizme vardı ve sarhoştular, kafaları iyiydi, inliyorlardı. Bazı yaşlıların yanında genç çocuklar vardı, ama çoğu kızları tercih etmişti, kiminin yanında üç-dört kız vardı. Bütün teknelerden uyuşturucu, içki ve şehvet kokuları geliyordu.

"Çok ilginç. Keşke ben de ilginç insanlar keşfetme yeteneğine sahip olsaydım senin gibi."

"Yarın gidebilirsin. Bir dolara bütün gün gezebilirsin."

"Boş ver."

"Sen bugün yazdın mı?"

"Biraz."

"İyi miydi?"

"18 günden önce belli olmaz."

Dee Dee gidip muhabbet kuşlarına baktı, onlarla konuştu. İyi kadındı. Hoşlanıyordum ondan. Benim iyiliğimi düşünüyordu sürekli; iyi olmamı, iyi yazmamı, iyi düzüşmemi, iyi görünmemi arzuluyordu. Bunu hissedebiliyordum. Güzel bir duyguydu. Belki birlikte Hawaii'ye uçardık bir gün. Arkasına geçip sağ kulağından öptüm, kulak memesinden.

"Oo, *Hank*!" dedi.

Catalina'da bir hafta kalıp Los Angeles'a döndük, bir gece benim dairemde takılıyorduk, ki enderdi. Vakit gece yarısını geçmişti. Yatağıma çıplak uzanmıştık, telefon çaldı.

Lydia'ydı arayan.

"Hank?"

"Evet?"

"Nerdeydin?"

"Catalina'da."

"Onunla mı?"

"Evet."

"Bak, sen bana ondan bahsettikten sonra tepem attı. Ben de biriyle yattım. Bir eşcinselle. Korkunçtu."

"Özledim seni Lydia."

"Los Angeles'a dönmek istiyorum."

"Ne iyi olur."

"Dönersem onu terk eder misin?"

"İyi bir kadın, ama dönersen onu terk ederim."

"Dönüyorum. Seviyorum seni, moruk."

"Ben de seni."

Konuşmaya devam ettik. Ne kadar konuştuğumuzu bilmiyorum. Bittiğinde yatak odasına döndüm. Dee Dee uyuyor gibiydi. "Dee Dee?" diye seslendim. Kollarından birini kaldırdım. Cansız gibiydi. Teni lastikten farksızdı. "Dalga geçme benimle, Dee Dee, uyumadığını biliyorum." Kımıldamadı. Etrafıma bakındım ve uyku hapı şişesinin boş olduğunu fark ettim. Oysa daha önce doluydu. Ben de almıştım birkaç kez. Bir tanesi insanı uyutmaya yetiyordu, ama uykudan çok kafana bir taş yiyip gömülmeye benziyordu.

"İlaçları yuttun..."

"Ben... umursamıyorum artık... ona döneceksin... umursamıyorum..."

Mutfağa koşup bir tencere kaptım, yatak odasına dönüp yatağın yanına, yere koydum. Sonra Dee Dee'nin başını ve omuzlarını ya-

tağın kenarından sarkıtıp parmaklarımı gırtlağına soktum. Kustu. Soluklanması için bir dakika kadar bekledim, sonra aynı şeyi tekrarladım. Defalarca. Dee Dee her seferinde kustu. Bir keresinde onu doğrulturken takma dişleri fırladı. Çarşafın üstüne duruyorlardı, alt ve üst.

"Ahhhh...dijlerim," dedi. Ya da demeye çalıştı.

"Boşver şimdi dişlerini."

Tekrar daldırdım parmaklarımı gırtlağına. Sonra doğrulttum.

"Şenin," dedi, "dijlerimi görmeni iştemiyorum..."

"Yok bir şey, Dee Dee. O kadar da kötü değiller aslında."

"Ah..."

Dişlerine takacak kadar kendine gelmişti. "Beni eve götür," dedi. "Eve gitmek istiyorum."

"Seninle kalacağım. Bu gece seni yalnız bırakamam."

"Bir gün bırakacaksın ama, değil mi?"

"Giyinelim," dedim.

Valentino ikisini birden idare ederdi. Bu yüzden bu kadar genç ölmüştü.

20

Lydia döndü, Burbank civarında güzel bir daire buldu. Ayrılmadan önce bu kadar düşkün değildi bana. "Kocamın kocaman bir kamışı vardı ve başka bir şeyi yoktu. Ne kişilik, ne titreşim. Sadece kocaman bir kamış, ve başka bir şeye ihtiyacı olmadığını düşünüyordu. Tanrım, ne kadar sıkıcıydı! Seninle titreşim alıyorum... elektrik alıyorum, kesintisiz." Yataktaydık.

"Ve kocamın büyük bir kamışı olduğunun farkında bile değildim, çünkü hayatımda gördüğüm ilk kamıştı." Beni yakından inceliyordu. "Hepsi aynıdır sanıyordum"

"Lydia..."

"Ne var?"

"Sana söylemem gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Dee Dee'yi görmek zorundayım."

"*Dee Dee'yi görmek mi?*"

"Nedeni var."

"Onunla ilişkini bitirdiğini söylemiştin."

"Bitti. Ama ağır bir bunalım geçirmesini istemiyorum. İnsanlar birbirlerine karşı çok soğuk. Onu geri istemiyorum, olup bitenleri anlayabileceği bir biçimde açıklamak istiyorum sadece."

"Onu düzmek istiyorsun."

"Hayır, onu düzmek istemiyorum. Onunla birlikteyken bile düzmek istediğim pek söylenemezdi. Sadece açıklamak istiyorum."

"Hoşuma gitmedi. Bir bokluk var bu işte."

"İzin ver. Lütfen. Her şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum, hepsi bu. Birazdan dönerim."

Volks'a atladım, Fountain'a saptım, birkaç kilometre yol aldıktan sonra Bronson'da kuzeye saptım ve kiraların fahiş olduğu lüks semtteydim. Dışarı park edip arabadan indim. Uzun basamakları çıktım, zili çaldım. Bianca açtı kapıyı. Kapıyı çıplak açtığı geceyi anımsadım, onu kendime çekip öpmüş, o sırada Dee Dee aşağı inip "Neler oluyor burda?" demişti.

Bu sefer öyle olmamıştı. "Ne istiyorsun?" dedi Bianca.

"Dee Dee'yi görmek istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum."

"Dee Dee hasta. Çok hasta. Ona yaptıklarından sonra onu görmeye hakkın olduğunu sanmıyorum. Birinci sınıf bir orospu çocuğusun."

"Onunla konuşmak, bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum."

"Pekala. Yatak odasında."

Holü kat edip yatak odasına girdim. Dee Dee yataktaydı, sadece külotu vardı üzerinde. bir koluyla gözlerini örtmüştü. Göğüsleri iş-

tah kabartıcıydı. Yatağın yanında bir şişe viskiyle bir leğen vardı. Kusmuk ve alkol kokuyordu leğen.

"Dee Dee..."

Kolunu kaldırdı. "Ne? Hank, döndün mü bana?"

"Hayır, konuşmak istiyorum sadece."

"Ah, Hank, çok özledim seni. Aklımı kaçıracaktım az kalsın, çok acı çektim..."

"Acını hafifletmek istiyorum. Bu yüzden geldim, aptalca olabilir, ama başkalarına acı çektirmenin doğru olduğuna inanmıyorum..."

"Ne kadar acı çektiğimi tahmin edemezsin..."

"Ederim. Ben de geçtim ordan."

"Bir içki ister misin?" dedi şişeyi göstererek.

Boş şişeyi alıp hüzünle yere bıraktım tekrar. "Çok acımasız bir dünyada yaşıyoruz," dedim ona. "Biraz konuşmaya çalışsak çok daha kolay olacak."

"Kal benimle, Hank. Ona gitme, lütfen. Lütfen. İyi bir kadın olmayı öğrenecek kadar uzun yaşadım ben. Bunu biliyorsun. Senin için çok şey yapabilirim."

"Lydia'nın üzerimdeki etkisi çok büyük. Bunu açıklayamam."

"Erkeklere cilve yapmayı sever o. Tepkisel bir kişiliği var. Seni terk edecek."

"İşin cazibesi orda belki de."

"Bir fahişe istiyorsun sen. Aşktan korkuyorsun."

"Haklı olabilirsin."

"Öp beni. Bunu istemeye de mi hakkım yok?"

"Var."

Yanına uzandım. Birbirimize sarıldık. Kusmuk kokuyordu Dee Dee'nin ağzı. Öptü beni, öpüştük, sıkı sıkı sarıldı. Usulca uzaklaştım ondan.

"Hank," dedi, "Kal benimle! Gitme ona! Bak, bacaklarım ne kadar güzel!"

Bacaklarından birini havaya kaldırıp bana gösterdi.

"Dizlerim de güzel! Bak!"

Dizlerini gösterdi.

Yatağın kenarında oturuyordum. "Seninle kalamam, Dee Dee..."

Doğrulup beni yumruklamaya başladı. Kaya gibiydi yumrukları. Sağlı sollu vuruyordu. Öylece durdum o yumrukları indirirken. Gözüme, kaşıma, alnıma, yanaklarıma. Bir tanesi gırtlağıma indi hatta. "Orospu çocuğu! Orospu çocuğu, orospu çocuğu, orospu çocuğu! NEFRET EDİYORUM SENDEN!"

Bileklerinden kavradım. "Pekala, Dee Dee, bu kadar yeter." Kendini yatağa bıraktı, kapıdan çıkıp holü geçtim ve kendimi dışarı attım.

Eve döndüğümde Lydia'yı koltukta otururken buldum. Yüzü karanlıktı. "Nerde kaldın? Yüzüme bak! *Düzdün* onu, değil mi?"

"Hayır, düzmedim."

"Çok uzun kaldın. Yüzünü de tırmalamış!"

"Bir şey olmadı diyorum sana."

"Gömleğini çıkar. Sırtına bakmak istiyorum.

"Lanet olsun, Lydia!"

"Gömleğini ve atletini çıkar."

Çıkardım. Kalkıp arkama geçti.

"Sırtındaki bu çizik ne?"

"Ne çiziği?"

"Uzun bir çizik var burda... bir kadının tırmık izi..."

"Öyleyse sana aittir..."

"Pekala. Bunu öğrenmenin tek yolu var."

"Nedir?"

"Yatağa girelim."

"*Pekala*!"

Sınavı geçtim, ama daha sonra bir erkek bir kadının sadakatinden nasıl emin olabilir, diye geçirdim içimden. Adil değildi.

21

Sadece iki kilometre uzaklıkta oturan bir hatun mektup yazıp duruyordu. Nicole diye imzalıyordu mektuplarını. Kitaplarımın bazılarını okumuş ve beğenmişti. Bir mektubuna cevap verdim, karşılık olarak beni evine davet etti. Bir akşamüstü, Lydia'ya haber vermeden, Volks'a atladım ve hatunu ziyarete gittim. Santa Monica Bulvarı'nda bir kuru temizleyicinin üstünde oturuyordu. Girişi sokaktandı, camdan bakınca merdiveni görebiliyordun. Zili çaldım. "Kim o?" diyen bir kadın sesi duyuldu minik hoparlörden. "Chinaski ben," dedim. Düğmeye bastı, kapıyı itip açtım.

Merdivenin en üst basamağında durmuş bana bakıyordu Nicole. Kültürlü, neredeyse trajik bir yüzü vardı ve göğüs dekoltesi hayli derin uzun yeşil bir elbise giymişti. Gözlerinin çevresinde minik kırışıklık vardı, çok ağlamaktan ya da içmektendi belki.

"Yalnız mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi gülümseyerek, "yukarı gel."

Çıktım. Çok geniş iki oda, çok az eşya. Küçük bir kitaplık ve klasik müzik plakları dikkatimi çekti. Kanepeye oturdum. Yanıma oturdu. "Biraz önce *Picasso'nun Hayatı*'nı bitirdim," dedi.

Sehpanın üzerinde birkaç *The New Yorker* dergisi duruyordu.

"Çay içer misin?" diye sordu.

"Ben gidip içecek bir şeyler alayım."

"Gerek yok. Var içecek bir şeyler."

"Ne var?"

"Kırmızı şarap?"

"Lütfen," dedim.

Kalkıp mutfağa gitti. Yürüyüşünü seyrettim. Kadınları uzun elbiseyle yeğlemişimdir hep. Çok daha zarif görünüyorlardı. Oldukça klas bir hatuna benziyordu Nicole. İki bardak ve bir şişe şarapla döndü. Bardakları doldurdu. Bir Benson and Hedges ikram etti bana. Yaktım.

"*The New Yorker* okur musun?" diye sordu. "Çok iyi öyküler basıyorlar."

"Katılmıyorum."
"Neden?"
"Fazla eğitimliler."
"Ben seviyorum."
"Neyse," dedim.
Şaraplarımızı yudumlayıp sigara tüttürdük.
"Dairemi beğendin mi?"
"Evet, çok hoş."
"Avrupa'da yaşadığım yerleri hatırlatıyor bana. Genişlik, ışık."
"Avrupa, öyle mi?"
"Evet, Yunanistan, İtalya... Daha çok Yunanistan."
"Paris?"
"Paris'i severim. Londra'yı sevmem."
Sonra kendinden söz etti. Ailesi New York'ta yaşamıştı. Babası komünistti, annesi ise bir dikim atölyesinde terzi. En öndeki makinede çalışmıştı annesi, atölyenin en iyi terzisiydi. Sert ve cana yakın. Nicole kendi kendini eğitmiş, New York'ta büyümüştü. Bir şekilde ünlü bir cerrahla tanışmış, adamla evlenmişti. On yıl evli kaldıktan sonra boşanmışlardı. Şimdi ayda 400 dolar nafakayla geçinmek zorundaydı, kolay olmuyordu. Kirası onun için yüksekti, ama vazgeçemeyecek kadar çok seviyordu daireyi.
"Yazış biçimin," dedi, "öyle çiğ ki. Balyoz gibi, ama mizah ve duygu var..."
"Öyle," dedim.
Bardağımı sehpanın üzerine koyup ona baktım. Çenesini avucuma alıp kendime doğru çektim. Çok hafif bir öpücük kondurdum dudaklarına.
Nicole anlatmayı sürdürdü. İlerde öykü ya da şiirlerimden birinde kullanmaya karar verdiğim birkaç ilginç öykü anlattı. Şarap koymak için öne doğru eğildiğinde göğüslerine baktım. Film gibi, diye geçirdim içimden, siktirici bir filmden farksız. Gülünç geliyordu bana. Kamera karşısındaydık sanki. Hoşuma gitti. Hipodromdan daha iyiydi, boks maçlarından daha iyiydi. İçmeyi sürdürdük. Nicole yeni bir şişe açtı. Anlatmaya devam etti. Kolaydı onu dinlemek.

Anlattığı bütün öykülerde zeka ve mizah vardı. Sandığından da fazla etkilemişti beni Nicole. Bu da beni endişelendiriyordu bir şekilde.

İçkilerimizi alıp balkona çıktık, akşamüstü trafiğini seyrettik. Huxley ile Lawrence'ın İtalya günlerinden söz ediyordu. İşe bak. Knut Hamsun'un dünyanın en iyi yazarı olduğunu söyledim. Adını duymuş bile olmamı hayretle karşılayarak baktı bana, benimle aynı kanıdaydı. Öpüştük balkonda, aşağıdan gelen egzoz kokusunu alabiliyordum. Vücuduna yaslanmak güzeldi. Hemen s.kişmeyeceğimizi biliyordum, ama döneceğimi de biliyordum. Nicole da biliyordu.

22

Lydia'nın kızkardeşi, Angela, Lydia'nın yeni evini görmek için Utah'dan geldi. Lydia küçük bir ev için ön ödeme yapmıştı, aylık taksitleri de çok düşüktü. İyi bir iş yapmıştı Lydia o evi satın almakla. Evin sahibi yakında öleceğini düşündüğü için evi fazlasıyla ucuza satmıştı. Üst katta çocuklar için bir yatak odası, arka tarafta da ağaç ve bambu kaplı koca bir bahçesi vardı.

Kız kardeşlerin en büyüğüydü Angela, en sağduyulu, en güzel vücutlu ve en gerçekçi. Emlakçılık yapıyordu. Amanerede yatıracaktık Angela'yı? Yerimiz yoktu. Lydia, Marvin'i önerdi.

"Marvin mi?" diye sordum.

"Evet, Marvin," dedi Lydia.

"Pekala, gidelim," dedim.

Hepimiz Lydia'nın turuncu "Yaratık"ına doluştuk. Yaratık. Bu adı takmıştık arabaya. Tank gibi bir şeydi, çok eski ve çirkin. Hava kararmak üzereydi. Marvin'e telefon edip geleceğimizi haber vermiştik. Dışarı çıkmayacağını söylemişti.

Kumsala sürdük ve hemen kıyıdaki küçük evine vardık. "Oo," dedi Angela, "ne kadar sevimli bir ev."

"Marvin zengindir de," dedi Lydia.

"İyi de şair," dedim.

İndik arabadan. Tuzlu su akvaryumları ve resimleriyle oradaydı Marvin. Resimleri de fena sayılmazdı. Varsıl bir ailenin çocuğu olarak iyi kurtarmıştı kendini. Tanıştırmayı ben yaptım. Angela dolanıp Marvin'in resimlerine baktı. "Çok güzel resimler..." dedi. Angela da resim yapıyordu, ama başarılı olduğu söylenemezdi.

Yanımda bira getirmiş, ayrıca ceket cebime arada sırada çıkarıp fırtladığım bir cep viskisi zulalamıştım. Marvin de birkaç şişe bira çıkardı. Sonra Marvin ile Angela hafiften flört etmeye başladılar. Marvin hayli istekli görünüyordu, ama Angela onunla dalga geçer gibiydi. Marvin'den hoşlanmıştı, ama ilk görüşte düzüşecek kadar değil. İçtik, sohbet ettik. Marvin'in bongosu, piyanosu, biraz da otu vardı. Evi rahat ve hoş döşenmişti. Böyle bir evde daha rahat yazabilirdim, diye geçirdim içimden, daha talihli olurdum. Okyanusun sesini duyabiliyordunuz, gece daktilo takırtısından şikayet edecek kimse yoktu.

Viskimi yudumlamayı sürdürdüm. İki-üç saat kaldık orada, sonra çıktık. Lydia karayoluna girdi.

"Lydia," dedim, "Marvin'i düzdün, değil mi?"

"Ne diyorsun sen?"

"Bir gece geç saatte ona gitmiştin ya, bir başına."

"Allah belanı versin, bunu dinlemek istemiyorum!"

"Ama doğru, düzdün onu!"

"Bak, devam edersen katlanmayacağım, bilesin!"

"Siktin onu!"

Angela korkmuş görünüyordu. Lydia karayolunun sağ şeridine yanaştı, arabayı durdurdu. uzanıp kapımı açtı. "İn aşağı!" dedi.

İndim. Araba uzaklaştı. Sağ şeritten yürümeye başladım. Viski şişesini çıkarıp bir fırt aldım. Beş dakika kadar yürümüştüm ki Yaratık yanaştı. Lydia kapıyı açtı. "Bin." Bindim.

"Tek kelime etme."

"Düzdün onu. Biliyorum düzdüğünü."

"Tanrım!"

Lydia yine sağa yanaşıp kapımı açtı. "İn aşağı!"

İndim. Yürümeye başladım. Sonra ıssız bir sokağa çıkan bir sapağa vardım. Saptım ve sokakta yürümeye başladım. Çok karanlıktı. Bazı evlerin pencerelerinden içeri baktım. Zenci mahallesindeydim anlaşılan. İlerde bir ışık gördüm. Bir sosisli sandviç büfesi vardı. Büfeye yürüdüm. Zenci bir adam duruyordu tezgahın arkasında. Başka kimse yoktu ortalıkta. Kahve söyledim. "Allah kadınların belasını versin," dedim ona. "Anlamak mümkün değil onları. Kız arkadaşım karayolunda arabadan attı beni. Bir yudum ister misin?" Şişeyi uzattım.

"Tabii," dedi.

Sıkı bir fırt aldıktan sonra şişeyi iade etti.

"Telefonun var mı?" diye sordum. "Param var."

"Yerel mi?"

"Evet."

"Öyleyse benden."

Tezgahın altından bir telefon çekip bana uzattı. Bir fırt alıp uzattım şişeyi. Bir fırt da o aldı.

Sarı Taksi'yi arayıp yerimi söyledim. Zeki ve müşfik bir yüzü vardı dostumun. İyilik bazen cehennemin ortasında da çıkabilir insanın karşısına. Taksiyi beklerken şişeyi paylaştık. Taksi geldiğinde arka koltuğa yerleşip taksiciye Nicole'un adresini verdim.

23

Gerisini hatırlamıyorum. Düşündüğümden de fazla viski içmiştim. Nicole'un dairesine vardığımı hatırlamıyorum. Sabah yabancı bir yatakta sırtımı bir yabancıya yaslamış olarak uyandım. Karşımdaki duvara baktım ve kocaman bir harf gördüm. "N" harfi. "Nicole"u temsilen. Midem bulandı. Banyoya gittim. Nicole'un diş fırçasını kullandım, öğürdüm. Yüzümü yıkadım, saçımı taradım, sıçtım,

işedim, ellerimi yıkadım, lavabonun musluğundan kana kana su içtim. Sonra yatağa döndüm. Nicole kalkıp banyoya gitti, sonra geldi. Yüzünü bana döndü. Öpüşüp birbirimizi okşamaya başladık.

Kendi tarzımda masumum, Lydia, diye geçirdim içimden. Kendi tarzımda sana sadığım.

Oral takılmadım. Midem fazlasıyla bulanıyordu. Ünlü cerrahın eski karısının üzerine çıktım. Kültürlü dünya gezgini. Bronte kız kardeşlerin kitapları vardı kitaplığında. İkimiz de Carson McCullers'ı seviyorduk. *Yalnız Bir Avcıdır Yürek*. Üç-dört kez özellikle sert vurdum, soluğu kesildi. Bir yazarı ilk elden tanıyordu artık. Çok ünlü bir yazar değildim, elbette, ama kiramı ödeyebiliyordum, bu da son derece şaşırtıcıydı. Bir gün kitaplarımdan birinde kendini okuyacaktı. Kültürlü bir kancık düzüyordum. Boşalmak üzere olduğumu hissettim. Dilimi ağzına soktum, öptüm ve boşaldım. Kendimi aptal gibi hissederek yanına uzandım. Bir süre kollarımda tuttum onu, sonra kalkıp banyoya gitti. Yunanistan'da daha iyi düzüşürdü, belki. Düzüşmek için boktan yerdi Amerika.

O günden sonra haftada iki-üç kez öğleden sonraları Nicole'a uğrar oldum. Şarap içiyor, konuşuyor, arada sırada sevişiyorduk. Beni fazla ilgilendirmediğini keşfetmiştim, zaman öldürüyordum. Lydia'yla ertesi gün barışmıştık. Öğleden sonraları nereye gittiğimi soruyordu bana. "Süper marketteydim," diyordum, doğruydu. Önce süper markete gidiyordum.

"Ne zamandan beri bu kadar uzun kalıyorsun süper markette?"

Bir gece sarhoş oldum, Lydia'ya Nicole adında bir kadınla tanıştığımı anlattım. Nicole'un nerede oturduğunu ve aramızda pek bir şey geçmediğini söyledim. Bunu ona neden söylediğimi tam olarak bilemiyordum, ama içki devreye girdiğinde sağlıklı düşünemez insan...

Bir öğleden sonra tekelden çıkmış Nicole'un dairesine doğru yürüyordum. İki altılık bira ile bir şişe viski taşıyordum. Lydia'yla yine kapıştığımız için Nicole'de kalmaya karar vermiştim. Yürüyor-

dum, çakır keyiftim zaten, birden arkamda birinin koştuğunu duydum. Döndüm. Lydia'ydı. "Ha!" dedi. "Ha!"

Kesekağıdını elimden kapıp bira şişelerini çıkarmaya başladı. Teker teker kaldırıma çaldı onları. Müthiş patlıyorlardı. Santa Monica Bulvarı çok yoğundur. Trafiğin yavaş yavaş artmaya başladığı saatlerdi. Bütün bunlar Nicole'un apartmanın kapısının önünde gerçekleşiyordu. Sonra Lydia viski şişesini çıkardı kesekağıdından. Havaya kaldırıp bağırdı bana: "Ha! Bunu içtikten sonra da onu s.-kecektin!" Şişeyi kaldırıma çarptı.

Nicole'un kapısı açıktı, Lydia koşarak yukarı çıktı. Nicole merdivenin üst basamağında duruyordu. Lydia kocaman çantasıyla Nicole'a vurmaya başladı. Askısı uzundu, bütün gücüyle vuruyordu. "O benim erkeğim! O benim erkeğim! Ondan uzak dur!"

Sonra aşağı indi, yanımdan geçti ve sokağa çıktı.

"Ulu Tanrım," dedi Nicole, "kimdi o?"

"Lydia. Bir süpürgeyle büyük bir kesekağıdı ver bana."

Sokağa çıktım ve kırık cam parçalarını süpürüp kesekağıdına koymaya başladım. Bu sefer fazla ileri gitti kancık, diye geçirdim içimden. Gidip içki satın almalıyım. Bu gece Nicole'de kalırım, belki yarın gece de.

Eğilmiş kırık cam parçalarını toplarken tuhaf bir ses duydum arkamda. Dönüp baktım. Lydia Yaratık'ın içindeydi. Yaratık'ı kaldırımda altmışa çıkarmış üzerime sürüyordu. Yana fırlattım kendimi, bir santimle ıskaladı lanet şey beni. Yaratık o bloğun sonuna kadar kaldırımda gitti, sonra kaldırımdan indi, sokak boyunca gittikten sonra ilk köşeden sağa döndü.

Cam kırıklarını süpürme işine döndüm. Güzelce süpürüp topladım hepsini. Sonra kesekağıdını aldım ve içinde bir şişe bira kaldığını fark ettim. Çok güzel görünüyordu. Gerçekten ihtiyacım vardı bir biraya. Kapağını açmak üzereydim ki biri şişeyi elimden kaptı. Lydia'ydı yine. Şişeyle Nicole'un kapısına gidip şişeyi kapının camına fırlattı. O kadar hızlı fırlatmıştı ki camı mermi gibi delip geçmişti, delik açılmıştı sadece.

Lydia kaçtı, ben yukarı çıktım. Nicole merdivenin tepesinde du-

ruyordu hâlâ. "Allah aşkına, Hank, bu kadın herkesi öldürmeden git onunla!"

Dönüp merdivenden indim. Lydia kaldırıma yanaştırdığı çalışır vaziyetteki Yaratık'ın içinde oturuyordu. Kapıyı açıp bindim. Gazladı. İkimiz de tek kelime etmedik.

24

New Yorklu bir kızdan mektup almaya başladım. Adı Mindy'ydi. Kitaplarımdan birkaçını okumuştu, ama onun en sevdiğim yanı yazar olmadığını söylemesi dışında yazarlık konusuna hiç değinmemesiydi. Genel konular, erkekler ve özellikle cinsellik hakkında yazıyordu. 25 yaşındaydı, el yazısıyla, hayli düz ve sağduyulu yazıyordu, ama mizah da vardı. Mektuplarını cevaplıyor, posta kutumda ondan her mektup buluşumda seviniyordum. Kimi kendini mektupta çok daha iyi ifade eder, kimi de sanatsal ve yaratıcı mektuplar yazdığı halde şiir, öykü ya da roman yazmaya kalkıştıklarında yapaylaşır.

Sonra birkaç fotoğraf yolladı Mindy. Gerçekten kendi fotoğrafları idiyse çok güzel kızdı. Birkaç hafta daha yazıştık, sonra iki haftalık bir tatile girmek üzere olduğunu yazdı.

"Uçağa atlayıp beni görmeye gelmeye ne dersin?" diye sordum.

"Olur," diye yanıtladı.

Telefonlaşmaya başladık. Sonunda Los Angeles Havalimanı'na varış gününü ve saatini söyledi bana.

Orada olacağım, dedim, iki elim kanda da olsa.

25

Geliş tarihini aklımda tuttum. Lydia ile ayrılık yaratmak sorun değildi. Yalnızlığı seven, bir kadınla birlikte yaşamaktan, onunla yemek yemekten, uyumaktan, sokakta yürümekten mutlu olan biriydim. Ama konuşmaktan ya da hipodrom ve boks maçları dışında bir yerlere gitmekten hoşlanmıyordum. Televizyonu anlamıyordum. Sinemaya gidip başkalarıyla oturmak, onların duygularını paylaşmak için para ödemek aptalca geliyordu bana. Partilerden iğreniyordum. Oynanan kirli oyunlardan, asılmalardan, amatör sarhoşlardan, can sıkıcı tiplerden nefret ediyordum. Ama partiler, dans etmek, havadan sudan konuşmak hayat veriyordu Lydia'ya. Seks bombası olarak görüyordu kendini. Ama biraz fazla abartıyordu. Dolayısıyla benim yalnız kalma isteğim onun her fırsatta mümkün olduğunca çok insanla birlikte olma isteğiyle sık sık çarpışıyordu.

Mindy'nin gelmesine iki gün kala ben başlattım. Yataktaydık.

"Lydia, allah aşkına, neden bu kadar aptalsın? Benim münzevi biri olduğumu anlamamakta neden ısrar ediyorsun? Yazabilmem için gerekli bu."

"İnsanlardan kaçarsan onlar hakkında nasıl bilgi edineceksin?"

"Yeterince bilgim var onlar hakkında."

"Restorana gittiğinde bile başın öne eğik oturuyor, kimseye *bakmıyorsun.*"

"İştahımı neden kaçırayım?"

"Ben gözlemlerim insanları," dedi, "onları incelerim."

"S.ktir!"

"Sen insanlardan korkuyorsun!"

"Nefret ediyorum."

"Ne biçim yazarsın sen? *Gözlem* yapmıyorsun!"

"Kabul, insanlara bakmıyorum, ama hayatımı yazarak kazanıyorum. Koyun gütmekten iyidir."

"Kalıcı olmayacaksın. Asla yükselemeyeceksin. Her şeyi yanlış yapıyorsun."

"Bu yüzden başarılıyım zaten."

"*Başarılı mı?* Kaç kişi biliyor kim olduğunu? *Mailer* gibi ünlü müsün? Ya da *Capote* gibi?"

"Onlar yazamıyor."

"Ama sen yazabiliyorsun! Bir tek Chinaski yazabiliyor!"

"Evet, ben böyle hissediyorum."

"Ünlü müsün? New York'a gitsen kim tanır seni?"

"Umurumda değil. Tek istediğim yazmak. Borazanlara ihtiyacım yok."

"Doyamazsın sen borazanlara."

"Belki."

"Ünlü biri gibi davranmak işine geliyor."

"Ben hep böyle davrandım. Yazmaya başlamadan önce de böyleydim."

"Hayatımda tanıdığım en az bilinen ünlü sensin."

"Yeterince azimli değilim, hepsi bu."

"Hayır, azimlisin ama tembelsin. Ayağına gelsin istiyorsun. Hem sen ne zaman yazıyorsun? Ya yataktasın, ya sarhoşsun, ya da hipodromdasın."

"Bilmiyorum. Önemli değil."

"Nedir önemli olan öyleyse?"

"Sen bana söyle," dedim.

"Söyleyeyim!" dedi Lydia. "Uzun zamandan beri bir parti vermedik. İnsan görmeyeli çok uzun zaman oldu! Ben SEVERİM insanları. Kız kardeşlerim parti severler. Bin kilometre yol kat ederler bir partiye gitmek için! Biz böyle yetiştik Utah'da! Parti sevmemek için bir neden yok. İnsanların bir araya gelip iyi vakit geçirmelerinden daha doğal bir şey olamaz! Delice bir saplantın var senin. *Eğlencenin s.kişle biteceğini sanıyorsun!* Tanrım, insanlar, iyidir! Sen eğlenmeyi bilmiyorsun!"

"İnsanları sevmiyorum," dedim.

Yataktan fırladı. "Tanrım, midemi bulandırıyorsun!"

"Pekala, sana biraz yer açayım öyleyse."

Yatağın kenarına oturup ayakkabılarımı giymeye başladım.

"Yer açmak mı?" diye sordu Lydia. "Ne kastediyorsun yer aç-

maktan?"

"Burdan çıkıyorum, kastettiğim bu!"

"Pekala, ama şunu dinle: bu kapıdan çıkarsan beni bir daha göremezsin."

"Anlaştık."

Kalktım, kapıya gittim, açtım, kapattım ve Volks'a doğru yürüdüm. Arabayı çalıştırıp gazladım. Mindy'ye biraz yer açmıştım.

26

Havalimanında oturup bekledim. Hiç güven olmazdı bu fotoğraflara. Emin olamazdın. Asabiydim. Kusacak gibi oluyordum. Bir sigara yakıp öğürdüm. Neden böyle şeyler yapıyordum? Şimdi istemiyordum onu? Üstelik New York'tan uçuyordu Mindy. Bir sürü kadın tanıyordum. Bu doymak bilmezlik nedendi? Ne yapmaya çalışıyordum? Yeni ilişkiler heyecan verici, ama zordu da aynı zamanda. İlk öpüş, ilk düzüşme biraz dram içeriyordu. İnsanlar ilginç geliyordu önceleri. Ama sonra, ağır ve kesin bir biçimde, bütün kusurlar ve delilik çıkıyordu açığa. Ben onlar için giderek önemimi yitirirken onlar da benim için önemlerini yitiriyorlardı.

Yaşlı ve çirkindim. Genç kızlara sokmak bu yüzden bu kadar zevkli oluyordu belki de. Ben King Kong'tum, onlarsa esnek ve körpe. Düzüşerek ölümü alt etmeye mi çalışıyordum? Genç kızlarla birlikte olursam yaşlanmayacağımı, kendimi yaşlı hissetmeyeceğimi mi sanıyordum? Kötü yaşlanmak istemiyordum, vazgeçmek en iyisiydi; ölüm gelmeden ölmek.

Mindy'nin uçağı indi ve boşaldı. Tehlikede olduğumu hissediyordum. Kadınlar kitaplarımı okudukları için görmeden de tanıyorlardı beni. Kendimi sergilemiştim. Öte yandan, ben hiçbir şey bilmiyordum onlar hakkında. Asıl kumarbaz bendim. Öldürülebilirdim, t.şaklarım kesilebilirdi. T.şaksız bir Chinaski. *Bir Hadım'ın Aşk Şiirleri.*

Ayağa kalkıp Mindy'yi bekledim. Yolcular birer birer çıkmaya başladılar.

Ay, bu değildir umarım.

Ya da bu.

Özellikle de bu.

Şu iyi olurdu ama! Şu bacaklara bak, şu kıça, şu gözlere...

İçlerinden biri bana doğru geldi. İnşallah budur, diye geçirdim içimden. En güzelleriydi. O kadar da talihli olamazdım. Yanıma gelip gülümsedi. "Ben Mindy'yim."

"Senin Mindy olmana çok sevindim."

"Ben de senin Chinaski olmana."

"Bagajın var mı?"

"Evet, uzun süre kalmaya yetecek kadar!"

"Barda bekleyelim."

Bara girip masalardan birine oturduk. Mindy votka tonik söyledi, ben Vokta-7. Ah, uyum neredeyse. Sigarasını yaktım. Çok hoş görünüyordu. Bakire gibi. Ufak tefek, sarışın, oranları mükemmel bir genç kız. Karmaşıktan çok doğaldı. Mavi-yeşil gözlerine zorlanmadan bakabiliyordum. İki küçük küpesi vardı. Ve yüksek topuklu ayakkabı giymişti. Yüksek topuklu ayakkabıların beni tahrik ettiğini yazmıştım Mindy'ye.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Artık korkmuyorum. Kanım ısında sana."

"Fotoğraflarında göründüğünden çok daha iyi görünüyorsun," dedi. "Seni çirkin bulmuyorum."

"Teşekkür ederim."

"Seni insanların kastettiği anlamda yakışıklı bulduğumu söylemek istemedim. Müşfik bir yüzün var. Ama gözlerin –harikulade. Çılgın, kaçık, orman yangınının gerisinden bakan bir hayvanın gözleri gibi. Tanrım, öyle bir şey işte. Sözcüklerle aram pek iyi değildir. "Ben senin çok güzel olduğunu düşünüyorum," dedim. "Ve çok tatlı. İyi hissediyorum kendimi senin yanında. İyi ki birlikteyiz. İçkini iç. Birer tane daha içmeliyiz. Mektuplarındaki gibisin."

İkinci içkileri içtik ve bagajın peşine düştük. Gurur duyuyordum

Mindy'yle birlikte olmaktan. Havalı yürüyordu. Güzel vücutlu pek çok kadın omuzlarına fazla yük yüklenmiş hamallar gibi yürüyordu. Oysa Mindy akıyordu.

Bu çok fazla, diye geçirdim içimden. Olacak iş değil.

Daireme geldiğimizde Mindy banyo yapıp üstünü değiştirdi. Açık mavi bir elbiseyle çıktı banyodan. Saçının şeklini çok az değiştirmişti. Kanepeye oturup votka içtik. "Şey," dedim, "ben hâlâ biraz korkuyorum, o yüzden biraz sarhoş olacağım."

"Evin tam düşündüğüm gibi," dedi.

Bana bakıyor, gülümsüyordu. Uzanıp yavaşça ensesine dokundum, kendime çektim ve usulca öptüm.

Telefon çaldı. Lydia.

"Ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşla birlikteyim."

"Dişi, değil mi?"

"Lydia, bizim ilişkimiz bitti," dedim. "Bunu biliyorsun."

"DİŞİ, DEĞİL Mİ?"

"Evet."

"Pekala."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal," dedi.

Lydia'nın tonu birden yumuşamıştı. Daha iyi hissettim kendimi. Şiddetinden ürküyordum. Sürekli benim kıskançlığımdan şikayet ediyordu, ve doğruydu, sık sık kıskançlık krizine giriyordum, ama gidişattan memnun değilsem kendi kabuğuma çekiliyordum. Lydia farklıydı. Tepki gösteriyordu. Şiddet Oyunu'nun bir numaralı amigosuydu.

Ama tonundan artık pes ettiğini anlamıştım. Kudurmamıştı. Tanıyordum sesini.

"Eski sevgilim," dedim Mindy'ye.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Seni hâlâ seviyor mu?"

"Galiba."

"Öyleyse bitmemiş."

"Bitti."

"Kalmasam mı?"

"Kal. Lütfen."

"Beni kullanmıyorsun, değil mi? Bütün o aşk şiirlerini okudum... Lydia'ya."

"Aşıktım. Ve seni kullanmıyorum."

Vücudunu vücuduma yaslayıp öptü beni. Uzun bir öpüş. Sertleştim. Son zamanlarda bol bol E vitamini alıyordum. Cinselliğe dair kendime özgü fikirlerim vardı. Sürekli abazandım ve otuz bir çekiyordum. Gece Lydia'yla sevişiyor, sonra sabah daireme geldiğimde otuz bir çekiyordum. Yasaklanmış bir şey olarak cinsellik anlaşılmaz bir biçimde heyecanlandırıyordu beni. Bir hayvanın diğerini teslimiyete hançerlemesi gibi bir şeydi.

Boşaldığımda ahlaklı olan her şeyin yüzüne patlatıyormuşum duygusuna kapılıyordum, ölü annemin ve babamın başlarından ve ruhlarından aşağı beyaz sperm akıyormuş gibi. Kadın olsaydım fahişe olurdum şüphesiz. Erkek doğduğum için kadın arzuluyordum sürekli, ne kadar aşağılık olursa o kadar iyiydi. Ama yine de kadınlar -iyi kadınlar- korkutuyorlardı beni, çünkü er ya da geç ruhuna sahip olmak istiyorlardı, oysa ben ruhumdan artakalanı kendime saklamak istiyordum. Esasen fahişeleri arzuluyordum, çünkü ölümcül ve acımasızdılar, özel isteklerde de bulunmuyorlardı. Gittiklerinde hiçbir şey yitirilmiş olmuyordu. Ama bedeli fahiş de olsa sevecen, iyi bir kadının özlemini çekiyordum. İki türlü de kayıptaydım. Güçlü erkek ikisinden de vazgeçerdi. Oysa ben kadınlarla, kadın fikriyle savaşmayı sürdürüyordum.

Şişeyi bitirip yatağa girdik. Biraz öptüm onu, sonra özür dileyip geri çekildim. Sevişemeyecek kadar sarhoştum. Büyük aşık. Ona yakın gelecekte muhteşem deneyimler vaat ettim, sonra sarılıp uyudum.

Sabah uyandığımda midem bulanıyordu. Mindy'ye baktım, çıp-

lak yatıyordu yanımda. Bütün akşamdan kalmalığıma rağmen hâlâ bir mucizeydi. Bu kadar güzel, aynı zamanda da sevecen ve zeki bir genç kız daha tanımamıştım. Neredeydi erkekleri? Nerede çuvallamışlardı?

Banyoya girip temizlenmeye çalıştım. Lavoris'le gargara yaparken öğürdüm. Tıraş olup tıraş losyonu sürdüm. Saçımı ıslatıp taradım. Buzdolabına gittim, bir 7-Up alıp diktim.

Sonra yatak odasına dönüp yatağa girdim. Sıcaktı Mindy, vücudu sıcaktı. Uykuda gibiydi. Hoşuma gitti. Dudaklarımı dudaklarında gezdirdim, yavaşça. Kamışım sertleşti. Göğüslerini okşadım. Birini elime alıp emdim. Ucunun sertleştiğini hissettim. Kımıldadı Mindy. Karnını okşadım, yarığına doğru. Yarığını usulca okşamaya başladım.

Bir gül goncasını açmak gibi, diye geçirdim içimden. Anlamı var bunun. Bu güzel. Bir bahçede birbirlerine doğru ilerleyen iki böcek misali. Erkek o ağır sihrini uygular. Dişi yavaşça açılır. Güzel, güzel. İki böcek. Mindy açılıyor, ıslanıyor. Mindy harikulade. Sonra girdim. Ağzı ağzımda, kaydırdım içine.

27

Bütün gün içtik ve o gece Mindy'yle yine sevişmeye çalıştım. Çok geniş bir yarığı olduğunu keşfettiğimde şaşkınlığımı ve dehşetimi anlatamam. " Ekstra large" bir yarık. Bir gece önce fark etmemiştim. Trajedi diye buna derim. Bir kadının en büyük günahı. Deli gibi çalışıyordum. Mindy zevk alırmışçasına uzanmıştı altımda. Tanrı'ya dua ediyordum alması için. Terlemeye başladım. Sırtım ağrıyordu. Midem bulanıyordu, hastaydım. Yarığı giderek genişliyordu sanki. Hiçbir şey hissetmiyordum. Koca bir kesekağıdını düzmeye çalışmaktan farksızdı. Yarığının kenarlarına değmiyordum bile. Istıraptı, ödülünü alamayacağın amansız bir uğraş. Lanetlenmiş gibi hissediyordum kendimi. Kızın duygularını incitmek is-

temiyordum. Boşalmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Sadece içki değildi nedeni. Alkollüyken çoğundan daha iyi iş tutarım. Kalbimin atışını duydum. Kalbimi hissettim. Göğsümde. Gırtlağımda. Başımda. Dayanılır gibi değildi. Derin bir soluk alıp yanına uzandım.

"Kusura bakma, Mindy, Tanrım, bağışla beni."

"Önemi yok, Hank," dedi.

Karnımın üstüne döndüm. Leş gibi ter kokuyordum. Kalkıp iki içki koydum. Yatakta oturup içkilerimizi yudumladık, yan yana. İlk seferinde boşalmayı nasıl başardığımı anlayamıyordum. Ciddi bir sorunla karşı karşıyaydık. Bütün o güzelliğe, sevecenliğe, iyiliğe rağmen bir sorunumuz vardı. Mindy'ye söyleyemiyordum sorunun ne olduğunu. Faraş gibi bir yarığı olduğunu ona nasıl söylerdim?. Belki de kimse söylememişti bunu ona, bilmiyordu.

"Daha az içtiğim zaman kolaylaşacaktır," dedim ona.

"Lütfen kafana takma, Hank."

"Pekala."

Uyuduk, ya da uyuyormuş gibi yaptık. Ben sonunda uyudum...

28

Bir hafta kadar kaldı Mindy. Arkadaşlarıma tanıştırdım onu. Gezdik. Sorunumuz çözülmedi ama. Boşalamıyordum. O pek umursamıyormuş gibiydi. Tuhaftı.

Bir gece saat on bir sularında Mindy salonda içki içiyor, dergi okuyordu. Ben şortumla yatağa uzanmıştım, sarhoştum. İskemlenin üzerine içkimi koymuş sigara içiyordum. Mavi tavana bakıyordum, düşünmeden ve hissetmeden.

Ön kapı çalındı.

"Ben açayım mı?" diye seslendi Mindy.

"Elbette," dedim, "aç."

Mindy'nin kapıyı açtığını duydum. Sonra da Lydia'nın sesini.

"Rakibemi görmek için geldim."

Oo, diye geçirdim içimden, *bu* hoş. Kalkıp ikisine de birer içki koymalıyım, birlikte içip konuşuruz. Kadınlarımın birbirlerini anlamaları hoşuma gider.

Sonra Lydia'nın, "Ne hoş bir çıtırmışsın sen böyle?" dediğini duydum.

Sonra da Mindy'nın çığlığını. Ardından da Lydia'nın. İtip kakma ve homurtu sesleri. Eşyalar devrildi. Mindy bir çığlık attı –saldırıya uğramış birinin çığlığı. Lydia bir çığlık attı –avının üzerine atlayan dişi panter çığlığı. Fırladım yataktan. Ayıracaktım onları. Üzerimde şortumla salona koştum. Saçların çekildiği, tükürüğün uçtuğu, tırnakların kullanıldığı çılgın bir sahneyle karşı karşıyaydım. Koştum onları ayırmak için. Halının üzerinde bıraktığım ayakkabımın üzerine basıp yere kapaklandım. Mindy kapıdan dışarı kaçtı, Lydia peşindeydi. Sokağa doğru koştular. Bir çığlık daha duydum.

Birkaç dakika geçti. Kalkıp kapıyı kapattım. Mindy bir şekilde kaçmayı başarmış olmalıydı, çünkü birden Lydia girdi içeri. Kapının yanındaki iskemleye oturdu. Bana baktı.

"Özür dilerim. Üstüme işedim."

Doğruydu. Bacaklarının arasında koyu bir leke vardı, pantolonunun paçalarından biri ıslaktı.

"Önemi yok," dedim.

Lydia'ya bir içki koydum, içkisi elinde oturdu öylece. Ben kendi içkimi elimde tutamıyordum. Kimse konuşmadı. Kısa bir süre sonra kapı çalındı. Üstümde şortumla kalkıp açtım. Kocaman, beyaz ve gevşek göbeğim şortumun üzerinden sarkıyordu. İki polis duruyordu kapıda.

"Merhaba," dedim.

"Çevreye rahatsızlık verdiğinize dair şikayet var."

"Önemli bir şey değil, küçük bir aile içi tartışması,"

"Bazı ayrıntılar var elimizde," dedi bana yakın duran polis. "İki kadın varmış."

"Genellikle vardır," dedim.

"Pekala," dedi ilk polis, "sana bir soru soracağım."

"Buyrun."

"Bu kadınlardan hangisini istiyorsun?"

"Şunu," dedim iskemlede oturan üstüne işemiş Lydia'yı göstererek.

"Pekala, emin misiniz?"

"Eminim."

Polisler gitti, Lydia'ylaydım bir kez daha.

29

Ertesi sabah telefon çaldı. Lydia evine dönmüştü. Bobby'ydi arayan, yan blokta oturan ve pornocuda çalışan çocuk. "Mindy burda. Gelip onunla konuşmanı istiyor."

"Pekala."

Üç şişe bira alıp gittim. Ayağında yüksek topuklular, üzerinde de Frederick'ten şeffaf siyah bir elbise vardı. Bir bebek kıyafetini andırıyordu, siyah külotunu görebiliyordunuz. Sutyen giymemişti. Oturdum, biraları açıp şişeleri dağıttım.

"Lydia'ya mı döneceksin, Hank?" diye sordu Mindy.

"Üzgünüm ama evet. Döndüm."

"Olanlar iğrençti. Lydia ile ilişkinizin bittiğini sanıyordum."

"Ben de. Bu işler çok iğrençtir zaten."

"Bütün giysilerim senin evinde. Onları almam gerekiyor."

"Elbette."

"Lydia'nın gittiğinden emin misin?"

"Evet."

"Bir boğa gibi davranıyor, sevici gibi."

"Sevici olduğunu sanmıyorum."

Mindy kalkıp banyoya gitti. Bobby bana baktı. "Düzdüm onu," dedi. "Onu suçlama. Gidecek başka yeri yoktu."

"Onu suçlamıyorum."

"Valerie moralini düzeltmek için onu Frederick'e götürüp yeni bir kıyafet satın aldı."

Mindy banyodan çıktı. Ağlamıştı.

"Mindy," dedim. "Gitmem gerek."

"Daha sonra giysilerimi almaya geleceğim."

Kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Mindy peşimden geldi. "Sarıl bana," dedi.

Sarıldım. Ağlıyordu.

"Beni asla unutamayacaksın... asla!"

Bobby, Mindy'yi gerçekten s.kti mi acaba, diye düşünerek daireme döndüm. Bobby ile Valerie değişik şeyler denemeye pek meraklıydılar. İkisinde de canımı sıkan bir duygu eksikliği vardı. En ufak bir duygu belirtisi göstermeksizin yapıyorlardı her şeyi. Esner gibi, patates haşlar gibi.

30

Lydia'yı yatıştırmak için Muleshead, Utah'ya gitmeyi kabul ettim. Kız kardeşi dağda kamp kurmuştu. Kız kardeşler arazinin büyük bölümün sahibiydiler aslında. Babalarından miras kalmıştı. Kız kardeşlerden birinin, Glendoline'in, ormanda kurulu bir çadırı vardı. Glendoline bir roman yazıyordu, *Dağların Vahşi Kadını.* Diğer kız kardeşlerin de bize katılması an meselesiydi. Önce Lydia ile ben vardık. Küçük bir çadırımız vardı. İlk gece tıkıştık çadıra, sivrisinekler de bizimle birlikte tıkıştılar. Dehşetti.

Ertesi sabah kamp ateşinin çevresine oturduk. Glendoline ile Lydia kahvaltıyı hazırladı. 40 dolarlık alışveriş yapmış, birkaç da altılık bira almıştım. Dağdan inen pınarın suyunda soğutuyordum biraları. Kahvaltımızı bitirdik. Bulaşıkların yıkanmasına yardım ettim, sonra Glendoline romanını çıkarıp bize okumaya başladı. Çok da kötü sayılmazdı, ama amatörce yazılmıştı, cilalanması gerekiyordu. Glendoline, okurun hayatına kendisi kadar hayranlık duya-

cağını varsaymıştı –ki ölümcül bir hatadır. Yaptığı diğer ölümcül hatalar sayılamayacak kadar çoktu.

Pınara yürüyüp üç şişe birayla döndüm. Hayır dedi kızlar, bira istemiyorlardı. Biraya karşıydılar. Glendoline'in romanını tartıştık. Romanını yüksek sesle başkalarına okuyan birinden kuşku duymak gerekir bence. O da ölüm öpücüğü değilse, hiçbir şey değildir.

Muhabbet başka taraflara kaydı ve kızlar erkeklerden, partilerden, danstan ve cinsellikten konuşmaya başladılar. Glendoline'in tiz, heyecanlı bir sesi ve asabi bir gülüşü vardı, sürekli gülüyordu. Kırk beş yaşlarında, hayli şişman ve pasaklıydı. Ayrıca, benim gibi, düpedüz çirkin.

Glendoline cinsellik üzerine hiç ara vermeden bir saat kadar konuştu. Başım dönmeye başlamıştı. Kollarını kaldırıp salladı, "DAĞLARIN VAHŞİ KADINIYIM BEN! HANİ NERDE BANA SAHİP OLACAK O GERÇEK ERKEK!"

Burada olmadığı kesin, diye geçirdim içimden.

Lydia'ya baktım. "Yürüyüşe çıkalım."

"Hayır," dedi. "Bu kitabı okumak istiyorum." Kitabın adı: *Aşk ve Orgazm: Cinsel Tatmine Devrimci Bir Bakış.*

"Pekala," dedim, "ben yürüyüşe çıkıyorum."

Pınara yürüdüm. Bir bira daha aldım, açtım, oturup içtim. İki kaçık kadınla dağlarda, ormanın ortasında sıkışıp kalmıştım. Sürekli düzüşmekten söz ederek s.kişin tadını kaçırıyorlardı. Ben de seviyordum düzüşmeyi, ama dinim değildi. Çok fazla saçma ve trajik unsur söz konusuydu cinsellikte. İnsanlar cinselliği nasıl kullanacaklarını bilemiyorlar, bu yüzden de oyuncağa çeviriyorlardı. İnsanları mahveden bir oyuncağa.

Asıl önemli olanın doğru kadını bulmak olduğuna karar verdim. Ama nasıl? Kırmızı bir defterle bir kalem vardı yanımda. Bir tefekkür şiiri yazdım deftere. Sonra göle yürüdüm. Vance Merası koymuşlardı yörenin adını. Kız kardeşlere aitti büyük bölümü. Sıçmam geldi. Pantolonumu indirip sinekler ve sivrisineklerle birlikte yere

çömeldim. Kentin konforunu her zaman yeğlerdim. Yaprakla silinmek zorunda kaldım. Göl kenarına gidip bir ayağımı suya soktum. Buz gibiydi su.

Erkek ol, ihtiyar. Gir.

Tenim mermer kadar beyazdı. Çok yaşlı hissettim kendimi, çok yumuşak. Belime kadar buzlu suya girdim, sonra derin bir soluk alıp daldım. Girmiştim! Dipteki çamur üste çıkıp kulaklarıma, ağzıma, saçımın arasına girdi. Çamurlu suda durdum öylece, dişlerim takırdıyordu.

Çamurun dibe çöküp suyun berraklaşması için uzun süre bekledim. Sonra çıktım. Giyindim, göl kenarında yürümeye başladım. Gölün sonuna vardığımda şelale sesini andıran bir ses duydum. Ormana girip sese doğru yürümeye başladım. Bir sel yatağını aşmak için kayaların üzerinden tırmanmam gerekti. Ses giderek yakınlaşıyordu. Sinekler ve sivrisinekler sürü halinde saldırıyorlardı. Sinekler iri, öfkeli ve açtı, kent sineklerinden çok daha iri.

Sık çalılıkların arasından güçlükle ilerledim ve karşımdaydı: ilk gerçek şelalem. Su dağdan inip bir kayanın üzerinden dökülüyordu. Harikuladeydi. Aralıksız dökülüyordu. Su bir yerden geliyor, başka bir yere gidiyordu. 3-4 ayrı dere vardı göle dökülen muhtemelen.

Sonunda şelaleyi seyretmekten sıkıldım, dönmeye karar verdim. Bu kez farklı bir yoldan, kestirmeden. Gölün öbür kıyısına yürüyüp kampın yolunu tuttum. Nerede olduğu konusunda bir fikrim vardı. Kırmızı defter yanımdaydı hâlâ.Oturup bir şiir daha yazdım, daha yalın bu kez. Sonra yola koyuldum yine. Kamp görünmedi. Biraz daha yürüdüm. Çevreme bakınıp gölü aradım. Bulamadım, ne tarafta olduğu hakkında hiç fikrim yoktu. Birden kavradım durumu: KAYBOLMUŞTUM. Abazan kancıklar aklımı başımdan alıp beni oradan uzaklaştırmışlardı ve şimdi KAYBOLMUŞTUM. Çevreme bakındım. Her yer dağ, ağaç ve çalılıktı. Ne bir merkez vardı, ne başlangıç noktası, ne de bağlantı. Korku hissettim, gerçek korku. Beni kentimden, Los Angeles'imden uzaklaştırmalarına neden izin vermiştim? Orada taksi çağırabilir insan, telefon edebilir. Mantıklı sorunlara mantıklı çözümler bulunabilir orada.

Kilometrelerce uzanıyordu Vance Merası. Kırmızı defterimi fırlattım. Bir yazar için ne tuhaf bir ölüm! Gazete manşetini görebiliyordum:

İKİNCİ SINIF ŞAİR, HENRY CHINASKI, UTAH ORMANINDA ÖLÜ BULUNDU

Sonradan yazar olma eski posta memuru Henry Chinaski'nin çürümeye yüz tutmuş cesedi dün orman korucusu W. K. Brooks tarafından bulundu. Cesedin yakınında da yazarın son sözlerini içerdiği tahmin edilen kırmızı bir defter bulundu.

Yürümeye devam ettim. Çok geçmeden bataklık bir bölgede buldum kendimi. Arada sırada bir bacağım dize kadar çamura saplanıyor, kendimi çekip çıkarmak zorunda kalıyordum.

Tel örgüyle çevrelenmiş bir yere geldim. Hemen hissettim o tel örgüyü aşmamam gerektiğini. Yanlış hamle olduğunu biliyordum, ama yoktu başka çarem. Tel örgünün üzerinden atladım, ellerimi ağzıma götürüp "LYDIA!" diye bağırdım.

Yanıt gelmedi.

Bir kez daha denedim: "LYDIA!"

Hüzün vardı sesimde. Bir korkağın sesi.

Yürümeye devam ettim. Kız kardeşlerle birlikte olmak ne güzel olurdu, diye geçirdim içimden: cinsellik, erkekler, dans ve partiler hakkında konuşurken attıkları kahkahaları dinlemek. Ne güzel olurdu Glendoline'in sesini duymak. Parmaklarımı Lydia'nın uzun saçlarında gezdirmek. İstisnasız her partiye götürürdüm onu. Hatta bütün kadınlarla dans edip her şey hakkında zekice espriler patlatırdım. Bütün o zırvalıklara gülümseyerek katlanırdım. Kendimi duyabiliyordum neredeyse. "Hey, *harika* bir dans parçası! Kim benimle gerçekten *fokurdamak* istiyor? Var mı kurtlarını dökmek isteyen?"

Bataklıkta yürümeye devam ettim. Sonunda kuru toprağa ulaştım. Bir yola çıktım. Eski, toprak bir yol; ama çok iyi göründü bana. Tekerlek ve toynak izleri vardı. Yukarda bir yerlere elektrik götüren elektrik telleri bile vardı. Bütün yapmam gereken o telleri izlemekti. Yürümeye başladım. Güneş yükselmişti, öğlen olmalıydı. Kendimi aptal gibi hissederek yürümeyi sürdürdüm.

Kilitli bir bahçe kapısı çıktı karşıma. Ne anlama geliyordu? Kapının yan tarafında dar bir aralık vardı. Sığır ahırıydı orası anlaşılan. İyi de, neredeydi sığırlar? Çiftlik sahibi neredeydi? Belki de altı ayda bir geliyordu.

Başımın üst kısmında bir ağrı hissettim. Elimi başıma götürüp otuz yıl önce Philadelphia'da bir barda coplanma sonucunda oluşmuş yaraya dokundum. Güneşten kabarıp şişmiş, küçük bir boynuz gibi fırlamıştı. Bir parça koparıp yere fırlattım.

Bir saat kadar daha yürüdüm, sonra dönmeye karar verdim. Kat ettiğim bütün yolu geri yürümek demekti, ama içimde bir ses dönmem gerektiğini söylüyordu. Gömleğimi çıkarıp başıma bağladım. Birkaç kez durup, "LYDIA!" diye bağırdım. Yanıt gelmedi.

Bir süre sonra kilitli kapıya vardım tekrar. Bütün yapmam gereken çevresinden dolaşmaktı ama bir şey yolumu kesiyordu. Kapının önündeydi, benden on beş adım uzakta. Küçük bir geyik, geyik yavrusu, bir şey işte.

Ona doğru yürüdüm yavaşça. Kımıldamadı. Yanından geçmeme izin verir miydi? Benden korkmuyormuş gibi bir hali vardı. Şaşkınlığımı hissetmiş olmalıydı, korkaklığımı. Biraz daha yaklaştım. Yolumdan çekilmedi. İri, kahverengi, harikulade gözleri vardı, hayatımda gördüğüm bütün kadınların gözlerinden daha güzel. İnanamıyordum. Üç adım ilerisindeydim ve geri çekilmeye hazırdım, ama birden fırladı. Yol boyunca koşup ormana daldı. Kondisyonu mükemmeldi; müthiş koşuyordu.

Yürümeye devam ettim, ilerledikçe akmakta olan su sesi duymaya başladım. İhtiyacım vardı suya. Susuz uzun süre hayatta kalamazsın. Yoldan ayrılıp su sesine doğru yürümeye başladım. Çim kaplı küçük bir tepe çıktı karşıma, tepeyi aştım ve karşımdaydı: bir

su bendinin duvarındaki birkaç borudan bir baraj gölüne şarıl şarıl su akıyordu. Gölün kıyısına oturup ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım, paçalarımı sıvayıp ve ayaklarımı suya soktum. Sonra başımı ıslattım. Sonra da içtim -yavaşça ve az ama- tıpkı filmlerde yapıldığını gördüğüm gibi.

Kendimi biraz toparladıktan sonra gölün üzerinde bir iskele olduğunu fark ettim. İskeleye çıkıp yürümeye başladım. İskelenin kenarına monte edilmiş büyük, metal bir kutunun yanına geldim. Asma kilit vurulmuştu kutuya. Telefon vardı o kutunun içinde muhtemelen! Telefon edip yardım isteyebilirdim!

Gidip iri bir taş buldum, kilidin üzerine vurmaya başladım. Kırılmadı. Jack London ne yapardı bu durumda acaba? Hemingway ne yapardı? Jean Genet?

Vurup duruyordum taşı kilidin üstüne. Bazen ıskalıyor, elimi kilide çarpıyordum. Deri soyuldu, kan aktı. Gücümü toparlayıp son bir darbe vurdum. Kırıldı. Çıkarıp kapağı açtım. Yoktu telefon. Bir dizi şalter ve birkaç kalın kablo sadece. Uzandım, kabloya dokundum ve feci çarpıldım. Sonra şalterin birini kaldırdım. Su kükremesi duydum. Barajın beton duvarının üzerindeki üç-dört delikten tazyikli su fışkırmaya başladı. Bir şalter daha kaldırdım. Üç-dört delik daha açıldı, tonlarca su fışkırıyordu. Bir şalter daha kaldırdım ve bütün deliklerden su fışkırmaya başladı. Orada öylece durup boşalan suyu seyrettim. Bir sel baskınına neden olursam kovboylar atları ya da dökük pikap kamyonetleriyle gelip beni kurtarırlardı belki. Başlığı görebiliyordum:

HENRY CHINASKI, İKİNCİL ŞAİR,
YUMUŞAK LOS ANGELES KIÇINI
KURTARMAK İÇİN UTAH
CİVARINDA SEL BASKININA
NEDEN OLDU.

Vazgeçtim. Şalterlerin üçünü de indirdim, kutuyu kapattım, kırık kilidi astım.

Ayrıldım gölden, biraz ötede bir toprak yol daha buldum, sapıp

yürümeye başladım. Bu yol diğerinden daha işlek gibiydi. Yürüyordum. Ömrümde bu kadar yorulmamıştım. Önümü zor görüyordum. Birden bana doğru gelen beş yaşında bir kız çocuğu fark ettim.Üzerinde küçük mavi bir elbise, ayağında beyaz pabuçlar. Ürktü beni görünce. Sevimli, cana yakın görünmeye çalıştım.

"Küçük kız. Gitme. Sana zarar vermem. KAYBOLDUM! Annen baban nerde? Küçük kız beni annene babana götür!"

Küçük kız işaret etti. İlerde park etmiş bir arabayla bir karavan gördüm. "HEY, KAYBOLDUM!" diye bağırdım. "TANRIM, SİZİ GÖRDÜĞÜME NASIL SEVİNDİM, BİLEMEZSİNİZ!"

Lydia çıktı karavanın arkasından. Kırmızı bigudiler sarmıştı saçına. "Gel, muhallebi çocuğu," dedi. "İzle beni."

"Seni gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin, yavrucuğum. Öp beni!"

"Hayır. İzle beni."

Yirmi adım önümde koşmaya başladı Lydia. Zorlanıyordum.

"O insanlara buralarda bir muhallebi çocuğu görüp görmediklerini sordum," dedi omzunun üzerinden. "Hayır, dediler."

"Lydia, *seviyorum* seni!"

"Hadi! Çok yavaşsın!"

"Bekle, Lydia, *bekle*!"

Bir tel örgünün üzerinden sıçradı. Ben sıçrayamadım. Takıldım dikenlere. Kıpırdayamıyordum. Tuzağa yakalanmış bir inekten farkım yoktu. "LYDIA!"

Kırmızı bigudileriyle geri geldi, beni dikenlerden kurtarmaya çalıştı. "Seni izledim. Kırmızı defterini buldum. İsteyerek kayboldun, çünkü kızmıştın."

"Hayır, cehaletim ve korkaklığım yüzünden kayboldum. Tam bir insan değilim –gelişmesi önlenmiş bir kent insanıyım. Sunacak hiçbir şeyi olmayan başarısız bir bok yağmurundan başka bir şey değilim."

"Tanrım," dedi, "bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Son dikenden de kurtardı beni. Sendeledim peşinden. Lydia'yla birlikteydim yine.

31

Bir şiir dinletisi vermek için Houston'a uçmama üç-dört gün kalmıştı. Hipodroma gittim, orada içtim, sonra da Hollywood Bulvarı'nda bir bara girdim. Eve vardığımda akşamın dokuzu ya da onu olmuştu. Banyoya gitmek için yatak odasından geçerken telefon kablosuna takıldım. Yatağın köşesine kapaklandım –bıçak kadar keskin, çelikten bir köşe. Kalktığımda dizimin üstünde derin bir yarık vardı. Halıya kan boşalıyordu, banyoya giderken arkamda kan izi bıraktım. Kan banyonun döşemesine aktı, banyoda dolanırken kanlı ayak izleri bırakıyordum.

Kapı çalındı, Bobby'yi içeri aldım. "Tanrım, bu ne hal? N'oldu?"

"ÖLÜM" dedim. "Kan kaybından ölüyorum..."

"Moruk," dedi, "bir şeyler yapsan iyi olacak."

Valerie çaldı kapıyı. Onu da aldım içeri. Bir çığlık attı. Bobby, Valerie ve kendim için üç içki koydum. Telefon çaldı. Lydia.

"Lydia, bitanem, kan kaybından ölüyorum!"

"Şu dramatik triplerinden birinde misin yine?"

"Hayır, kan kaybından ölüyorum. Valeri'ye sor!"

Valerie telefonu aldı. "Doğru, dizi yarılmış. Her yer kan içinde ve hiçbir önlem almıyor. Gelsen iyi olacak..."

Lydia geldiğinde kanepede oturuyordum. "Bak, Lydia: ÖLÜM!" Yaranın içinden makarna taneleri gibi küçük damarlar sarkıyordu. Çektim birkaçını. Sigaramın külünü silktim yaranın içine. "ERKEĞİM BEN! ERKEĞİM!"

Lydia gidip oksijenli su getirdi, yaranın içine boca etti. Hoştu. Beyaz köpükler çıktı yaradan. Kabarıp köpürdü. Biraz daha döktü Lydia.

"Hastaneye gitsen iyi edersin," dedi Bobby.

"S.kmişim hastaneyi," dedim. "Kendi kendine kapanır."

Ertesi sabah yara korkunç bir görünüm aldı. Hâlâ açıktı, güzelce kabuk bağlayacak gibi görünüyordu. Eczaneye gidip bir şişe da-

ha oksijenli su, sargı bezi ve İngiliz tuzu satın aldım, eve döndüm. Tek bacaklı düşünmeye başladım kendimi. Avantajları vardı:

HENRY CHINASKI, DÜNYANIN TARTIŞMASIZ EN İYİ TEK BACAKLI ŞAİRİ

Bobby uğradı o akşamüstü. "Bacak kestirmenin kaça patladığını biliyor musun?"

"12.000 dolar."

Bobby gittikten sonra doktorumu aradım.

Houston'a sarılı bacakla gittim. İltihabı kurutmak için antibiyotik alıyordum. Doktorum alkolün antibiyotiğin etkisini yok edeceği uyarısında bulunmuştu.

Dinleti boyunca, ki modern sanatlar müzesinde gerçekleşmişti, ayık kaldım. Birkaç şiir okuduktan sonra biri "Neden sarhoş değilsin, nasıl oluyor?" diye bağırdı.

"Henry Chinaski gelemedi," dedim. "Ben kardeşi Efram'ım."

Bir şiir daha okudum ve antibiyotik aldığımı itiraf ettim. Müze sınırları içinde içki içmenin müze kurallarına aykırı olduğunu da söyledim onlara. Seyircilerden biri bir bira çıkardı. Birayı içtim, birkaç şiir daha okudum. Sonra akmaya başladı biralar. Şiirler güzelleşti.

Dinletiden sonra bir kafede yemekli parti düzenlenmişti. Hemen karşımdaki masada ömrümde gördüğüm en güzel kız oturuyordu. Katherine Hepburn'un gençliği. Yirmi iki yaşlarındaydı, güzellik saçıyordu. Espri patlatıp ona sürekli Katherine Hepburn diye hitap ediyordum. Bundan hoşlanıyor gibiydi. Bir beklentim yoktu zaten. Kız arkadaşı vardı yanında. Gitme zamanı geldiğinde müzenin yöneticiliğini yapan ve beni evinde misafir eden Nana adındaki kadına, "Özleyeceğim onu. İnanılamayacak kadar harikulade bir kız," dedim.

"Bizimle eve geliyor."

"İnanmıyorum."

... ama geldi, Nana'nın evindeydi, benimle yatak odasında. Üzerinde şeffaf bir gecelik vardı, yatağın kenarına oturmuş uzun saçlarını fırçalarken bana gülümsüyordu. "Adın ne?" diye sordum.

"Laura," dedi.

"Bak, Laura, ben sana Katherine diye hitap edeceğim."

"Olur," dedi.

Saçı kestane rengi ve çok uzundu. Ufak tefekti ama oranları mükemmeldi. En güzel yeri yüzüydü.

"Sana bir içki koyabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır, içki içmiyorum. Sevmiyorum."

Aslında, ürkütüyordu beni. Ne işi vardı benimle yatak odasında? Ün meraklısı kızlardan birine benzemiyordu. Banyoya gittim, döndüm, ışığı söndürdüm. Yatağa girdiğini hissettim. Onu kollarıma aldım, öpüşmeye başladık. İnanamıyordum talihime. Ne hakkım vardı? Birkaç şiir kitabı nasıl sağlıyordu bunu? Gel de anla. Reddedecek değildim tabii ki. Korkunç tahrik olmuştum. Birden aşağıya doğru kaydı, kamışımı ağzına aldı. Ay ışığında başının ve vücudunun ağır hareketlerini seyrettim. Bazıları kadar iyi değildi, ama onun ağzına alıyor olması yeterince şaşırtıcıydı. Tam boşalmak üzereyken uzanıp o harikulade saç yığınına daldırdım elimi, ay ışığında asıldım saçlarına ağzına boşalırken.

32

Lydia havalimanında karşıladı beni. Abazandı her zamanki gibi.

"Tanrım," dedi, "*yanıyorum*! Mastürbasyon yapıyorum, yine de hararetim geçmiyor."

Evime doğru gidiyorduk.

"Lydia, bacağım hâlâ berbat durumda. Bu bacakla sevişebileceğimi sanmıyorum."

"*Ne*?"

"Doğru. Bu bacakla düzüşebileceğimi sanmıyorum."

"Ne bokuma yararsın o zaman?"

"Hım, sahanda yumurta yapabilirim, birkaç tane de sihirbazlık numarası biliyorum."

"Dalga geçme. Ne bokuma yaradığını soruyorum ben sana?"

"Bu bacak iyileşecek. İyileşmezse de kesecekler. Sabırlı ol."

"Sarhoş olmasaydın düşüp kesmezdin bacağını. Hep *şişe* yüzünden!"

"Hep şişe yüzünden değil, Lydia. Haftada dört kez s.kişiyoruz. Benim yaşımda biri için hiç de fena sayılmaz."

"Bazen zevk almadığını bile düşünüyorum."

"Lydia, seks *her şey* değildir! Takılıp kalmışsın. Biraz ara ver, Allah aşkına."

"Bacağın iyileşinceye kadar ara vereyim, öyle mi? O zamana kadar ne halt yiyeceğiz?"

"Scrabble oynarız."

Bir çığlık attı Lydia. Araba savrulmaya başladı. "OROSPU ÇOCUĞU! ÖLDÜRECEĞİM SENİ!"

Çift sarı çizgiyi geçerek karşıdan akan trafiğe daldı. Kornalar çalınıyor, arabalar sağa sola kaçışıyorlardı. Ters yönde gidiyorduk, karşıdan gelen arabalar sağa ya da sola kırıyorlardı. Sonra birden terk ettiğimiz şeridimize döndü Lydia.

Polis nerede? diye geçirdim içimden. Lydia böyle bir şey yaptığı zaman neden ortalıkta değiller?

"Pekala," dedi, "seni eve götürüyorum, ilişkimiz bitti. Benden bu kadar. Evimi satıp Phoenix'e taşınacağım. Glendoline, Phoenix'te yaşıyor şimdi. Kız kardeşlerim senin gibi yaşlı bir osurukla beraber olmamam için uyarmışlardı beni."

Yolun kalan kısmını konuşmadan aldık. Evime vardığımızda arabadan bavulumu aldım, Lydia'ya baktım ve "Hoşçakal," dedim. Sessizce ağlıyordu, yüzü ıslaktı. Birden Western Bulvarı'na doğru gazladı. Avluya girdim. Bir şiir dinletisinden daha dönmüştüm...

Posta kutusuna baktıktan sonra Teksas'ın Austin kasabasında

yaşayan Katherine'e telefon ettim. Gerçekten sevindi sesimi duyduğuna, ben de onun Teksas aksanını ve tiz kahkahasını tekrar duyduğum için mutluydum. Ziyaretime gelmesini arzuladığımı, gidiş dönüş uçak biletini ödeyeceğimi söyledim ona. Hipodroma giderdik, Malibu'ya giderdik... her istediği yere giderdik. "Ama, Hank, senin bir sevgilin yok mu?"

"Hayır, yok. Ben bir münzeviyim."

"Ama şiirlerinde sürekli kadınlardan söz ediyorsun."

"Mazide kaldı onlar. Şimdiye bak."

"Ya Lydia?"

"Lydia mı?"

"Evet, ondan söz etmiştin bana."

"Ne demiştim?"

"İki kadını marizlediğini söylemiştin. Beni marizlemesine de izin verir misin? Ben çok güçlü değilim, biliyorsun?"

"Öyle bir olasılık yok. Phoenix'e taşındı. Bak, Katherine, sen benim aradığım o sıra dışı kadınsın. Lütfen, güven bana."

"Bazı düzenlemeler yapmam gerekecek. Kedime bakacak birini bulmak zorundayım mesela."

"Pekala. Ama burda hiçbir sorun olmadığını bilmeni istiyorum."

"Ama Hank, bana kadınlar hakkında ne dediğini unutma."

"Ne dedim?

"Mutlaka dönerler' dedin"

"Maço muhabbeti, kulak asma."

"Geleceğim," dedi. "Burdaki sorunları halleder halletmez biletimi ayırtıp sana haber vereceğim."

Katherine, Teksas'a gittiğimde hayatını anlatmıştı bana. Yattığı içüncü erkek bendim. Önce kocası, sonra alkolik bir atlet, sonra da ben. Eski kocası, Arnold, gösteri ya da sanat dünyasında çalışıyordu. Tam olarak ne yaptığını bilmiyorum. Sürekli rock yıldızlarına, ressamlara filan sözleşme imzalatmakla meşguldü. Şirketinin 50.000 dolar borcu vardı ama hızla büyüyordu. Ne kadar borçluysan o kadar başarılısın durumlarından biri.

Alkolik atlete ne olduğunu bilmiyorum. Koşa koşa hayatından çıkmıştı herhalde. Sonra Arnold kokaine dadanmış. Bir gecede değiştirmiş onu kokain. Katherine onu tanıyamıyormuş artık. Korkunçmuş. Ambulansla hastaneye gitmeler. Ama ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi işinin başında olurmuş Arnold. Sonra Joanna Dover girmiş çerçeveye. Uzun boylu, görkemli bir milyoner. Eğitimli ve kaçık. Arnold onunla birlikte iş yapmaya başlamış. Joanna mısır hisseleriyle ilgilenir gibi ilgileniyormuş sanatla. Tanınmamış yetenekli sanatçıları keşfeder, işlerini ucuza satın alır, ünlendiklerinde de yüksek fiyatlara satarmış. İyi koku alırmış ve 1.80'lik harikulade bir vücuda sahipmiş. Arnold'la sık sık görüşmeye başlamışlar. Bir gece Joanna üzerinde pahalı ve dar bir gece kıyafetiyle Arnold'u almaya gelmiş. Katherine o zaman anlamış Joanna'nın dalga geçmediğini. O günden sonra ne zaman dışarı çıksalar Joanna da onlara katılmaya başlamış. Bir üçlü olmuşlar. Arnold sekse pek düşkün değilmiş, o açıdan endişe duymuyormuş Katherine. Asıl iş endişelendiriyormuş onu. Sonra Joanna çerçeveden çıkmış ve Arnold daha da çok kokain kullanmaya başlamış. Hastaneye ambulans ziyaretleri sıklaşmış. Sonunda boşamış Katherine kocasını. Hâlâ görüşüyorlardı ama. Katherine her sabah on buçukta personele kahve götürüyor, Arnold ona maaş ödüyordu. Evini bu şeklide geçindiriyordu. Arnold'la arada sırada yemeğe çıkıyorlar, ancak sevişmiyorlardı. Ama, her şeye rağmen, Arnold'un ona ihtiyacı vardı. Sağlıklı beslenmeye de inanıyordu Katherine, sadece tavuk ve balık eti yiyordu. Harikulade bir kadındı.

33

Bir-iki gün sonra öğle saatinde kapım çalındı. Bir ressamdı gelen, Monty Riff, bana öyle dedi en azından. DeLongpre Bulvarı'nda yaşadığım zamanlar birlikte sarhoş olduğumuzu da söyledi.

"Hatırlamıyorum seni," dedim.

"Dee Dee ile gelirdik."

"Öyle mi? Neyse, gir." Yanında bir altılık bira ve uzun boylu, görkemli bir kadın getirmişti Monty.

"Bu Joanna Dover," dedi bana.

"Houston'daki dinletinizi kaçırdım," dedi Joanna.

"Laura Stanley sizden söz etti bana," dedim.

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. Ama adını Katherine olarak değiştirdim, Katherine Hepburn'a atfen."

"Onu tanıyor musun gerçekten?"

"Evet, iyi tanırım."

"Ne kadar iyi?"

"Birkaç gün sonra ziyaretime geliyor."

"Sahi mi?"

Altılık paketi bitirdik, içki almaya çıktım. Döndüğümde Monty gitmişti. Joanna, Monty'nin randevusu olduğunu söyledi. Resimden söz etmeye başladık, benimkilerden birkaç tane gösterdim. Resimlere bakıp ikisini satın almaya karar verdi. "Ne kadar?" diye sordu.

"Küçüğü 40, büyüğü 60 dolar."

100 dolarlık bir çek yazdı bana Joanna. Sonra da "Benimle yaşamanı istiyorum," dedi.

"Ne? Çok ani oldu bu."

"Pişman olmazsın. Param var. Ne kadar param olduğunu sorma bana. Birlikte yaşamamız için bazı nedenler geliyor aklıma. Duymak ister misin?"

"Hayır."

"Bir kere, birlikte yaşarsak seni Paris'e götürürüm."

"Nefret ederim seyahat etmekten."

"Hoşuna gidecek bir Paris gösterebilirim sana."

"Bir düşüneyim."

Uzanıp hafifçe öptüm onu. Sonra bir daha öptüm, bu kez biraz daha uzun.

"Hadi," dedim, "yatağa gidelim."

"Pekala," dedi Joanna Dover.

Soyunup yatağa girdik. 1.80 boyundaydı. Ufak tefek kadınlarla birlikte olmuştum hep. Tuhaftı –elimi nereye atsam kadın geliyordu. Isındık. Üç-dört dakika yaladım onu, sonra girdim. İyiydi, gerçekten iyiydi. Temizlendik, giyindik, sonra beni akşam yemeğine Malibu'ya götürdü. Teksas'ın Galveston kasabasında yaşadığını söyledi bana. Telefon numarasını, adresini verdi, ziyaretine gelmemi söyledi. Geleceğimi söyledim. Paris ve birlikte yaşama konusunda samimi olduğunu söyledi. İyi bir düzüşme olmuştu, yemek de mükemmeldi.

34

Ertesi gün Katherine aradı. Biletini ayırtmıştı, Cuma günü 14:30'da Los Angeles Havalimanı'nda olacaktı.

"Katherine," dedim, "sana söylemek zorunda olduğum bir şey var."

"Beni görmek istemiyor musun, Hank?"

"En çok seni görmek istiyorum."

"Öyleyse?"

"Joanna Dover'ı biliyorsun..."

"Joanna Dover mı?"

"Canım... hani kocanla... biliyorsun..."

"Ne olmuş Joanna'ya, Hank?"

"Şey, beni görmeye geldi."

"Evine mi geldi?"

"Evet."

"Ne oldu?"

"Konuştuk. İki resmimi satın aldı."

"Başka bir şey oldu mu?"

"Evet."

Sessizlik. Sonra, "Hank, seni görmek istediğimden emin değilim." dedi.

"Anlıyorum. Bak, en iyisi sen biraz düşün ve beni ara. Üzgünüm, Katherine. Keşke olmasaydı. Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum."

Kapattı. Aramayacak, diye geçirdim içimden. Hayatımda karşıma çıkan en iyi kadındı ve çuvallamıştım. Hak ediyordum yenilgiyi, bir akıl hastanesinde tek başıma ölmeyi hak ediyordum.

Telefonun yanına oturdum. Gazeteleri okudum, spor sayfası, ekonomi sayfası, mizah sayfası. Telefon çaldı. Katherine. "S.KTİR ET Joanna Dover'ı!" diye güldü. İlk kez tanık oluyordum küfür ettiğine.

"Geliyorsun öyleyse?"

"Evet. Varış saatini kaydettin mi?"

"Her şeyi kaydettim. Orda olacağım."

Vedalaştık. Geliyordu; o yüzle, o vücutla, o saçlarla, o gözlerle, o kahkahayla, en az bir haftalığına...

35

Bardan çıkıp varış tabelasına baktım. Gecikme söz konusu değildi. Katherine havadaydı, bana doğru uçuyordu. Oturup bekledim. Tam karşıma iyi giyimli bir kadın oturmuştu, roman okuyordu. Elbisesi kalçalarına kadar çıkmıştı, naylon çorapların içindeki bacaklarını cömertçe sergiliyordu. Neden yapıyordu bunu? Gazete okurken arada sırada gazetenin üzerinden elbisesinin içini dikizliyordum. Nefisti bacakları. Kim götürüyordu o bacakları? Aptal gibi hissediyordum kendimi bacaklarını dikizlediğim için, ama elimde değildi. Müthişti vücudu. Bir zamanlar küçük bir kızdı, bir gün ölecekti, ama şimdi bana kıçını sergiliyordu. Lanet olası fahişe, ikiye yarardım onu! Bacak değiştirdi, eteği iki santim daha yukarı çıktı. Başını romandan kaldırdı. Ben gazetenin üzerinden ona bakarken gözlerimiz buluştu. Kayıtsız bir ifade vardı yüzünde. Elini çantasına sokup bir sakız çıkardı, kağıdı yırtıp sakızı ağzına attı. Yeşil

sakız. O yeşil sakızı çiğnerken ben ağzını seyrettim. İndirmemişti eteğini. Biliyordu baktığımı. Yapabileceğim bir şey yoktu. Cüzdanımı çıkarıp içinden iki ellilik çektim. Başını kaldırdı, banknotları gördü, yine önüne baktı. Sonra şişman bir adam gelip yanıma oturdu. Yüzü çok kırmızı, burnu kocamandı. Tulum giymişti, açık kahverengi bir tulum. Osurdu. Hatun eteğini aşağı çekti, ben banknotları cüzdanıma yerleştirdim. Kamışım indi, kalkıp su içmeye gittim.

Katherine'in uçağı inmişti. Dikilip bekledim. Katherine, sana tapıyorum.

Katherine rampadan çıkıp yürümeye başladı; harikulade kızılkestane saçlar, sülün gibi bir vücut, yürürken üzerine yapışan mavi bir elbise, beyaz ayakkabılar, zarif bilekler, gençlik. Geniş kenarlı beyaz bir şapka vardı başında, kenarı hafiften aşağı kıvrık. İri, kahverengi, gülen gözleriyle şapkanın altından baktı. Klas hatundu. Bir havalimanını bekleme salonunda asla kıçını sergilemezdi.

Ve ben, yüz kilo, kafam sürekli karışık ve yitik, kısa bacaklı, gorilimsi, sırf göğüs, boyun yok, koca kafa, gözler bulanık, saçlar taranmamış, 1.80 boyunda bir bok çuvalı, onu bekliyordum.

Katherine bana doğru geldi. O uzun, pırıl pırıl kızıl saçlar. Ne kadar rahat, ne kadar doğaldı Teksas'lı kadınlar. Dudaklarına bir öpücük kondurup bagajı olup olmadığını sordum. Bara uğramayı önerdim. Garson kızlar fırfırlı külotlarını sergileyen kısacık kırmızı elbiseler giymişlerdi. Elbiselerin yakaları göğüsleri görünecek kadar dekolteydi. Maaşlarını hak ediyorlardı, bahşişi hak ediyorlardı, hem de her kuruşunu. Banliyölerden geliyor, erkeklerden nefret ediyorlardı. Anneleri ve erkek kardeşleriyle yaşıyorlardı ve psikiyatrlarına aşıktılar.

İçkilerimizi bitirdikten sonra Katherine'in bagajının peşine düştük. Erkekler Katherine'in bakışlarını yakalamaya çalışıyorlardı, ama o koluma girmiş yanımda yürüyordu. Güzel kadınların çoğu halkın içinde bir erkeğe ait olduğunu belli etmekten hoşlanmazlar. Bunu fark etmeye yetecek kadar kadın tanıdım.Kadınları oldukları gibi kabul ediyordum, aşk ise zor ve nadiren geliyordu. Geldiğinde de yanlış nedenlerle geliyordu. İnsan sonunda aşkı geri püskürt-

mekten yoruluyor, izin veriyordu, çünkü aşkın da bir yere gitmeye ihtiyacı vardı. O zaman da başına belayı alıyordun genellikle.

Evime vardığımızda Katherine bavulunu açtı ve bir çift lastik eldiven çıkardı. Güldü.

"*Ne bu?*' diye sordum.

"Bavulumu hazırlarken en iyi arkadaşım Darlene yanımdaydı, 'ne yapıyorsun, Allah aşkına?' dedi. Ben de, 'Hank'in evini hiç görmedim, ama orda yemek yemeden, yaşamadan, uyumadan önce temizlik yapmam gerekeceğini *biliyorum*!' dedim."

Sonra o şen Teksas kahkahalarından birini attı Katherine. Banyoya girip üzerine kot pantolon ve turuncu bir bluz geçirdi, yalınayak çıktı, lastik eldivenleriyle mutfağa yollandı.

Ben de banyoya girip üzerimi değiştim, Lydia gelirse Katherine'e elini sürmesine bile izin vermeyecektim. Lydia? Neredeydi acaba? Ne yapıyordu?

Beni kollayan tanrılara küçük bir dua ettim: Yalvarırım Lydia'yı benden uzak tutun. Kovboyların boynuzlarını emsin, sabahın üçüne kadar dans etsin –ama lütfen uzak olsun...

Banyodan çıktığımda Katherine mutfakta dizlerinin üzerine çömelmiş iki yıllık yağ tabakasını çıkarmaya çalışıyordu.

"Katherine," dedim, "dışarı çıkalım. Gidip akşam yemeği yiyelim. İyi bir başlangıç değil bu."

"Tamam, Hank, ama yeri silmeyi bitirmeliyim. Sonra gideriz."

Oturup bekledim. Sonra mutfaktan çıktı, ben koltukta oturmuş bekliyordum. Eğilip öptü beni, gülerek. "Pis moruk seni!" Sonra yatak odasına girdi. Aşık olmuştum yine, başım beladaydı...

36

Yemekten sonra eve dönüp konuştuk. Katherine'in sağlıklı beslenme takıntısı vardı, beyaz et yiyordu sadece. Ona yaradığına şüphe yoktu...

"Hank," dedi, "yarın banyonu temizleyeceğim."

"Pekala," dedim içkimden bir yudum alarak.

"Ve her gün jimnastik egzersizlerimi yapmalıyım. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Hayır, hayır."

"Ben ortalıkta dolanırken çalışabilecek misin?"

"Sorun değil."

"Yürüyüşe çıkabilirim."

"Yo, yalnız çıkamazsın, bu mahallede değil."

"Yazarken seni rahatsız etmek istemiyorum."

"Hiçbir şey beni yazmaktan alıkoyamaz, bir tür delilik."

Kanepeye gelip yanıma oturdu. Bir kız çocuğunu andırıyordu kadından çok. İçkimi sehpanın üzerine koyup öptüm onu, uzun ve duygulu. Dudakları serin ve yumuşaktı. Uzun kestane rengi saçlarının çok farkındaydım. Geri çekilip bir içki daha koydum. Kafamı karıştırıyordu. Tehlikeli ve ayyaş kancıklara alışıktım ben.

Bir saat kadar sohbet ettik. "Yatalım," dedim, "Yorgunum."

"Olur. Önce hazırlanayım."

Oturup içmeye devam ettim. İhtiyacım vardı içmeye. Beni aşıyordu kadın.

"Hank," dedi, "yataktayım."

"Tamam."

Banyoya gittim, soyundum, dişlerimi fırçaladım, elimi yüzümü yıkadım. Ta Teksas'dan geldi, diye geçirdim içimden, uçakla, sırf beni görmeye, ve şimdi yatağımda beni bekliyor.

Pijamamı yoktu. Yatağa doğru gittim. Gecelik vardı üstünde. "Hank," dedi, "Tehlikesiz altı günümüz var, sonra korunmamız gerekecek."

Yanına yattım. Hazırdı çocuk-kadın. Kendime çektim. Talih

benden yanaydı yine, tanrılar gülümsüyordu. Öpüşler giderek hararetlendi. Elini kamışımın üzerine yerleştirdim, geceliğini çıkardım. Yarığını okşamaya başladım. Yarıklı Katherine? Bızırı kabardı, usulca okşadım. Sonunda girdim. Yarısı içindeydi. Gidip geldim, sonra kökledim. Muhteşemdi. Sıktı kamışımı. Kımıldadım, sıkmaya devam etti. Kendime hakim olmaya çalıştım. Ara verip heyecanımın yatışmasını bekledim. Öptüm onu, dudaklarını aralayıp alt dudağını emdim. Saçları yastığa yayılmıştı. Sonra onu memnun etme kaygısını bir kenara bırakıp sikmeye başladım, sert, acımasız. Cinayetten farksızdı. Umursamıyordum; kamışım çıldırmıştı. Saçları, genç ve harikulade yüzü. Bakire Meryem'in ırzına geçmek gibiydi. Boşaldım. İçine boşaldım, ruhunun ve bedeninin ta köküne püskürttüm belimi, tekrar tekrar...

Sonra uyuduk. Ya da Katherine uyudu. Arkadan sarıldım ona. Hayatımda ilk kez evliliği düşündüm. Katherine'in henüz su üstüne çıkmamış kusurları olduğundan emindim. İlişkinin başı her zaman en kolay kısmıydı. Sonra örtüler kalkmaya başlıyordu, sonu gelmemecesine. Olsun, yine de evliliği düşündüm. Bir ev, bir köpek ve bir kedi, markette alışveriş. Henry Chinaski t.şaklarını yitiriyordu. Ve umurunda değildi.

Sonunda uyudum. Uyandığımda Katherine yatağın yanına oturmuş kestane rengi uzun saçlarını tarıyordu. Koyu renk kocaman gözleriyle benim yeni uyanmış halime baktı. "Merhaba, Katherine," dedim, "benimle evlenir misin?"

"Lütfen yapma," dedi, "hiç hoşlanmam."

"Samimiyim."

"S.ktir git, Hank!"

"Ne?"

" 'S.ktir git' dedim, bu şekilde konuşmaya devam edersen ilk uçakla dönerim."

"Tamam, tamam."

"Hank?"

"Evet?"

Baktım ona. Uzun saçlarını fırçalamayı sürdürüyordu. İri, kahverengi gözleri bana bakıyor, gülümsüyorlardı. "Sadece *seks*, Hank, sadece *seks*!" Sonra bir kahkaha attı. Alaycı bir kahkaha değildi, sahiciydi. O saçını fırçalarken kolumu beline doladım, başımı bacağına yasladım. Hiçbir şeyden emin olamıyordum.

37

Ya boks maçına götürüyordum kadınları ya da hipodroma. O Perşembe akşamı Olympic salondaki boks maçına götürdüm Katherine'i. Daha önce boks maçına gitmemişti. İlk dövüşten önce oradaydık, ring kenarına oturduk. Bira ve sigara içerek bekledim.

"Tuhaf," dedim, "insanlar buraya geliyor ve iki kişinin şu ringe çıkıp birbirlerini yere sermelerini seyretmek için bekliyorlar."

"Korkunç bence."

"Çok eskidir bu salon," dedim eski salonu inceleyerek, "sadece iki tuvaleti var, biri erkekler, biri de kadınlar için, ikisi de küçük. Bu yüzden aradan önce ya da sonra gitmeye çalış."

"Olur."

Genellikle Meksikalılar ve alt tabakadan insanlar gelirdi Olympic'e, film yıldızları ve ünlülerin de geldiği olurdu. Çok iyi, yürekleriyle dövüşen Meksikalı boksörler çıkardı ringe. Sadece beyazların ve zencilerin dövüşleri zevksiz geçerdi, özellikle ağır sıklette.

Tuhaf bir duyguydu Katherine'le orada olmak. İnsan ilişkileri tuhaftı. Demek istediğim, bir süre biriyle birlikte oluyor, onunla yiyor, yatıyor, sevişiyor, konuşuyor, geziyor, hayatını paylaşıyordun. Sonra bitiyordu. Bir süre kimseyle birlikte olmuyordun, sonra bir başka kadın çıkıyordu karşına, bu sefer onunla yiyor, onunla düzüşüyordun ve her şey çok doğal görünüyordu; siz hep onu, o da hep sizi beklemiş gibi. Hep eksik hissettim kendimi yalnızken; iyi hissettiğim de oldu, ama hep eksik.

İlk dövüş sıkıydı, bol kan ve cesaret. Boks maçlarına ve hipod-

roma giderek yazmak hakkında bir şeyler öğrenebiliyordun. Mesaj açık değildi ama bana yararı oluyordu. Önemli olan da buydu zaten: Mesajın açık olmayışı. Sözsüzdü, yanan bir ev gibi, deprem gibi, sel gibi, arabadan inerken bacaklarını sergileyen bir kadın gibi. Başka yazarların neye gereksendiklerini bilmiyordum; merak de etmiyordum, okuyamıyordum onları zaten. Kendi alışkanlıklarımın ve önyargılarımın tutsağı olmuştum. Nedeni sadece kendi cehaletinizse hiç de fena değildi aptal olmak. Bir gün Katherine hakkında yazacağımı ve kolay olmayacağını biliyordum. Fahişeler hakkında yazmak kolaydır, ama iyi bir kadın hakkında yazmak zor.

İkinci dövüş de sıkıcıydı. Seyirci bol bira içti, bağırdı, çağırdı, kükredi. Bir süre için de olsa fabrikaları, atölyeleri, mezbahaları, araba yıkama servislerini unutmuşlardı; ertesi gün yine esarete döneceklerdi, ama şimdi özgürlük çılgınıydılar. Yoksulluğun tutsaklığını düşünmüyorlardı. Ya da işsizlik sigortasının ve yemek kartelerinin esaretini. Yoksullar bodrumlarında atom bombası yapmayı öğreninceye kadar hepimiz güvencedeydik.

Bütün dövüşler sıkıcıydı. Kalkıp tuvalete gittim. Döndüğümde çok durgun buldum Katherine'i. Bir bale resitalinde ya da konserdeymiş gibi daha çok. Öyle narin görünüyordu ki, oysa yatakta müthişti.

İçmeye devam ettim, dövüş fazla sertleştiğinde Katherine elimi tutuyordu. Nakavt seviyordu seyirci. Boksörlerden biri yığılacak gibi olduğunda sevinç çığlıkları atıyorlardı. Yumrukları atan *onlardı* sanki. Patronlarını ya da karılarını yumrukluyorlardı belki. Kim bilir? Kimin umurunda? Biraz daha bira.

Son dövüşten önce çıkmayı önerdim Katherine'e. Bana yetmişti.

"Pekala," dedi.

Dar koridor boyunca yürümeye başladık, hava dumandan mavileşmişti. Ne bir ıslık, ne de ahlaksız bir el hareketi. Yaralı ve çirkin yüzüm işe yarıyordu bazen.

Çevre yolunun altındaki küçük otoparka doğru yürüdük. 67 model Vosvos yerinde değildi. Gerçek Vosvos'ların sonuncusuydu 67

–ve gençler bunu biliyorlardı.

"Hepburn, arabamızı çalmışlar."

"Oo, Hank, olamaz!"

"Yok. Şurdaydı." İşaret ettim. "Şimdi orda değil."

"Ne yapacağız, Hank?"

"Taksi tutacağız. Çok kötü hissediyorum kendimi."

"Neden yaparlar bunu?"

"Yapmak zorunda oldukları için. Tek çıkışları bu."

Bir kafeye girdik, telefon edip bir taksi istedim. Kahve ve çörek aldık. Biz dövüşleri seyrederken kapıyı elbise askısıyla açıp arabayı düz kontakla çalıştırmışlardı. Bir deyişim vardır; "Kadınımı al, ama arabamı elleme." Kadınımı çalan birini asla öldürmem, ama arabamı çalan birini öldürebilirim.

Taksi geldi. Eve vardığımızda talihe bakın ki bira ve biraz votka vardı. Sevişecek kadar ayık kalma umudumu tamamen yitirmiştim. Katherine de bunun farkındaydı. 67 Vosvos'umdan bahsederek odada volta atmaya başladım. Son gerçek Vosvos. Polise haber bile veremiyordum. Çok sarhoş olmuştum. Sabaha kadar beklemem gerekecekti, öğlene kadar.

"Hepburn," dedim ona, "*senin* suçun değil, *sen* çalmadın arabayı!"

"Keşke ben çalmış olsaydım, çoktan geri almıştın."

İki-üç gencin mavi bebeğimle otobanda yarıştıklarını, esrar içip kahkahalar atarak gaz pedalını sonuna kadar kökleklerini hayal ettim. Sonra Sante Fe Bulvarı'ndaki araba hurdalıklarını düşündüm. Dağ gibi yığılmış tamponlar, ön paneller, kapı kolları, silecek motorları, motor parçaları, lastikler, direksiyonlar, kaputlar, krikolar, koltuklar, fren balataları, radyolar, pistonlar, supaplar, karbüratörler, miller, vites kutuları, akslar –yakında benim arabamda bir aksesuar yığınına dönüşecekti.

O gece Katherine'e sarılıp uyudum, ama yüreğim kederli ve soğuktu.

38

Sigortam kiralık araba masrafını ödüyordu allahtan. Bir araba kiralayıp Katherine'i at yarışlarına götürdüm. Düzlüğe yakın güneşli bir yere oturduk. Katherine oynamak istemediğini söyledi, ama onu içeri götürüp tabelayı ve bahis gişelerini gösterdim.

Yarışı kafadan kazanma eğilimi gösteren ve 2/7 veren ata beş ganyan bileti aldım, bayılırım öyle atlara. Kaybedeceksen kafadan kaybetmek en iyisidir bence; hem biri önüne geçene dek yarış senindir. At başa baş koştu ve son anda kazandı. Dokuz dolar kırk sent vermişti, on yedi dolar elli sent kârdaydım.

Bir sonraki koşuda Katherine yerinde oturdu, ben oynamaya gittim. Döndüğümde iki sıra altımızda oturan bir adamı işaret etti. "Şu adamı görüyor musun?"

"Evet."

"Bana dün 2.000 dalar kazandığını, bugün de 25.000 dolar önde olduğunu söyledi."

"Sen oynamak istemiyor musun? Belki hepimiz kazanırız."

"Yo, hayır, hiçbir şey bilmiyorum."

"Basit: sen onlara bir dolar verirsin onlar da sana seksen dört dolar iade ederler. Buna 'kesinti' deniyor. Hipodrom ve devlet yarı yarıya kırışır. Yarışı kimin kazandığı onları ilgilendirmez, onlar paylarını toplam gelirden alırlar."

İkinci koşuda 5/8 ile favori olan atım ikinci geldi. Sürpriz bir ata son anda burun farkıyla geçildi. Kırk beş dolar seksen sent verdi.

İki sıra altımızdaki adam dönüp Katherine'e baktı. "Buldum onu," dedi, "on ganyanım var."

"Oo," dedi Katherine gülümseyerek, "çok iyi."

Üçüncü koşuya baktım, iki yaşında taylar koşuyordu. Koşunun başlamasına beş dakika kala tabelayı inceledim ve gişeye doğru yürümeye başladım. Uzaklaşırken iki sıra altımızdaki adamın dönüp Katherine'e bir şeyler söylediğini gördüm. Güzel kadınlara çok kazandıklarını söyleyip onlarla yatağa girmeyi düşleyen en az bir düzine adam gelir her gün hipodroma. O kadar uzun boylu düşünmez-

lerdi de belki; ne olduğundan çok da emin olmadıkları bir şey için umutlanırlardı sadece. Yere iki seksen serilmiş, hakemin ona kadar saymasını bekleyen kuş beyinli, aptal tiplerdir bunlar. Kim onlardan nefret edebilirdi ki? Büyük kumarbazlar; ama oynarken görmelisiniz onları, 2 dolarlık gişelere giderler genellikle; ayakkabıların topukları aşınmış, üst baş dökük. Aşağılık heriflerdir hepsi.

1/2 veren bir ata oynatım, dört dolar verdi. Fazla değil, ama yirmi ganyan oynamıştım. Adam dönüp Katherine'e baktı. "Buldum onu," dedi, "yüz dolar oynadım."

Cevap vermedi Katherine. Duruma uyanmaya başlamıştı. Gerçekten kazananlar hava basmazlar. Otoparkta öldürülmekten korkarlar.

Yirmi iki dolar seksen sent veren dördüncü koşunun sonunda adam yine Katherine'e dönüp, "Bunu da buldum," dedi, "on misli."

Katherine başını çevirdi. "Yüzü sapsarı, Hank. Gözlerini gördün mü? Hasta."

"Düşün hastası. Hepimiz düşün hastasıyız, bu yüzden burdayız."

"Hank, gidelim."

"Pekala."

O gece yarım şişe kırmızı şarap içti, kaliteli kırmızı şarap, yine de kederli ve sessizdi. Beni boks maçlarındaki ve hipodromlardaki insanlarla özdeşleştirdiğini biliyordum; ve doğruydu, onlarla birdim, onlardan biriydim. Sağlıklı insanların olduğu anlamda sağlıklı biri olmadığımın farkındaydı Katherine. Hep yanlış şeylere meyletmiştim: içmeyi seviyordum, tembeldim, tanrım yoktu, siyasetim yoktu, fikirlerim yoktu, ideallerim yoktu. Hiçliğe razıydım; yoktum aslında, ve bunu kabullenmiştim. Bu ilginç kılmıyordu beni tabii ki. İlginç olmak da istemiyordum zaten, fazlasıyla zahmetliydi. Tek isteğim yumuşak ve puslu bir yerde bir başıma, rahatsız edilmeden yaşamaktı. Diğer taraftan, içince nara atıyor, sapıtıyor, kontrolden çıkıyordum. Genel halimle sarhoş halim çelişiyordu. Umursamıyordum.

O gece çok güzel seviştik, ama o gece kaybettim onu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yana devrilip silinirken o banyoya gitti. Hollywood'un üzerinde bir polis helikopteri dolanıyordu.

39

Ertesi gece Bobby ile Valerie geldiler. Kısa bir süre önce benim oturduğum binaya taşınmışlardı, avlunun karşı tarafında oturuyorlardı. Örgülü dar gömleğini giymişti Bobby. Giydiği her şey üzerine oturmalıydı Bobby'nin, pantolonları daracık ve boyları tam olmalıydı; doğru ayakkabı giyerdi, saçı her zaman bakımlıydı. Valerie de modaya uygun giyinirdi, ama Bobby kadar bilinçli değildi. Herkes "Barbie Bebekler" diye söz ederdi onlardan. Yalnız yakalarsan fena bir tip değildi Valerie; zeki, hareketli ve son derece dürüst. Bobby de yalnız olduğumuzda daha insancıldı, ama yeni bir kadının varlığı söz konusu olduğunda son derece aşikar ve sıkıcıydı. Bütün dikkatini kadına yöneltir, sadece onunla konuşurdu; kendi varlığı ilginç ve harikulade bir şeymiş gibi, oysa muhabbeti önceden kestirilebilir ve sıkıcı bir hal alırdı. Katherine'in ona nasıl davranacağını merak ediyordum doğrusu.

Oturdular. Ben pencerenin yanındaki koltuktaydım, Valerie ise kanepede, Katherine'le Bobby'nin arasında. Bobby işe koyuldu. Öne doğru eğildi, Valerie yokmuş gibi davranarak bütün dikkatini Katherine'e yöneltti.

"Los Angeles'ı seviyor musun?"

"İdare eder," dedi Katherine.

"Uzun mu kalacaksın?"

"Bir süre daha."

"Teksaslı mısın?"

"Evet."

"Annen baban da mı Teksaslı?"

"Evet."

"Televizyon nasıl sizin orda, iyi bir şeyler var mı?"

"Burası gibi."

"Amcam Teksas'ta yaşıyor."

"Oo."

"Evet, Dallas'ta."

Katherine bir şey demedi. Sonra, "Müsaadenizle, kendime bir

sandviç hazırlayacağım. İsteyen var mı?" diye sordu.

İsteyen çıkmadı. Katherine kalkıp mutfağa gitti. Bobby de peşinden. Ne söylediğini tam olarak duyamıyordunuz, ama soru sormaya devam ediyordu. Valerie kapıya dikti gözlerini. Katherine'le Bobby uzun kaldılar mutfakta. Valerie birden başını kaldırıp benimle konuşmaya başladı. Hızlı ve asabi.

"Valerie," dedim sözünü keserek, "konuşmamız gerekmiyor, konuşmak zorunda değiliz."

Başını eğdi yine.

Sonra "Hey, ne kadar uzun kaldınız o mutfakta, yerleri mi cilalıyorsunuz?" dedim.

Bobby güldü, ayağıyla yerde ritim tutmaya başladı.

Katherine nihayet döndü, ardından da Bobby. Katherine yanıma gelip sandviçini gösterdi: buğday ekmeği üzerine fıstık ezmesi, dilimlenmiş muz ve susam.

"İştah açıcı görünüyor," dedim.

Oturup sandviçini yemeye başladı. Sessizlik oldu. Sessizlik sürdü. Sonra Bobby, "Evet, gitsek iyi olacak galiba..." dedi.

Gittiler. Kapı kapandıktan sonra Katherine bana baktı. "Aklına bir şey gelmesin, Hank," dedi. "Beni etkilemeye çalışıyordu, hepsi bu."

"Onu tanıdığımdan beri tanıdığım bütün kadınlara yaptı bunu," dedim.

Telefon çaldı. Bobby. "Hey, moruk, karıma ne yaptın?"

"Ne oldu?"

"Bunalımda, tek kelime etmiyor!"

"Ben bir şey yapmadım karına."

"Anlamıyorum!"

"İyi geceler, Bobby."

Kapattım.

"Bobby aradı," dedim Katherine'e. "Karısı bunalımdaymış."

"Sahi mi?"

"Galiba."

"Sandviç istemediğinden emin misin?"

"Kendine yaptığının aynısından yapabilir misin?"

"Tabii."

"O zaman isterim."

40

Dört-beş gün daha kaldı Katherine. Katherine için cinsel ilişkinin riskli olduğu döneme girmiştik. Prezervatife tahammülüm yoktu. Hamileliği önleyici köpük satın aldı Katherine. Bu arada polis Vosvos'umu bulmuştu. Arabamı çektikleri parka gittik. İyi durumdaydı, aküsü boşalmıştı sadece. Hollywood'da bir tamirciye çektirip aküyü doldurttum. Katherine'e yatakta son bir veda çektim ve TRV 469 plakalı mavi Vosvos'la havalimanına götürdüm.

Mutlu bir gün değildi benim için. Fazla konuşmadan oturduk. Sonra uçuş çağrısı yapıldı, öpüştük.

"Hey, herkes bu yaşlı adamın genç kızı öptüğünü gördü."

"Umurumda bile değil..."

"Uçağı kaçıracaksın," dedim.

"Ziyaretime gel, Hank. Güzel bir evim var. Yalnız yaşıyorum. Beni görmeye gel..."

"Geleceğim."

"Yaz!"

"Tamam..."

Katherine gidiş tüneline yürüdü ve gözden kayboldu.

Otoparka dönerken içimden "Hâlâ bu var," diye geçirerek Vosvos'a atladım. Canı cehenneme, her şeyi kaybetmemiştim henüz.

Çalıştı.

41

O akşam içmeye başladım. Kolay olmayacaktı Katherine'siz. Geride bıraktığı birkaç şey buldum –bir çift küpe, bir kolye.

Daktiloma dönerim, diye geçirdim içimden. Sanat disiplin gerektirir. Götün teki de etek peşinde koşabilir. Bu düşüncelerle içtim.

Gecenin ikisinde telefon çaldı. Son biramı içiyordum.

"Alo?"

"Merhaba." Bir kadın sesi, genç.

"Evet?"

"Siz Henry Chinaski misiniz?"

"Evet."

"Kız arkadaşım size hayran. Bugün onun doğum günü, sizi arayacağıma dair söz verdim ona. Rehberde telefon numaranızı bulunca şaşırdık."

"Kayıtlıyım."

"Şey, bugün onun doğum günü, gelip sizi görebilirsek çok hoş olur diye düşündük."

"Pekala."

"Evinizin muhtemelen kadın kaynadığını söyledim Arlene'e."

"Münzevi bir adamım ben."

"Gelmemizde bir sakınca yok öyleyse?

Adresi verip yolu tarif ettim.

"Ama sizden bir şey rica edeceğim, biram bitti."

"Bira getiririz. Benim adım Tammie."

"Saat sabahın ikisi."

"Hallederiz. Yarık harikalar yaratır."

Yirmi dakika sonra yarıklarıyla ama birasız geldiler.

"Orospu çocuğu," dedi Arlene. "Şimdiye kadar hep sattı bize. Bu sefer korkacağı tuttu."

"S.ktir et i.neyi," dedi Tammie.

Oturdular ve yaşlarını söylediler.

"Ben otuz iki yaşındayım," dedi Arlene.

"Ben de yirmi üç," dedi Tammie.

"Yaşlarınızı toplarsınız benim yaşımı bulursunuz," dedim.

Arlene'in saçları uzun ve siyahtı. Pencerenin yanındaki koltuğa oturmuş saçlarını tarıyor, büyük gümüş bir aynaya bakarak makyajını yaparken bir yandan da konuşuyordu. Haplanmıştı besbelli. Tammie'nin vücudu neredeyse mükemmeldi, doğal kızıl saçları beline kadar iniyordu. O da haplanmıştı, ama Arlene kadar iyi değildi kafası.

"Düzüşmek istersen sana yüz dolara patlar," dedi Tammie.

"Kalsın."

Yirmili yaşlarını süren pek çok kadın gibi Tammie de sertti. Yüzü köpekbalığını andırıyordu. Görür görmez antipati duydum hatuna.

Üç buçuk gibi gittiler, tek başıma yatağa girdim.

42

İki gün sonra sabahın dördünde kapım çalındı.

"Kim o?"

"Kızıl saçlı bir fahişe."

İçeri aldım Tammie'yi. Oturdu, iki bira açtım.

"Nefesim berbat kokuyor, iki çürük dişim var. Beni öpemezsin."

"Tamam."

Konuştuk. Daha doğrusu, o konuştu ben dinledim. Kafası iyiydi Tammie'nin. Dinledim, uzun kızıl saçlarına baktım, bir şeyle meşgul olduğunda vücudunu seyrettim. Yanıyordu elbisenin altında, fırlamak istiyordu. Durmaksızın konuştu. Dokunmadım ona.

Sabahın altısında bana adresini ve telefon numarasını verdi.

"Gitmem gerek," dedi.

"Seni arabana kadar geçireyim."

Parlak kırmızı bir Camaro, külüstür. Ön paneli içeri göçük, bir tarafı yarılmış, pencere camları yok. İçerisi paçavradan, gömlekten,

Kleenex kutusundan, gazeteden, süt kutusundan, Coca Cola şişesinden, kablodan, kağıt peçeteden, dergiden, kağıt bardaktan, ayakkabıdan ve bükülmüş renkli kamıştan geçilmiyordu. Bütün bu ıvır zıvır koltukların seviyesini aşmıştı. Sadece sürücü koltuğunda biraz boşluk vardı.

Tammie başını pencereden çıkardı, öpüştük.

Sonra gazladı, köşeye vardığında altmış kilometre hıza ulaşmış olmalıydı. Frene asıldı ve Camaro bir aşağı bir yukarı yaylandı, bir aşağı bir yukarı. İçeri girdim.

Yatağa girip saçlarını düşündüm. Gerçek bir kızılla birlikte olmamıştım o güne kadar. Yangın gibiydi.

Cennette çakan bir yıldırım gibi.

Yüzünü o kadar da sert bulmuyordum artık nedense...

43

Aradım onu. Sabahın biriydi. Evine gittim.

Bir binanın arkasında küçük bir bungalovda yaşıyordu Tammie.

Beni içeri aldı.

"Sessiz ol. Dancy'yi uyandırma. Kızım. Altı yaşında. Yatak odasında uyuyor."

Bir altılık paket bira getirmiştim yanımda. Tammie biraları buzdolabına koydu, iki şişeyle geri geldi.

"Kızım hiçbir şey görmemeli. Nefesimi kokutan iki çürük diş ağzımda hâlâ. Öpüşemeyiz."

"Tamam."

Yatak odasının kapısı kapalıydı.

"Bak," dedi, "B vitamini almam gerek. Pantolonumu indirip kıçıma iğneyi saplayacağım. Başka tarafa bak."

"Pekala."

Şırıngaya sıvıyı çekişini seyrettim. Başımı çevirdim.

"Sonuna kadar zerk etmeliyim," dedi.

Bitirdikten sonra gidip küçük kırmızı radyoyu açtı.

"Güzelmiş evin."

"Bir ay kira borcum var."

"Kötü..."

"Önemi yok. Ev sahibi ön tarafta yaşıyor, adamı beklemeye ikna edebiliyorum."

"İyi..."

"Evli, kart horoz. Ve tahmin et?"

"Edemem."

"Geçen gün karısı bir yerlere gitti, kart zampara buraya gelip beni evine davet etti. Evine gidip oturdum, gerisini tahmin et?"

"Kamışını çıkardı."

"Hayır, porno film oynattı. O saçmalıkların beni tahrik edeceğini düşündü."

"Etmedi mi?"

" 'Bay Miller' dedim, 'gitmek zorundayım. Dancy'yi okuldan almam gerek.' "

Tammie bir sarı bomba verdi bana. Saatlerce konuşup bira içtik.

Sabahın altısında üzerine oturduğumuz kanepeyi açtı. Bir battaniye vardı. Ayakkabılarımızı çıkarıp giysilerimizle battaniyenin altına girdik. Ona arkadan sarılıp yüzümü kızıl saçlarına gömdüm. Sertleştim. Arkadan soktum, elbisesinin altından. Tırnaklarıyla kanepeyi tırmalıyordu.

"Gitmem gerek," dedim Tammie'ye.

"Bak, Dancy'nin kahvaltısını hazırlayıp onu okula bırakacağım. Seni görmesinde bir sakınca yok. Ben dönünceye kadar bekle."

"Ben gidiyorum," dedim.

Eve sürdüm, sarhoş. Güneş yükselmişti, acı verici ve sarı...

44

Birkaç yıldır yayları sırtıma batan berbat bir şiltede yatıyordum. O öğlen uyandıktan sonra şilteyi yatağın üzerinden çektim, dışarı sürükleyip çöp bidonunun kenarına yasladım.

İçeri girdim ve kapıyı açık bıraktım.

Saat ikiydi, sıcaktı.

Tammie içeri girip kanepeye oturdu.

"Gitmek gerek," dedim ona. "Kendime yeni bir şilte almalıyım."

"Şilte mi? İyi, ben gidiyorum."

"Hayır, Tammie, bekle. Lütfen. On beş dakika sürmez. Ben gelinceye kadar otur, bir bira iç."

"Pekala," dedi...

Western Caddesi'nde üç blok ötede şilte satan bir dükkan vardı. Dükkanın önüne park edip kapıdan içeri daldım. "Arkadaşlar! Bir şilteye ihtiyacım var... ÇABUK!"

"Ne tür bir şilte?"

"Çift kişilik."

"Şu otuz beş dolar mesela."

"Aldım."

"Arabanıza sığar mı?"

"Vosvos."

"Pekala, biz getiririz. Adresiniz?"

Tammie evdeydi döndüğümde.

"Hani şilte?"

"Yolda. Bir bira daha iç. Hap var mı yanında?"

Bir hap verdi bana. Işık parlıyordu kızıl saçlarında.

Tammie 1973 yılında Orange County Festivali'nde güzellik kraliçesi seçilmiş, aradan dört yıl geçmesine rağmen formundan bir şey kaybetmemişti. Doğru yerlerde olgun ve dolgundu.

Şilteyi getiren adam şilteyle birlikte kapıdaydı.

"Sana bir el vereyim."

İyi birine benziyordu adam. Şilteyi yatağa taşımama yardım etti. Sonra kanepede oturan Tammie'yi gördü. Gülümsedi. "Selam," dedi Tammie'ye.

"Çok teşekkür ederim, " dedim adama. Eline üç dolar sıkıştırdım, gitti.

Yatak odasına gidip şilteye baktım. Tammie peşimden geldi. Naylon ambalajındaydı şilte. Yırtmaya başladım naylonu. Tammie de bana yardım etti.

"Şuna bak. Çok güzel," dedi Tammie.

"Evet, öyle."

Rengarenk ve parlaktı. Çiçekler, dallar, yapraklar, asmalar. Cennet Bahçesi'ni andırıyordu, hem de otuz beş dolara.

Tammie şilteye baktı. "Bu şilte beni tahrik ediyor. Siftahını yapmak istiyorum. Seni bu şiltenin üzerinde s.ken ilk kadın olmak istiyorum."

"İkinci kim olacak acaba?"

Tammie banyoya gitti. Sessizlik oldu. Sonra duşun sesini duydum. Şilteye temiz çarşaf serdim, yastık kılıflarını değiştirdim, soyunup ve yatağa girdim. Tammie banyodan döndü; genç ve ıslak, pırıl pırıl. Önündeki kıllar saçının rengindeydi; kızıl, ateş gibi.

Aynanın karşısına geçip karnını içeri çekti. İri göğüsleri aynanın camına doğru yükseldi. Aynı anda hem önden hem de arkadan görebiliyordum onu. Gelip yatağa girdi.

Isınma hareketlerine giriştik.

Dışarıda köpekler havlar ve sirenler öterken, bütün o kızıllık yastıkta, sevişmeye koyulduk.

45

Tammie bana geldi o akşam. Kafası iyiydi.

"Şampanya istiyorum," dedi.

"Pekala," dedim.

Bir yirmilik tutuşturdum eline.

"Hemen dönerim," dedi kapıdan çıkarken.

Sonra telefon çaldı. Lydia. "Sadece nasıl olduğunu merak ettim..."

"Her şey yolunda."

"Burda değil. Hamileyim."

"Ne?"

"Ve babasının kim olduğunu bilmiyorum."

"Oo?"

"Duch'ı tanıyorsun. Şimdi çalıştığım bara takılan tip var ya?"

"Evet, bizim Keltoş."

"Çok iyi biri aslında. Bana vurgun. Çiçek ve şekerleme getiriyor. Benimle evlenmek istiyor. Çok iyi davranıyor bana. Bir gece onun evine gittik, onunla yattım."

"Pekala."

"Sonra Barney var, evli, ama ondan hoşlanıyorum. Bara gelen tiplerin içinde bir tek o bana askıntı olmadı. Bu da beni büyüledi. Biliyorsun, evimi satmaya çalışıyorum. Bir akşamüstü evime geldi. Satılık ev arayan bir arkadaşı için eve bakmak istediğini söyledi. İçeri aldım. Doğru zamanda gelmişti. Çocuklar okuldaydı, izin verdim... Sonra bir gece geç saatte bir yabancı geldi bara. Onunla eve gitmemi istedi benden. Olmaz dedim. Sonra benimle arabasında oturmak istediğini söyledi, sadece konuşmak için. Kabul ettim. Arabasında oturup konuştuk. Sonra cigaralık içtik. Sonra beni öptü. O öpücük işi bitirdi. Beni öpmeseydi yapmazdım. Şimdi hamileyim ve kimden olduğunu bilmiyorum. Bekleyip çocuğun kime benzediğini görmekten başka çarem yok."

"Pekala, Lydia. Sana şans diliyorum."

"Teşekkür ederim."

Kapattım. Bir dakika sonra telefon çaldı. Yine Lydia. "Şey," dedi, "senin neler yaptığını merak ettim."

"Bildiğin gibi, atlar ve alkol."

"Her şey yolunda öyleyse?"

"Tam da değil."

"Neden?"

"Biraz önce bir kadını şampanya almaya gönderdim..."

"Kadın mı?"

"Kız, aslına bakarsan..."

"Kız mı?"

"Şampanya alması için yirmi dolar verdim, hâlâ dönmedi. Ketenpereye geldim galiba."

"Chinaski, kadınlarından bahsetme bana, duymak istemiyorum. Anlıyor musun?"

Kapattı Lydia. Kapı çalındı. Tammie'ydi gelen. Şampanya ve para üstüyle.

46

Ertesi gün öğleye doğru telefon çaldı. Yine Lydia.

"Şampanyayla döndü mü bari?"

"Kim?"

"Fahişen."

"Evet, döndü."

"Sonra ne oldu?"

"Şampanyayı içtik. İyisindendi."

"Sonra ne oldu?"

"Lydia, bal gibi biliyorsun ne olduğunu..."

Kuzey karlarında vurulup kan içinde ölüme terk edilmiş bir sansarı çağrıştıran uzun ve kaçık bir feryat duydum...

Telefonu kapattı.

Öğleden sonrayı uyuyarak geçirdikten sonra o gece hipodroma sürdüm.

Otuz iki dolar kaybedip döndüm. Park ettim, balkona çıkıp anahtarı kapının kilidine soktum. Bütün ışıklar yanıyordu. Etrafa bakındım. Çekmeceler çekilip yere boşaltılmış, yatak çarşafı yere

fırlatılmıştı. Kitaplığımdaki bütün kitaplar gitmişti, kendi yazdıklarım dahil, yirmiye yakın. Daktilom gitmişti, ekmek kızartma makinem gitmişti, radyom gitmişti, resimlerim gitmişti.

Lydia, diye geçirdim içimden.

Televizyonu almamıştı sadece, seyretmediğimi biliyordu.

Dışarı çıktım ve Lydia'nın arabasını gördüm, içinde değildi ama. "Lydia," diye seslendim. "Hey, güzelim!"

Sokakta bir aşağı bir yukarı gezindikten sonra ayaklarını gördüm, ikisini de, apartman duvarına bitişik ağacın arkasından dışarı çıkmışlardı. Ağacın yanına gidip, "Baksana, neyin var senin?" dedim.

Kımıldamadı. Kitaplarım ve resimlerimle dolu iki torba vardı yanında.

"Kitaplarımı ve resimlerimi geri istiyorum. Onlar bana ait."

Ağacın arkasından çıktı Lydia –çığlık atarak. Resimleri çıkarıp yırtmaya başladı. Parçaları havaya savurdu, yere düştüklerinde üzerlerinde tepindi. Kovboy çizmeleri vardı ayağında.

Sonra kitaplarımı çıkarıp sağa sola fırlatmaya başladı, sokağa, bahçeye, her yere.

"İşte resimlerin! İşte kitapların! BİR DAHA KADINLARINDAN BAHSETME BANA! KADINLARINDAN BAHSETME!"

Sonra elinde kitaplarımın sonuncusu, *Henry Chinaski'nin Seçme Eserleri*'yle evimin kapısına gitti ve bağırmaya başladı: "Kitaplarını geri istiyorsun demek? Kitaplarını geri istiyorsun, öyle mi? İşte lanet kitapların! KADINLARINDAN BAHSETME BANA!"

Ön kapının camını kırmaya başladı. *Henry Chinaski'nin Seçme Eserleri*'ni fırlattığı gibi kapının camını tuzla buz etti. Bir yandan da bağırıyordu. "Kitaplarını geri mi istiyorsun? ALLAHIN CEZASI KADINLARINDAN BAHSETME BANA! KADINLARIN HAKKINDA TEK KELİME DUYMAK İSTEMİYORUM!"

O bağırıp camı kırarken ben öylece durdum.

Polis nerede, diye geçirdim içimden. Nerede?

Sonra sokağa doğru koştu, çöp bidonunun yanından sola sapıp bitişik apartmanın girişine doğru topukladı. Çalılığın arkasında dak-

tilom, radyom ve ekmek kızartma makinem duruyordu.

Lydia daktiloyu alıp sokağın ortasına doğru koştu. Eski model, ağır bir makineydi. Daktiloyu iki eliyle başının üzerine kaldırıp asfalta çaldı. Silindiri ve bilumum parçaları havalandı. Daktilodan geriye kalanı yerden alıp bir kez daha başının üzerine kaldırdı ve "KADINLARINDAN BAHSETME BANA!" diye bağırdıktan sonra bir kez daha yere çaldı.

Sonra arabasına atlayıp gazladı.

On beş dakika sonra ekip otosu yanaştı.

"Turuncu bir Vosvos. Lakabı Yaratık, tank gibi bir şey. Plaka numarasını hatırlamıyorum, ama harfler SSL, SİSLİ gibi, anladın mı?"

"Adres?"

Adresi verdim...

Gerçekten de bulup getirdiler onu. Araba yanaştığında arka koltukta bağırıp çağırıyordu.

"GERİ DUR!" diye bağırdı polislerden biri arabadan dışarı fırlayarak. Benimle daireme geldi. İçeri girdi ve cam kırıklarının üzerine bastı. Ne hikmetse el fenerini tavana tuttu.

"Şikayetçi olacak mısın?" diye sordu polis.

"Hayır. Çocukları var. Çocuklarını kaybetmesini istemem. Eski kocası çocukları ondan almaya çalışıyor. Ama lütfen böyle şeyler yapmaya hakkı olmadığını anlatın ona."

"Pekala," dedi. "Şunu imzala."

Sayfaları çizgili küçük bir deftere el yazısıyla bir şeyler yazdı. Ben, Henry Chinaski, Lydia Vance'den şikayetçi olmuyordum.

İmzaladım, gitti.

Kapıdan arta kalanı kilitledim, yatağa girip uyumaya çalıştım.

Bir saat sonra telefon çaldı. Lydia. Eve dönmüştü.

"OROSPU ÇOCUĞU, BİR DAHA BANA KADINLARINDAN BAHSEDERSEN YİNE AYNI ŞEYİ YAPARIM!"

Kapattı.

47

İki gece sonra Tammie'nin Rustic Avlusu'ndaki evine gittim. Kapıyı çaldım. Işıklar yanmıyordu. Evde kimse yok gibiydi. Posta kutusuna baktım. Birkaç mektup vardı. Bir not bıraktım: "Tammie, seni telefonla bulmaya çalıştım. Geldim, yoksun. İyi misin? Beni ara... Hank."

Ertesi sabah on birde yine gittim. Arabası yoktu. Bıraktığım not kapıdaydı hâlâ. Zili çaldım. Mektupları posta kutusundaydı. Posta kutusuna bir not daha bıraktım: "Tammie, hangi cehennemdesin? Beni ara... Hank."

O külüstür kırmızı Camaro'yu bulma umuduyla bütün mahalleyi turladım.

O gece yine gittim. Yağmur yağıyordu. Notlarım ıslanmıştı. Posta kutusundaki mektupların sayısında artış vardı. Şiir kitaplarımdan birini bıraktım, imzalı. Sonra Vosvos'a döndüm. Dikiz aynama bir Malta haçı asmıştım. Haçı çıkarıp evinin kapı tokmağına astım.

Arkadaşlarının nerede yaşadıklarını bilmiyordum, annesinin nerede yaşadığını bilmiyordum, sevgililerinin nerede yaşadıklarını bilmiyordum.

Evime dönüp birkaç aşk şiiri yazdım.

48

Avludaki ayak seslerini duyduğumda biyografimi yazmakta olan Beverly Hills'li anarşist Ben Solvnag ile oturuyordum. O ayak seslerini –her zaman çabuk, kaçık ve baştan çıkarıcıydılar- o minik ayakları tanıyordum. Avlunun arka tarafında yaşıyordum. Tammie daldı içeri.

Birbirimizin kollarına atıldık, kucaklaştık, öpüştük.

Ben Solvnag veda edip ayrıldı.

"Eşyalarımı haczettiler orospu çocukları, her şeyimi! Kiramı ödeyemedim! Aşağılık orospu çocuğu!"

"Oraya gidip bir güzel marizleyeceğim deyyusu! Eşyalarını geri alırız!"

"Olmaz, silahları var! Envai çeşit!"

"Hım..."

"Kızım annemde."

"Bir içkiye ne dersin?"

"Tabii."

"Ne istersin?"

"Şampanya."

"Pekala."

Kapı açık kalmıştı, akşam güneşi parlıyordu saçlarında –öyle uzun ve kızıldı ki, yanıyordu.

"Banyo yapabilir miyim?"

"Elbette."

"Bekle beni."

Sabah maddi durumunu gözden geçirdik. Birkaç yerden para bekliyordu: nafaka ve işsizlik sigortası.

"Arka tarafta boş bir daire var."

"Kirası ne kadar?"

"105 dolar, aidatın da sadece yarısını ödüyorsun."

"Lanet olsun, çok fazla. Çocuk kabul ediyorlar mı? Tek çocuk."

"Ederler. Ben hallederim. Yöneticiyle aram iyi."

Pazar günü taşındı. Hemen üstümdeki dairedeydi. Üzerinde yazılarımı yazdığım mutfak masasını görebiliyordu.

49

O Perşembe gecesi bende oturmuş içiyorduk; Tammie, ben ve Tammie'nin kardeşi Jay. Telefon çaldı. Bobby arıyordu.

"Louie ile karısı burada, karısı seninle tanışmak istiyor."

Louie, Tammie'nin yerleştiği daireden taşınan tipti. Küçük kulüplerde caz müziği çalıyordu, talihinin yaver gittiği söylenemezdi. İlginç biriydi ama.

"Başka zaman, Bobby."

"Louie alınacak ama gelmezsen."

"Peki, Bobby, ama iki arkadaşımla birlikte geliyorum."

Gittik ve tanışma faslından geçtik. Sonra Bobby ucuz biralarını çıkardı. Müzik setinin sesi çok açıktı.

"*Knight* dergisinde çıkan öykünü okudum," dedi Louie. "Tuhaf bir öyküydü. Gerçekten ölü bir kadın düzmedin, değil mi?"

"Düzdüğüm kadınların bazıları ölüden farksızdı."

"Neden söz ettiğini biliyorum."

"Nefret ediyorum bu müzikten," dedi Tammie.

"Müzik nasıl gidiyor, Louie?" diye sordum.

"Yeni bir grup kurdum. Bir arada kalmayı başarabilirsek yırtabiliriz."

"Birinin çükünü emmeyi düşünüyorum," dedi Tammie, "Bobby'nin çükünü emmeyi düşünüyorum, Louie'nin çükünü emmeyi düşünüyorum, öz kardeşimin çükünü emmeyi düşünüyorum!"

Gece tuvaletiyle gecelik arasında bir uzun bir kıyafet vardı Tammy'nin üstünde.

Bobby'nin karısı Valerie işteydi. Haftada iki gece barmaidlik yapıyordu. Louie, karısı Paula ve Bobby epeyce bir süredir içiyorlardı.

Louie ucuz biradan bir yudum aldı, kusacak gibi oldu ve ön kapıdan dışarı fırladı. Tammie peşinden gitti. Bir süre sonra birlikte girdiler içeri.

"Hadi, gidelim," dedi Louie, Paula'ya.

"Pekala," dedi Paula.

Kalkıp çıktılar.

Birkaç bira daha çıkardı Bobby. Ben, Jay'le muhabbete dalmıştım. Sonra Bobby'nin sesini duydum:

"Beni suçlama! Moruk, beni suçlama!"

Baktım. Tammie başını Bobby'nin kucağına gömmüştü, elleri taşaklarındaydı, kamışını sıvazlarken gözlerini gözlerime dikmişti.

Biramdan bir fırt aldım, sehpaya koydum ve çıktım.

50

Ertesi sabah gazete almaya çıktığımda Bobby avludaydı. "Louie aradı," dedi, "dün akşam başına gelenleri anlattı."

"Öyle mi?"

"Kusmak için dışarı çıkmış ve o kusarken Tammie kamışını tutup, 'Yukarı gel iliğini emeyim, sonra da çükünü Paskalya yumurtasına sokarız,' demiş. Louie 'Olmaz,' deyince de 'Neyin var senin? Ne biçim erkeksin? İki birayla miden bulanıyor. Yukarı gel de çükünü emeyim!' demiş."

Köşeye yürüyüp gazetemi aldım. Eve dönüp at yarışlarının sonuçlarına baktım, cinayet, tecavüz ve bıçaklama haberlerini okudum.

Kapı vuruldu. Kapıyı açtım. Tammie'ydi gelen. İçeri girip oturdu.

"Bak," dedi, "Dün gece canını sıktığım için üzgünüm, ama sadece bunun için. Ben böyleyim."

"Tamam," dedim, "ama Louie'nin peşinden giderek Paula'yı da kırdın. Onlar birlikte, biliyorsun."

"S.KTİR GİT!" diye bağırdı bana, "PAULA NE BOKUM Kİ!"

51

O gece hipodroma götürdüm Tammie'yi. Üst tribüne çıkıp oturduk. Ona bir program satın aldım, uzun süre inceledi. (Atların ön-

ceki performansları da yazılıydı programda.)

"Bak," dedi, "haplandım. Kafam kıyakken bazen kaybolabilirim, gözünü üzerimden ayırma."

"Pekala. Benim gidip oynamam gerek. Sen de birkaç dolarlık oynamak ister misin?"

"Hayır."

"Peki. Hemen dönerim."

Bahis gişesine gidip 7 numaralı ata 5 misli oynadım.

Döndüğümde Tammie yoktu. Tuvalete gitmiştir, diye geçirdim içimden.

Oturup yarışı izledim. 7 numaralı at kazandı ve 1/5 verdi. 25 dolar öne geçmiştim.

Tammie hâlâ dönmemişti. Bir sonraki koşunun atları göründü. Oynamaya karar verdim. Tammie'yi arayacaktım.

Önce üst tribüne çıkıp kapalı tribüne baktım. Sonra koridorlara, protokol tribününe ve bara. Yoktu.

İkinci koşu başladı, alt kata inerken bahisçilerin çığlıklarını duydum. Her yerde aradım o harikulade vücudu ve kızıl saçları. Yoktu.

Acil Yardım'a gittim. Adamın teki oturmuş puro içiyordu. "Genç bir kızıl var mı içerde?" diye sordum, "bayılmış olabilir... hastaydı."

"Hiç kızıl yok içerde, efendim."

Ayaklarım sızlıyordu. Tekrar ikinci kata çıkıp bir sonraki koşuyu düşünmeye çalıştım.

Sekizinci koşunun sonunda 132 dolar öndeydim. Son koşuda 4 numaralı ata 5 misli oynamak niyetindeydim. Bahis gişesine gitmek üzere ayağa kalktım ve Tammie'yi tamirat odasının kapısının önünde dururken gördüm. Elinde süpürge olan bir zenciyle çok iyi giyimli bir başka zencinin arasında duruyordu. Filmlerdeki pezevenkleri andırıyordu adam. Tammie sırıtıp el salladı bana.

Yanına gittim. "Seni arıyordum. Aşırı dozdan nalları dikmiş olabileceğini bile düşündüm."

"Yo, iyiyim, gayet iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim. İyi geceler, Kızıl..."

Bahis gişesine doğru yürüdüm. Peşimden koştu. "Hey, nereye gidiyorsun?"

"4 numaralı ata oynamaya."

Oynadım. 4 numara burun farkıyla kaybetti. Yarışlar bitmişti. Tammie'yle otoparka yürüdük. Yürürken kalçası bana çarpıyordu.

"Endişelendirdin beni," dedim.

Arabayı bulup bindik. Tammie 6-7 sigara içti dönüş yolunda. Yarısına kadar içip küllükte büküyordu sigaraları. Radyoyu açtı. Sesini bir açıp bir kapatıyor, kanalları değiştiriyor, parmaklarını şaklatarak müziğe tempo tutuyordu.

Avluya vardığımızda koşarak dairesine girdi ve kapıyı kilitledi.

52

Bobby'nin karısı haftada iki gece çalışıyor, o işe gider gitmez de Bobby telefona sarılıyordu. Salı ve Perşembe geceleri yalnızlık çektiğini biliyordum.

Salı gecesiydi, telefon çaldı. Bobby. "Hey, moruk, sana uğramayı düşünüyorum, birkaç bira içeriz."

"Olur, Bobby."

Kanepede oturan Tammie'nin karşısındaki koltukta oturuyordum. Bobby geldi ve kanepeye oturdu. Ona bir bira açtım. Bobby, Tammie'yle konuşmaya başladı. Muhabbetleri o kadar salakçaydı ki frekans değiştirdim. Yine de frekanslar karışıyordu zaman zaman.

"Her sabah soğuk duş alırım," dedi Bobby, "gerçekten yararı var."

"Ben de sabahları soğuk duş alırım," dedi Tammie.

"Soğuk bir duş alıp kendimi güzelce kurularım," diye devam etti Bobby. "Sonra da bir dergi filan okurum. Ondan sonra güne başlamaya hazır hissederim kendimi."

"Ben soğuk duş alırım ama kurulanmam," dedi Tammie, "minik

damlacıkların üzerimde kalmaları hoşuma gider."

"Bazen kaynar suyla banyo yaparım," dedi Bobby. "Su o kadar sıcaktır ki gıdım gıdım girmek zorunda kalırım."

Bobby kalkıp kaynar suya nasıl girdiğini gösterdi.

Muhabbet sinema ve televizyona kaydı. İkisi de filmlere ve televizyon programlarına bayılıyorlardı anlaşılan.

İki-üç saat kadar aralıksız konuştular.

Sonra Bobby kalktı. "Benim gitmem gerek."

"Oo, Bobby, gitme, lütfen," dedi Tammie.

"Hayır, gitmek zorundayım."

Valerie işten dönmek üzereydi.

53

Perşembe akşamı yine aradı Bobby. "Hey, moruk, ne yapıyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum."

"Gelip birkaç bira içmeyi düşünüyorum, ne dersin?"

"Bu gece yalnız kalmak istiyorum, Bobby."

"Hadi, moruk, bir-iki bira içeriz, o kadar..."

"Hayır, Bobby."

"CANIN CEHENNEME ÖYLEYSE!" diye bağırdı.

Kapatıp öteki odaya geçtim.

"Kimdi?" diye sordu Tammie.

"Bu akşam ziyarete gelmek isteyen biri."

"Bobby'ydi, değil mi?"

"Evet."

"Çok kötü davranıyorsun ona. Karısı işe gittiğinde kendini yalnız hissediyor. Nedir senin derdin?"

Tammie ayağa fırlayıp yatak odasına gitti, numarayı çevirmeye başladı. Bir şişe şampanya almıştım ona. Henüz açmamıştı. Şişeyi alıp süpürge dolabına sakladım.

"Bobby," dedi Tammie telefona, "Tammie ben. Sen miydin biraz önce arayan? Karın nerde? Birazdan geliyorum."

Telefonu kapattı, yatak odasından çıktı. "Şampanya nerde?"

"S.ktir git," dedim, "oraya götürüp onunla içemezsin."

"Şampanyayı istiyorum. Nerde?"

"Bobby sana bir şişe alsın."

Sehpanın üzerindeki sigara paketini kaptığı gibi kapıdan dışarı fırladı.

Şampanya şişesini süpürge dolabından aldım, açtım ve kendime bir bardak koydum. Aşk şiirleri yazmıyordum artık. Hatta, hiçbir şey yazmıyordum. İçimden gelmiyordu.

İçimi kolaydı şampanyanın. Bir bardak diğerini izledi.

Sonra ayakkabılarımı çıkarıp Bobby'nin dairesine gittim. Perdenin arasından içeri baktım. Kanepede diz dize oturmuş konuşuyorlardı.

Eve döndüm. Şampanya şişesinin dibini buldum, biraya başladım.

Telefon çaldı. Bobby. "Hey," dedi, "neden sen de gelip bizimle bir bira içmiyorsun?"

Kapattım.

Birkaç bira daha içtim, iki ucuz puro tüttürdüm. Giderek sarhoş oluyordum. Bobby'nin dairesine yürüdüm. Kapıyı çaldım. Bobby açtı kapıyı.

Tammie kanepenin köşesine oturmuş, McDonalds kaşığıyla kokain çekiyordu. Bobby elime bir bira tutuşturdu.

"Senin sorunun," dedi Bobby bana, "özgüven eksikliği. Kendine güvenin yok."

Biradan bir fırt aldım.

"Çok doğru. Bobby haklı," dedi Tammie.

"İçimde bir sızı var," dedim.

"Kendine güvenin yok," dedi Bobby, "bu kadar basit."

Joanna Dover'e ait iki farklı telefon numarası vardı elimde. Gal-

veston'dakini denedim. Açtı.

"Benim, Henry."

"Sarhoşsun sen."

"Evet, sarhoşum. Gelip seni görmek istiyorum."

"Ne zaman?"

"Yarın."

"Pekala."

"Beni karşılamaya gelir misin?"

"Elbette, hayatım."

"Biletimi alır almaz ararım seni."

707 numaralı uçuşta bir bilet ayırttım. Ertesi gün saat 12:15'de Los Angeles Havalimanı'ndan kalkıyordu. Joanna Dover'ı arayıp haber verdim. Orada olacağını söyledi.

Telefon çaldı. Lydia.

"Evi sattığımı söylemek için arıyorum," dedi. "Phoenix'e taşınıyorum. Yarın sabah gitmiş olacağım."

"Pekala, Lydia. Talihin açık olsun."

"Düşük yaptım. Ölümden döndüm, korkunçtu. Çok kan kaybettim. Seni arayıp canını sıkmak istemedim."

"Şimdi iyi misin?"

"İyiyim. Bu kentten gitmek istiyorum. Yetti bana."

Vedalaştık.

Bir bira daha açtım. Kapı açıldı, içeri Tammie girdi. Deli gibi dolanıp bana bakmaya başladı.

"Valerie eve döndü mü?" diye sordum. "Bobby'nin yalnızlığını giderdin mi?"

Evin içinde dolanıp duruyordu Tammie. Düzülmüş ya da düzülmemiş, soluk kesici görünüyordu uzun elbisesinin içinde.

"Git burdan," dedim.

Bir daire daha çizdi, kapıdan çıkıp evine doğru koştu.

Uyuyamadım. Biraz daha bira vardı evde allahtan. Bira içmeyi

sürdürdüm, son şişeyi bitirdiğimde sabahın dört buçuğu olmuştu. Oturup altıya kadar bekledim, sonra çıkıp bira aldım.

Zaman geçmek bilmedi. Volta attım. Kendimi hiç iyi hissetmiyordum ama şarkı söylemeye başladım. Şarkı söyleyip evin içinde dolanıyordum –banyodan yatak odasına, yatak odasından salona, salondan mutfağa, yine banyoya, şarkı söyleyerek.

Saate baktım: 11:15. Havalimanı bir saat uzaklıktaydı. Giyiniktim. Ayağımda ayakkabı vardı, ama çorap giymemiştim. Gömleğimin cebine okuma gözlüğümü koydum, başka bir şey de almadım yanıma. Öylece fırladım sokağa.

Volks dışarıdaydı. Bindim. Güneş çok parlaktı. Bir an için başımı direksiyona yasladım. Avludan bir ses geldi. "Bu halde nereye gittiğini sanıyor bu?"

Arabayı çalıştırdım, radyoyu açtım ve gazladım. Direksiyon hakimiyetini sağlamakta zorlanıyordum. Arabam çift sarı çizgiyi geçip karşı trafiğe dalıyordu zaman zaman. Karşıdan gelenler kornalarına asılınca kendi şeridime kırıyordum.

Vardım havalimanına. Uçağın kalkmasına on beş dakika kalmıştı. Kırmızı ışıklarda geçmiştim, dur işaretlerinde gazlamıştım, hız sınırlarını aşmıştım. On dört dakikam vardı. Otopark doluydu. Boş yer bulamadım. Sonra tam asansörün önünde boş bir yer gördüm, bir Vosvos sığardı ancak. Önünde PARK ETMEYİN tabelası. Park ettim. Kapıyı kilitlerken okuma gözlüğüm cebimden kaldırıma düştü, camı kırıldı.

Merdivenden koşarak inip karşıdaki rezervasyon masasına gittim. Hava sıcaktı. Ter akıyordu üstümden. "Henry Chinaski, rezervasyonum var..." Görevli bileti kesti, nakitle ödedim. "Bu arada," dedi görevli, "kitaplarınızı okudum."

Güvenliğe koştum. Sinyal öttü. Çok fazla madeni para, yedi anahtar ve bir cep çakısı. Hepsini çıkarıp tabağa koyduktan sonra bir kez daha geçtim.

Beş dakika. 42 numaralı kapı.

Herkes uçaktaydı. Yürüdüm. Üç dakika. Koltuğumu buldum, kemerimi bağladım. Kaptan pilot uçuş duyurusunu yaptı.

Pist boyunca hızlanıp havalandık. Okyanusun üzerine doğru kıvrıldık, sonra sağa döndük.

54

Uçaktan son ben indim, Joanna Dover oradaydı.

"Tanrım!" dedi gülerek. "*Korkunç* görünüyorsun!"

"Joanna, bagajımı beklerken birer Bloody Mary içelim. Hay allah, bagajım yok ki! Olsun, şu Bloody Mary'leri içelim yine de."

Bara girip oturduk.

"Bu şekilde Paris'e asla uçamazsın."

"Fransızlar için deli olduğum söylenemez. Almanya'da doğdum ben, biliyorsun."

"Evimi seversin umarım. Sadedir. İki katlı ferah bir ev."

"Aynı yatakta olduğumuz sürece fark etmez."

"Boyalarım var."

"Boya mı?"

"İstersen resim yapabilirsin."

"Ne resmi allah aşkına, ama yine de teşekkürler. Hayatında biri var mı?"

"Yok. Bir kaportacı vardı, artık yok. Ritmimi kaldıramadı."

"Şefkat göster bana, Joanna, emmek ve düzüşmek her şey değildir."

"Bu yüzden boyalarım var ya. Dinlenirken resim yapman için."

"Sırf kadınsın, hem de 1.85 boyunu hesaba katmadan."

"Tanrım, bilmez miyim?"

Sevdim evini, bütün kapı ve pencerelerde tel vardı. Pencereler kocamandı. Yerlerde halı yoktu, iki banyo, eski mobilyalar ve bir sürü masa, küçük, büyük. Sade ve kullanışlıydı.

"Bir duş yap," dedi Joanna.

Güldüm. "Üstümdekilerden başka giysi getirmedim yanımda."

"Yarın bir şeyler alırız sana. Duşunu yaptıktan sonra dışarı çıkıp güzel bir deniz mahsulleri ziyafeti çekeriz. İyi bir yer biliyorum."

"İçki servisi de yapıyorlar mı?"

"Serseri."

Duş yapmadım. Küveti doldurup içine girdim.

Oldukça uzak bir yere gittik. Galveston'un bir ada olduğunu o güne kadar bilmiyordum.

"Uyuşturucu kaçakçıları bugünlerde karides teknelerini kaçırıyorlar. Teknedeki herkesi öldürüp malı tekneyle içeri sokuyorlar. Karides fiyatının yükselmesinin nedenlerinden biri bu –karides avcılığı tehlikeli bir meslek haline geldi. Senin mesleğin ne alemde?"

"Bir süredir yazmıyorum. Benim işim bitti galiba."

"Ne kadar oldu?"

"Altı-yedi gün."

"İşte burası..."

Joanna parka girdi. Çok hızlı sürüyordu, ama yasaları çiğnemek için değil. En doğal hakkıymış gibi. Bir fark vardı, ben bunu takdir ediyordum. Kalabalıktan uzak bir masaya oturduk. Serin, sessiz ve loştu içerisi. Sevmiştim. Ben ıstakozda karar kıldım. Joanna tuhaf bir şey istedi. Fransızca vermişti siparişi. Görmüş geçirmiş, gezmiş biriydi. Aslında, her ne kadar ben hoşlanmasam da, mönüye bakarken ya da iş ararken eğitimin yararı oluyordu, özellikle mönüye bakarken. Garsonların yanında aşağılık duygusuna kapılmışımdır hep. Çok geç ve çok az öğrenmiştim. Bütün garsonlar Truman Capote okuyorlardı. Bense yarış sonuçlarını.

Yemek lezizdi. Körfezde karides tekneleri, sahil güvenlik ve korsanlar vardı. Istakozun tadına doyum olmuyordu, kaliteli şarapla mideye indiriyordum. Aziz dostum. Seni hep sevdim pembemsi-kırmızı kabuğunun içinde, tehlikeli ve yavaş.

Joanna Dover'ın evine döndüğümüzde bir şişe nefis kırmızı şarap açtık. Karanlıkta oturup sokaktan geçen arabaları seyrettik. Suskunduk. Sonra Joanna konuştu.

"Hank?"
"Efendim?"
"Buraya gelmenin nedeni bir kadın mı?"
"Evet."
"Bitti mi?"
"Bittiğini umuyorum. Ama 'hayır' dersem..."
"Öyleyse bilmiyorsun?"
"Emin değilim."
"İnsan emin olabilir mi?"
"Sanmıyorum."
"Her şey bu yüzden o kadar iğrenç."
"İğrenç gerçekten."
"Sevişelim."
"Fazla içtim."
"Yatağa girelim."
"Biraz daha içmek istiyorum."
"Ama o zaman..."
"Biliyorum. Dört-beş gün kalmama izin verirsin umarım."
"Performansına bağlı."
"Adil."
Şarabı bitirdiğimizde zor yürüdüm yatağa. Joanna banyodan çıktığında uyumuştum...

55

Sabah uyandığımda banyoya gidip Joanna'nın diş fırçasını kullandım, iki bardak su içtim, elimi yüzümü yıkayıp yatağa girdim yine. Joanna bana doğru döndü ve ağzım ağzını buldu. Sertleşmeye başladım. Elini kamışımın üzerine yerleştirdim. Saçından kavradım, başını geriye çekip vahşice öptüm onu. Yarığıyla oynadım. Uzun süre bızırını okşadım. Sulanmıştı. Girdim ve kökledim. Tuttum içinde. Karşılık verdiğini hissedebiliyordum. Uzun süre boşal-

madan sevişebildim. Sonunda daha fazla tutamadım. Terden sırılsıklamdım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyabiliyordum.

"Formda olduğum söylenemez," dedim ona.

"Hoşuma gitti. Biraz ot içelim."

Biraz ot çıkardı, sarılmış, hazır. İleri geri geçirdik tek kağıtlıyı. "Joanna," dedim ona, "Ben uykumu alamadım. Bir saat daha uyuyabilirim."

"Tabii. Şunu bitirir bitirmez."

Tek kağıtlıyı bitirip yatağa uzandık yine. Uyudum.

56

O gece yemekten sonra biraz meskalin çıkardı Joanna.

"Daha önce denedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Denemek ister misin?"

"Olur."

Masanın üzerinde çeşit çeşit boya, fırça ve kağıt vardı. Onun bir sanat koleksiyoncusu olduğunu, resimlerimden birkaçını satın aldığını hatırladım. Heineken içiyorduk, ama ayıktım henüz.

"Bu çok güçlü bir bok."

"Ne yapar?"

"Tuhaf bir kafası var. Miden bulanabilir. Kusunca kafası daha da patlıyor, ben kusmamayı yeğlerim ama, bu yüzden yanında biraz da karbonat alacağız. Meskalin'in asıl özelliği dehşet duygusu uyandırması."

"Hiçbir şey kullanmadan da uyanır bende o duygu."

Resim yapmaya başladım. Joanna müzik setini açtı. Tuhaf bir müzik çalıyordu, ama hoşuma gitti. Etrafa bakındım, Joanna gitmişti. Umursamadım. Yeni intihar etmiş bir adamın resmini yaptım, kendini çatı kirişine asmıştı. Bir sürü sarı kullandım, parlak ve gü-

zeldi ölü adam. Sonra biri seslendi. "Hank..."

Tam arkamdaydı. Sıçradım iskemlemden. "AMAN TANRIM! AMAN TANRIM!"

Bileklerimden omuzlarıma doğru minik baloncuklar yükseldi. Titreyip ürperdim. Etrafa bakındım. Joanna duruyordu arkamda.

"Bir daha yapma bunu bana," dedim ona. "Bana asla sessizce sokulma, sonra seni öldürebilirim!"

"Hank, sigara almak istemiştim sadece."

"Şu resme bak."

"Oo, harikulade," dedi. "Bayıldım!"

"Meskalin olsa gerek."

"Evet, öyle."

"Pekala, bana da bir sigara ver, hatun."

Joanna güldü ve iki sigara yaktı.

Resim yapmaya başladım yine. Bu sefer gerçekten kaptırdım: Kocaman, yeşil bir kurt kızıl saçlı bir hatunu düzüyordu, kurt kadının havaya kalkmış bacaklarının arasında köklerken kadının kızıl saçları geriye doğru uçuşuyordu. Çaresiz ve teslim olmuş bir hali vardı kadının. Başlarının üstünde gece yanıyordu, açık havadaydılar, uzun kollu yıldızlar ve ay onları seyrediyordu. Alev alev yanan rengarenk bir resim.

"Hank..."

Yerimden sıçradım. Döndüm. Joanna'ydı arkamdaki. Gırtlağına sarıldım. "Kahrolası, bana sinsice *sokulma* dedim sana..."

57

Beş gün beş gece kaldım. Sonra çükümü kaldıramaz oldum. Joanna havalimanına bıraktı beni. Bana yeni giysilerle bir bavul satın almıştı. Nefret ettim o Dallas-Fort Worth Havalimanı'ndan. Amerika'nın en insanlık dışı havalimanıydı.

Joanna el sallayıp beni yolcu etti, havadaydım...

Los Angeles uçuşu olaysız geçti. Uçaktan inerken Vosvos'u düşünüyordum. Asansörle otoparka indim, Vosvos'u göremedim. Çekilmiş olduğuna karar verdim. Sonra öbür tarafa baktım –oradaydı. Park cezası kesmişlerdi sadece.

Eve sürdüm. Ev her zamanki gibi görünüyordu–her yerde boş şişeler ve çöp. Biraz temizlemek gerekecekti. Biri evin bu halini görse beni akıl hastanesine kapattırabilirdi.

Kapı vuruldu. Açtım. Tammie'ydi. "Merhaba!" dedi.

"Merhaba."

"Müthiş bir acele içinde gitmiş olmalısın. Kapıları kilitlememişsin. Arka kapı sonuna kadar açıktı. Beni ele vermeyeceğine söz verirsen sana bir şey söyleyeceğim."

"Söz."

"Arlene içeri girip telefonunu kullandı. Şehirlerarası."

"Peki."

"Onu engellemeye çalıştım ama kafası iyiydi."

"Peki."

"Nerdeydin?"

"Galveston."

"Neden gittin birden? Delisin sen."

"Cumartesi günü yine gitmem gerekiyor."

"Cumartesi mi? Bugün günlerden ne?"

"Perşembe."

"Nereye gidiyorsun?"

"New York'a."

"Neden?"

"Dinleti. Biletleri iki hafta önce gönderdiler. Hasılattan da yüzde alacağım."

"*Beni de götür!* Dancy'yi anneme bırakırım. Seninle gelmek istiyorum!"

"Param yok. Kazancımı götürür. Ağır harcamalarım oldu son zamanlarda."

"*Uslu* olacağım! Çok *uslu* olacağım! Hiç yanından ayrılmayacağım! Çok özledim seni"

"Yapamam, Tammie."

Buzdolabına gidip bir bira aldı. "Umurunda bile değilim. Bütün o aşk şiirleri, hepsi yalanmış."

"Yazarken değillerdi."

Telefon çaldı. Editörüm arıyordu. "Nerdeydin?"

"Galveston. Araştırma."

"Bu Cumartesi New York'ta bir şiir dinletisi vereceğini duydum."

"Evet. Tammie de gelmek istiyor, sevgilim olur."

"Götürecek misin?"

"Hayır, param yok."

"Ne kadar gerekiyor."

"Gidiş dönüş 316 dolar."

"Onu da götürmek istiyor musun gerçekten?"

"Evet, sanırım."

"Götür öyleyse. Çeki postalıyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Unut gitsin. Dylan Thomas'ı hatırla yeter."

"Beni *öldüremeyecekler.*"

Vedalaştık. Tammie birasını içiyordu.

"Pekala," dedim ona, "hazırlanmak için iki-üç günün var."

"Yani, *geliyor muyum?*'

"Evet, editörüm gidiş dönüş biletini ödüyor."

Tammie havaya sıçrayıp bana sarıldı, öptü, taşaklarımı kavradı, kamışımı çekti. "Dünyanın en tatlı yaşlı s.kicisisin sen!"

Dallas, Houston, Charleston ve Atlanta'yı saymazsak o güne dek bulunduğum en berbat kentti New York. Tammie bana sürtündü ve kamışım sertleşti. Joanna Dover kurutamamıştı kamışımı...

58

Uçağımız Los Angeles'tan saat üçte kalkıyordu. Saat ikide Tammie'nin kapısını çaldım. İçerde değildi. Daireme dönüp oturdum. Telefon çaldı. Tammie. "Bak," dedim, "yola çıkmamız gerekiyor. Bizi Kennedy Havalimanı'nda karşılayacaklar. Nerdesin?"

"Reçetemi yaptırıyorum. Altı dolar eksiğim var. Sakinleştirici hap alıyorum."

"Nerdesin?"

"Santa Monica Bulvarı'yla Western kavşağından bir blok ötede. Owl Eczanesi. Görmemek mümkün değil."

Kapattım, Vosvos'a atlayıp gazladım. Santa Monica-Western kavşağından bir blok ötede park ettim, arabadan indim ve bakındım. Yoktu eczane filan.

Vosvos'a binip kırmızı Camaro'yu aramaya koyuldum. Sonra gördüm eczaneyi, beş blok ötedeydi. Park edip içeri girdim. Tammie koltukta oturuyordu. Dancy bana doğru gelip yüzünü buruşturdu.

"Çocuğu alamayız."

"Biliyorum. Yolda anneme bırakacağız."

"Annene mi? Annenin evi beş kilometre ters yönde."

"Havalimanına giderken yolumuzun üstü."

"Hayır, ters yön."

"Altı doların var mı?"

Verdim Tammie'ye altı doları.

"Evde görüşürüz. Bavulun hazır mı?"

"Evet. Hazır."

Eve sürdüm ve bekledim. Sonra seslerini duydum.

"Anne!" dedi Dancy, "bir Ding-Dong istiyorum."

Yukarı çıktılar. Aşağı inmelerini bekledim. İnmediler. Ben yukarı çıktım. Tammie bavulunu yapmıştı, ama yere çömelmiş bavulun fermuarını bir açıyor bir kapıyordu.

"Bak," dedim, "eşyalarını arabaya ben taşırım."

Bavulundan başka ağzına kadar dolu iki alışveriş torbasıyla as-

kıya asılı üç elbisesi vardı.

Torbalarla elbiseleri alıp Vosvos'a taşıdım. Döndüğümde hâlâ bavulun fermuarını açıp kapamakla meşguldü.

"Tammie, gidelim."

"Bir dakika."

Yere çömelmiş bir açıyordu fermuarı, bir kapıyordu. Bavulun içine baktığı filan yoktu. Fermuarını açıp kapıyordu sadece.

"Anne," dedi Dancy, "ben bir Ding-Dong istiyorum."

"Hadi, Tammie, gidelim."

"Tamam, tamam."

Fermuarlı bavulu kaptım, peşimden geldiler.

Çarpık Camaro'sunu annesinin evine kadar izledim. İçeri girdik. Tammie annesinin şifoniyerine gidip çekmecelerini açıp kapamaya başladı. Çekmeceyi her açtığında elini sokup iyice karıştırıyordu. Sonra çekmeceyi çarparak kapatıp bir başka çekmece açıyordu.

"Tammie, uçak kalkmak üzere."

"Yok canım, daha çok vaktimiz var. Havalimanlarında beklemekten *nefret* ederim."

"Dancy'yi ne yapacaksın?"

Annem işten dönünceye kadar burda kalacak."

Bir çığlık attı Dancy. Nihayet anlamıştı, ağlamaya başladı, yaşlar süzülüyordu yanaklarından. Sonra ağlamayı kesti, yumruklarını sıktı ve "BEN BİR DİNG-DONG İSTİYORUM!" diye bağırdı.

"Dinle, Tammie, ben arabada bekliyorum."

Dışarı çıkıp bekledim. Beş dakika bekledikten sonra içeri girdim. Tammie hâlâ şifonyerin çekmecelerini açıp kapamakla meşguldü.

"Lütfen, Tammie, gidelim artık!"

"Tamam."

Dancy'ye döndü. "Anneannen gelinceye kadar burda kal. Kapıyı kilitle ve anneannenden başka *kimseyi* içeri alma!"

Bir çığlık daha attı Dancy. Sonra, "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye bağırdı.

Tammie peşimden geldi, Vosvos'a bindik. Motoru çalıştırdım. Tammie kapıyı açtı ve gitti. "ARABAMDAN BİR ŞEY ALMAM GEREKİYOR!"

Camaro'ya doğru koştu. "Hasiktir, kapıyı kilitledim, anahtar da yanımda değil. Elbise askısı var mı?"

"*Hayır*," diye bağırdım, "*Elbise askısı yok!*"

"*Hemen* dönerim!"

Tammie annesinin dairesine doğru koştu. Kapının açıldığını duydum. Sonra kapı çarpıldı ve Tammie bir elbise askısıyla döndü. Camaro'ya gidip elbise askısıyla kapıyı açtı. Arka koltuğa yığılmış o karışıklığın –elbiseler, kesekağıtları, kağıttan bardaklar, gazeteler, bira şişeleri, boş kutular- içinde bir şey arıyordu Tammie. Sonra buldu: fotoğraf makinesi, ona doğum günü armağanı olarak verdiğim Polaroid.

Vosvos'u Indianapolis 500 yarışını kazanmaya çalışırmış gibi gazlarken Tammie bana doğru eğildi.

"Gerçekten seviyorsun beni, değil mi?"

"Evet."

"New York'a vardığımızda ömründe düzülmediğin gibi düzeceğim seni!"

"Samimi misin?"

"Evet."

Kamışımı kavrayıp bana yaslandı.

İlk ve tek kızılım. Talihliydim...

59

Uzun rampa boyunca koştuk. Elbiselerini ve torbalarını taşıyordum.

Yürüyen merdivenden uçuş sigortası yapan makineyi gördü Tammie.

"Lütfen," dedim, "uçağın kalkmasına beş dakika kaldı."

"Bana bir şey olursa paranın Dancy'ye kalmasını istiyorum."

"Pekala."

"İki çeyreğin var mı?"

Verdim iki çeyreği. Parayı makineye attı, makineden bir kart fırladı.

"Kalemin var mı?"

Tammie kartı doldurdu, bir de zarf vardı. Kartı zarfın içine koydu. Sonra makinenin aralığından sokmaya çalıştı.

"Girmiyor!"

"Tammie, uçağı kaçıracağız."

Zorlayıp duruyordu zarfı. Girmiyordu zarf.

Orada öylece durmuş lanet zarfı makineye atmaya çalışıyordu. Zarf ortadan ikiye bükülmüş, kenarlarından kıvrılmıştı.

"Aklımı kaçırmak üzereyim," dedim. "*Dayanamıyorum.*"

Birkaç kez daha denedi. Olmadı. Bana baktı. "Pekala, gidelim."

Torbalar ve elbiselerle yürüyen merdivene binip yukarı çıktık.

Giriş kapsını bulduk. Arka tarafta iki koltuğa yerleştik. Kemerlerimizi bağladık. "Gördün mü," dedi, "bol bol vaktimiz olduğunu söylemiştim sana."

Saatime baktım. Uçak hareket etti...

60

Uçak havalandıktan yirmi dakika kadar sonra çantasından bir ayna çıkarıp makyaj yapmaya başladı, gözlerine daha çok. Küçük bir fırçayla kirpiklerine rimel sürdü. Bunu yaparken gözlerini kocaman açtı, ağzını da açık tuttu. Onu seyrederken sertleşmeye başladım.

Ağzı dolgun, yuvarlak ve açıktı, kirpiklerini boyayıp duruyordu. İki içki söyledim.

İçkiyi içmek için gözlerini boyamaya ara verdi Tammie. Sonra devam etti.

Sağ tarafımızda oturan genç adam çükünü sıvazlamaya başladı. Tammie ağzını açık tutarak aynada kendini seyrediyordu. O ağızla müthiş ağzına alırmış izlenimi uyandırıyordu.

Bir saat kadar sürdürdü bunu. Sonra aynayla fırçayı çantasına soktu, bana yaslanıp uyudu.

Sol tarafımızda bir kadın oturuyordu. Kırk yaşlarında görünüyordu. Tammie yanımda uyuyordu.

Kadın bana baktı.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

Birden sessizliğe büründü uçağın içi. Yakınımızdaki herkes kulak kesilmişti.

"23."

"17 gösteriyor."

"23 yaşında."

"Yüzünü boyamak için iki saat uğraştı, sonra da uyudu."

"Bir saat aslında."

"New York'a mı gidiyorsunuz?" diye sordu bana kadın.

"Evet."

"Kızınız mı?"

"Hayır, babası ya da büyük babası değilim. Aramızda akrabalık ilişkisi yok. O benim sevgilim ve New York'a gidiyoruz." Gözlerindeki manşeti okuyabiliyordum:

DOĞU HOLLYWOOD CANAVARI 17 YAŞINDAKİ KIZI İLAÇLA UYUTTUKTAN SONRA NEW YORK'A GÖTÜRDÜ, TECAVÜZ ETTİKTEN SONRA BERDUŞLARA PAZARLADI

Anketçi kadın vazgeçti soru sormaktan. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Başı bana doğru kaykıldı. Kucağımdaydı neredeyse, ya da bana öyle geliyordu. Tammie'yi kollarımda tutarken kadının başını seyrettim. Dudaklarını çılgın bir öpüşle çiğnesem kızar mıy-

dı acaba? Yine sertleştim.

İnişe hazırdık. Tammie ölüden farksızdı. Endişelendiriyordu beni. Kemerini bağladım.

"Tammie, *New York*'tayız! Birazdan *inişe* geçeceğiz! Tammie, *uyan*!"

Cevap yok.

Aşırı doz mu yoksa?

Nabzını tuttum. Bir şey hissetmedim.

İri göğüslerine baktım. Soluk aldığına dair bir ipucu arıyordum. İnip kalkmıyorlardı. Kalkıp hostesi buldum.

"Lütfen yerinize oturun. İnişe geçmek üzereyiz."

"Bakın, endişeliyim. Kız arkadaşım uyanmıyor."

"Ölmüş olabilir mi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Pekala, efendim. İner inmez yanınıza geleceğim."

Uçak alçalmaya başladı. Tuvalete gidip birkaç tane kağıt peçete ıslattım. Koltuğuma dönüp Tammie'nin yüzünü ıslattım. Makyajı berbat oldu. Tepki vermedi Tammie.

"Fahişe, uyan!"

Peçeteleri göğüslerinin arasında gezdirdim. Nafile. Hareket yok. Vazgeçtim.

Cesedini bir şekilde göndermem gerekecekti. Annesine haber vermek zorundaydım. Annesi nefret edecekti benden.

İndik. Yolcular kalkıp sıraya girdi. Ben yerimde oturdum. Tammie'yi sarsıp cimcikledim. "New York'tayız, Kızıl. Çürük elmada. Kendine gel artık. Bu saçmalığa bir son ver."

Hostes gelip Tammie'yi sarstı.

"Güzelim, neyin var?"

Tepki verdi Tammie. Kımıldadı. Sonra gözlerini açtı. *Yeni* bir ses gerekliymiş meğer. Eski seslere kimse kulak asmıyordu. İnsan tırnak gibi benimsiyordu eski sesleri.

Tammie aynasını çıkarıp saçını taramaya başladı. Hostes omzunu okşuyordu. Kalkıp üst raftan elbiselerini aldım. Torbalar da oradaydı. Tammie hâlâ aynada saçını tarıyordu.

"New York'a geldik, Tammie. Gidelim."

Fırladı yerinden. Torbalarla elbiseler bendeydi. Kızının yanaklarını sallaya sallaya indi uçaktan. Peşinden gittim.

61

Adamımız bizi bekliyordu, Gary Benson. O da şiir yazıyor, ayrıca taksi şoförlüğü yapıyordu. Çok şişmandı, ama şaire benzemiyordu hiç olmazsa, North Beach ya da East Village öğretmenlerine de benzemiyordu, bunun da yararı oluyordu, çünkü çok sıcaktı o gün New York, kırk derece civarında. Bavulları alıp arabasına bindik, taksiye değil, bize New York'ta araba sahibi olmanın neden anlamsız olduğunu izah etti. Bu yüzden bu kadar çok taksi vardı. Bizi havalimanından çıkardı, arabayı sürerken bir yandan da konuşmaya başladı. New York şoförleri de Los Angeles şoförleri gibiydiler –kimse kimseyi umursamıyor, hayatta yol vermiyordu. Ne nezaket gösteriyor, ne de merhamet ediyorlardı: tampon tampona sürüyorlardı arabalarını. Anlıyordum: birine yol vermek trafik tıkanıklığına, rahatsızlığa, cinayete sebebiyet verebilirdi. Kanalizasyondaki bok parçaları gibi kesintisiz akıyordu trafik. Bunu gözlemlemek harikuladeydi, kimse sinirlenmiyordu, herkes durumu kabullenmişti.

Ama Gary iş konuşmaya bayılıyordu. "Sakıncası yoksa bir radyo programı için seninle bir söyleşi yapmak isterdim."

"Pekala, Gary. Yarın, dinletiden sonra."

"Şimdi sizi şiir koordinatörüne götürüyorum. Her şeyi ayarladı. Nerde kalacağınızı filan gösterecek. Adı Marshall Benchly, bunu söylediğimi ona söylemeyin ama ciğeri beş para etmez herifin tekidir."

Yola devam ettik, sonra kahverengi bir binanın önünde Marshall Benchly'yi gördük. Park yeri yoktu. Arabaya bindi, Gary gazladı. Şaire benziyordu Benchly, özel bir geliri olan ve hayatında bir gün olsun çalışmamış şairlere; belli oluyordu. Yapmacık, donuk biriydi, bir çakıl taşı.

"Sizi kalacağınız yere götürüyoruz," dedi.

Gururla o otelde kalmış ünlülerin adlarını saymaya başladı. Kimi adlar tanıdıktı, diğerleri değildi.

Chelsea Otel'in önüne çekti Gary. İndik. "Yarın görüşürüz," dedi Gary.

Marshall bizi otele sokup kayıt memuruna doğru gitti. Gösterişli bir otel olduğu söylenemezdi Chelsea'nin, çekiciliği burada yatıyordu belki de.

Marshall döndü, bana anahtarı teslim etti. "1010 numaralı oda, Janis Joplin'in eski odası."

"Teşekkürler."

"Çok büyük sanatçılar kalmıştır 1010 numarada."

Minik bir asansörün önüne götürdü bizi.

"Dinleti saat sekizde. Saat yedi buçukta alırım sizi. Biletler iki hafta önce tükendi. Ayakta bilet satıyoruz ama dikkatli olmak zorundayız, itfaiyeyle başımız belaya girebilir."

"Marshall, içki satın alabileceğimiz en yakın yer nerde?"

"Aşağı in, sağa dön."

Marshall'a iyi geceler dileyip asansöre bindik.

62

Dinleti St. Mark's Kilisesi'ndeydi ve içerisi çok sıcaktı. Tammie'yle soyunma odası olarak kullanılan odada oturuyorduk. Tammie duvara dayalı bir boy aynası buldu, saçını taramaya koyuldu. Marshall kilisenin arka tarafına götürdü beni. Bir mezarlık vardı orada. Küçük beton taşların üzerine yazılar yazılmıştı. Marshall beni gezdirerek yazıları okuttu. Dinletilerden önce hep huzursuz, gergin ve mutsuz olurum. Hemen hemen her seferinde kusarım. Orada kustum. Mezarlardan birinin üzerine.

"Peter Stuyvesant'ın üzerine kustun," dedi Marshall.

Soyunma odasına döndüm. Tammie hâlâ aynada kendini seyrediyordu. Yüzüne ve vücuduna da bakıyordu, ama en çok saçıyla ilgiliydi. Saçını tepesinde topladı, kendini seyretti, sonra yine omuzlarına döktü.

Marshall kapıyı çaldı ve açtı. "Hadi, Chinaski!"

"Hadi, Tammie, gidelim."

"Peki."

Kol kola çıktık dışarı. Alkışlamaya başladılar. Chinaski palavrası hâlâ iş görüyordu. Tammie kalabalığa karıştı, okumaya başladım. Buz kovasında bir sürü bira vardı. Eski şiirler vardı, yeni şiirler vardı. Mümkün değildi çuvallamam. St Mark's Kilisesi'ni haçından yakalamıştım.

63

1010 numaraya döndük. Çekimi almış, rahatsız edilmek istemediğimi belirtmiştim. Oturup içtik Tammie'yle. Onun için yazdığım beş-altı şiir okumuştum dinletide.

"Kim olduğumu biliyorlardı," dedi Tammie. "Bazı yerlerde kıkırdadım. Mahçup oluyor insan."

Hem de nasıl biliyorlardı kim olduğunu. Şehvet akıyordu her yerinden. Karafatmalar, karıncalar, sinekler bile onu düzmek için yanıp tutuşuyorlardı.

Kapı vuruldu. İki kişi barikatları aşmıştı, bir şairle kadını. Şair, Vermont'tan Morse Jenkins'di. Kadını ise Sadie Everet. Dört şişe bira getirmişlerdi.

Morse'un ayağında sandalet, üzerinde eski ve yırtık bir kot vardı: Turkuvaz bir bilezik, boynunda zincir; uzun sakal ve saç; turuncu bir bluz. Aralıksız konuşuyor, odanın içinde dolanıp duruyordu.

Şöyle bir sorunu vardı yazarların; yazdıkları basılır ve çok satarsa kendilerini büyük yazar sanıyorlardı; yazdıkları basılır ve orta satarsa kendilerini yine büyük yazar sanıyorlardı; yazdıkları hiç basıl-

mazsa ve kendi kitaplarını bastıracak kadar paraları yoksa kendilerini gerçekten büyük yazar sanıyorlardı. İşin gerçeği şu ki, büyüklük azdır. Yok denecek kadar az. Ama en kötü yazarlar özgüvenleri en yüksek olan, kendilerinden en az kuşku duyanlardır. Neyse, uzak durulacak insanlardır yazarlar, ben de onlardan uzak durmaya çalışırım, ama neredeyse imkansızdır bu. Bir tür kardeşlik hülyası içindedirler. Bütün bunların yazmakla yakından uzaktan ilgisi yoktur, daktilo başına geçince hiç yararı olmaz.

"Ali adını almadan önce Clay'le idman yapardım," dedi Morse. Birkaç direk çıkartıp dans etti. "O çok iyiydi, ama ben de hiç fena sayılmazdım."

Gölge boksu yaparak dolandı odada.

"Bacaklarıma bak!" dedi. "Bacaklarım müthiştir!"

"Hank'in bacakları seninkilerden daha güçlü," dedi Tammie.

Bacaklarıyla övünen biri olarak başımı salladım.

Morse oturdu. Elindeki bira şişesini Sadie'ye doğrulttu. "Sadie hemşiredir. Beni destekliyor. Ama bir gün başaracağım. Adımı duyacaksınız!"

Bir gün şiir dinletisi verirse mikrofona ihtiyaç duymayacaktı.

Bana baktı. "Chinaski, yaşayan en iyi iki-üç şairden birisin. İşi biliyorsun. Ama ben de geliyorum! Sana kendi şiirlerimden birkaç tane okumak istiyorum. Sadie, şiirlerimi ver."

"Hayır," dedim, "dur! Şiirlerini duymak istemiyorum."

"Neden, moruk? Neden?"

"Yeterince şiir okundu bu gece. Şöyle arkama yaslanıp şiiri unutmak istiyorum, Mors."

"Peki, peki... Sen benim mektuplarımı da yanıtlamıyorsun."

"Züppenin tekiyim ben, Mors. Ama ayda yetmiş beş mektup alıyorum. Hepsini yanıtlamaya kalksam başka bir şey yapmaya zamanım kalmazdı."

"Bahse girerim ki kadınların yazdıkları mektupları yanıtlıyorsundur!"

"Duruma bağlı..."

"Pekala, moruk, bozulmadım. Yine de beğeniyorum yazdıkları-

nı. Ben hiçbir zaman ünlenemeyebilirim, ama ünleneceğimi sanıyorum, o zaman da benimle tanıştığına sevineceksin. Hadi, Sadie, gidelim..."

Onları kapıya kadar geçirdim. Morse elimi tuttu. Ama sallamadı, birbirimizin gözlerine de bakmadık. "İyi adamsın sen," dedi.

"Teşekkürler, Mors..."

Ve gittiler.

64

Ertesi sabah Tammie bir reçete buldu çantasında.

"Bu reçeteyi yaptırmam gerek," dedi. "Bak şuna."

Buruşmuş, mürekkebi akmıştı.

"Ne olmuş buna?"

"Kardeşimi biliyorsun, hapçının önde gelenidir."

"Biliyorum kardeşini. Bana yirmi dolar borcu var."

"Neyse, reçeteyi benden almaya kalkıştı. Az kalsın boğacaktı beni. Reçeteyi ağzıma sokup yuttum. Yutmuş gibi yaptım daha doğrusu. Emin olamadı. Sana telefon edip gelmeni ve onu bir güzel marizlemeni istemiştim hatırlıyorsan, işte o zaman. Kardeşim kaçtı. Ama reçete ağzımdaydı hâlâ. Denemeye değer."

"Deneriz."

Asansörle aşağı inip sokağa çıktık. Kırk dereceydi dışarısı. Zor yürüyordum. Tammie bir kaldırımdan diğerine zigzag çizerek yürürken ona yetişmeye çalışıyordum.

"Hadi," dedi, "kımılda biraz!"

Kafası iyiydi, sakinleştirici almış olmalıydı. Sersemlemiş bir hali vardı. Bir gazete bayiine gidip dergilerden birine bakmaya başladı. *Variety* dergisiydi yanılmıyorsam. Dikildi orada. Ben de yanında dikildim. Sıkıcı ve anlamsızdı. Gözlerini dergiye dikmiş öylece duruyordu.

"Bana bak, ya lanet şeyi satın al ya da yürü!" dedi içerdeki adam.

Yürüdü Tammie. "Tanrım, korkunç bir yer bu New York! Dinletiyle ilgili bir haber olup olmadığını merak etmiştim sadece!"

Kırıta kırıta bir kaldırımdan ötekine geçiyordu Tammie. Hollywood'da olsa arabalar durur, zenciler teklifte bulunurdu. Serenat yapanlar, alkışlayanlar çıkardı. New York farklıydı; yorgundu, yılgındı, teni hor görüyordu.

Zenci mahallesine girdik. Yürürken bizi seyrediyorlardı: kafası iyi uzun saçlı kızıl ve arkasından gelen kır sakallı yorgun ihtiyar. Taburelerinde oturan zencilere baktım geçerken. Sevdim onları. Tammie'yi sevdiğimden daha çok sevdim.

Sokağın sonuna kadar izledim Tammie'yi. Köşede bir mobilyacı vardı. Mobilyacının önündeki kaldırımda kırık bir koltuk duruyordu. Tammie durup koltuğa baktı. İpnotize olmuştu sanki. Koltuktan alamıyordu gözlerini. Parmağıyla dokundu koltuğa. Dakikalar geçti. Sonra oturdu koltuğa.

"Bak," dedim ona, "ben otele dönüyorum. Sen kafana göre takıl."

Başını bile kaldırmadı. Ellerini koltuğun kolluklarında gezdirdi. Başka bir dünyadaydı. Döndüm ve Chelsea Otel'e doğru yürümeye başladım.

Birkaç bira alıp asansörle yukarı çıktım. Soyundum, duş yaptım, yatağın baş kısmına birkaç yastık yerleştirdim, uzanıp bira içmeye başladım. Şiir dinletileri iflahımı kesiyorlardı. Ruhunu emiyorlardı insanın. Birayı bitirip bir şişe daha açtım. Şiir dinletileri iyi bir parçayla yatağa girmenizi de sağlıyordu bazen. Rock yıldızları götürüyordu malı asıl; yükselmekte olan boksörler götürüyordu; büyük boğa güreşçilerine bakireler sunuluyordu. Sadece boğa güreşçileri hak ediyordu kolay yarığı bana sorarsanız.

Kapı vuruldu. Kalkıp kapıyı hafifçe araladım. Tammie'ydi gelen. Kapıyı itip içeri daldı.

"Yahudi bir orospu çocuğu buldum. On iki dolar istedi reçeteyi hazırlamak için! Bizim orda altı dolar. Sadece altı dolarım olduğunu söyledim. Umursamadı. Harlem'de yaşayan iğrenç bir Yahudi!

Bir bira alabilir miyim?"

Tammie birayı aldı ve pencerenin kenarına oturdu; tek bacağı ve kolu dışarda, bir bacağı içerdeydi. Öteki koluyla açık pencereye tutunmuştu.

"Özgürlük Abidesi'ni görmek istiyorum. Coney Adası'nı görmek istiyorum," dedi.

Kendime yeni bir bira aldım.

"Oo, *güzel* dışarısı! *Güzel ve serin.*"

Tammie pencereden sarkıp aşağı baktı.

Sonra bir çığlık attı.

Pencereyi tutan eli kaydı. Vücudunun çoğunun pencerenin dışında olduğunu gördüm. Sonra döndü. Bir şekilde kendini içeri çekmeyi başarmıştı. Öylece oturdu, şaşkın.

"Ramak kalmıştı," dedim. "İyi bir şiir çıkardı doğrusu. Birçok farklı şekilde çok kadın kaybettim, ama böylesi ilk olacaktı."

Yatağa geldi Tammie. Yüzükoyun uzandı. Kafası iyiydi hâlâ. Sonra yataktan aşağı yuvarlandı. Sırtüstü kapaklandı. Kımıldamadı. Gidip yerden kaldırdım, yatağa yatırdım. Saçından kavrayıp deli gibi öptüm.

"Hey... ne yapıyorsun?"

Beni düzmeyi vaat ettiğini hatırladım. Karın üstü çevirdim, elbisesini kaldırıp külotunu çıkardım. Üzerine çıkıp yarığını zorlamaya başladım. Epey uğraştım, ama sonunda girdim. Bir süre sonra köküne kadar soktum. Havaya girmişti. Küçük iniltiler çıkarıyordu. Sonra telefon çaldı. Çıkardım ve telefonu açtım. Gary Benson'dı arayan.

"Şu radyo söyleşisi için kayıt cihazımla geliyorum."

"Ne zaman?"

"Kırk beş dakika sonra."

Telefonu kapatıp Tammie'ye döndüm. Sertliğimi yitirmemiştim. Saçından kavrayıp sertçe öptüm yine. Gözleri kapalıydı, ağzında hayat yoktu. Soktum yine. Dışarıda insanlar yangın merdivenlerinde oturuyorlardı. Güneş batıp gölgeler belirmeye başlayınca dışarı çıkıyorlardı serinlemek için. New Yorklular dışarıda oturup bira,

maden suyu ve buzlu su içiyor, dayanmaya çalışıyor, sigara tüttürüyorlardı. Hayatta kalmak bile bir zaferdi. Yangın merdivenlerini saksılarla süslemişlerdi. Olanla idare ediyorlardı.

Tammie'nin köküne indim dosdoğru. Malaktan. Köpekler işi biliyorlardı. Köklüyordum. Çok memnundum postaneden ayrıldığıma. Kütür kütür düzüyordum o harikulade vücudu. Haplara rağmen konuşmaya çalışıyordu. "Hank..." dedi.

Nihayet boşaldım ve bir süre üstünde dinledim. Ter içinde kalmıştık ikimiz de. Üstünden indim, yataktan kalktım, soyundum ve duşa girdim. Kendimden otuz iki yaş genç bu kızılı bir kez daha düzmüştüm. İyi hissettim kendimi duşta. Sırf on sekiz yaşında bir kız düzmek için seksen yaşına kadar yaşamaya niyetliydim. Klima çalışmıyordu, ama duş çalışıyordu. Nefisti. Radyo söyleşisine hazırdım.

65

Los Angeles'a döndükten sonra bir hafta kafamı dinledim. Sonra telefon çaldı. Manhattan Beach gece kulüplerinden birinin sahibiydi arayan, Marty Seavers. İki kez şiir okumuşluğum vardı orada. Smack-Hi adında bir kulüptü.

"Chinaski, gelecek Cuma okumanı istiyorum. 450 dolar kazanabilirsin."

"Pekala."

Rock grupları çalardı o kulüpte. Üniversite kalabalığından farklı bir müşterisi vardı. En az benim kadar iğrençtiler, iki şiir arasında karşılıklı küfürleşirdik. Öylesini yeğlerdim.

"Chinaski," dedi Marty, "kadınlarla başının belada olduğunu düşünüyorsun. Sana şu kadarını söyleyeyim. Şimdi birlikte olduğum kadına kapı pencere para etmiyor. Sabahın üçünde ya da dördünde derin uykudayken birden tepemde buluyorum. Beni sarsıyor. Ödüm bokuma karışıyor. Tepeme dikilip, 'Yalnız uyuduğundan emin ol-

mak istedim!' diyor."

"Ölüm ve tecelli."

"Geçen gece evde oturuyordum, kapı çalındı. O olduğundan emindim. Kapıyı açtım, yok. Saat gecenin on biri, üzerimde şortum var sadece. İçkiliyim, endişeliyim. Şortumla dışarı fırladım. Doğum gününde 400 dolar harcayıp bir sürü elbise almıştım ona. Dışarı fırladım ve elbiselerini yeni arabamın üzerinde gördüm, yanıyorlar, alev alev! Onları arabanın üzerinden atmak için koştum, kadın çalıların arasından fırlayıp çığlık atmaya başladı. Komşular seyrediyor, üzerimde şortumla yanan elbiseleri arabamın üzerinden atmaya çalışırken ellerimi yaktım."

"Benimkilerden biri olmasın," dedim.

"Onunla yollarımızın ayrıldığına karar verdim. İki gece sonra kulüpte oturuyorum, yapmam gereken işler var, sabahın üçünde yine üzerimde şortumla içiyorum. Kapı çalındı. Onun çalışı. Kalkıp kapıyı açtım, yok. Dışarı çıkıp arabama gittim, elbiselerine gaz döküp arabamın üzerinde yakmış yine. Ona hediye ettiğim elbiselerin birkaçını saklamış. Ama bu kez kaputun üzerinde yanıyorlar. Bir yerden fırlayıp çığlık attı yine. Komşular yine pencerelerde. Üzerimde şortumla yanmakta olan elbiseleri arabanın üzerinden almaya çalıştım."

"Harikulade, keşke benim başıma gelseydi."

"Yeni arabamı görmelisin. Tavan ve kaput olduğu gibi kabardı."

"Kadın nerde şimdi?"

"Birlikteyiz yine. Yarım saat sonra gelecek. Haftaya Cuma, tamam mı?"

"Tamam."

"Rock gruplarından daha çok müşteri topluyorsun. Böyle şey görmedim. Her Cuma ve Cumartesi okumanı isterim aslında."

"Yürümez, Marty. Onlara aynı şarkıyı tekrar tekrar dinletebilirsin, ama şiir söz konusu olduğunda yenilik isterler."

Marty güldü ve kapattı.

66

Tammie'yi de götürdüm. Biraz erken gidip kulübün karşısındaki bara girdik. Masalardan birine oturduk.

"Fazla içme, Hank. Sarhoş olduğunda sözcükleri yuvarlayıp dizeleri unutuyorsun."

"Nihayet," dedim, "aklı başında bir laf ettin."

"Dinleyicilerden korkuyorsun, değil mi?"

"Evet, ama sahne korkusu değil. Kurbanlık koyun gibi çıkıyorum oraya. Kendi bokumu yiyişimi seyretmeye geliyorlar. Ama elektrik faturasını ödeyip hipodroma gitmemi mümkün kılıyor, başka mazeretim yok."

"Ben bir Stinger istiyorum," dedi Tammie.

Bir Stinger ile bir Bud getirmesini söyledim garson kıza.

"Ben sorun çıkarmayacağım bu gece," dedi Tammie, "beni merak etme."

Tammie bir dikişte içti Stinger'ı.

"Bu Stinger'lara alkol koymuyorlar sanki. Bir tane daha istiyorum."

Bir Stinger ile bir Bud daha söyledik.

"Gerçekten," dedi, "bu içkilere alkol koyduklarını sanmıyorum. Bir tane daha içeyim en iyisi."

Kırk dakikada beş Stinger içti Tammie.

Smack-Hi'ın arka kapısını çaldık. Marty'nin azman korumalarından biri bizi içeri aldı. Yeni yetmeler, uzun saçlı çılgınlar, tinerciler, asitçiler, sıradan otçular, alkolikler –bütün o lanetli, sefil, sıkıcı, yapmacık güruh- zıvanadan çıktığında onları yola getirmek için tiroit bezleri arızalı bu azmanlardan çalıştırıyordu Marty.

Kusmak üzereydim, kustum da nitekim. Bu kez bir çöp bidonu bulup içine saldım. Geçen sefer Marty'nin bürosunun tam önüne kusmuştum. Marty hoşnut kaldı bu değişiklikten.

67

"Bir şey içmek ister misin?" diye soru Marty.

"Bir bira alırım," dedim.

"Ben de bir Stinger," dedi Tammie.

"Ona bir yer ayır, içtiklerini hesabıma yaz," dedim Marty'ye.

"Pekala. Onunla biz ilgileniriz. Bütün yerler satıldı. Sahneye çıkmana yarım saat var, yüz elli kişiyi geri çevirmek zorunda kaldık."

"Chinaski'yi dinleyicilere ben sunmak istiyorum," dedi Tammie.

"Senin için bir sakıncası var mı, Hank?" diye sordu Marty.

"Yok."

Sahnede Dinky Summers adında gitar çalıp şarkı söyleyen bir çocuk vardı ve seyirci oğlanın bağırsaklarını deşiyordu. Sekiz yıl önce altın plak almış, ondan sonra da hiçbir gelişme kaydetmemişti Dinky.

Marty dahili telefonu alıp düğmeye bastı. "Baksana, bu herif gerçekten bu kadar kötü mü, yoksa burdan öyle mi duyuluyor?" diye sordu.

Telefondaki kadının sesini duyabiliyorduk. "Felaket kötü," dedi.

Marty telefonu kapattı.

"Chinaski'yi istiyoruz!" diye bağırıyorlardı içerde.

Dinky'nin, "Pekala," dediğini duyduk, "sırada Chinaski var!"

Yeni bir şarkıya başladı. Sarhoştular. Islıklıyor, yuhalıyorlardı. Şarkısını sürdürdü Dinky. Bitirdi ve sahneden indi. Bu işler hiç belli olmaz. Bazı günler yorganı başına çekip yatakta kalmak en iyisidir.

Kapı çalındı. Kırmızı, beyaz ve mavi renkli tenis ayakkabıları, beyaz tişörtü, kadife kotu ve kahverengi fötr şapkasıyla Dinky girdi içeri. Lüle lüle sarı saçlarının üstüne tünemiş gibi bir hali vardı şapkanın. Tişörtünün üstünde "Tanrı Sevgidir," yazıyordu.

Bize baktı Dinky. "Hank, o kadar mı kötüydüm?"

"Dinleyici sarhoş. Karnaval zamanı."

"O kadar kötü olup olmadığımı bilmek istiyorum."

"Bir bira iç."

"Gidip kız arkadaşımı bulmam gerek," dedi Dinky. "Tek başına kaldı orda."

"Hadi," dedim, "bitirelim şu işi."

"Peki," dedi Marty, "hakla onları."

"Onu ben sunacağım," dedi Tammie.

Tammie'yle dışarı çıktım. Sahneye doğru giderken bizi görüp küfretmeye başladılar. Şişeler devrildi masalardan. İki kişi yumruklaştı. Postanedeki çocuklar asla inanmazlardı buna.

Tammie mikrofona yürüdü. "Bayanlar, baylar," dedi, "Chinaski maalesef gelemedi bu gece..."

Sessizlik.

Sonra, "Bayanlar, Baylar, Henry Chinaski!" dedi.

Sahneye çıktım. Islıklayıp yuhaladılar. Bir şey yapmamıştım henüz. Mikrofonu aldım. "Merhaba, Henry Chinaski ben..."

Yıkılıyordu ortalık. Bir şey yapmama gerek yoktu. Onlar yapacaklardı her şeyi. Yine de dikkatli olmak gerekiyordu. Ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar yapaylık içeren her hareketi, her sözü hemen fark ederlerdi. Seyirci asla küçümsenemez. Para ödemişlerdi içeri girmek için; içkiler için para ödemişlerdi; karşılığını almaya kararlıydılar, alamazlarsa okyanusa kadar kovalarlardı seni.

Bir buzdolabı vardı sahnede. Açtım. En az kırk bira vardı dolapta. Uzanıp bir bira aldım, açtım ve bir yudum aldım. İhtiyacım vardı o yuduma.

Ön sırada oturan bir tip, "Hey, Chinaski, biz ödüyoruz o içkilerin parasını," diye bağırdı.

Postacı üniforması giymiş şişman biriydi.

Buzdolabına gidip bir bira aldım. Sahnenin önüne gidip adama birayı uzattım. Sonra buzdolabına gidip birkaç bira daha aldım ve ön sırada oturanlara dağıttım.

"Hey, *biz* ne olacağız?" diye bağırdı arka sıralardan biri.

Bir şişe bira alıp fırlattım. Birkaç tane daha fırlattım sonra. İyiydiler. Hepsini tuttular. Sonra biri elimden kayıp iyice havalandı.

Yerde patladığını duydum. Vazgeçtim şişe fırlatmaktan. Tazminat davası görür gibi oldum; kafatası çatlağı.

Yirmiye yakın şişe kalmıştı.

"Kalanlar *benim*!"

"Sabaha kadar okumak niyetinde misin?"

"Sabaha kadar içmek niyetindeyim..."

Alkış, ıslık, yuhalama...

"G.TÜNE KODUĞUM BOK ÇUVALI!" diye bağırdı biri.

"Teşekkürler, Tilly Teyze," diye cevap verdim.

Oturdum, mikrofonu ayarladım ve ilk şiiri okumaya başladım. Sustular. Arenada boğayla yalnızdım artık. Korku hissettim. Ama yazmıştım şiirleri. Okumak da neydi? Hafif, alaycı bir şiirle başlamak en iyisiydi. Şiiri bitirdim, duvarlar sarsıldı. Alkış sırasında dört-beş kişi kavgaya tutuştu. İşler yolunda gidiyordu. Tek yapmam gereken sahnede kalmaktı.

Onları küçümseyemezdin, kıçlarını da yalayamazdın. Ortalarda bir yerde dengeyi sağlamak zorundaydın.

Birkaç şiir daha okudum, bira içtim. Sarhoş olmaya başlamıştım. Sözcükleri okumak güçleşmeye başlamıştı. Dizeleri atlıyor, sayfaları yere düşürüyordum. Sonra ara verip sadece içtim.

"Bu güzel," dedim. "Beni içki içerken görmek için para ödüyorsunuz."

Son bir gayret gösterip birkaç şiir daha okudum. Sonunda birkaç ahlaksız şiir okuyup dinletiyi noktaladım.

"Bu kadar," dedim.

Bağırıp çağırdılar.

Mezbahadaki çocuklar, Sears Roebuck'daki çocuklar, çocukluğumda ve yetişkinliğimde çalıştığım çeşitli fabrikalardaki mesai arkadaşlarım buna asla inanmazlardı.

Büroda içki ve birkaç tane dolgun çift kağıtlı bekliyordu. Marty telefon edip hasılatı sordu.

Tammie gözlerini Marty'ye dikmişti. "Senden hoşlanmıyorum,"dedi. "Gözlerini hiç sevmedim."

"Takılma gözlerine," dedim ona. "Parayı alıp topuklayalım."

Marty çekimi yazıp uzattı. "İşte," dedi, "İki yüz dolar..."

"İki yüz dolar!" diye bağırdı Tammie ona. "Seni orospu çocuğu!"

Çeki okudum. "Dalga geçiyor," dedim Tammie'ye, "sakin ol."

Kulak asmadı. "İki yüz dolar," dedi Marty'ye, "seni aşağılık..."

"Tammie," dedim, "Dört yüz dolar..."

"Çeki imzala," dedi Marty, "sana nakit vereyim."

"Çok sarhoş oldum içerde," dedi Tammie bana. "Herifin tekine, 'Sana yaslanabilir miyim?' diye sordum. 'Olur' dedi."

Çeki imzaladım, Marty elime bir tomar para saydı. Parayı cebime soktum.

"Marty, biz gitsek iyi olacak."

"Gözlerinden nefret ediyorum," dedi Tammie Marty'ye.

"Kalsaydınız, laflardık biraz," dedi Marty.

"Hayır, gitmemiz gerek."

Tammie ayağa kalktı. "Tuvalete gitmeliyim."

Gitti.

Marty'yle oturduk. On dakika geçti. Marty ayağa kalkıp, "Bekle, birazdan dönerim," dedi.

Oturup bekledim. Beş dakika, on dakika. Bürodan çıkıp arka kapıdan dışarı attım kendimi. Park yerine yürüyüp Vosvos'a bindim. On beş dakika geçti, yirmi, yirmi beş.

Beş dakika daha beklerim, sonra giderim, diye geçirdim içimden.

O anda Tammie'yle Marty arka kapıdan çıktılar.

Marty işaret etti. "İşte, orda." Tammie arabaya doğru yürüdü. Elbisesi buruşmuştu. Arka koltuğa binip kıvrıldı.

İki-üç kez kayboldum otobanda. Sonunda eve varabildim. Tammie'yi uyandırdım. Arabadan indi, koşarak dairesine gitti ve kapıyı çarptı.

68

Çarşamba gecesi saat yarım sularıydı ve hastaydım. Midem kötüydü, birkaç bira içebildim ama. Tammie yanımdaydı, bana anlayışlı davranıyordu. Dancy anneannesindeydi.

Hasta olmama rağmen iyi vakit geçiriyor gibiydik nihayet –yalnızlığı paylaşan iki insan.

Kapı çalındı. Açtım. Tammie'nin erkek kardeşi Jay ve Filbert adında ufak tefek bir Porto Riko'lu. Oturdular, birer bira verdim.

"Gidip porno seyredelim," dedi Jay.

Filbert hiç konuşmadan oturuyordu. Özenle inceltilmiş siyah bir bıyığı, ifadesiz bir yüzü vardı. Hiç elektrik yaymıyordu. *Boş, tahta, ölü*, gibi sözcükler geçti aklımdan.

"Neden bir şey söylemiyorsun, Filbert?" diye sordu Tammie.

Cevap vermedi Filbert.

Kalkıp mutfağa gittim, lavaboya kustum. Dönüp yerime oturdum. Bir bira daha açtım. Birayı içimde tutamamaktan nefret ederim. Hiç ara vermeden gece gündüz içersen olacağı budur. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Sadece bira. Bir birayı içimde tutabilmeliydim. Sıkı bir yudum aldım.

Durmuyordu içimde. Banyoya gittim. Tammie kapıyı çaldı. "Hank, iyi misin?"

Ağzımı çalkalayıp kapıyı açtım. "Hastayım, hepsi bu."

"Onları defetmemi ister misin?"

"Elbette."

Onların yanına gitti. "Arkadaşlar, neden benim daireme gitmiyoruz?"

Bunu beklemiyordum.

Tammie elektrik faturasını ödemeyi ihmal etmiş, ya da ödemek istememişti. Tammie'nin dairesine gidip mum ışığında oturdular. O gün onun için satın aldığım bir şişe tekilayı da götürmüştü giderken.

Tek başıma oturup içtim. Bir sonraki bira midemde durdu.

Sesleri geliyordu yukardan, konuşuyorlardı.

Sonra Tammie'nin kardeşi gitti. Ay ışığında arabasına doğru yürüyüşünü seyrettim...

Tammie ile Filbert yalnız kalmışlardı, mum ışığında.

Karanlıkta oturup içtim. Bir saat geçti. Titrek mum ışığını seçebiliyordum karanlıkta. Etrafıma bakındım. Ayakkabılarını almamıştı Tammie. Ayakkabılarını alıp yukarı çıktım. Kapısı açıktı, Filbert'le konuşuyordu... "Yani, demek istediğim..."

Yukarı çıktığımı duymuştu. "Henry, sen misin?"

Merdivenden yukarı fırlattım ayakkabılarını. Kapının önüne düştüler.

"Ayakkabılarını unutmuşsun," dedim.

"Allah senden razı olsun," dedi.

Ertesi sabah on buçuk sularında Tammie kapıyı çaldı. Açtım.

"Aşağılık kaltak."

"Böyle konuşmaktan vazgeç," dedi.

"Bir bira ister misin?"

"Olur."

Oturdu. "Bir şişe tekilayı devirdik. Sonra kardeşim gitti. Çok kibar bir insan Filbert. Fazla konuşmadan oturdu öylece. 'Eve nasıl gideceksin? Araban var mı?' diye sordum. Olmadığını söyledi. Öylece oturmuş bana bakıyordu. 'Benim arabam var, seni evine bırakırım,' dedim. Evine bıraktım onu. Neyse, gitmişken yattım onunla. Çok sarhoştum, ama bana dokunmadı. Sabah işe gitmesi gerektiğini söyledi." Güldü Tammie. "Gecenin bir vaktinde bana iş koymaya çalıştı, yastığı başıma çekip kıkırdamaya başladım. Yastığı öylece tutup kıkırdadım. Vazgeçti. O işe gittikten sonra anneme gidip Dancy'yi aldım, okula bıraktım. Şimdi de burdayım..."

Ertesi gün haplandı Tammie. Evime bir girip bir çıkıyordu. Sonunda, "Bu gece döneceğim. Görüşürüz!" dedi.

"Bu geceyi unut," dedim.

"Nedir senin derdin? Bu gece benimle birlikte olmaya can atacak bir sürü erkek var."

Kapıyı çarpıp çıktı. Hamile bir kedi uyuyordu balkonumda.

"S.ktir git, Kızıl."

Hamile kediyi tuttuğum gibi üzerine fırlattım. Yirmi santim farkla ıskaladım, kedi yan taraftaki çalılığa düştü.

Ertesi gece yine iyiydi Tammie'nin kafası. Ben sarhoştum. Tammie'yle Dancy üst pencereden bana bağırdılar.

"Git, bok ye, hıyar!"

"Evet, bok ye, hıyar! HAHAHA!"

"Ananın güğümleri!" diye karşılık verdim. "Ananın sütlü güğümleri!"

"Sen git fare boku ye, göt!"

"Göt, göt, göt! HAHAHA!"

"Kuş beyinliler sizi," diye cevap verdim, "çükümün pamuğunu emin!"

"Sen..." diye başladı Tammie.

Birden birkaç el silah sesi duyuldu yakından, ya sokaktan gelmişti ya da arka taraftaki binadan. Çok yakındı. Fuhuş ve uyuşturucunun yaygın olduğu, arada sırada cinayet de işlenen bir mahalleydi.

Dancy bağırdı yukardan: "HANK! HANK! BURAYA GEL, HANK! HANK, HANK, HANK! ÇABUK HANK!"

Yukarı koştum. Tammie yatağa uzanmıştı, o harikulade kızıl saçları yastığın üzerinde pırıl pırıl. Gördü beni.

"Vuruldum," dedi bitkin bir sesle. "Vuruldum."

Kot pantolonunda bir noktayı işaret etti. Dalga geçmiyordu. Dehşete kapılmıştı.

Kırmızı bir leke vardı kotunda, ama kuruydu. Tammie benim boyalarımı kullanmaya bayılırdı. Uzanıp kuru lekeye dokundum. Aldığı hapları saymazsak yoktu bir şeyi.

"Bak," dedim, "yok bir şeyin, tasalanma..."

Dışarı çıktığımda Bobby merdivenden yukarı çıkıyordu. "Tammie, Tammie, ne oldu? İyi misin?"

Bobby'nin giyinmesi gerekmişti anlaşılan, bu da neden gecikti-

ğini açıklıyordu.

Yanımdan geçerken bir çırpıda, "Tanrım, hep hayatımın içindesin," dedim ona.

Hızla daireye girdi, peşinden de yan binada oturan kullanılmış araba satıcısı, raporlu bir kaçık.

Birkaç gün sonra Tammie indi aşağıya, elinde de bir zarf.

"Hank, yönetici tahliye mektubu yollamış bana."

Mektubu gösterdi.

Dikkatlice okudum. "Şaka etmiyorlar," dedim.

"Kira borcumu ödeyeceğimi söyledim, kadın bana 'Senin burdan gitmeni istiyoruz, Tammie!' dedi."

"Kirayı fazla geciktirmemeliydin."

"Param var. Sadece ödemeyi sevmiyorum."

Son derece çelişkili bir kişiliği vardı Tammie'nin. Arabası kayıtlı değildi, plaka ruhsatının süresi çoktan dolmuştu, ehliyeti yoktu. Arabasını günlerce park yasağı olan yerlerde, başkalarına ait park yerlerinde bırakırdı... Polisler onu sarhoş, haplanmış ve kimliksiz çevirdiklerinde onları bir şekilde ikna ederdi. Ne zaman sileceğinde park cezası bulsa yırtıp atardı.

"Ev sahibinin telefon numarasını bulacağım." (Başka yerde yaşıyordu ev sahibimiz) "Canları çekti diye kıçıma tekmeyi basamazlar benim. Var mı sende numarası?"

"Hayır."

O sırada bir genelev işleten ve aynı zamanda bir masaj salonunda fedailik yapan Irv geçti. Bir seksen boyundaydı Irv. Sokakta yanlarından geçeceğin ilk 3.000 insandan da daha zeki.

Tammie peşinden koştu. Göğüslerini salladı ona doğru. "Irv, ev sahibinin telefon numarası var mı sende?"

"Hayır, yok."

"Irv, ev sahibinin telefon numarasına ihtiyacım var. Bana numarayı ver, seni yalarım!"

"Bende numarası yok."

Irv kapısına gidip anahtarı deliğe soktu.

"Hadi, Irv, yemin ediyorum yalarım seni!"

"Ciddi misin?" diye sordu Tammie'ye tereddütle bakarak.

Sonra kapıyı açtı, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Tammie gidip bir başka kapıyı çaldı. Richard temkinli bir biçimde araladı kapıyı, zinciri sürülü. Yalnız yaşayan, kırk beş yaşlarında, kel, dindar ve sürekli televizyon seyreden biriydi. Bir kadın kadar pembe tenli ve temiz. Sürekli benim dairemden gelen gürültüden şikayet ediyordu –uyuyamıyordu. Yönetici başka daireye taşınmasını söylemişti. Nefret ederdi benden. Şimdi de kadınlarımdan biri kapısındaydı. Zinciri çekmedi.

"Ne istiyorsun?" diye tısladı.

"Bak, yavrucuğum, ev sahibinin telefon numarası lazım bana... Sen yıllardır burda yaşıyorsun. Sende onun telefon numarası olduğundan adım gibi eminim. O numaraya ihtiyacım var."

"Git," dedi Richard.

"Bak, güzelim, sana iyi davranırım... Bir öpücük, şehvetli bir öpücük sana!"

"Sürtük!" dedi "Kevâşe!"

Richard kapıyı çarptı.

Tammie içeri girdi yine. "Hank?"

"Evet?"

"Keşhane nedir biliyorum, ama kevâşe ne allah aşkına?"

"Kevâşe, yavrucuğum, fahişeye denir."

"Vay orospunun evladı!"

Tammie dışarı çıkıp diğer dairelerin kapılarını çalmaya devam etti. Ya evde yoklardı, ya da cevap vermediler. Döndü Tammie. "Haksızlık bu! Neden atmak istiyorlar ki beni burdan? Ne yaptım?"

"Bilmiyorum. Bir düşün. Vardır belki bir şey."

"Tek bir şey bile gelmiyor aklıma."

"Bana taşın."

"Çocuğa tahammül edemezsin."

"Haklısın."

Günler geçti. Ev sahibi görünmezliğini sürdürdü, kiracılarla muhatap olmayı sevmiyordu. Yönetici tahliye isteğinde diretti. Bobby bile daha az görünür olmuştu; televizyon karşısında hazır yemek yiyor, ot içip müzik dinliyordu. "Hey, moruk," dedi bana, "senin sevgilinden hoşlanmıyorum bile! Bizim arkadaşlığımızı baltalıyor, moruk!"

"Helal, Bobby..."

Markete sürüp birkaç boş koli aldım. Tammie'nin kız kardeşi, Cathy, Denver'de kafayı üşütmüştü -sevgilisi tarafından terkedilmişti-Tammie'nın gidip onu teselli etmesi gerekiyordu. Onları gara götürüp trene bindirdim.

69

O gece telefon çaldı. Mercedes arıyordu. Venice Beach'de verdiğim bir şiir dinletisinde tanımıştım onu. Yirmi sekiz yaşındaydı; vücudu hoş, bacakları biçimli, bir yetmiş boyunda mavi gözlü bir sarışın. Saçları uzun ve hafif dalgalıydı, sürekli sigara içerdi. Muhabbeti sönük, kahkahası genellikle abartılı ve yapmacıktı.

Dinletiden sonra evine gitmiştim. Sahilde, kaldırımın gerisinde bir apartmanda oturuyordu. Ben piyano çalmıştım, o bongo.Bir testi Red Mountain şarabımız vardı. Ve cigaralığımız. Eve dönemeyecek kadar sarhoş olmuştum. O gece orada kalmış, ertesi sabah eve dönmüştüm.

"Bak," dedi Mercedes, "senin oturduğun yere yakın çalışıyorum şimdi. Sana uğramayı düşünüyorum."

"Olur."

Kapattım. Telefon çaldı yine. Tammie.

"Taşınmaya karar verdim. İki gün sonra evde olacağım. Sarı elbisemi evden al, şu senin sevdiğin elbise, bir de yeşil ayakkabılarımı. Gerisi çöp. Kalsın."

"Olur."

"Dinle, meteliğe kurşun atıyorum. Yemek yiyecek paramız yok."

"Yarın sabah sana kırk dolarlık bir havale çıkarırım. Western Union."

"Çok tatlısın..."

Kapattım. On beş dakika sonra Mercedes geldi. Kısacık bir etek, sandalet ve dekolte bir bluz giymiş, mavi küpe takmıştı.

"Ot içelim mi?"

"Tabii."

Çantasından biraz ot ve kağıt çıkardı, sarmaya başladı. Biraları açtım, kanepeye oturup içtik.

Fazla konuşmadık. Biraz bacaklarını okşadım, uzun süre bira ve ot içerek takıldık.

Sonunda soyunup yatağa girdik, önce Mercedes, sonra ben. Öpüşmeye başladık, yarığını okşadım. Kamışımı tuttu. Üstüne çıktım. Mercedes kamışımı tutup yarığına soktu. İyi kavrıyordu, daracıktı. Bir süre oynadım onunla, neredeyse çıkarır gibi yapıp başını ileri geri hareket ettiriyordum. Sonra dibine kadar soktum, yavaşça, miskince. Sonra birden dört beş kez vurdum, başı yastığın üzerinde sıçradı. "Oufffff..." dedi. Sonra yavaşlayıp bir ritim tutturdum.

Çok sıcak bir geceydi, ikimiz de ter içinde kalmıştık. Mercedes epey bira ve ot içmişti. İşini havalı bir şekilde bitirmeye, bir-iki numara çekmeye karar verdim.

Hiç ara vermeden pompaladım. Beş dakika. On dakika daha. Boşalamadım. Yumuşamaya başlamıştım.

Mercedes endişelendi. "Boşal!" dedi. "Hadi, boşal, sevgilim!"

Hiç yararı olmadı bunun. İndim üzerinden.

Sıcak dayanılır gibi değildi. Çarşafı alıp terimi sildim. Gümbür gümbür atıyordu kalbim. Hüzün vardı atışında. Mercedes'in ne düşündüğünü merak ettim.

Ölüme uzandım orada, kamışım sönük.

Başını bana doğru çevirdi Mercedes. Öptüm onu. Öpüşmek

düzüşmek daha mahremdi. Sevgililerimin başka erkekleri öpmelerinden bu yüzden hiç haz etmemişimdir. Onları düzmelerini yeğlerim.

Mercedes'le öpüşmeye devam ettim, öpüşmeyi çok sevdiğim için sertleştim yine. Onu hayatımın son saatini yaşıyormuşum gibi öperek üzerine çıktım.

Kamışım içeri kaydı.

Bu kez boşalacağımı biliyordum. Hissediyordum mucizeyi.

Yarığına patlatacaktım kancığın. Belimi içine akıtacaktım, beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Benimdi. Fetheden bir orduydum, bir tecavüzcü, onun efendisi, ölümü.

Çaresizdi. Başı yuvarlandı, bana sıkıca sarıldı, derin bir soluk alıp sesler çıkarmayabaşladı.

"Ouffff... sssss, ah, ah,...offff!"

Kamışımı besliyordu bu sesler.

Tuhaf bir ses döküldü gırtlağımdan, sonra da boşaldım.

Beş dakika sonra horluyordu. İkimiz de horluyorduk.

Sabah duş yapıp giyindik. "Seni kahvaltıya götüreceğim," dedim.

"Pekala," dedi Mercedes. "Bu arada, biz s.kiştik mi dün gece?"

"*Tanrım*! Hatırlamıyor musun? Elli dakika filan sürdü!"

İnanamıyordum. İkna olmuş gibi görünmüyordu Mercedes.

Hemen köşede bir yere gittik. Pastırmalı yumurta, kahve ve kızarmış ekmek söyledim. Mercedes çörek, jambon ve kahve söyledi.

Garson siparişleri getirdi. Yumurtanın tadına baktım. Mercedes çöreğinin üzerine şurup döktü.

"Haklısın," dedi, "beni düzmüş olmalısın. Bacağımdan aşağı meni aktığını hissedebiliyorum."

Onu bir daha görmemeye karar verdim.

70

Boş kolileri alıp Tammie'nin dairesine gittim. Önce telefonda almamı istediği şeyleri aldım. Sonra başka şeyler buldum –başka elbiseler, bluzlar, ayakkabılar, bir ütü, bir saç kurutma makinesi, Dancy'nin giysileri, tabak çanak, çatal bıçak, bir fotoğraf albümü. Ona ait hintkamışından ve hayli ağır bir koltuk. Hepsini kolilere koyup daireme döndüm. Sekiz-on koli dolusu eşya toplamıştım. Salonumun duvarına üst üste dizdim kolileri.

Ertesi gün Tammie ile Dancy'yi karşılamak için gara gittim.

"İyi görünüyorsun," dedi Tammie.

"Sağ ol," dedim.

"Annemde kalacağız. Sen bizi anneme bırak en iyisi. O tahliye kararıyla uğraşamayacağım. Hem, kim istenmediği yerde kalmak ister ki?"

"Tammie, eşyalarının çoğunu bana taşıdım. Kolilerde duruyorlar."

"Tamam. Bir süre kalabilirler mi?"

"Elbette."

Sonra Tammie'nin annesi kız kardeşini görmek için Denver'e gitti, onun ayrıldığı gün sarhoş olma niyetiyle Tammie'ye gittim. Tammie haplanmıştı. Ben almadım. Dördüncü altılık paket biraya başlamıştık ki, "Tammie," dedim, " Bobby'de ne bulduğunu anlamakta güçlük çekiyorum. Bir hiç o."

Bacak bacak üstüne atıp ayağını salladı.

"Saçma sapan muhabbetinin tadına doyum olmadığını sanıyor," dedim.

Ayağını sallayıp duruyordu.

"Sinema, televizyon, ot, çizgi romanlar, pornografik fotoğraflar, onun yakıtı bunlardan ibaret."

Daha hızlı sallamaya başladı ayağını Tammie.

"Gerçekten beğeniyor musun onu"

Ayağını sallamaya devam etti.

".mına koduğum kaltağı!" dedim.

Kapıya gittim, dışarı çıkıp kapıyı çarptım ve Vosvos'a bindim. Ralliye çıkmıştım sanki, sürekli şerit değiştiriyor, debriyaj ve şanzımanımın anasını ağlatıyordum.

Eve vardım ve kolileri arabama yüklemeye başladım. Plaklarını, battaniyelerini, Dancy'nin oyuncaklarını. Hepsini almadı Vosvos tabii ki.

Tammie'nin evine gazladım. Park etmiş bir arabanın yanına park edip dörtlü flaşörü yaktım. Kolileri arabadan indirip ön balkonuna koydum. Üzerlerine de battaniyeleri ve oyuncakları yerleştirdikten sonra zili çalıp gazladım.

İkinci partiyi getirdiğimde birinci parti gitmişti. Kolileri çıkarıp yine balkona dizdim ve zili çaldım. Sonra gazladım yine sabahın ilk saatlerine.

Eve vardığımda sulu bir votka içip kalana baktım. Ağır koltukla ayaklı saç kurutma makinesi kalmıştı. Bir sefer daha yapabilirdim ancak. Ya koltuğu alacaktım, ya da saç kurutma makinesini. İkisini birden sığdıramazdım Vosvos'a.

Koltukta karar kıldım. Sabahın dördüydü. Sokağın ortasına park edip dörtlü flaşörleri yakmıştım. Sulu votkayı bitirdim. Giderek sarhoş oluyor, gücümü yitiriyordum. Kaldırdım koltuğu, gerçekten ağırdı. Arabaya taşıdım. Yere koyup ön kapıyı açtım. Zorladım lanet koltuğu içeri. Sonra kapıyı kapatmaya çalıştım. Kapanmadı. Koltuğun ayağı dışarda kalmıştı. Çekip çıkarmaya çalıştım lanet şeyi. Sıkışmıştı. Sövdüm, daha da içeri itmeye çalıştım. Koltuğun bacaklarından biri ön camdan dışarı çıkıp gökyüzünü işaret etti. Hâlâ kapanmıyordu kapı. Kapanmak üzere bile değildi. Kapıyı kapatabilmek için koltuğun ayağını ön camdan biraz daha dışarı çekmeye çalıştım. Acayip sıkışmıştı koltuk, kımıldamadı bile. Çaresizlik içinde çektim, ittim, çektim. Polis gelse hapı yutmuştum. Sürücü koltuğuna atladım. Tek bir park yeri bile yoktu sokakta. Arabayı pizzacının otoparkına çektim, kapanmayan kapı bir ileri bir geri sallanıp duruyordu. Kapısı açık ve tavan lambası yanar durumda öylece bıraktım orada. (Tavan lambası sönmüyordu.) Ön camım kırıl-

mış, koltuğun ayağı ay ışığında camdan dışarı fırlamıştı. Edepsizce, delice bir manzara. Cinayet ve suikast kokuyordu. Benim güzel arabam. Eve yürüdüm. Kendime sulu bir votka daha hazırlayıp Tammie'ye telefon ettim.

"Bak, yavrucuğum, başım belada. Koltuğunun ayağı arabamın ön camından fırladı, koltuk öyle bir sıkıştı ki kımıldatamıyorum, kapı da kapanmıyor. Ön cam paramparça. Ne yapabilirim? Yardım et bana, allah aşkına!"

"Sen bir yolunu bulursun, Hank."

Kapattı.

Yine aradım. "Güzelim..."

Kapattı. Ondan sonra da telefonun fişini çekti: *zzzzz, zzzzz, zzzzz...*

Yatağa uzandım. Telefon çaldı.

"Tammie..."

"Hank, Valerie ben. Şimdi eve girdim. Arabanın pizzacının otoparkında olduğunu söylemek için arıyorum. Ön kapısı açık."

"Sağol, Valerie, kapıyı kapatamıyorum. Ön camdan fırlamış bir koltuk var içinde."

"Oo, fark etmemişim."

"Aradığın için teşekkür ederim."

Uyuya kaldım. Çok endişeli bir uykuydu. Arabamı çekeceklerdi.

Sabahın altısında uyandım, giyindim ve pizzacıya yürüdüm. Araba oradaydı hâlâ. Güneş yükseliyordu.

Uzanıp yapıştım koltuğa. Kımıldamadı. Kuduruyordum öfkeden, çektim, sövdüm, ittim. O direndikçe ben çıldırdım. Birden bir tahta çatırtısı geldi. Ümitlendim, enerji doldum. Küçük bir tahta parçası kırıldı elimde. Baktım, yere fırlattım ve işime döndüm. Bir parça daha kırıldı. Fabrika günleri, yük trenlerini boşalttığım günler, donmuş balık kasaları kaldırdığım günler, sığır ölüsü omuzladığım günler; işe yarıyorlardı şimdi. Her zaman güçlü ama bir o kadar da tembel olmuştum. Şimdi o koltuğu parçalıyordum. Sonunda çekip çıkardım koltuğu arabadan. Saldırdım lanet şeye otoparkta.

Paramparça ettim. Sonra parçaları güzelce toplayıp birilerinin ön bahçesine istifledim.

Vosvos'a bindim, eve yakın bir yerde park yeri buldum. Bütün yapmam gereken Santa Fe'de bir hurdacıya gidip kendime yeni bir ön cam almaktan ibaretti. Şimdilik bekleyebilirdi. Eve girdim, iki bardak buzlu su içip yattım.

71

Dört-beş gün geçti. Telefon çaldı. Tammie.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Dinle, Hank. Annemin evine gelirken geçtiğin o küçük köprü var ya?"

"Evet."

"Tam orda bit pazarı kurulmuş. Bir daktilo gördüm. Sadece yirmi dolar, çalışır vaziyette. Onu bana alır mısın, Hank?"

"Ne yapacaksın daktiloyu?"

"Şey, sana söylemedim, ama ben hep yazar olmak istemişimdir."

"Tammie..."

"Lütfen, Hank, bu son olacak. Hayatının sonuna kadar dostun olacağım."

"Allah kahretsin, peki."

"On beş dakika sonra köprüde buluşalım. Birileri daktiloyu kapmadan almak istiyorum. Yeni bir daire buldum, Filbert'le kardeşim taşınmama yardım ediyorlar..."

Tammie on beş dakika sonra köprüde değildi, yirmi beş dakika sonra da. Vosvos'a atlayıp Tammie'nin annesinin evine sürdüm. Filbert kolileri yüklüyordu Tammie'nin arabasına. Beni görmedi. Bir blok öteye park ettim.

Tammie evden çıkıp Vosvos'umu gördü. Filbert kendi arabasına binmek üzereydi. Onun da bir Vosvos'u vardı, sarı. Tammie ona el sallayıp, "Görüşürüz!" diye seslendi.

Sonra bana doğru geldi. Arabama iyice yaklaştığında boylu boyunca yere uzandı. Bekledim. Sonra kalktı, arabama geldi ve bindi.

Arabayı çalıştırıp gazladım. Filbert arabasında oturuyordu. Yanından geçerken ona el salladım. O el sallamadı. Gözlerinde hüzün vardı. Onun için yeni başlıyordu.

"Biliyorsun," dedi Tammie, "şimdi Filbert'le birlikteyim."

Bir kahkaha attım. Fışkırdı içimden.

"Acele etsek iyi olacak. Daktilo kapılmış olabilir."

"Neden Filbert'e aldırmıyorsun daktiloyu."

"Bak, almak istemiyorsan arabayı durdur ve beni indir!"

Arabayı durdurup kapıyı açtım.

"Bana bak, orospu çocuğu, daktiloyu alacağına söz verdin bana! Almazsan avazım çıktığı kadar bağırıp pencerelerini kırmaya başlayacağım!"

"Pekala. Daktilo senin."

Gittik bit pazarına. Daktilo oradaydı.

"Bu daktilo bütün ömrünü bir akıl hastanesinde geçirdi," dedi kadın bize.

"Doğru insana gidiyor," dedim.

Yirmiliği kadına toka ettim, döndük. Filbert gitmişti.

"Bir süreliğine içeri gelmek ister misin?" diye sordu Tammie.

"Hayır. Gitmem gerek."

Daktiloyu tek başına içeri taşıyabildi. Portatifti.

72

Bir hafta boyunca içtim. Gece gündüz içip aşka dair 25-30 hüzünlü şiir yazdım. Telefon çaldığında Cuma akşamıydı. Mercedes'ti arayan. "Evlendim," dedi, "Küçük Jack'le. Venice'teki şiir dinletisinden sonra verilen partide tanışmıştın onunla. İyi bir insan, parası da var. Vadi'ye taşınıyoruz."

"Pekala, Mercedes. Sana mutluluklar dilerim."

"Ama seninle içki içip sohbet etmeyi özledim. Bu gece gelsem mi acaba?"

"Gel."

On beş dakika sonra bendeydi, cigara sarıyor, biramı içiyordu.

"Çok iyi bir insan Küçük Jack. Mutluyuz birlikte."

Biramdan bir yudum aldım.

"Sikişmek istemiyorum," dedi, "kürtaj olmaktan gerçekten usandım..."

"Bir yolunu buluruz."

"Sadece konuşmak ve içmek istiyorum."

"Bana yetmez."

"Ah siz erkekler, tek yapmak istediğiniz düzüşmek."

"Gevşe biraz."

Kanepeye oturduk. Öpüşmedik. Muhabbeti zayıftı Mercedes'in. İlginç biri değildi. Ama bacakları, saçı ve gençliği vardı. Yukarda allah var, bazı ilginç kadınlar tanıdım, ama Mercedes'in listenin üst sıralarında olmadığı kesindi.

Biraları devirdik, cigaralıkları içtik. Mercedes, Hollywood İnsan İlişkileri Enstitüsü'nde çalışıyordu hâlâ. Arabasıyla sorunları vardı. Küçük Jack'in kamışı kısa ve kalındı. Yoko Ono'nun Greyfurt'unu okuyordu. Kürtaj olmaktan usanmıştı. Vadi hoştu ama Venice'i özlüyordu. Sahil yolunda bisikletle dolaşmayı özlüyordu.

Ne kadar konuştuğumuzu bilmiyorum, ya da konuştuğunu, ama çok çok uzun bir süre sonra araba süremeyecek kadar sarhoş olduğunu söyledi.

"Soyun ve yatağa gir," dedim ona.

"Düzüşmek yok ama," dedi.

"Yarığına dokunmayacağıma söz veriyorum."

Soyunup yatağa girdi. Ben de soyunup banyoya girdim. Banyodan bir kavanoz Vazelin'le çıktığımı gördü.

"Ne yapacaksın?"

"Sakin ol, yavrucuğum, sakin ol."

Vazelin'i kamışıma sürdüm. Sonra ışığı söndürüp yatağa girdim.

"Arkanı dön," dedim.

Bir kolumu altından geçirip bir göğsünü, diğeriyle de öbür göğsünü okşadım. Yüzümü saçlarına gömmek güzeldi. Sertleştim ve makattan soktum. Belinden kavrayıp kıçını kendime doğru çektim, sert, kökleyerek. "Aaaahhhh," dedi.

Çalıştım. Köklüyordum. Kıçının yanakları iri ve yumuşaktı. Terlemeye başladım. Sonra onu yüzükoyun yatırıp daha da derine soktum. Giderek daralıyordu deliği. Kolonunun ucuna değdim, bağırdı.

"Kes sesini! Kahrolası!"

Çok dardı. Kökledim. Sünger gibi sarmıştı kamışımı. Vururken yan tarafıma keskin bir sancı girdi birden, yakıcı bir sancı, ama devam ettim. İkiye yarıyordum onu. Deli gibi kükreyip boşaldım.

Hemen inmedim üzerinden. Yan tarafımdaki sancı dayanılır gibi değildi. Ağlıyordu.

"Lanet olsun," dedim, "sorun ne? Yarığına dokunmadım."

İndim üzerinden.

Sabah nerdeyse hiç konuşmadı Mercedes, giyindi ve çıktı.

Birini daha kaybettim, diye geçirdim içimden.

73

Bir sonraki hafta içkiyi azalttım. Temiz hava, güneş ve yürüyüş için hipodroma gittim. Geceleri içip neden hâlâ hayatta olduğumu, bu planın nasıl işlediğini düşündüm. Katkherine'i, Lydia'yı, Tammie'yi düşündüm. Çok iyi hissetmedim kendimi.

O Cuma telefon çaldı. Mercedes.

"Hank, uğramak istiyorum. Ama kısa bir süre için, bira ve cigaralık içip muhabbet etmek için. O kadar."

"Uğra."

Yarım saat sonra bendeydi Mercedes. Çok güzel göründü gözü-

me, şaşırmıştım hatta. Ömrümde onunki kadar kısa bir etek görmemiştim, bacakları da nefis görünüyordu. İstekle öptüm onu. Uzaklaştı.

"Geçen seferden sonra iki gün yürüyemedim. Bir daha kıçımı parçalama."

"Tamam, söz veriyorum, yapmam."

Aynı şeyler. Radyoyu açıp kanepeye oturduk, konuştuk, bira içtik, ot içtik. Tekrar tekrar öpüyordum onu. Elimde değildi. İstiyormuş gibi davranıyor, ama ısrarla yapamayacağını söylüyordu. Küçük Jack onu seviyordu, sevginin yeri çok başkaydı bu dünyada.

"Öyledir gerçekten," dedim.

"Sen beni sevmiyorsun."

"Evli bir kadınsın sen."

"Ben Küçük Jack'i sevmiyorum, ama ona çok değer veriyorum ve o beni seviyor."

"Ne güzel."

"Sen hiç aşık oldun mu?"

"Dört kez."

"Ne oldu? Bu gece nerdeler?"

"Biri öldü. Diğer üçü başka erkeklerle birlikteler."

O gece geç saate kadar konuşup ot içtik. Sabahın ikisine doğru, "kafam çok iyi oldu, bu halde eve süremem," dedi Mercedes.

"Soyun ve yatağa gir," dedim.

"Pekala, ama bir fikrim var."

"Ne gibi."

"Seni otuzbir çekerken seyretmek istiyorum. *Fışkırtırken* seyretmek istiyorum!"

"Bence adil. Anlaştık."

Mercedes soyunup yatağa girdi. Ben soyunup yatağın kenarında durdum. "Otur ki daha iyi görebilesin."

Mercedes yatağın kenarına oturdu. Avucuma tükürüp kamışımı sıvazlamaya başladım.

"Oo," dedi Mercedes, "*büyüyor*!"

"Hı hım..."

"Kocaman oldu!"

"Hı hım..."

"*Mor ve damarlı*! Nabız gibi atıyor! *Çirkin*!"

"Evet..."

Kamışımı sıvazlarken yüzüne yaklaştırdım. Seyrediyordu. Boşalmak üzereyken durdum.

"Oo," dedi.

"Bak, daha iyi bir fikrim var..."

"Ne?"

"Sen sıvazla."

"Peki."

Başladı. "Doğru yapıyor muyum?"

"Biraz daha sert. Ve avucuna tükür. Sadece başını değil, tamamını ıslat."

"Peki...Oo, Tanrım, şuna bak... *fışkırtırken* görmek istiyorum!"

"Devam et, Mercedes! AH, TANRIM!"

Boşalmak üzereydim. Çektim elini kamışımdan.

"Allah *belanı* versin!" dedi Mercedes.

Eğilip ağzına aldı. Emiyor, dilini üzerinde gezdirip beni çıldırtıyordu.

"Ah, seni *kancık*!"

Sonra çıkardı ağzından.

"Hadi! Devam et! Bitir beni!"

"Hayır!"

"Allah belanı versin!"

Onu yatağa yatırıp üzerine çıktım. Deli gibi öpüp kamışımı yarığına daldırdım. Çıldırmıştım, pompalıyordum. İnledim ve boşaldım. İçine akıttım hepsini.

Üniversitede bir dinleti sunmak üzere Illinois'a uçmam gerekiyordu. Nefret ediyordum dinletilerden, ama kirayı ödememi sağlıyor, kitap satışlarına da yararı oluyordu. Beni Doğu Hollywood'dan çıkartıp iş adamlarıyla, hosteslerle, buzlu içkilerle, kağıt peçeteler ve nefes temizleyici fıstıklarıyla birlikte uçağa bindirdiler.

1966 yılından beri yazıştığım şair William Keesing karşılayacaktı beni. Keesing'ın yazılarını editörlüğünü Doug Fazzick'in yaptığı ve ilk teksir dergilerinden biri, belki de teksir devriminin öncüsü olan *Bull* dergisinde okumuştum ilk kez. Hiçbirimiz gerçek anlamda yazar sayılmazdık: Fazzick bir lastik fabrikasında çalışıyordu, Keesing Kore'den dönmüş eski bir bahriyeliydi ve geçimini karısı Cecelia sağlıyordu. Ben postane memuru olarak 11 saatlik gece vardiyasında çalışıyordum. Marvin'in iblislere dair tuhaf şiirlerle ortaya çıkışı da aynı döneme rastlar. Marvin Woodman Amerikan'ın en iyi iblis şairiydi. İspanya'nın ve Peru'nun da belki. Ben daha çok mektup yazıyordum o sıralar. Herkese dört-beş sayfalık mektuplar yazıyor, zarfları ve sayfaları renkli kalemlerle boyuyordum. Eski bahriyeli, eski dolandırıcı, uyuşturucu bağımlısı (daha çok kodein takılıyordu) William Keesing'e de o zaman yazmaya başlamıştım.

Şimdi, yıllar sonra, William Keesing Üniversite'de geçici öğretmenlik işi bulmuştu. Uyuşturucudan tutuklanmaların arasında bir üniversite diploması almayı başarmıştı. Yazmak isteyen biri için son derece tehlikeli bir meslek olduğu konusunda uyarmıştım onu. Ama sınıfına bol bol Chinaski öğretiyordu en azından.

Keesing ve karısı havalimanındaydılar. Yanımdaki çantadan başka bagajım olmadığı için doğru arabaya gittik.

"Tanrım," dedi Keesing, "uçaktan bu halde inen birini görmedim bugüne kadar."

Üzerimde ölmüş babamın bana büyük gelen paltosu vardı. Pantolonum fazlasıyla uzundu, paçaları ayakkabılarımın üzerine dökülüyordu ve bu yararımaydı, çünkü ayağımda iki farklı çorap vardı

ve ayakkabılarımın topukları aşınmıştı. Berberlerden nefret ettiğim için saçımı kesecek bir kadın bulamadığım zaman kendim keserdim. Traş olmayı ve uzun sakalı sevmediğim için de iki-üç haftada bir makası alıp sakalımı kırpardım. Gözlerim bozuktu ama sadece okurken gözlük takardım. Dişlerim kendimindi ama sayıca fazla değillerdi. Yüzüm ve burnum içkiden kızarmıştı, ışık gözlerimi rahatsız ettiği için gözlerimi sürekli kısıyordum. Dünyanın herhangi bir yerindeki bir sefilhanede hiç yadırganmayacağım şüphe götürmezdi.

Yola koyulduk.

"Çok daha farklı birini bekliyorduk," dedi Cecelia.

"Öyle mi?"

"Demek istediğim, sesin yumuşak, nazik birine benziyorsun. Bill uçaktan sarhoş, küfürler yağdırıp kadınlara sarkarak inmeni bekliyordu..."

"Kabalığımı asla pompalamam. Canı istediğinde gelmesine izin veririm."

"Yarın akşam okuyorsun," dedi Bill.

"Güzel, bu gece iyi vakit geçirip her şeyi unuturuz o zaman."

Yola devam ettik.

O gece mektupları ve şiirleri kadar ilginçti Keesing. Birkaç istisna dışında muhabbete edebiyat karıştırmayacak kadar da sağduyulu. Başka şeylerden söz ettik. Mektupları ve şiirleri iyi olan şairlerle bile şansım pek yaver gitmemişti o güne kadar. Douglas Fazzick'le karşılaşmam tam bir fiyasko olmuştu mesela. Yazarlardan uzak durup işini yapmak en iyisiydi, ya da işini yapmamak.

Cecelia erken yattı. Sabah işe gitmesi gerekiyordu. "Cecelia beni boşuyor," dedi Bill. "Onu suçlamıyorum. Uyuşturucu bağımlığımdan, kusmalarımdan filan usandı. Yıllardır katlanıyor. Tahammülü kalmadı. Yatakta da onu tatmin edemiyorum artık. Genç bir çocukla birlikte. Onu suçlamıyorum. Taşındım, kendime bir oda tuttum. Gidip orda yatabiliriz, ya da ben giderim sen burda kalırsın, ya da ikimiz de burda kalırız, benim için fark etmez."

İki hap attı ağzına Keesing.

"İkimiz de burda kalalım," dedim.

"Sıkı içiyorsun," dedi.

"Yapacak başka bir şey yok."

"Çelik gibi miden var herhalde."

"Yok canım. Bir keresinde patladı. Ama o delikler kapandığında en iyi kaynaktan daha sağlam olur derler."

"Kaç yıl daha dayanırsın sence?"

"Her şeyi planladım. 2000 yılında öleceğim, seksenimde."

"Tuhaf," dedi Keesing, "benim öleceğim yıl bu. 2000. Rüyamda gününü ve saatini bile gördüm. Neyse, 2000 yılı olacağı kesin."

"Güzel, yuvarlak bir sayı. Benim hoşuma gidiyor."

Bir-iki saat daha içtik. Ben ikinci yatak odasına geçtim. Keesing kanepede yattı. Cecelia onu terk etme konusunda ciddiydi anlaşılan.

Ertesi sabah on buçukta kalktım. Birkaç bira kalmıştı. Birini mideme indirmeyi başardım. İkincisine başlamıştım ki Keesing girdi mutfağa.

"Tanrım, nasıl başarıyorsun bunu? On sekizlik bir delikanlı gibi fırlıyorsun yataktan."

"Çok kötü sabahlarım da olur. Bu onlardan biri değil, hepsi bu."

"Saat birde dersim var. Kendimi toparlamalıyım."

"Bir hap al."

"Bir şeyler yemem lazım."

"İki rafadan yumurta ye. Üzerine de biraz kırmızı biber dök."

"Sen de ister misin?"

"Evet, lütfen."

Telefon çaldı. Cecelia arıyordu. Bill bir süre konuştu, sonra kapattı. "Kasırga geliyormuş. Ülke tarihinin en büyük kasırgasıymış ve burdan geçebilirmiş."

"Ben ne zaman okusam mutlaka bir şey olur."

Havanın kararmaya başladığını fark ettim.

"Dersimi iptal edebilirler. Belli olmaz ama. En iyisi bir şeyler yemek."

Bill yumurtaları ocağa koydu.

"Seni anlamıyorum," dedi, "akşamdan kalma bir halin bile yok."

"Ben her sabah akşamdan kalmayım. Benim için olağan. Alışığım."

"Bu kadar içmene rağmen hâlâ çok iyi yazıyorsun."

"O konuya girmeyelim. Yarık çeşitliliğiyle ilgilidir belki. Yumurtaları fazla kaynatma."

Tuvalete girip sıçtım. Kabızlık sorunlarımdan biri değildi. Bill "Chinaski!" diye bağırdığında çıkmak üzereydim

Sonra bahçedeydi, kusuyordu. Döndü.

Gerçekten hastaydı zavallı.

"Biraz karbonat iç. Valium'un var mı?"

"Hayır."

"O zaman karbonatı içtikten sonra on dakika bekle ve ılık bir bira iç. Şimdiden bardağa boşalt ki biraz hava alsın."

"Bir tane benzedrin hapım var."

"Al."

Hava giderek kararıyordu. Benzedrin hapını aldıktan on beş dakika sonra duş yaptı Bill. Duştan çıktığında daha iyi görünüyordu. Fıstık ezmeli ve muzlu bir sandviç yedi. Dersini verebilecekti.

"Karını hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Tanrım, evet."

"Yararı olmayacağını biliyorum, ama hepimizin başına en az bir kere geldiğini unutma."

"Yararı yok."

"Kadın senden soğumuşsa, unut gitsin. Seni severler, sonra içlerinde bir şey döner. Bir lağım çukurunda ölmek üzere olduğunu, ya da bir arabanın altında kaldığını görseler bile üzerine tükürürler."

"Harikulade bir kadındır Cecelia."

Biraz daha karardı hava. "Birer bira daha içelim," dedim.

Oturup biraları içtik. Hava iyice kararmış, şiddetli bir rüzgar esmeye başlamıştı. Pek konuşmadık. Tanıştığımıza sevinmiştim. Harbi biriydi. Yorgun olmasının da yararı olmuştu belki. Şiirleri tutmamıştı Amerika'da. Avustralya'da bayılıyorlardı ona. Belki bir gün

burada da keşfedilirdi, belki de edilmezdi. 2000 yılında belki. Ufak tefek, kaya gibi biriydi; gerekirse yumruklarını konuşturabileceği, o yoldan da geçtiği belliydi. Hoşlanmıştım adamdan.

Konuşmadan içtik, sonra telefon çaldı. Cecelia arıyordu yine. Kasırga geçmişti. Bill dersini verecekti. Ben o gece okuyacaktım. Harika. Her şey yolunda gidiyordu. İşimiz gücümüz sürüyordu.

Saat on iki sularında Bill notlarını ve diğer gerekli ıvır zıvırı sırt çantasına yerleştirdi, bisikletine binip üniversiteye pedalladı.

Öğleden sonra Cecelia geldi.

"Bill iyi miydi gittiğinde?"

"Evet, bisikletle gitti. İyi görünüyordu."

"Ne kadar iyi? Haplanmış mıydı?"

"Gayet iyiydi. Yemek bile yedi."

"Onu hâlâ seviyorum, Hank. Dayanacak gücüm kalmadı ama."

"Anlıyorum."

"Senin burda olman onun için çok önemli. Senin mektuplarını okurdu bana."

"İğrençtiler, değil mi?"

"Hayır, gülünçtüler. Güldürürdün bizi."

"Cecelia, düzüşelim."

"Hank, şimdi oyununu oynuyorsun."

"Dolgun ve güzel bir kadınsın. İçine al beni."

"Sarhoşsun, Hank."

"Haklısın. Unut gitsin."

75

O gece kötü bir dinleti daha sundum. Umurumda değildi. Umurlarında değildi. John Cage sahneye çıkıp bir elma yemek için bin dolar alabiliyorsa, ben de çuvallamak için beş yüz dolar artı uçak bileti alabilirdim.

Sonrası her zamanki gibiydi. Hazırlık sınıfında okuyan genç kızlar şehvetli bedenleri ve çakmak çakmak yanan gözleriyle gelip benden ellerindeki kitapları imzalamamı istediler. Bir gece beşini birden s.kip onları sistemimden sonsuza dek atmak isterdim.

İki profesör gelip kendimi rezil ettiğimi ima eder bir biçimde sırıttılar. Böylece kendilerini daha iyi hissettiler, artık daktiloda bir şansları olabilirmiş gibi.

Çeki aldım ve çıktım. Cecelia'nın evinde küçük, seçkin bir parti verilecekti. Sözleşmenin yazılmamış maddelerinden biriydi bu da. Ne kadar çok kız olursa o kadar iyiydi, ama Cecelia'nın evinde fazla bir şansım olamazdı. Bunu biliyordum. Gerçekten de ertesi sabah yatağımda yalnız uyandım.

Bill hastaydı yine. Öğlen bir dersi vardı, çıkmadan önce, "Cecelia seni havalimanına götürür. Ben gidiyorum. Ağır vedalaşmalara gerek yok."dedi.

"Pekala," dedim

Bill sırt çantasını sırtına geçirip bisikletini dışarı çıkardı.

76

Los Angeles'a döneli bir buçuk hafta kadar olmuştu. Telefon çaldı. Cecelia'ydı arayan. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Hank, Bill öldü. İlk seni aradım."

"Tanrım, Cecelia, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"İyi ki gelmişsin, Hank. Sen gittikten sonra Bill hep senden söz etti. Ziyaretinin onun için ne ifade ettiğini bilemezsin."

"Nasıl oldu?"

"Kendini çok kötü hissettiğini söylüyordu, hastaneye götürdük. İki saat sonra öldü. Herkes aşırı dozdan öldüğünü düşünecek, ama doğru değil. Boşanmak üzere olmamıza rağmen onu seviyordum."

"Sana inanıyorum."

"Bütün bunlarla senin de canını sıkmak istemiyorum."

"Önemli değil. Bill anlardı. Keşke acını hafifletecek bir şeyler söyleyebilseydim. Şoktayım. Nasıl olduğunu öğrenmek için seni daha sonra ararım."

"Arar mısın?"

"Elbette."

İçmenin sorunu bu, diye geçirdim içimden kendime bir içki koyarken. Kötü bir şey olduğunda unutmak için içiyordun; iyi bir şey olduğunda kutlamak için içiyordun; hiçbir şey olmazsa bir şeyler olsun diye içiyordun.

Hasta ve mutsuz olmasına rağmen ölecek birine benzemiyordu Bill. Çok ölüm vardı böyle ve ölümü bilmemize, hemen hemen her gün düşünmemize rağmen, sıradışı ve sevilen birinin ani ölümüyle karşılaştığımızda zordu ölümü kabullenmek.

O gece Cecelia'yı aradım, ertesi gece bir kez daha, ve ertesi gece, sonra da aramadım.

77

Bir ay geçti. Dogbite Yayınlarını'nın editörü R.A. Dwight bana yazıp Keesing'in Seçme Şiirleri'ne önsöz yazmamı istedi. Keesing, ölümün de yardımıyla Avustralya dışında bir ülkede kabul görecekti nihayet.

Sonra Cecelia aradı. "Hank, R.A. Dwight ile görüşmek için San Francisco'ya gidiyorum. Bill'in birkaç fotoğrafını ve yayınlanmamış bazı şiirlerini götürüyorum. Dwight'la birlikte şiirleri gözden geçirip hangilerinin basılmaya değer olduklarına karar vereceğiz. Ama önce Los Angeles'a uğrayıp bir-iki gün kalmak istiyorum. Beni havalimanında karşılayabilir misin?"

"Tabii. Bende kalabilirsin, Cecelia."

"Çok teşekkür ederim."

Bana varış gününü ve saatini söyledi. Banyoya girip tuvaleti te-

mizledim, küveti ovdum, yatağımın çarşaflarını ve yastık kılıflarını değiştirdim.

Cecelia sabahın onunda geldi, cehennemi bir saatti benim için, ama yetiştim, hafif tombula kaçmakla birlikte hayli çekici görünüyordu. Sağlam yapılı, kısa boylu bir kadındı; orta batılı bir havası vardı, temiz, bakımlı. Erkekler ona bakıyorlardı, kendine özgü bir kırıtışı vardı; güçlü, biraz meşum *ve* seksi.

Bagajını barda bekledik. Cecelia içmedi. Portakal suyu söyledi.

"Havalimanlarına ve uçak yolcularına *bayılırım*, ya sen?"

"Sevmem."

"İnsanlar çok ilginç görünür."

"Tren ve otobüsle yolculuk edenlerden daha çok paraları var."

"Gelirken Büyük Kanyon'un üzerinden uçtuk."

"Evet, güzergahtadır."

"Garson kızların etekleri ne kadar kısa! Baksana, külotları görünüyor."

"İyi bahşiş alıyorlar. Hepsinin kendilerine ait daireleri, altlarında da MG arabaları var."

"Uçakta herkes ne kadar nazikti! Yanımdaki adam bana içki ısmarlamak istedi."

"Gidip bagajını alalım."

"R.A arayıp Bill'in Seçme Şiirleri'ne yazdığın önsözü aldığını söyledi. Bazı bölümlerini bana telefonda okudu. Çok güzeldi. Sana teşekkür etmek istiyorum."

"Gerekmez."

"Sana borcumu nasıl öderim bilemiyorum."

"Bir içki içmek istemediğinden emin misin?"

"Nadiren içerim. Belki daha sonra."

"Tercihin nedir? Eve gittiğimizde hoşuna gidecek bir şeyler alırım. Rahat ve huzurlu olmanı istiyorum."

"Bill'in şu anda bizi yukardan seyrettiğine ve çok mutlu olduğuna eminim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet!"

Bagajını alıp otoparkın yolunu tuttuk.

78

O gece Cecelia'ya birkaç bardak içirmeyi başardım. Kendini unutup bacak bacak üstüne attı ve bana nefis uyluklarını gösterdi. Sağlam, inek gibi kadındı, inek göğüslü, inek gözlü. İyi bir seçim yapmıştı Keesing.

Hayvan katliamına karşıydı, et yemiyordu. Yeterince etliydi zaten. Her şey harikuladeydi bana söylediğine göre, dünya güzelliklerle doluydu ve bütün bu güzellikler bizim içindi, yeter ki uzanıp onlara dokunalım.

"Haklısın, Cecelia," dedim. "Bir içki daha iç."

"Başımı döndürüyor."

"Biraz başın dönse fena mı olur?"

Cecelia bir kez daha bacak bacak üstüne attı ve uylukları parladı. Kıçına kadar.

Bill, sen yararlanamazsın artık. İyi bir şairdin, Bill, ama yukarda allah var, şiirlerinden fazlasını bıraktın ardında. Hem şiirlerinde böyle bacak ve kalça da yoktu.

Cecelia bir içki daha içti, sonra kesti. Ben devam ettim.

Nereden geliyordu bütün bu kadınlar? Tükenmek bilmeyen bir stok. Her biri kendine özgüydü, farklıydı. Yarıkları farklıydı, öpüşleri farklıydı, göğüsleri farklıydı, ama hiçbir erkek hepsinin tadına bakamazdı, sayıca çok fazlaydılar, bacak bacak üstüne atıyor, erkekleri delirtiyorlardı. Ne şölen!

"Kumsala gitmek istiyorum. Beni kumsala götürür müsün, Hank?"

"Bu gece mi?"

"Hayır, bu gece değil. Ama gitmeden önce."

"Olur."

Amerikan Kızılderililerine yapılan haksızlıktan söz etti Cecelia. Sonra yazdığını, ama yazılarını kimseye yollamadığını anlattı, defter tutuyordu sadece. Bill onu yüreklendirmiş, destek olmuştu. Bill üniversitede okurken geçimlerini o sağlamıştı. Ordu'nun desteğini de unutmamak gerekti tabii ki. Kodein hep olmuştu Bill'in hayatında, kodein bağımlılığından hiç kurtulamamıştı. Onu birçok kez terk etmekle tehdit etmiş, ama yararı olmamıştı. Şimdi –

"İç şunu, Cecelia," dedim, "unutmana yardımcı olur."

Ağzına kadar doldurdum bardağını.

"Hepsini içmem mümkün değil!"

"Eteğini biraz daha yukarı çek. Bacaklarını göster bana."

"Bill benimle böyle konuşmazdı."

Ben içmeye devam ettim. Cecelia konuşmaya. Bir süre sonra dinlemekten vazgeçtim. Gece yarısı geldi geçti.

"Cecelia, yatalım. Ben bittim."

Yatak odasına gidip soyundum ve çarşafların arasına girdim. Yatak odasının kapısından geçip banyoya girdiğini duydum. Yatak odasının ışığını söndürdüm. Bir süre sonra banyodan çıkıp yatağa girdi.

"İyi geceler, Cecelia," dedim.

Onu kendime çektim. Çıplaktı. Tanrım, diye geçirdim içimden. Öpüştük. Güzel öpüşüyordu. Uzun, ateşli bir öpüştü. Ayrıldık.

"Cecelia?"

"Evet?"

"Seni başka zaman düzerim."

Döndüm ve uyudum.

79

Bobby ile Valerie geldiler, herkesi tanıştırdım.

"Tatil için Manhattan Sahili'ne gidip ev kiralamaya karar verdik," dedi Bobby. "Siz de gelseniz ya? Kirayı bölüşürüz. İki yatak

odası var."

"Hayır, Bobby. Sanmıyorum."

"Hadi, Hank, lütfen!" dedi Cecelia. "Okyanusa *bayılırım*! Gidersek seninle içki içeceğim Hank, söz!"

"Pekala, Cecelia."

"Güzel," dedi Bobby. "Bu akşam yola çıkarız. Saat altı sularında alırız sizi. Birlikte yemek yeriz."

"Harika olur," dedi Cecelia.

"Hank'le yemeğe çıkmak çok eğlencelidir," dedi Valerie. "Son çıktığımızda lüks bir restorana gittik, şef garsona hemen bir fırça kaydı. 'Arkadaşlarım için lahana salatası ve patates tava istiyorum, duble olsun ve içkileri sulandırmaya kalkma, sonra ben de senin ceketinle kravatını sulandırırım."

"*Sabırsızlanıyorum*!" dedi Cecelia.

Saat iki sularında Cecelia yürüyüşe çıkmak istedi. Avluyu geçtik. Çiçekleri fark etti. Çalıların içine girip yüzünü çiçeklere dayadı, parmaklarıyla okşadı.

"*Oo, ne kadar güzeller!*"

"Kurumaya yüz tutmuşlar, Cecelia. Nasıl buruştuklarını görmüyor musun? Hava kirliliği onları öldürüyor."

Palmiyelerin altında yürüdük.

"Kuş dolu her yer! Yüzlerce, Hank!"

"Ve onlarca kedi."

Bobby ve Valerie ile Manhattan Sahili'ne gittik, deniz kenarında bir eve yerleşip yemeğe çıktık. Fena değildi yemek. Cecelia yemek boyunca bir içki içti ve bize vejetaryenliği hakkında bilmemiz gereken her şeyi anlattı. Çorba, salata ve yoğurt yemekle yetindi; biz biftek, patates tava, fransız ekmeği ve salata yedik. Bobby ile Valerie bir tuzluk, bir biberlik, iki biftek bıçağı ve garsonabıraktığım bahşişi yürüttüler.

Dönüşte içki, buz ve sigara ikmali için bir yerde durduk, sonra evimize döndük. Cecelia yemekte içtiği içkiyle kıkır kıkırdı, çenesi

düşmüştü, hayvanların da ruhları olduğunu anlatıyordu bize. Kimse muhalefet etmedi. Biliyorduk, mümkündü. Asıl merak ettiğimiz bizim ruhumuz olup olmadığıydı, ondan emin değildik.

80

İçmeye devam ettik. Cecelia bir tane daha içip bıraktı.

"Dışarı çıkıp aya ve yıldızlara bakmak istiyorum," dedi. "Çok güzel dışarısı!"

"Pekala, Cecelia."

"Bill'in ölmesinde şaşılacak bir şey yok," dedim. "Açlıktan öldü. Bu kadın karşılıksız vermeyenlerden."

"Sen tuvalete gittiğinde o da senin için benzer bir şey söyledi. 'Hank'in şiirleri tutku dolu, ama kendi değil!' dedi."

"Ben ve Tanrı her zaman aynı ata oynamayız!"

"Becerdin mi onu?" diye sordu Bobby.

"Hayır."

"Keesing nasıl biriydi?"

"İyi biriydi. Ama bu kadına nasıl tahammül ettiğini anlamakta zorlanıyorum. Kodeinin ve hapların yardımıyla herhalde. Kadın onun için bir tür çiçek-çocuk-hemşire'ydi belki de."

"Siktir et," dedi Bobby, "İçelim."

"Evet. İçmekle düzüşmek arasında bir tercih yapmak zorunda kalsaydım düzüşten vazgeçerdim herhalde."

"Düzüşmek insanın başına iş açabilir," dedi Valerie.

"Karım dışarda başkasıyla s.kiştiğinde ben pijamamı giyer, yorganı başıma çeker, uyurum," dedi Bobby.

"Serinkanlıdır kocam," dedi Valerie.

"Hiçbirimiz cinselliği nasıl kullanacağımızı, onunla ne yapacağımızı bilmiyoruz," dedim. "Çoğu insan için bir oyuncak cinsellik –kur çalışsın."

"Ya aşk?" dedi Valerie.

"Ruhsal yükün altından kalkabilenler için güzeldir aşk. Deli gibi akan bir idrar nehrini sırtında ağzına kadar dolu bir çöp bidonuyla aşmaya çalışmak gibi."

"O kadar da kötü değildir!"

"Bir önyargı biçimidir aşk. Benim yığınla önyargım var zaten."

Valerie pencereye gitti.

"Herkes eğleniyor, havuza giriyor, o oturmuş aya bakıyor."

"Kocası yeni öldü. İnsaflı ol."

Şişemi alıp odama gittim. Şortuma kadar soyunup yatağa girdim. Hiçbir şey asla uyum içinde değildi. İnsanlar buldukları her şeyi körü körüne benimsiyorlardı: komünizm, sağlıklı beslenme, zen, sörf, bale, ipnotizma, grup terapi, toplu seks, bisiklet, otlar, Katoliklik, halter, seyahat, inziva, vejetaryenlik, Hindistan, resim, yazmak, yontmak, bestelemek, orkestra yönetmek, sırt çantasıyla yollara düşmek, düşüp kalkmak, kumar oynamak, içki içmek, takılmak, yoğurt, Beethoven, Bach, Buda, İsa, TM, eroin, havuç suyu, intihar, ısmarlama takım elbiseler, uçakla seyahat, New York; sonra her şey buharlaşıp uçuyordu. Ölmeyi beklerken yapacak şey arıyordu insanlar. Seçim sahibi olmak da güzeldi.

Ben kendi seçimime başvurdum. Votka şişesini kaldırıp asıldım, sek. Aptal değildi bu Ruslar.

Kapı açıldı, Cecelia girdi içeri. Yere yakın ve güçlü bedeniyle hayli hoş görünüyordu. Amerikan kadınlarının çoğu ya çok inceydi ya da dayanıksız. Biraz sert kullandığında içlerinde bir şey kırılıyor, nevrozlu bir hal alıyorlardı; erkekleri de spor manyağı, alkolik ya da araba delisi oluyorlardı. Norveçliler, İzlandalılar, Finlandiyalılar biliyorlardı bir kadının nasıl olması gerektiğini; geniş ve sağlam, iri bir kıç, dolgun kalçalar, iri beyaz böğür, iri baş, iri ağız, iri memeler, gür saçlar, iri gözler, geniş burun delikleri, ve aşağısı –yeterince iri ve yeterince dar.

"Merhaba, Cecelia. Yatağa gel."

"Çok güzeldi dışarısı bu gece."

"Eminim. Gel merhaba de."

Banyoya gitti. Yatak odasının ışığını söndürdüm.

Bir süre sonra banyodan çıktı, yatağa girdiğini hissettim. İçerisi karanlıktı ama perdelerden biraz ışık sızıyordu. Şişeyi geçirdim. Minik bir yudum alıp şişeyi iade etti. Sırtlarımızı yastıklara dayamış oturuyorduk. Bacak bacağa.

"Minik bir kıymık gibiydi ay, Hank. Ama yıldızlar pırıl pırıl, harikuladeydiler. İnsanı düşündürüyor, değil mi?"

"Evet."

"O yıldızların bazıları milyonlarca yıl önce ölmüş, ama biz onları hâlâ görebiliyoruz."

Uzanıp yüzünü kendime doğru çevirdim. Ağzı açıldı. Islak ve lezizdi.

"Cecelia, düzüşelim."

"İstemiyorum."

Bir şekilde ben de istemiyordum. O yüzden sorma ihtiyacı hissetmiştim.

"İstemiyor musun? O zaman neden böyle öpüşüyorsun?"

"İnsanların sevişmeden önce birbirlerine alışmaları gerektiğini düşünüyorum."

"Bazen o kadar zaman yoktur."

"Yapmak istemiyorum."

Yataktan kalktım. Şortumla gidip Bobby ile Valerie'nin kapısını çaldım."

"Ne var?" diye sordu Bobby.

"Beni düzmek istemiyor."

"O zaman?"

"Gidip yüzelim."

"Geç oldu. Havuz kapandı."

"Ne demek kapandı? İçinde su var, değil mi?"

"Işıkları söndürdüler."

"Olsun. Beni düzmüyor."

"Mayon yok."

"Şortum var."

"Peki, bekle biraz..."

Bobby ile Valerie vücutlarını saran yeni ve harikulade mayolarıyla çıktılar odadan. Bobby bana Kolombiya otundan ince bir tek kağıtlı uzattı, bir duman aldım.

"Cecelia'nın nesi var?"

"Hıristiyan kimyası."

Havuza indik. Doğruydu, ışıklar söndürülmüştü. Bobby ile Valerie arka arkaya havuza atladılar. Ben havuzun kenarına oturup bacaklarımı suya soktum. Votka şişesinden bir yudum aldım.

Bobby ile Valerie birlikte su üstüne çıktılar. Ben atlamadım. Hafifçe suya bıraktım kendimi. Sonra suyun altındaydım. Tuhaftı karanlık suyun içinde olmak. Ağır ağır havuzun dibine doğru indim. Bir seksen boyunda ve yüz kilo ağırlığındaydım. Havuzun dibine varıp kendimi yukarı itmeyi bekliyordum. Neredeydi bu dip? Geldi nihayet, oksijenimi tüketmek üzereydim. İttim kendimi. Ağır ağır yukarı çıktım. Suyun üstündeydim nihayet.

"Bana bacaklarını açmayan bütün fahişelere ölüm!" diye bağırdım.

Bir kapı açıldı ve adamın teki alt kattaki dairelerden birinden çıkıp bize doğru koştu. Yöneticiydi.

"Hey, gecenin bu saatinde havuza girmek yasak! Işıklar kapalı, görmüyor musunuz!"

Ona doğru yüzdüm, havuzun kenarına vardım ve ona baktım. "Bana bak, orospu çocuğu, günde iki fıçı bira içerim ve profesyonel güreşçiyim. Yapı olarak müşfik bir insanım. Ama canım yüzmek istiyor ve ışıkların AÇILMASINI talep ediyorum! HEMEN! Bir daha söylemeyeceğim!"

Dönüp yüzerek uzaklaştım.

Işıklar yandı. Havuz pırıl pırıl aydınlandı. Mucize. Votkaya doğru yüzdüm, şişeyi havuzun kenarından aldım ve yumuldum. Şişenin dibini bulmuştum. Havuzun dibine baktım, Bobby ile Valerie suyun altında birbirlerinin etrafında daireler çizerek yüzüyorlardı. İyiydiler, kıvrak ve zarif. Herkesin benden daha genç olması ne kadar tuhaftı.

Havuz faslını kapattık. Şortumla yöneticinin kapısına gidip ka-

pıyı çaldım. Kapıyı açtım. Sevmiştim adamı.

"Hey, ahbap, ışıkları söndürebilirsin. Yüzmeyi bitirdim. Sevdim seni, aslanım."

Dairemize döndük.

"Bir içki iç bizimle," dedi Bobby. "Mutsuz olduğunu biliyorum."

İçeri girip iki içki içtim onlarla.

"Hank," dedi Valerie, "sen ve kadınların! Hepsini beceremezsin, bunu hâlâ öğrenemedin mi?"

"Ya zafer, ya ölüm!"

"Uyu ve unut, Hank."

"İyi geceler dostlarım, teşekkürler..."

Odama döndüm. Cecelia sırtüstü yatmış horluyordu.

Şişman göründü bana. Islak şortumu çıkardım, yatağa girip onu sarstım.

"Cecelia, HORLUYORSUN!"

"Ooo, oooo... özür dilerim..."

"Tamam, Cecelia. Evlilik gibi bir şey bu. Seni sabaha haklarım, zinde olduğumda."

81

Bir sesle uyandım. Hava aydınlanmamıştı henüz. Cecelia kalkmış giyiniyordu.

Saatime baktım.

"Sabahın beşi. Nereye gidiyorsun?"

"Güneşin doğuşunu seyretmek istiyorum. *Bayılırım* güneşin doğuşunu seyretmeye!"

"Neden içmediğin anlaşıldı."

"Döneceğim. Birlikte kahvaltı ederiz."

"Kırk yıldan beridir kahvaltı edemiyorum ben."

"Ben güneşin doğuşunu seyretmeye gidiyorum, Hank."

Bir şişe bira buldum. Ilıktı. Açtım ve diktim. Sonra uyudum.

Saat on buçukta kapı çalındı.

"Gir..."

Bobby, Valerie ve Cecelia.

"Birlikte kahvaltı ettik," dedi Bobby.

"Şimdi de Cecelia ayakkabılarını çıkarıp deniz kenarında yürümek istiyor," dedi Valerie.

"Pasifik Okyanusu'nu ilk kez görüyorum, Hank. O kadar güzel ki!"

"Giyineyim..."

Yürüdük kıyı boyunca. Cecelia mutluydu. Dalgalar çıplak ayaklarını her yaladığında bir çığlık atıyordu.

"Siz devam edin," dedim, "ben gidip bir bar bulacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Bobby.

"Ben Cecelia'ya göz kulak olurum," dedi Valerie...

En yakın barı bulduk. Sadece iki boş tabure vardı. Oturduk. Bobby'ye erkek düştü. Bana dişi. Bobby ile içkilerimizi söyledik.

Yirmi altı, yirmi yedi yaşındaydı yanımdaki kadın. Bir şey onu yıldırmış gibiydi –ağzı ve gözleri yorgundu- ama yıkılmamıştı. Saçları siyah ve derli topluydu. Üzerinde etek vardı, bacakları güzeldi. Ruhu safirdendi, gözlerinde görebiliyordunuz. Bacağımı bacağına dayadım. Bacağını çekmedi. İçkimi dipledim.

"Bana bir içki ısmarla," dedim ona.

Barmene başını salladı. Barmen geldi.

"Beyefendiye bir votka-7," dedi.

"Teşekkürler..."

"Babette."

"Teşekkürler, Babette. Adım Henry Chinaski, alkolik yazar."

"Hiç duymadın adını."

"Ben de seninkini."

"Kıyıda küçük bir dükkan işletiyorum. Hediyelik eşya, bok püsür. Daha çok bok püsür."

"Berabereyiz. Ben de daha çok bok püsür yazarım."

"Bu kadar kötü bir yazarsan neden vazgeçmiyorsun?"

"Yemeye, barınmaya ve giyinmeye mecburum. Bir içki daha ısmarla bana."

Babette barmene başıyla işaret etti, önüme yeni bir içki geldi.

Bacaklarımızı iyice yapıştırdık.

"Sıçanın tekiyim," dedim ona. "Kabızım ve kaldıramıyorum."

"Bağırsaklarının durumunu bilemem. Ama sıçanın tekisin ve kaldırabiliyorsun."

"Telefon numaranı versene?"

Elini çantasına daldırıp kalem aradı Babette.

O sırada Cecelia ile Valerie girdi içeri.

"İşte," dedi Valerie, "burda hergeleler. Söyledim sana. En yakın barda."

Babette taburesinden aşağı süzüldü ve çıktı. Penceredeki jaluzilerin arasından görebiliyordum onu. Kaldırımda uzaklaşıyordu, vücudu son derece biçimliydi. Söğüt gibi ince. Rüzgarda salındı ve kayboldu.

82

Cecelia oturdu ve bizim içişimizi seyretti. Onu tiksindirdiğimin farkındaydım. Et yiyordum. Tanrım yoktu. Düzüşmekten hoşlanıyordum. Doğa ilgimi çekmiyordu. Oy kullanmıyordum. Savaş seviyordum. Uzay beni sıkıyordu. Beysbol beni sıkıyordu. Tarih beni sıkıyordu. Hayvanat bahçeleri beni sıkıyordu.

"Hank," dedi Cecelia, "ben dışarı çıkıp biraz yürüyeceğim."

"Neler oluyor dışarda?"

"Havuzda yüzenleri seyretmek hoşuma gidiyor. İnsanların iyi

vakit geçirdiklerini görmek güzel."

Kalktı ve dışarı çıktı.

Valerie güldü. Bobby güldü.

"Tamam, donuna giremeyeceğim, kabul ediyorum."

"İstiyor musun?" diye sordu Bobby.

"Asıl incinen cinsel dürtüm değil, egom."

"Yaşını da unutma," dedi Bobby.

"Yaşlı bir maço domuzdan daha kötüsü yoktur." dedim.

Sessizce içtik.

Bir saat kadar sonra döndü Cecelia.

"Hank, gitmek istiyorum."

"Nereye?"

"Havalimanına. San Francisco'ya uçmak istiyorum. Bütün bagajım yanımda."

"Bana göre hava hoş. Ama Valerie ile Bobby bizi buraya arabalarıyla getirdiler. Onlar henüz dönmek istemiyorlardır belki."

"Götürürüz onu Los Angeles'e," dedi Bobby.

Hesabımızı ödeyip arabaya bindik; Bobby direksiyonda, Valerie yanında, Cecelia ile ben arkada. Cecelia kapıya yaslanıp oturdu, benden mümkün olduğunca uzağa.

Bobby teybe bir kaset koydu. Bir dalga gibi çarptı arkayı müzik. Bob Dylan.

Valerie arkaya dönüp tek kağıtlıyı geçirdi. Bir fırt alıp Cecelia'ya uzattım. Tek kağıtlıyı aldı ve korkuyla geri çekildi. Uzanıp dizini okşadım, sıktım. Elimi itti.

"Hey, nasılsınız arkada arkadaşlar?" dedi Bobby.

"Aşk," dedim.

Bir saat kadar yol aldık.

"İşte havalimanı," dedi Bobby.

"İki saatin var," dedim Cecelia'ya. "Bana gidip zamanı orda geçirebiliriz."

"Önemi yok," dedi Cecelia, "şimdi gitmek istiyorum."

"İyi de ne yapacaksın iki saat havalimanında?"

"Oo," dedi, "bayılırım havalimanlarına!"

Terminalin önünde durduk. Arabadan fırlayıp bagajını indirdim. Cecelia uzanıp beni yanağımdan öptü. Ona eşlik etmedim, yalnız girdi içeri.

83

Kuzeyde bir dinleti vermeyi kabul etmiştim. Dinletiye birkaç saat kalmıştı ve Holiday Inn'in bir dairesinde dinletiyi organize eden Joe Washington, yerel şair Dudley Barry ve erkek arkadaşı Paul ile oturmuş bira içiyorduk. Dudley kendini gizlemekten vazgeçip eşcinsel olduğunu açıklamıştı. Asabi, şişman ve hırslı bir tipti. Bir aşağı bir yukarı geziniyordu odada.

"İyi bir dinleti sunacak mısın?"

"Bilmiyorum."

"Milleti topluyorsun. Tanrım, nasıl başarıyorsun bunu? Bir blok uzunluğunda bir kuyruk var dışarda."

"Kan görmeye bayılırlar, bilirsin."

Dudley, Paul'un kıçına yapıştı. "İkiye böleceğim seni, yavrum! Sonra sen beni köklersin!"

Joe Washington pencerede duruyordu. "Hey, şu karşıdan gelen William Burroughs değil mi? Senin kaldığın dairenin yanındaki dairede kalıyor. O da yarın gece okuyor."

Pencereye gittim. Burroughs'du gerçekten. Bir bira daha açtım. İkinci kattaydık. Burroughs merdiveni çıktı, penceremin önünden geçti, kapısını açtı ve içeri girdi.

"Gidip onunla tanışmak ister misin?" diye sordu Joe.

"Hayır."

"Ben gidip görüşeceğim onunla, hemen dönerim."

"Pekala."

Dudley ile Paul birbirlerinin kıçlarına yapışmakla meşguldüler. Dudley kahkahayla gülüyor, Paul kıkırdayıp kızarıyordu.

"Neden yalnız kalabileceğiniz bir yere gitmiyorsunuz?"

"Çok tatlı bu herif değil mi?" diye sordu Dudley. "Bayılıyorum genç oğlanlara!"

"Kadınlar daha çok ilgimi çeker."

"Ne kaybettiğini bilmiyorsun."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

"Jack Mitchell travestilerle düşüp kalkıyor, onlar hakkında şiirler yazıyor."

"Onlar kadınımsı hiç olmazsa."

"Bazıları kadınlardan bile güzel."

Sessizce içtim.

Joe Washington döndü. "Burroughs'a yan dairede senin kaldığını söyledim. 'Burroughs,' dedim, 'Henry Chinaski yan dairede. 'Oo,' dedi, 'Öyle mi?' Seninle tanışmak isteyip istemediğini sordum. 'Hayır,' dedi."

"Bu lanet dairelerde buzdolabı bulundurmaları gerekiyor," dedim. "Biralar ısınmaya başladı."

Buz makinesi aramak için dışarı çıktım. Burroughs'un dairesinin önünden geçtiğimde pencerenin önündeki koltukta oturuyordu. Kayıtsız bir biçimde baktı bana.

Buz makinesini buldum, buzu aldım, daireye döndüm, buzu küvete doldurup biraları içine gömdüm.

"Kafayı bulmasan iyi olacak," dedi Joe, "dilin sürçecek."

"S.kimde değil. Beni çarmıhta görmek istiyorlar, tek istedikleri bu."

"Bir saat için 500 dolar, sen buna çarmıh mı diyorsun?" diye sordu Dudley.

"Evet."

"Ne İsa'ymışsın!"

Dudley ile Paul gittiler, Joe ile bir şeyler yiyip içmek için civar

kafelerden birine gittik. Masalardan birine yerleştik. Daha siparişimizi vermeye fırsat bulamadan bir takım yabancı adamlar iskemlelerini alıp masamıza rampa etmeye başladılar. Hepsi erkek. Ne s.kim iş. Birkaç çıtır da vardı orada ama uzaktan bakıp gülmekle yetindiler, ya da bakıp gülmediler bile. Gülmeyenlerin kadınlara yaklaşımım yüzünden benden nefret edenler grubuna dahil olduklarına karar verdim. S.kmişim onları.

Jack Mitchell ile Mike Tufts da oradaydı, ikisi de şair. Şiirden hiç para kazanmamalarına rağmen başka bir iş yapmıyorlardı. İrade gücü ve yardımlarla geçiniyorlardı. Mitchell iyi şairdi aslında, ama talihi yaver gitmemişti. Daha iyisini hakkediyordu. Sonra şarkıcı Blast Grimly geldi masaya. Sürekli sarhoştu Blast. Ben hiç ayık görmedim. Kim olduklarını bilmediğim birkaç kişi daha vardı masada.

"Bay Chinaski?"

Kısa yeşil bir elbise giymiş, tatlı mı tatlı bir çıtır.

"Evet?"

"Bu kitabı benim için imzalar mısınız?"

İlk dönemime ait şiir kitaplarımdan biriydi, postanede çalışırken yazdığım şiirler, *Odanın ve Benim Etrafımda Dönüp Durur.* İmzaladım, bir şeyler çizdim ve iade ettim.

"Çok teşekkür ederim!"

Gitti. Masama çöreklenen bütün orospu çocukları şansımı sıfıra indiriyorlardı.

Çok geçmeden dört beş sürahi bira oluştu masada. Bir sandviç söyledim. İki-üç saat kadar içtik, sonra uyumak için daireye döndüm. Küvetteki biraları bitirip uyudum.

Dinletide neler olduğunu pek hatırlamıyorum, ama ertesi sabah yatağımda uyandım, yalnız. Joe Washington on bir civarında kapıyı çaldı.

"Hey, moruk, dün gece en iyi dinletilerinden birini verdin!"

"Sahi mi? Kafa bulmuyorsun benimle, değil mi?"

"Hayır, müthiştin. İşte çekin."

"Sağol, Joe."

"Burroughs'la tanışmak istemediğinden emin misin?"

"Eminim."

"Bu gece o okuyor. Kalacak mısın?"

"Los Angeles'a dönmem gerekiyor Joe."

"Hiç dinledin mi onu?"

"Joe, bir duş yapıp burdan s.ktir olmak istiyorum. Beni havalimanına bırakır mısın?"

"Elbette."

Çıktığımızda Burroughs pencerenin önündeki koltuğunda oturuyordu. Beni gördüğüne dair hiç bir işaret vermedi. Ona baktım ve yürüdüm. Çekim cebimdeydi. Bir an önce hipodroma gitmek için sabırsızlanıyordum...

84

Birkaç aydır San Francisco'lu bir hatunla mektuplaşmaktaydım. Adı Liza Weston'dı, geçimini kendi stüdyosunda dans dersleri vererek sağlıyordu. Otuz iki yaşındaydı, bir kez evlenmişti ve pembemsi bir kağıda kusursuz daktilo edilmiş uzun mektuplar yolluyordu. İyi yazıyordu, zekice ve nerdeyse hiç abartmadan. Mektuplarını okumaktan haz duyuyor, onları yanıtlıyordum. Edebiyattan uzak duruyordu Liza, şu sözde büyük soruları sormuyordu. Sıradan şeyler hakkında yazıyordu, sezgi ve mizahla ama. Neyse, bir gün dans kıyafeti satın almak için Los Angeles'a gelmek üzere olduğunu yazdı, ziyaretime gelmesini ister miydim? Kesinlikle, diye yanıtladım, ama aramızdaki yaş farkı yüzünden ben yatakta yatarken o kanepede yatmak zorundaydı. Geldiğimde seni ararım, diye yanıtladı.

Üç-dört gün sonra telefon çaldı. Liza'ydı. "Kentteyim," dedi.

"Havalimanında mısın? Gelip seni alırım."

"Taksiye atlarım."

"Pahalıya patlar."

"Olsun, böylesi daha kolay."

"Ne içersin?"

"İçkiye pek düşkün değilim. Sana bırakıyorum..."

Oturup onu bekledim. Hep huzursuzlanıyordum bu durumlarda. Geldiklerinde, keşke onları görmesem, duygusuna kapılıyordum. Liza güzel olduğunu yazmıştı ama hiç fotoğrafını görmemiştim. Bir keresinde yazışmalar sonucunda hiç görmediğim bir kadınla evlenmiştim. O da zekice mektuplar yazmıştı, ama iki yıl süren evliliğim tam bir fiyasko olmuştu. İnsanlar mektuplarında hayatlarında olduklarından çok daha iyiydiler genellikle. Şairlere benziyorlardı bu anlamda.

Odada volta atmaya başladım. Sonra avlunun kaldırımında ayak sesleri duydum. Jaluzileri aralayıp dışarıyı gözetledim. Fena değildi. Saçları siyahtı, ayak bileklerine kadar inen bir etek vardı üstünde. Zarif bir yürüyüş, baş yukarda. Güzel bir burun, sıradan bir ağız. Uzun elbise giyen kadınları severim, eski günleri anımsatırlar bana. Küçük bir çanta taşıyordu. Kapıyı çaldı. Açtım. "Hoş geldin."

Liza içeri girip çantayı yere bıraktı. "Otur."

Çok az makyaj yapmıştı. Güzel kadındı. Saçları kısa ve modern kesilmişti.

Ona bir votka-7 verdim, bir tane de kendime koydum. Sakin görünüyordu. Belli belirsiz bir acı izi vardı yüzünde –bir-iki kötü dönemden geçmişti hayatında besbelli. Ben de öyle.

"Yarın birkaç dans kıyafeti satın alacağım. Son derece sıradışı bir dükkan var Los Angeles'ta."

"Üzerindeki kıyafeti sevdim ben. Tamamen örtülü bir kadın heyecan vericidir, bence. Vücudunun nasıl olduğunu bilemezsin elbette, ama bazı tahminlerde bulunur insan."

"Tam düşündüğüm gibisin. Hiç korkmuyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Utangaç bir halin var nerdeyse."

"Üçüncü içkimdeyim."

"Dördüncüden sonra ne olur?"

"Pek bir şey olmaz. Onu içip beşinciyi beklerim."

Gazete satın almak için dışarı çıktım. Liza'nın uzun eteği dizlerinin üzerine kadar çıkmıştı döndüğümde. İyi görünüyordu. Güzeldi bacakları, biçimli. Gün (gece aslında) aydınlanmaya başlıyordu. Mektuplarından Cecelia gibi sağlıklı beslenme delisi olduğunu biliyordum. Cecelia gibi davranmıyordu ama. Kanepenin öteki ucuna oturup bacaklarına bakmaya başladım. Bacak meraklısı olmuşumdur hep.

"Bacakların çok güzel," dedim Liza'ya.

"Beğeniyor musun bacaklarımı?"

Biraz daha kaldırdı eteğini. Çıldırtıcıydı. O elbisenin altından çıkan o canım bacaklar. Mini eteğin canı cehenneme.

Bir sonraki içkiden sonra Liza'nın yanına oturdum.

"Gelip dans stüdyomu görmelisin," dedi.

"Ben dans edemem."

"Edebilirsin. Ben sana öğretirim."

"Para almadan mı?"

"Elbette. İri biri için ayakların çok yumuşak. Yürüyüşünden çok iyi dans edeceğini görebiliyorum."

"Anlaştık. Ben de senin kanepende yatarım."

"Güzel bir evim var ama bir su yatağından başka yatak yok."

"Eyvallah."

"Ama senin için yemek pişirmeme izin vereceksin. Sağlıklı yemekler."

"Tamam." Bacaklarına baktım. Sonra dizlerinden birini okşadım. Öptüm onu. Yalnız bir kadın gibi karşılık verdi öpüşüme.

"Çekici buluyor musun beni?" diye soru.

"Evet, elbette. Ama beni en çok çeken yanın tarzın. Asil bir havan var."

"Ağzın iyi laf yapıyor, Chinaski."

"Mecburen. Altmışa merdiven dayadım."

"Kırk gibi görünüyorsun daha çok."

"Senin ağzın da iyi laf yapıyor, Liza."

"Mecburen. Otuz iki yaşındayım."

"Yirmi iki yaşında olmaman mutluluk verici."

"Mutluluk verici bir gece bu," dedi.

İçkilerimizi yudumladık.

"Kadınlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Düşünür değilim ben. Her kadın farklı. Temel olarak en iyi ile en kötünün bir karışımı gibi görünüyorlar bana. Hem büyüleyici hem de korkunç. İyi ki varlar ama."

"Kadınlara nasıl davranırsın?"

"Onlar bana benim onlara davrandığımdan daha iyi davranırlar."

"Adil mi bu sence?"

"Adil değil, ama öyle."

"Dürüstsün."

"Tam da değil."

"Yarın o kıyafetleri aldıktan sonra senin için giymek istiyorum. En çok hangisini beğendiğini söylersin."

"Tabii. Ama ben uzun kıyafet seviyorum. Klas."

"Her türden alacağım."

"Ben üstümdekiler paralanıncaya kadar giysi satın almam."

"Senin masrafların farklı alanlarda."

"Liza, bu içkiden sonra yatağa gidiyorum, tamam mı?"

"Elbette."

Çarşafını, battaniyesini ve yastığını önceden yere istiflemiştim. "Battaniye yeterli olacak mı?"

"Evet."

"Yastık iyi mi?"

"Tabii."

İçkimi bitirdim, kalktım ve ön kapıyı kilitledim.

"Seni içeri hapsetmiyorum. Korkma."

"Korkmuyorum..."

Yatak odasına gittim, ışığı söndürdüm, soyundum ve çarşafların arasına girdim. "Gördün mü?" diye bağırdım, "sana tecavüz etmeye yeltenmedim."

"Oo," dedi, "keşke yeltenseydin!"

Çok inandırıcı değildi, ama duymak hoşuma gitti. İyi oynamıştım elimi. Liza bir gece bekleyecekti.

Uyandığımda banyodaydı. Onu düzmemekle hata etmiştim belki. Nasıl bilecekti erkek ne yapması gerektiğini? Karşındaki insana karşı bir şeyler hissediyorsan beklemek daha iyidir genellikle, diye karar verdim. Görür görmez nefret ettiysen en iyisi hemen düzmektir; düzememişsen bekle, daha sonra nefretle düzersin.

Orta uzunlukta bir elbiseyle çıktı Liza banyodan. Güzel duruyordu üzerinde. İnce bir hatundu, klas. Yatak odamın aynasının karşısında durup saçıyla oynadı.

"Hank, kıyafetleri almaya gidiyorum. Sen yatakta kal. Dün geceki içkilerden miden bulanıyordur zaten."

"Neden? İkimiz de aynı içtik."

"Mutfakta çaktırmadan içtiğini biliyorum. Neden yaptın bunu?"

"Korkudan, herhalde."

"Sen? Korku? Kabadayı, büyük içici, zampara diye biliyordum seni."

"Seni hayal kırıklığına mı uğrattım yoksa?"

"Hayır."

"Korktum. Korku sanatımdır benim. Hızımı ondan alırım."

"Ben şu kıyafetleri satın almaya gidiyorum, Hank."

"Öfkelisin. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Yok öyle bir şey. Döneceğim."

"Nerde bu dükkan?"

"87. Cadde'de."

"87. Cadde mi? Tanrım, *Watts*!"

"Bu bölgede en iyi kıyafetleri orda bulursun."

"*Zenci* mahallesi orası!"

"Zencilere karşı mısın?"

"Ben her şeye karşıyım."

"Taksiyle giderim. Üç saat sonra burdayım."

"Aklınca intikam mı almaya çalışıyorsun yoksa?"

"Döneceğim. Eşyalarım burda."

"Asla dönmeyeceksin."

"Döneceğim. Başımın çaresine bakmayı bilirim."

"Pekala, ama taksiyle gitme bari."

Kalkıp kotumu buldum, arabanın anahtarını aldım.

"Benim Vosvos'u al. TRV 469, kapının önünde. Debriyaja fazla yüklenme ama, ikinci vites hapı yutmuş, özellikle vites küçültürken sorun oluyor..."

Anahtarları aldı, yatağa dönüp çarşafı çektim. Eğilip öptü beni Liza. Kavradım, gerdanından öptüm. Nefesim iğrençti.

"Neşen yerine gelsin biraz," dedi. "Güven bana. Bu gece kutlayacağız, bir de defile izleyeceksin."

"Akşama kadar nasıl bekleyeceğim?"

"Beklersin."

"Gümüş rengindeki anahtar sürücü kapısını açar. Altın renginde olan kontak anahtarı..."

Orta uzunluktaki eteğiyle gitti. Kapının kapandığını duydum. Etrafa bakındım. Çantası ordaydı hâlâ. Halının üzerinde de bir çift ayakkabı duruyordu.

85

Uyandığımda saat bir buçuk olmuştu. Banyo yaptım, giyindim, posta kutusuna baktım. Glendale'li genç bir adamdan bir mektup. "Sevgili Chinaski: Genç bir yazarım ve iyi yazdığımı düşünüyorum, ama şiirlerim geri geliyor. Nedir bu oyuna dahil olmanın yolu? Sırrı ne? Kimi tanımak gerekiyor? Yazarlığına büyük hayranlık duyuyorum, gelip seninle tanışabilir miyim? İki altılık bira getiririm, sohbet ederiz. Sana birkaç şiirimi de okumak isterim..."

Zavallı düzücü, yarığı yoktu. Mektubu çöp kutusuna fırlattım

Bir saat kadar sonra Liza döndü. "Hey, harikulade kıyafetler buldum!"

Kucak dolusu kıyafetle gelmişti. Yatak odasına gitti. Bir süre sonra çıktı. Yüksek yakalı, uzun bir elbise vardı üzerinde, döndü önümde. Kıçını güzelce sarmıştı. Altın sarısı ile siyah, ayağında da siyah ayakkabı. Usulca dans etti.

"Beğendin mi?"

"Evet, hem de nasıl..." Oturup bekledim.

Liza yatak odasına döndü. Sonra yeşil kırmızı, yer yer yaldızlı bir elbiseyle çıktı. Orta uzunlukta, göbeği açık bir elbiseydi. Önümde yürürken özel bir biçimde gözlerimin içine bakıyordu. Ne mahcup ne de seksi, mükemmel.

Kaç kıyafet sergilediğini hatırlamıyorum, ama sonuncusu en güzeliydi. Vücudunu eldiven gibi sarmıştı, eteğinin iki yanı da yırtmaçlıydı. Yürürken önce bacaklarından biri görünüyordu, sonra diğeri. Siyahtı elbise, parlak kumaştan, ve dekolte.

Önümden geçerken kalkıp belinden kavradım. Tutkuyla öptüm onu, belini geriye bükerek. Onu öpmeye devam ederken uzun elbisesini yukarı kaldırdım. Elbisenin arkasını tamamen yukarı kaldırdım ve külotunu gördüm, sarıydı. Elbisenin ön tarafını da kaldırıp kamışımı dayadım. Dilini ağzıma kaydırdı –buzlu su içmişçesine serindi. Geri geri yürütüp yatak odasına soktum, yatağa itip biraz hırpaladım. Önce sarı külotunu çıkardım, sonra da pantolonumu. Hayal gücümü kendi akışına bıraktım. Bacaklarını boynuma doladı. Bacaklarını iyice açtım, biraz yukarı çıktım ve içine daldırdım. Oynadım bir süre; değişik hızlar, sonra öfkeli vuruşlar, sonra aşk vuruşları, sonra yarım vuruşlar, sonra da köklemece. Zaman zaman dışarı çıkarıyor, sonra yine başlıyordum. Sonunda kaptırdım, boşaldım ve yanına yığıldım. Liza beni öpmeye devam etti. Orgazm olup olmadığından emin değildim. Ben olmuştum.

Aynı zamanda kaliteli Amerikan yemekleri sunan, fiyatları makul bir Fransız lokantasında öğle yemeği yedik. Her zaman dolu olduğu için bir süre barda takılma fırsatı doğdu. O gece adımı Lancelot Lovejoy olarak verdim ve kırk beş dakika sonra adımı seslendiklerinde tanıyabilecek kadar da ayıktım.

Bir şişe şarap söyledik. Yemek siparişini bekletmeye karar verdik. Üzerine beyaz örtü serilmiş küçük bir masada güzel bir kadınla içmenin üstüne yoktur.

"Hayatında ilk kez düzüşen biri gibi s.kişiyorsun," dedi Liza,

"ama çok da yaratıcısın."

"Bunu gömleğimin koluna yazabilir miyim?"

"Tabii."

"Bir ara kullanabilirim."

"Beni kullanma yeter ki. Kadınlarından biri daha olmak istemiyorum."

Yanıt vermedim.

"Kız kardeşim senden nefret ediyor," dedi. "Beni kullandığını düşünüyor."

"Klasına ne oldu, Liza? Herkes gibi konuşmaya başladın."

Yemek söyleme faslına geçemedik. Eve döndüğümüzde içmeye devam ettim. Çok hoşuma gidiyordu kadın. Biraz hırpalamaya başladım, sözcüklerle. Şaşırdı, gözleri doldu. Banyoya koştu, on dakika kadar kaldı, sonra çıktı.

"Kız kardeşim haklıymış. Orospu çocuğunun tekisin!"

"Yatalım Liza."

Yatmaya hazırlandık. Yatağa girdik, üstüne çıktım. Peşrevsiz zor oldu, ama girdim. İşe koyuldum. Çalıştım, çalıştım. O sıcak gecelerden biriydi yine. Kötü bir rüyanın tekrarlanışı gibiydi. Pompaladım, pompaladım... Sonunda devrildim yanına. "Özür dilerim, yavrucuğum, çok içtim."

Liza başını yavaşça öne eğdi, göğsümden aşağı, göbeğimden aşağı, aşağı; eline aldı ve yalamaya başladı, sonra da emmeye...

Liza'yla San Francisco'ya uçtum. Dik bir bayırın tepesindeydi evi. Güzeldi. Eve girer girmez ilk yaptığım iş sıçmak oldu. Banyoya girip oturdum. Yeşil asmalar her yerde. Ne tuvalet. Hoşuma gitti. Dışarı çıktığımda Liza beni kocaman yastıklara oturttu, müzik setine Mozart yerleştirdi ve bir bardak soğutulmuş beyaz şarap getirdi. Akşam yemeği saatiydi, mutfağa girip yemek pişirmeye başladı. Arada sırada gelip şarabımı tazeliyordu. Bir kadınla kendi mekanımda olmaktansa onun mekanında olmayı hep yeğlemişimdir. Onların mekanındaysam istediğim zaman kalkıp gidebiliyordum

Yemeğin hazır olduğunu söyledi. Salata, buzlu çay ve tavuk sote. Oldukça lezzetliydi. Ben çok kötü aşçıyımdır. Biftek kızartmaktan başka bir şey gelmez elimden, ama iyi et haşlama yaparım, sarhoşken özellikle. Kumar oynamayı severim haşlamamla. Ne bulursam koyarım içine neredeyse, bazen tutar.

Yemekten sonra balıkçı rıhtımına bir gezinti yaptık. Aşırı dikkatli sürüyordu Liza. Tedirgin oluyordum. Her kavşakta duruyor, iki yönü de kontrol ediyordu. Trafik olmadığı zaman bile çıkmıyordu yola. Ben bekliyordum.

"Liza, allah aşkına, yürü! Tek allahın kulu yok ortalıkta."

O zaman gidiyordu. Böyleydi insan ilişkileri. Onları tanıdıkça tuhaflıkları açığa çıkıyordu. Bazen gülünçtü bu tuhaflıklar –önceleri.

Rıhtımda yürüyüşe çıktık, sonra kumların üzerine oturduk. Kumsal denemezdi aslında.

Uzun süredir erkek arkadaşı olmadığını söyledi bana. Birlikte olduğu erkeklerin muhabbetlerini ve önceliklerini inanılmaz bulmuştu.

"Kadınlar da farklı değil," dedim ona. "Richard Burton'a bir kadında aradığı en önemli özelliğin ne olduğunu sorduklarında 'En az otuzunda olması,' demiş."

Hava kararmıştı, daireye döndük. Liza şarabı çıkardı, yastıklara kurulduk. Panjurları açtı, gökyüzünü seyrederek oturduk. Öpüşmeye başladık. Sonra içtik. Biraz daha öpüştük.

"İşine ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Dönmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ama hayatını kazanmak zorundasın."

"İyi de, sen de çalışmıyorsun."

"Çok da doğru değil."

"Yazmak için yaşadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Hayır, sadece varım. Daha sonra bir kısmını hatırlayıp yazmaya çalışırım."

"Stüdyoma sadece haftada üç gün giderim."

"Yeterli oluyor mu?"

"Şimdiye kadar oldu."

İyice kaptırdık kendimizi öpüşmeye. Benim kadar içmiyordu. Su yatağına geçtik, soyunduk ve yatağa girdik. Su yatağı düzüşmelerine dair çok hikaye dinlemişliğim vardı. Olağanüstüydüler hesapta. Ben zahmetli buldum. Su çalkalanıp sallanıyordu altında, aşağı doğru kaydığında sağa sola savruluyordun sanki. Onu bana getireceğine uzaklaştırıyordu sanki. Alışkanlık meselesiydi belki. Vahşi adam rutinime girdim, saçından kavrayıp tecavüz eder gibi düzmeye başladım. Hoşuna gitmişti, ya da bana öyle geldi, küçük zevk iniltileri çıkarıyordu. Bir süre bu şekilde devam ettim, sonra birden orgazma yaklaşır gibi oldu, bütün doğru sesleri çıkararak. Bu beni heyecanlandırdı, onun orgazmının sonuna doğru boşaldım.

Temizlenip yastıklara ve şaraba döndük. Liza başı kucağımda uyuya kaldı. Bir saat kadar oturdum öylece. Sonra sırtüstü uzandım, bütün o yastıkların üzerinde uyuduk o gece.

Ertesi gün dans stüdyosuna götürdü beni. Binanın tam karşısındaki büfeden sandviç ve bira alıp yukarı çıktık. İkinci katta çok geniş bir odaydı. Çıplak döşemeden, müzik setinden, bir-iki koltuktan ve tavandan sarkan iplerden başka bir şey yoktu. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Sana dans etmeyi öğreteyim mi?" diye sordu.

"Havamda olduğumu sanmıyorum," dedim.

Sonraki günler ve geceler benzer bir biçimde geçti. Fena değil, müthiş de değil. Su yatağına biraz alıştım, ama düzüşmek için normal yatağı yeğlerdim yine de.

Üç-dört gün daha kalıp Los Angeles'a uçtum.

Yazışmayı sürdürdük.

Bir ay sonra Los Angeles'taydı. Bu kez kapımdan içeri girdiğinde üzerinde pantolon vardı. Farklı görünüyordu, nedenini bilmiyordum, ama farklıydı. Onunla evde oturmak hoşuma gitmeyince hipodroma, sinemaya, boks maçlarına, beraber olmaktan haz duyduğum kadınlarla gitmekten hoşlandığım yerlere götürdüm. Bir şey eksikti yine de. Hâlâ sevişiyorduk, ama heyecan vermiyordu artık. Evliymişiz duygusuna kapılıyordum.

Beş gün sonra Liza kanepeye oturmuştu, ben gazeteyi okuyordum. Birden, "Hank, yürümüyor değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Sorun ne?"

"Bilmiyorum."

"Giderim. Burda kalmak istemiyorum."

"Sakin ol. O kadar da kötü değil."

"Anlayamıyorum."

Cevap vermedim.

"Hank, Özgür Kadınlar Birliği'nin binasına götür beni. Nerde olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Westlake civarında, güzel sanatlar okulunun olduğu bina."

"Nerden biliyorsun."

"Daha önce bir kadını oraya bırakmıştım."

"Orospu çocuğu."

"Bak, yavrucuğum..."

"Orda bir kız arkadaşım çalışıyor. Evinin nerde olduğunu bilmiyorum, telefon numarası da kayıtlı değil. Ama o binada çalıştığını biliyorum. Birkaç gün onda kalırım. Bu duyguyla dönmek istemiyorum San Francisco'ya."

Pılını pırtısını toplayıp bavuluna yerleştirdi. Arabaya bindik, Westlake bölgesine sürdüm. Bir keresinde Lydia'yı bazı heykelleriyle katıldığı sergi için götürmüştüm oraya.

Binanın önüne park ettim.

"Arkadaşını bulduğundan emin olmak için burda bekleyeceğim."

"Gerekmez. Gidebilirsin."

"Bekleyeceğim."

Bekledim. Liza dışarı çıkıp el salladı. Ben de el salladım, sonra motoru çalıştırıp gazladım.

86

Bir hafta sonra üzerimde şortumla evimde oturuyordum. Kapı ürkekçe çalındı. "Bir dakika," dedim. Robumu üzerime geçirip kapıyı açtım.

"Biz Almanya'dan iki kızız. Kitaplarınızı okuduk."

Biri on dokuzunda gösteriyordu, öteki yirmi iki belki.

Kitaplarımdan ikisi Almanya'da sınırlı sayıda basılmıştı. 1920 yılında Almanya'nın Andernach kasabasında doğmuşum. Küçük bir çocukken oturduğum ev şimdi genelev olmuştu. Almanca bilmiyordum. Ama onlar İngilizce konuşuyordu.

"İçeri girin."

"Benim adım, Hilda," dedi on dokuz yaşındaki.

"Benim ki de Gertrude," dedi yirmi iki yaşındaki.

"Ben de Hank."

"Kitaplarınızı çok kasvetli ve gülünç bulduk."

"Teşekkür ederim."

Mutfağa gidip üç tane votka-7 koydum. Duble yaptım onlarınkini, benimkini de.

"New York'a gidiyoruz. Size uğramayı düşündük," dedi Gertrude.

Meksika'dan geliyorlardı. İngilizceyi iyi konuşuyorlardı. Gertrude biraz daha kiloluydu, tereyağından bir top gibi nerdeyse; sırf göğüs ve kıç. Hilda sıskaydı, sıkıntılı bir hali vardı... kabız ve tuhaf, ama çekici.

İçerken bacak bacak üstüne attım. Robumun ön kısmı açıldı.

"Oo," dedi Gertrude, "bacaklarınız çok seksi!"

"Evet," dedi Hilda.

"Biliyorum," dedim.

İçkide kafa kafaya gidiyorduk. Gidip üç tane daha hazırladım. Dönüp oturduğumda robumun kapalı olmasına özen gösterdim.

"Burda birkaç gün kalıp dinlenebilirsiniz, kızlar."

Cevap vermediler.

"Kalmak zorunda değilsiniz tabii ki," dedim. "Önemi yok. Bir

süre sohbet ederiz. Sizden hiçbir talepte bulunmam."

"Bahse girerim ki bir sürü kadın tanıyorsunuzdur," dedi Hilda. "Kitaplarınızı okuduk."

"Kurgu yazarım ben."

"Kurgu nedir?"

"Hayatın geliştirilmesidir."

"Yani yalan mı söylüyorsunuz?"

"Biraz. Çok değil."

"Kız arkadaşınız var mı?" diye sordu Hilda.

"Hayır. Bu aralar yok."

"Kalacağız," dedi Gertrude.

"Sadece bir yatak var."

"Fark etmez."

"Bir şey daha..."

"Ne?"

"Ben ortada uyumalıyım."

"Tamam."

İçkileri tazeleyip duruyordum, sonra içki bitti. Telefon ettim. "Bana bir..."

"Bir dakika, dostum," dedi adam, "akşam altıdan önce eve servis yapmıyoruz."

"Sahi mi? Her ay iki yüz dolar sokuyorum gırtlağınıza..."

"Kim bu?"

"Chinaski."

"Oo, *Chinaski*... Siparişinizi alayım."

Verdim siparişi. Sonra, "Buraya nasıl geleceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Tabii, tabii."

Sekiz dakika sonra kapıdaydı. Sürekli terleyen şişman bir Avustralyalı. İki koliyi alıp iskemlenin üzerine koydum.

"Selam, hanımlar," dedi şişman Avustralyalı.

Kızlar cevap vermedi.

"Nedir hesap, Arbuckle?"

"Şey, on yedi dolar doksan dört sent tuttu."

Bir yirmilik tutuşturdum eline. Paranın üstünü vermeye yeltendi.

"Saçmalama dostum. Yeni bir ev satın alırsın kendine."

"Teşekkür ederim, efendim!"

Sonra öne doğru eğilip alçak sesle, "Tanrım, nasıl beceriyorsunuz bunu?" dedi.

"Daktiloyla," dedim.

"Daktiloyla mı?"

"Evet, dakikada 18 sözcük yazarım."

Onu dışarı itip kapıyı kapattım.

Yattım aralarına o gece. Üçümüz de sarhoştuk, önce birini öpüp okşadım, sonra ötekini. Birinden ötekine gidiyordum, fevkalade verimliydi. Sonra uzunca bir süre birinde yoğunlaştım, sonra dönüp ötekine yumuldum. Gertrude daha ateşliydi, Hilda daha genç. Kıçlarına sürtüp duruyordum, sokmadım ama. Sonunda Gertrude'ta karar kıldım. Ama yapamadım. Çok sarhoştum. Gertrude'la eli kamışımda, ellerim göğüslerinde uyuya kaldık. Benim kamışım indi, onun göğüsleri sertliklerinden bir şey yitirmediler.

Ertesi gün çok sıcaktı, içmeye devam ettik. Telefonla yemek siparişi verdim. Vantilatörü çalıştırdım. Fazla konuşmuyorduk. İçkiye pek düşkündü kızlar. Sonra ikisi de dışarı çıkıp balkonumdaki eski kanepeye oturdular –Hilda don sutyen, Gertrude daracık pembe bir kombinezonla, ne don vardı altında ne de sutyen. Max geldi, postacı. Gertrude ondan postamı aldı benim için. Zavallı Max, bayılacaktı az kalsın. Kıskançlık ve şaşkınlık vardı gözlerinde. Ama, düşünürsen, onun da iş garantisi vardı...

Saat iki sularında Hilda yürüyüşe çıkacağını söyledi. Gertrude'la içeri girdik. Sonunda oldu. Yatağımdaydık ve yiyişiyorduk. Bir süre sonra üstüne çıkıp girdim. Sola doğru keskin bir viraj aldı alet. Bir kadın daha tanımıştım öyle –ama iyi sevişmiştik onunla. Sonra,

beni aldatıyor, diye geçirdim içimden, içinde değilim aslında. Çekip tekrar soktum. Yine sola kıvrıldı. Ne lan bu! Ya yarığı kusurluydu, ya da içine giremiyordum. Yarığının kusurlu olduğuna inanmaya ikna ettim kendimi. Her seferinde sol virajı alarak kökledim.

Pompaladım, pompaladım. Sonra kemiğe değiyormuşum gibi bir hisse kapıldım. Şaşırtıcıydı. Vazgeçip yanına uzandım.

"Kusara bakma," dedim, "bugün hiç havamda değilim."

İkimiz de kalkıp giyindik. Sonra salona geçip oturduk, Hilda'nın dönmesini bekledik. İçtik ve bekledik. Gelmek bilmedi Hilda. Sonunda geldi.

"Selam," dedim.

"Kim bu mahallendeki genç zenciler?" diye sordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum."

"Haftada 2.000 dolar kazanabileceğimi söylediler bana."

"Ne yaparak?"

"Söylemediler."

İki-üç gün daha kaldılar Alman kızlar. Ayıkken bile Gertrude'un sol virajından kurtulamıyordum. Hilda tamponlu olduğunu söyledi, onun bir yararı olmazdı.

Sonunda eşyalarını topladılar, ikisine de arabama bindirdim. Çadır bezinden yapılmış sırt çantaları vardı. Alman hippileri. Yolu tarif ettiler. Şurdan dön, burdan dön. Hollywood tepelerine tırmanıyorduk. Kimileri kahvaltı niyetine kendi bokunu yerken kimilerinin lüks içinde yaşadıklarını unutmuştum. Benim yaşadığım yer gibi bir yerde uzun süre yaşadığında unutuyor, her yeri kendi yerin gibi sanıyordun.

"Burası," dedi Gertrude.

Uzun, yılankavi bir girişin başındaydı Vosvos. İlerde bir ev vardı, büyük bir ev; içinde ve çevresinde bu tür evlerde bulunan her şey bulunan büyük bir ev.

"Gerisini yürüsek daha iyi olacak," dedi Gertrude.

"Tabii."

İndiler. Vosvos'u döndürdüm. Girişte durup bana el salladılar,

sırt çantalarını omuzlarına asmışlardı. El salladım. Sonra gazladım, boşa aldım ve dağdan aşağı süzüldüm.

87

Hollywood Bulvarı'nın ünlü gece kulüplerinden *The Lancer*'da şiir dinletisi vermemi istediler. İki gece için anlaştım. İki gecede de *Büyük Tecavüz* rock topluluğundan sonra çıkacaktım. Gösteri dünyasının labirentine emiliyordum yavaş yavaş. Elimde birkaç davetiye vardı, Tammie'yi arayıp gelmek isteyip istemediğini sordum. İstiyordu, ilk gece onu da yanımda götürdüm. İçtiklerini hesabımdan düşmelerini söyledim. Bara oturup sıramın gelmesini bekledik. Tammie'nin taktiği benimkiyle aynıydı. Hızla sarhoş olmak ve barda bir aşağı bir yukarı gezinip herkesle çene çalmak.

Sıram geldiğinde masalardan devriliyordu Tammie. Kardeşini bulup, "Allah aşkına, onu burdan çıkar, olur mu?" dedim

Götürdü onu gecenin bir saatinde. Ben de sarhoştum, daha sonra onu götürmesini istediğimi hatırlamadım.

İyi bir dinleti sunmadım. Dinleyici gerçek bir rock dinleyicisiydi, dizelerimin anlamını yakalayamadılar. Ama kısmen benim suçumdu. Bazen rock dinleyicisiyle de talihimin yaver gittiği olurdu, ama o gece gitmedi. Tammie'nin eksikliği beni huzursuz etmişti galiba. Daha sonra eve geldiğimde numarasını çevirdim. Annesi açtı. "Kızın gerçek bir PİSLİK!" diye bağırdım ona.

"Hank, bunu duymak istemiyorum."

Kapattı.

Ertesi gece yalnız gittim. Bara yakın bir masaya oturup bir içki söyledim. Yaşlıca ve ağırbaşlı bir kadın masama gelip kendini tanıttı. İngiliz Edebiyatı okutmanıydı, yanında öğrencilerinden biri vardı; Nancy Freeze adında ufak tefek bir çıtır. Nancy'nin apış arası yanıyordu sanki. Sınıf için bazı soruları cevaplayıp cevaplamayaca-

ğımı bilmek istiyorlardı.

"Başlayın."

"En çok sevdiğiniz yazar?"

"Fante."

"Kim?"

"John F-a-n-t-e. *Toza Sor, Bahara kadar bekle, Bandini*."

"Nerde bulabiliriz kitaplarını."

"Ben kütüphanede buldum, Beşinci Cadde ile Olive kavşağındaki ana kütüphanede."

"Onu neden beğeniyorsunuz?"

"Duygusallıktan korkmadığı için. Çok cesur bir adam."

"Başka?"

"Celine."

"Neden?"

"Bağırsaklarını deştiler ve güldü, onları da güldürdü. Çok cesur bir adam."

"Cesarete inanır mısınız?"

"Cesareti her şeyde görmek güzeldir, hayvanlarda, kuşlarda, sürüngenlerde, insanlarda."

"Neden?"

"Neden mi? İyi bir his doğuruyor içimde. Umutsuzluğa rağmen biçem meselesi."

"Hemingway?"

"Hayır."

"Neden?"

"Fazla ciddi. İyi bir yazar, cümleleri güzel. Ama onun için hayat kesintisiz bir savaştı. Hiç bırakmadı kendini, hiç dans etmedi."

Defterlerini kapatıp kayboldular. Yazık. Beni asıl Gable'ın, Cagney'in, Bogart'ın, Errol Flynn'ın etkilediğini söyleyecektim onlara.

Çok geçmeden üç çekici hatunun arasında buldum kendimi, Sara, Cassie ve Debra. Sara otuz iki yaşında, klas bir hatundu; tarzı hoş, yüreği altından. Sarı-kızıl saçları dümdüz dökülüyordu ve göz-

leri çılgındı, hafif kaçık. Yeterince gerçek bir tutku aşırılığı vardı onda, bunun için de bir bedel ödediği apaçıktı. Debra iri kahverengi gözlü, dudakları kan kırmızısına boyanmış cömert ağızlı bir Yahudi'ydi. Davetkar davetkar parıldıyordu bana ağzı. Otuz-otuz beş arasıydı sanırım, bana annemin 1935'deki görümünü anımsatıyordu (annem ondan çok daha güzel bir kadındı ama). Cassie uzun boylu, sarışın bir hatundu, çok genç; pahalı giyinmişti, modaya uygun; uyanık, "in", asabi ve harikulade. Hemen dibime oturmuştu, elimi sıkıyor, kalçasını bacağıma sürtüyordu. Elimi sıktığında elinin benimkilerden çok daha iri olduğunu fark ettim. (Cüsseli biri olmama rağmen küçük ellerimden utanırım. Philadelphia'da genç bir adamken giriştiğim bar kavgalarında el büyüklüğünün önemini kavramam çok sürmemişti. O kavgaların yüzde otuzunu kazanmış olmama gel de şaşma.) Neyse, Cassie diğerlerinden daha avantajlı olduğunu düşünüyordu, ben emin değildim, ama şikayetçi de değildim.

Sonra sıram geldi ve iyi bir gece oldu. Kalabalık aynıydı, ama aklım işimdeydi. Giderek ısındılar, coştular, heyecanlandılar. Bazen onlar sırtlıyordu gösteriyi, bazen sen. Genellikle sen. Boks ringine çıkmak gibiydi; onlara borçlu olduğun duygusunu taşımalısın, onlar olmasa sen orada olmazdın çünkü. Direklerimi konuşturdum, çapraz kroşeler çıkardım, dans ettim, ve son rauntta iyice açılıp hakemi yere serdim. Gösterinin iyisi kötüsü olmaz. Bir gece önce çuvalladığım için tuhaflarına gitmişti mutlaka. Benim tuhafıma gittiği kesindi.

Cassie barda bekliyordu. Sara üzerinde aşk sözcükleri ve telefon numarası yazılı bir kağıt parçası tutuşturdu elime. Debra onun kadar yaratıcı değildi –bir kağıda telefon numarasını yazmakla yetindi. Bir an için –gariptir- Katherine'i düşündüm, sonra Cassie'ye bir içki ısmarladım. Bir daha görmeyecektim Katherine'i, asla. Teksas'lı bebeğim, güzeller güzelim. Elveda, Katherine.

"Şey, Cassie, beni evime bırakabilir misin? Araba kullanamayacak kadar sarhoş oldum. Bir kez daha alkollü araba kullanmaktan mıhlanırsam işim bitik."

"Olur, bırakırım. Araban ne olacak?"

"S.ktir et arabamı. Burda kalsın."

M.G'sine binip ayrıldık oradan. Filmlerdeki gibiydi. Her an ilk köşede indirebilirdi beni, öyle hissediyordum. Sürerken bir yandan da konuşuyordu. Bir müzik şirketi için çalışıyordu, işini çok seviyordu, sabah on buçuktan önce işte olması gerekmiyor, öğleden sonra üç gibi paydos ediyordu. "Fena değil," dedi, "seviyorum işimi. İşe adam alıp adam çıkarma yetkisine sahibim. Terfi ettim, ama kimseyi kovmak zorunda kalmadım henüz. Herkes iyi niyetli, güzel plaklar çıkarıyoruz..."

Evime vardık. Votkayı çıkardım. Neredeyse kıçına kadar iniyordu Cassie'nin saçları. Saç ve bacak zayıf noktalarım olmuştur hep.

"Çok güzel okudun bu gece," dedi. "Dün gecekinden tamamen farklı biriydin sanki. Nasıl izah edeceğimi bilmiyorum... ama formunda olduğunda... insani yanın su yüzüne çıkıyor. Şairlerin çoğu kuralcı ve boktan tiplerdir."

"Ben de haz etmem şairlerden."

"Onlar da senden."

Biraz daha içip yatağa girdik. İnanılmazdı vücudu, muhteşem, Playboy tarzı, ama çok sarhoştum ne yazık ki. Kaldırabildim yine de, pompaladım, pompaladım, pompaladım, uzun saçlarına yapıştım, altından çekip üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Heyecanlanmıştım ama bitiremiyordum. Yanına uzandım, iyi geceler diledim ve suçluluk dolu bir uyku çektim.

Sabah uyandığımda utandım. Cassie'yi bir daha göremeyeceğimden adım gibi emindim. Giyindik. Saat 10'a geliyordu. Dışarı çıkıp MG'ye bindik. İkimiz de konuşmadık. Kendimi aptal gibi hissediyordum, söyleyecek bir şey yoktu ama. *The Lancer*'a vardık, mavi Vosvos oradaydı.

"Her şey için teşekkürler, Cassie. Chinaski hakkında güzel şeyler düşün."

Cevap vermedi. Yanağına bir öpücük kondurup arabadan indim. Gazladı. Lydia bu konuda sık sık, "İçmek istiyorsan, iç; düzüşmek

istiyorsan, şişeyi bırak," derken ne kadar haklıydı.

Benim sorunum ikisinden de vazgeçmek istemeyişimdi.

88

İki gece sonra telefon çaldığında Cassie'nin sesini duyunca şaşırdım.

"Ne yapıyorsun, Hank?"

"Hiç, pinekliyorum..."

"Gelsene."

"İsterim..."

Bana adresini verdi, ya Westwood'daydı ya da Batı Los Angeles'ta.

"Evde bol içki var," dedi. "İçki getirmene gerek yok."

"İçmesem daha iyi olacak galiba, ne dersin?"

"Önemi yok."

"Sen koyarsan içerim. Koymazsan içmem."

"Takma kafanı," dedi.

Giyindim, Vosvos'a atlayıp verdiği adrese sürdüm. Kaç fırsat geçerdi insanın eline hayatta? Tanrılar cömert davranıyorlardı bana son zamanlarda. Sınıyorlar mıydı beni yoksa? Tuzak mıydı? Chinaski'yi iyice besleyin, sonra ikiye bölün. Bunun her an başıma gelebileceğini de biliyordum. Ama iki raunt kala yerde yatmış, hakemin ikinci kez sekize kadar saymasını beklerken elden ne gelirdi?

Cassie'nin dairesi ikinci kattaydı. Beni gördüğüne sevinmişti. İri siyah bir köpek sıçradı üzerime. Azman, erkek, salya sümük. İttim onu. Kıçını sallayıp yalvaran sesler çıkararak durdu karşımda. Uzun siyah tüyleri vardı, kırmaya benziyordu, ama ne iri bir köpekti.

"Bu Elton," dedi Cassie.

Buzdolabına gidip şarabı çıkardı.

"İçmen gereken bu. Bol şarap var evde."

Vücuduna yapışan yeşil bir gecelik giymişti. Yılan gibiydi. Yeşil taşlarla süslü ayakkabı vardı ayağında. Bir kez daha saçının ne kadar uzun olduğunu fark ettim; sadece uzun değil, gür de. Kıçına kadar iniyorlardı. Gözleri iri ve mavi-yeşildi; bazen yeşilden çok mavi, bazen de tersi, ışığın eğimine göre. İki kitabıma rastladım kitaplığında, iyilerinden.

Cassie oturdu, şarabı açıp bardakları doldurdu.

"Son görüşmemizde buluşur gibi olduk, bir yerde dokunduk birbirimize. Unutmak istemedim," dedi.

"Ben iyi vakit geçirdim," dedim.

"Haplanmak ister misin?"

"Olur," dedim.

İki hap getirdi. Siyah. En iyisinden. Kendiminkini şarapla yuvarladım.

"Çok iyi bir torbacım var. Beni asla kazıklamaz," dedi.

"Ne güzel."

"Sen hiç bağımlı oldun mu?"

"Bir ara kokain kullandım. Ama düşüşüne katlanamadım. Ertesi gün kasap bıçağını görme kokusuyla mutfağa giremiyordum. Ayrıca günde yetmiş beş dolar beni aşar."

"Biraz kokainim de var."

"Ben istemem."

Şaraplarımızı tazeledi.

Nedenini bilmiyorum, ama her yeni kadınla ilk kez gibi oluyordu; o güne kadar başka kadın tanımamışım gibi. Öptüm Cassie'yi. Elimi saçlarında gezdirdim öperken.

"Biraz müzik dinlemek ister misin?"

"Yo, hayır."

"Dee Dee Bronson'la birlikte oldun, değil mi?" diye sordu Cassie.

"Evet, ayrıldık."

"Başına gelenleri duydun mu?"

"Hayır."

"Önce işinden oldu, sonra da Meksika'ya gitti. Orda eski bir bo-

ğa güreşçisiyle tanıştı. Boğa güreşçisi onu eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra elinde kalan son parayı aldı. Yedi bin dolar."

"Zavallı Dee Dee: benden boğa güreşçisine."

Cassie yerinden kalktı. Odanın içinde yürüyüşünü seyrettim. Kıçı kıpır kıpırdı o dar yeşil geceliğin altında, parlıyordu. Biraz ot ve sigara kağıdıyla döndü. Bir tek kağıtlı sardı.

"Sonra da bir araba kazası geçirdi."

"Araba kullanmayı hiçbir zaman beceremedi zaten. İyi tanır mısın onu?"

"Hayır. Sektörde duyulur bu haberler."

"Ölünceye dek yaşamak bile çok zahmetli iş."

Tek kağıtlıyı geçirdi Cassie. "Senin hayatın düzenli gibi görünüyor,"dedi.

"Sahi mi?"

"Yani, başka erkekler gibi kadınları etkilemeye çalışmıyorsun. Doğal bir komikliğin var."

"Kıçına ve saçlarına hastayım," dedim, "ve dudaklarına ve gözlerine ve şarabına ve evine ve otuna. Ama hayatım düzenli değil."

"Kadınlar hakkında çokça yazıyorsun."

"Biliyorum. Bu konuyu tükettikten sonra ne hakkında yazacağımı düşünüyorum bazen."

"Tükenmez belki."

"Her şey tükenir."

"Şu tek kağıtlıyı geçirsen artık."

"Tabii, Cassie."

Bir duman aldı, onu öptüm. Saçlarından tutup başını geriye zorladım. Dudaklarını zorla araladım. Uzun bir öpüştü. Sonra bıraktım.

"Öpüşmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Düzüşmekten çok daha kişisel ve tahrik edici benim için."

"Haklısın galiba," dedi.

Birkaç saat boyunca ot ve şarap içtik, sonra yatağa girdik. Öpüşüp elleştik. Sertleşmiştim, istekliydim, iyi beceriyordum onu, ama on dakika sonra boşalamayacağımı anladım. Fazla içmiştim yine.

Terliyordum, zorlanmaya başlamıştım. Bir süre daha gidip geldim, sonra indim üzerinden.

"Kusura bakma, Cassie..."

Başının penisime doğru inişini seyrettim. Serttim hâlâ. Yalamaya başladı. Köpek yatağın üstüne sıçradı, bastım kıçına tekmeyi. Cassie'nin kamışımı yalayışını seyrettim. Pencereden içeri süzülen ayışığında gayet iyi görebiliyordum. Kamışımın başını ağzına alıp hafifçe ısırdı. Birden hepsini ağzına sokup çalışmaya başladı; bir yandan emiyor, bir yandan da boylu boyunca yalıyordu. Muhteşemdi.

Uzandım, saçını kavrayıp başının üzerine kaldırıp tuttum kamışımı emerken. Uzun sürdü, ama sonunda boşalmaya yaklaştığımı hissettim. O da hissetmiş olmalıydı ki hızlandı. Ufak ufak inlemeye başladım, halının üzerindeki azman köpek de benimle birlikte inliyordu. Hoşuma gitti. Zevki uzatmak için elimden geldiğince geciktirdim. Sonra saçını tutmaya devam ederek ağzına patlattım.

Ertesi sabah uyandığımda giyiniyordu Cassie.

"Keyfine bak," dedi, "kalabilirsin. Giderken kapıyı kilitlemeyi ihmal etme ama."

"Pekala."

O gittikten sonra bir duş yaptım. Sonra buzdolabında bir bira buldum, içtim, giyindim, Elton'a veda ettim, kapının kilitlendiğinden emin oldum, Vosvos'a atladım ve eve döndüm.

89

Üç-dört gün sonra Debra'nın notunu çıkarıp onu aradım. "Gel," dedi. Playa Del Ray'e nasıl gideceğimi tarif etti, yola çıktım. Ön tarafta bahçesi olan küçük bir evde oturuyordu. Ön bahçeye park edip zili çaldım. İki farklı tonda çalan zillerden biriydi. Debra açtı kapıyı. Hatırladığım gibiydi; boyalı koca bir ağız, kısa kesilmiş saçlar,

parlak küpeler, parfüm ve yüzünden hiç eksilmeyen yayvan gülümseme.

"Oo, Henry, içeri gir!"

Girdim. Bir adam vardı içerde, ama eşcinsel olduğu her hâlinden belliydi, aldırmadım.

"Bu Larry, komşum. Arka taraftaki evde yaşıyor."

El sıkıştık, oturdum.

"İçecek bir şey var mı?" diye sordum.

"Ah, *Henry*!"

"Ben gidip içecek bir şeyler alırım. Aslında getirecektim, ama ne içtiğini bilmiyorum."

"Var içerde bir şeyler aslında."

Mutfağa gitti Debra.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum Larry'ye.

"Son zamanlarda iyi gittiğini söyleyemem, ama şimdi daha iyiyim. Kendimi ipnotize etmeyi öğrendim. Çok iyi geldi bana."

"Sen bir şey içmek ister misin, Larry?" diye seslendi Debra mutfaktan.

"Hayır, teşekkürler..."

İki bardak kırmızı şarapla döndü mutfaktan Debra. Aşırı dekore etmişti evini. Her yerde bir şeyler vardı. Pahalı eşyalarla tıka basa doldurulmuştu ve odanın her yerine yerleştirilmiş küçük hoparlörlerden rock müzik yayılıyordu.

"Larry kendini ipnotize etmeyi öğrendi," dedi Debra.

"Söyledi."

"Çok daha iyi uyuyor, insanlarla çok daha iyi ilişki kuruyorum," dedi Larry.

"Herkese önerir misin?" diye sordu Debra.

"Buna kesin bir cevap vermek güç. Bana büyük yarar sağladığını biliyorum ama."

"Cadılar Bayramı'nda parti veriyorum, Henry. Herkes geliyor. Sen de bize katılsana? Nasıl bir kıyafetle gelmeli sence, Larry?"

Dönüp bana baktılar.

"Şey, bilemiyorum," dedi Larry. "Gerçekten bilemiyorum. Aca-

ba? ...hayır, hayır... sanmıyorum..."

Kapının zili ding-dong diye çaldı, Debra kalkıp açtı. Gömleksiz bir eşcinsel daha. Lastikten dili dışarı fırlamış bir kurt maskesi takmıştı. Asabi ve kasvetli bir görünümü vardı adamın.

"Vincent, bu Henry. Henry, bu Vincent..."

Benimle ilgilenmedi Vincent. Lastik diliyle dikildi öylece. "Korkunç bir gün geçirdim bugün işte. Tahammülüm kalmadı artık. İstifa etmeyi düşünüyorum."

"Ama Vincent, sonra ne yaparsın?" diye sordu Debra.

"Bilmiyorum. Çok farklı şeyler yapabilirim aslında. Onların kıçını yalamak zorunda değilim!"

"Partiye geliyorsun, değil mi Vincent?"

"Elbette, günlerden beridir hazırlanıyorum."

"Rolünü ezberledin mi?"

"Evet, ama bu sefer piyesi oyunlardan önce sahnelemeliyiz diye düşünüyorum. Geçen sefer o kadar sarhoş olduk ki piyesin hakkını veremedik."

"Pekala, Vincent. Öyle yaparız."

Vincent ve dili dönüp kapıdan çıktılar.

Larry ayağa kalktı. "Benim de gitmem gerekiyor. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi bana.

"Eyvallah, Larry."

El sıkıştık, Larry mutfaktan geçip arka kapıdan çıktı, evine yollandı.

"Larry çok iyi bir komşu, ona iyi davrandığın için teşekkür ederim."

"İyi biri. Hem o benden önce burdaydı."

"Onunla sevişmiyorum."

"Benimle de sevişmiyorsun."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Ben gidip içecek bir şeyler alayım."

"Her şey var, Henry. Geleceğini biliyordum."

Debra bardaklarımıza şarap koydu. Baktım ona. Gençti, ama 1930 yılından fırlamıştı sanki. Dizini biraz geçen siyah bir etek, to-

puklu siyah ayakkabılar, yakası kapalı beyaz bir bluz, kolye, küpe, bilezik, bol rujlu bir ağız ve parfüm. Vücudu, yürürken salladığı göğüsleri ve kalçaları, güzeldi. Sürekli sigara içiyordu, rujlu izmarit doluydu küllükler. Çocukluğuma döndüğümden emindim. Külotlu çorap bile kullanmıyordu, zaman zaman eğilip uzun çoraplarını yukarı çekiyor, beni tahrik edecek kadar bacak ve diz gösteriyordu. Babalarımızın bayıldığı türden bir kız.

İşini anlattı bana. Mahkeme tutanakları ve avukatlarla ilgiliydi. İşi onu delirtiyordu, ama iyi de para kazanıyordu.

"Bazen işimi yaparken iyice huysuzlaşıyorum. Ama sonra kendimi toparlıyorum, onlar da bana tahammül ediyorlar. Allahın cezası avukatların ne iğrenç tipler olduklarını bir bilsen! Her şeyi hemen isterler, işi hazırlamanın ne kadar zaman aldığı onları hiç ilgilendirmez."

"Avukatlar ve doktorlar içinde yaşadığımız toplumun hak ettiğinden fazla kazanan en şımarık fertleridir. Sonra araba tamircileri gelir. Dişçileri de listeye dahil edebiliriz."

Debra bacak bacak üstüne attı, eteği yukarı çıktı.

"Çok güzel bacakların var, Debra. Giyinmeyi de biliyorsun. Annemin zamanındaki kızları anımsatıyorsun bana. Kadınların kadın olduğu günler."

"Ağzın iyi laf yapıyor, Henry."

"Ne demek istediğimi anladın. Özellikle Los Angeles civarı için geçerli bu. Uzun zaman önce kentten ayrılmıştım, döndüğümde nasıl fark ettim döndüğümü biliyor musun?"

"Yo, hayır..."

"Sokakta yanımdan geçen ilk kadınla. Eteği o kadar kısaydı ki apış arası görünüyordu. Külotunun önünden, özür dilerim ama, kılları seçiliyordu. İşte o zaman farkına vardım Los Angeles'a döndüğümün."

"Nerdeydin? Main Sokağı'nda mı?"

"Ne Main'i? Beverly-Fairfax kavşağında."

"Şarabı beğendin mi?"

"Evet, evin de çok güzel. Buraya taşınmayı bile düşünebilirim."

"Ev sahibim çok kıskançtır."

"Kıskanabilecek başkaları var mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"İşim çok ağır. İşten dönünce kafamı dinlemeyi severim. Evimi dekore etmeyi severim. Kız arkadaşımla yarın bir antikacıya gideceğiz. Gelmek ister misin?"

"Yarın sabah burda olacak mıyım?"

Cevap vermedi Debra. İçkimi tazeleyip yanıma oturdu. Eğilip öptüm. Öperken eteğini yukarı kaldırıp naylon bacaklarını dikizledim. Güzel görünüyorlardı. Öpüşmeyi bitirdiğimizde eteğini indirdi, ama ezberlemiştim bacağını. Kalkıp banyoya gitti. Sifonu çekti. Sonra sessizlik. Rujunu tazeliyordu muhtemelen. Mendilimi çıkarıp ağzımı sildim. Kıpkırmızı oldu mendil. Lisedeki okul arkadaşlarımın sahip olduğu şeyden nasibimi alıyordum; bir yanda yeni arabalarıyla iyi giyimli, yakışıklı ve zengin altın çocuklar, bir yanda da hırpani giysilerim ve külüstür bisikletimle ben.

Debra banyodan çıktı. Oturdu, bir sigara yaktı.

"Düzüşelim," dedim.

Yatak odasına gitti. Yarım şişe şarap vardı sehpanın üzerinde. Bardağımı doldurup sigaralarından bir tane yaktım. Rock müziğini kapattı. İyi oldu...

Sessizdi Debra. Bir içki daha koydum kendime. Taşınırdım belki? Daktiloyu nereye koyardım?

"Henry?"

"Efendim?"

"Nerdesin?"

"Bekle. Şu içkiyi bitirmek istiyorum."

"Peki."

Bardağı dipledim, şişede kalan son şarabı koydum. Playa del Ray'deydim. Soyunup elbiselerimi kanepeye fırlattım. Hiçbir zaman iyi giyinen biri olamadım. Gömleklerim soluk ve küçüktü, beşaltı yıllık, paçavra. Pantolonlarım da öyle. Alışverişten nefret ediyordum, tezgahtarlardan nefret ediyordum; sizi küçümser, hayatın

sırrını keşfetmiş gibi davranırlardı. Benim sahip olmadığım bir özgüvene sahiptiler. Ayakkabılarım her zaman eski ve buruşuktu, ayakkabı mağazalarından da nefret ederdim. Elimdeki kullanılmaz hale gelinceye dek hiçbir şey satın almazdım, araba dahil. Bir satıcıya gereksinimi olan bir alıcı olamadım hiçbir zaman; özellikle satıcı bu kadar yakışıklı, soğuk ve üstünken. Hem, zaman alıyordu bütün bunlar, ayaklarını uzatıp içmek varken.

Üzerimde sadece şortumla yatak odasına girdim. Şortumun üzerine sarkan beyaz göbeğimden utanıyordum. Karnımı içeri çekmek için çaba sarf etmedim ama. Yatağın yanında durdum, şortumu indirip çıkardım. Birden daha fazla içmek istedi canım. Yatağa girdim, çarşafın altına. Sonra Debra'ya döndüm. Ona sarıldım. Vücudunu vücuduma bastırdı. Öptüm onu. Islak bir yarıktan farksızdı ağzı. Hazırdı. Hissediyordum. Isınmaya gerek yoktu. Öpüşürken dilini ağzıma sokup çıkarıyordu. Dişlerimle dilini yakalayıp tuttum. Sonra üstüne çıkıp soktum.

Onu düzerken başını yana çevirme biçimiyle ilgiliydi sanırım. Tahrik etti beni. Başını yana çevirmişti ve her vuruşta sıçrıyordu başı yastıkta. Zaman zaman başını kendime doğru çevirip o kan kırmızı ağzı öpüyordum. İntikam saatim gelmişti nihayet. Paranız (ya da umudunuz) varsa iki dolara bir fahişeyle yatabileceğiniz 1937 yılında Los Angeles kaldırımlarında gezinirken gördüğüm, arkalarından arzuyla baktığım bütün kızları ve kadınları düzüyordum. Çok uzun zaman beklemiştim bunun için. Vurdum, pompaladım, kökledim. Kıpkırmızı ve yararsız bir düzüşmenin içindeydim! Debra'nın başını bir kez daha kavradım, kırmızı ağzına yumulup içine patlattım, diyaframına.

90

Ertesi gün Cumartesi'ydi, Debra kahvaltı hazırladı.

"Antika avına çıkacak mısın bugün bizimle?" diye sordu

"Neden olmasın?"

"Akşamdan kalma mısın?"

"Pek değil."

Bir süre konuşmadan yedik, sonra, "*The Lancer*'da verdiğin dinletiyi çok beğendim," dedi. "Sarhoştun ama işi kıvırdın."

"Bazen kıvıramıyorum."

"Ne zaman okuyacaksın yine?"

"Kanada'dan birileri arayıp duruyor. Para bulmaya çalışıyorlar."

"Kanada! Seninle gelebilir miyim?"

"Bakarız."

"Bu gece kalıyor musun?"

"Kalayım mı?"

"Evet."

"Kalıyorum öyleyse."

"Yaşasın..."

Kahvaltıyı bitirdik, Debra bulaşık yıkarken ben tuvalete girdim. Sifonu çektim, silindim, yine sifonu çektim, ellerimi yıkadım ve çıktım. Lavaboyu temizliyordu Debra. Arkadan sarıldım ona.

"Benim diş fırçamı kullanabilirsin istersen," dedi.

"Nefesim kötü mü kokuyor?"

"O kadar da kötü sayılmaz."

"Yalan söylüyorsun."

"Duş da yapabilirsin istersen."

"O da mı...?"

"Kes şunu. Tessie bir saatten önce gelmez. Örümcek ağlarını temizleyebiliriz."

Gidip küvete sıcak su doldurdum. Sadece motellerde duş yapmayı severim. Banyonun duvarında bir adamın fotoğrafı asılıydı –siyah ve uzun saçlar, sıradan, bildik aptallığı yansıtan yakışıklı de-

nebilecek bir yüz. Beyaz dişleriyle bana gülümsüyordu. Sarımtırak dişlerimden arda kalanı fırçaladım. Eski kocasının psikiyatr olduğundan söz etmişti Debra.

Ben banyoda işimi bitirdikten sonra Debra duşa girdi. Kendime küçük bir bardak şarap koyup ön tarafa bakan pencerenin karşısındaki koltuğa oturdum. Eski karıma nafakasını postalamayı unuttuğum geldi aklıma birden. Canı cehenneme. Pazartesi günü postalardım.

Huzurlu hissediyordum kendimi Playa Del Ray'de. İyi bir duyguydu yaşadığım o kalabalık ve kirli avludan uzaklaşmak. Gölge yoktu, güneş acımasızca kavuruyordu hepimizi. Bir şekilde kafayı yemiştik hepimiz. Kediler, köpekler bile yemişlerdi kafayı; kuşlar, gazete satan çocuklar ve fahişeler de.

Biz, Batı Hollywood sakinleri için tuvaletler hiçbir zaman gerektiği gibi çalışmaz, ev sahiplerinin ikinci sınıf tesisatçıları onları bir türlü tamir edemezlerdi. Rezervuar kapaklarını açık bırakır, evde mutlaka pompa bulundururduk. Musluklar damlardı, karafatmalar yaşamın bir parçasıydılar, köpekler her yere pislerlerdi, tel kapılardaki deliklerden sinek ve havada uçuşan envai çeşit böcek girerdi içeri.

Kapı ding-dong diye çaldı, kalkıp açtım. Tessi'ydi gelen. Kırk yaşlarında, çapkın bakışlı, boyalı bir kızıl.

"Sen Henry'sin, değil mi?"

"Evet, Debra banyoda. Otur lütfen."

Kırmızı, kısa bir etek vardı üstünde. Kalçaları harikuladeydi. Ayak bilekleriyle bacakları da fena sayılmazdı. Düzüşmeye doyamayan birine benziyordu.

Banyoya gidip kapıyı çaldım.

"Debra, Tessie geldi..."

Deniz kenarından iki blok uzaklıkta bir antikacıya gittik önce. Vosvos'u park edip dükkana girdik. Onlarla birlikte gezindim dükkanda. Her şeyin üzerinde 800$, 1500$ gibi etiketler vardı... eski saatler, eski koltuklar, eski masalar. Fiyatlar inanılır gibi değildi. İki

üç tezgahtar kenarda durmuş ellerini ovuşturuyorlardı. Maaş artı prim yöntemiyle çalışıyorlardı anlaşılan. Dükkan sahibinin eşyaları Avrupa'da ya da Ozark Dağı'nda yok pahasına aldığına şüphe yoktu. O abartılı etiketlere bakmaktan usandım sonunda. Kızlara onları arabada bekleyeceğimi söyledim.

Caddenin karşı yakasında bir bar buldum, girip oturdum. Bir şişe bira söyledim. Çoğu yirmi beş yaşından küçük erkeklerden oluşmuş bir kalabalık vardı içerde. Sarışın, ince, ya da esmer ince tipler, üzerlerine pek yakışan pantolon ve gömlekleriyle. İfadesiz ve kayıtsız görünüyorlardı. Hiç kadın yoktu içerde. Kocaman bir televizyon vardı, açık. Kimse bakmıyordu televizyona. Kimse konuşmuyordu. Biramı bitirip çıktım.

İçki satan bir yer buldum, bir altılık bira satın aldım. Arabaya dönüp oturdum. Bira iyi geldi. Araba antikacı dükkanının arka tarafındaki arsadaydı. Solumdaki sokakta trafik yoğundu, arabalarında sabırla bekleyen insanları seyrettim. Hemen hepsinde önlerine bakan ve hiç konuşmayan bir erkekle bir kadın vardı. Herkes bir şekilde beklemek zorundaydı. Bekle, bekle –hastaneyi, doktoru, tesisatçıyı, akıl hastanesini, kodesi, ölüm babayı. Önce kırmızı yandı, sonra yeşil. Dünyanın vatandaşları yemek yiyor, televizyon seyrediyor, beklerken işlerinden ya da ahlak eksikliğinden kaygı duyuyorlardı.

Antika dükkanındaki Debra ile Tessie'yi düşünürken buldum kendimi. Debra'dan hoşlanmıyordum aslında, ama hayatına girmek üzereydim. Röntgenci gibi hissediyordum kendimi.

Oturup biramı içtim. Sıra son kutuya gelmişti ki dükkandan çıktılar, nihayet.

"Henry," dedi Debra heyecanla, "görebileceğin en güzel mermer sehpayı buldum, sadece iki yüz dolara."

"Gerçekten *harikulade*!" dedi Tessie.

Arabaya bindiler. Debra bacağını bacağıma dayadı. "Sıkıldın mı bütün bunlardan?" diye sordu.

Motoru çalıştırıp en yakın içki dükkanına sürdüm, üç-dört şişe

şarapla birkaç paket sigara satın aldım.

O kırmızı kısa eteği ve naylon bacaklarıyla Tessie kancığı, diye geçirdim içimden adama ödemeyi yaparken. Hiç düşünmeden bir düzine adamın altına yatmıştı mutlaka. Onun sorununun düşünmeme olduğuna karar verdim. Sevmiyordu düşünmeyi. Bu da sorun sayılmazdı, çünkü düşünmek zorunda olduğunu söyleyen bir yasa ya da kural yoktu. Birkaç yıl sonra, ellisine merdiven dayayınca düşünmek zorunda kalacaktı ama! Süper market kuyruklarında arabasını insanların dizlerine ve bellerine saplayan o buruk kadınlardan biri olacaktı; gözünde kara güneş gözlükleri, yüzü şiş ve mutsuz, arabasında tuzsuz peynir, cips, domuz pirzolası, kırmızı soğan ve bir şişe Jim Beam.

"Henry," dedi Debra, "ben gidip Larry'yi bulacağım. Beni minibüsüyle sehpamı almaya götürecek. Buna katlanman gerekmiyor, memnun musun?"

"Evet."

"Tessie sana arkadaşlık eder."

"Pekala."

"Siz ikiniz yaramazlık *yapmayın* sakın!"

Larry arka kapıdan girdi ve Debra ile ön kapıdan çıktı. Larry minibüsü çalıştırıp motorunu ısıttı, sonra gittiler.

"Evet, yalnızız," dedim.

"Evet," dedi Tammie. Hiç kımıldamaan oturmuş önüne bakıyordu. İçkimi bitirip işemek için banyoya girdim. Döndüğümde hâlâ kanepede oturuyordu Tammie, hiç kımıldamamıştı.

Kanepenin arkasına geçtim, çenesinden tutup yüzünü kaldırdım. Ağzımı ağzına bastırdım. Başı çok iriydi. Gözlerinin altına mor boya sürmüştü, aşırı, nefesi de ekşi meyve suyu kokuyordu, kayısı. İki kulağından da inci zincirler sarkıyordu, zincirlerin sonunda birer top vardı –sembolik. Öpüşürken elimi bluzundan içeri daldırdım. Bir göğüs buldum, avuçlayıp sıktım. Sutyen giymemişti. Sonra doğrulup elimi çektim. Kanepenin etrafından dolanıp yanına oturdum. İki içki koydum.

"Çirkin ve yaşlı bir hergele için bayağı küstahsın," dedi.

"Debra gelmeden ayaküstü iş tutmaya ne dersin?"

"Hayır."

"Benden nefret etme. Partiye biraz hayat katmaya çalışıyorum sadece."

"Çizgiyi aştın bence. Biraz önce yaptığın bayağı ve aşikardı."

"Hayal gücüm pek geniş değil demek ki."

"Ve yazarsın, öyle mi?"

"Yazarım. Ama asıl yaptığım fotoğraf çekmek."

"Bence sen kadınları onları nasıl düzdüğünü yazmak için düzenlerdensin."

"Bilmiyorum."

"Bence öyle."

"Pekala, pekala, unutalım gitsin. İçsene."

İçkisine döndü Tessie. İçkisini bitirip sigarasını küllüğe koydu. Uzun takma kirpiklerini kırparak bana baktı. Kırmızı boyalı ağzıyla Debra'yı andırıyordu. Debra'nın ağzı daha koyuydu ama, daha az parıldıyordu. Tessie'ninki parlak bir kırmızıydı, dudakları parlıyordu. Dudakları aralıktı, alt dudağını yalıyordu sürekli. Birden bana sarıldı. Aralık ağzı ağzımı buldu. Heyecan vericiydi. Sertleşmeye başladım. O beni öperken uzanıp eteğini kaldırdım, öpüşürken elimi bacaklarında gezdirdim.

"Hadi," dedim öpüşmeyi bitirdiğimizde.

Elinden tutup Debra'nın yatak odasına götürdüm. Yatağa yatırdım. Yatak örtüsü seriliydi. Ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkardım, sonra da onun ayakkabılarını. Onu uzun uzun öperken eteğini kalçalarına kadar sıyırdım. Külotlu çorap giymemişti. Naylonlar ve pembe külot sadece. Çıkardım külotunu. Radyonun tekinden senfonik müzik sesleri geliyordu. Parmağımı yarığına sürttüm. Çok geçmeden ıslandı. Parmağımı soktum. Sonra çıkarıp bızırını okşadım. Islak ve hazırdı. Üstüne çıkıp soktum. Birkaç sert ve gaddar vuruştan sonra yavaşladım, sonra hızlandım yine. O baştan çıkarıcı ve basit yüzüne baktım. Gerçekten tahrik ediyordu beni. Pompaladım.

Sonra itti beni. "Kalk!"

"Ne? Ne?"

"Minibüsün sesini duydum! Kovulacağım! İşimden olacağım!"

"Hayır, hayır, KALTAK!"

Acımasızca vurmaya başladım, dudaklarımı o parıltılı ve korkunç ağzına bastırıp içine boşaldım. Ayağa fırladım. Tessie ayakkabılarıyla külotunu kaptığı gibi banyoya koştu. Ben mendilime silindikten sonra yatak örtüsünü düzelttim, yastıkları kabarttım. Fermuarımı çekerken kapı açıldı. Salona geçtim.

"Henry, Larry'ye bir el verir misin? Sehpa hayli ağır."

"Tabii ki."

"Tassie nerde?"

"Tuvalette sanırım."

Debra'nın peşinden minibüse gittim. Sehpayı minibüsten çıkarıp içeri taşıdık. İçeri girdiğimizde Tessie elinde sigarayla kanepede oturuyordu.

"Malı düşürmeyin, çocuklar!" dedi.

"Hayatta," dedim.

Sehpayı Debra'nın yatak odasına taşıyıp yatağın yanına koyduk. Orada başka bir sehpa vardı, Debra onu oradan aldı. Sonra durup sehpayı seyrettik.

"Oo, Henry... sadece iki yüz dolara... beğendin mi?"

"Çok güzel, Debra. Çok güzel."

Banyoya girdim. Yüzümü yıkadım, saçımı taradım. Sonra pantolonumu ve şortumu indirip sessizce kamışımı ve taşaklarımı yıkadım. İşedim, sifonu çektim ve dışarı çıktım.

"Bir bardak şarap ister misin, Larry?" diye sordum.

"Hayır, teşekkür ederim..."

"Asıl ben sana teşekkür ederim yardımın için."

Larry arka kapıdan çıktı.

"Oo, öyle heyecanlıyım ki!" dedi Debra.

Tessie bizimle on beş dakika kadar içtikten sonra, "Gitmem gerek," dedi.

"Kalabilirsin istiyorsan," dedi Debra.

"Hayır, hayır, gitmeliyim. Evi temizlemem gerekiyor, berbat durumda."

"Evini mi temizleyeceksin? Bugün mü? Bu kadar hoş içki arkadaşları bulmuşken mi?" diye sordu Debra.

"Burda otururken sürekli evin halini düşünüyorum, canımı sıkıyor. Sizinle ilgisi yok."

"Pekala, Tessie, sana kolay gelsin. Seni bağışlıyorum."

"Tamam, canım..."

Kapıda öpüştüler ve Tessie gitti. Debra beni elimden tutup yatak odasına götürdü. Mermer sehpaya baktık.

"Açık konuş, ne diyorsun bu sehpa için, Henry?"

"Hipodromda iki yüz dolar kaybedip eve döndüğüm günler olmuştur. O açıdan bakınca iyi bir alışveriş."

"Bu gece uyurken yanımızda olacak."

"Belki de ben orda dursam sen sehpayla yatsan daha iyi olacak."

"Kıskandın!"

"Elbette."

Debra mutfağa gitti, birkaç bez ve temizlik malzemesiyle döndü. Mermeri silmeye başladı.

"Mermerin damarlarını ortaya çıkarmak için özel bir biçimde silmek gerekiyor."

Soyunup şortumla yatağın kenarına iliştim. Sonra yatak örtüsünün ve yastıkların üzerine uzandım. Sonra doğruldum. "Hay allah, Debra, yatak örtünü berbat ettim."

"Önemi yok."

Gidip iki içki koydum, birini Debra'ya verdim. Sehpayı silişini seyrettim. Sonra bana baktı.

"Biliyor musun, bir erkekte gördüğüm en güzel bacaklara sahipsin."

"Yaşlı biri için idare eder, değil mi bebeğim?"

" Hem de nasıl."

Sehpayı biraz daha sildi, sonra bıraktı.

"Tessie'yle anlaşabildin mi?"

"İyi bir insan. Sevdim onu."

"Çok iyi çalışır."

"Onu bilemem."

"Gitmesine üzüldüm. Bizi yalnız bırakmak istedi sanıyorum. Onu arasam iyi olacak."

"Neden olmasın?"

Debra telefonu alıp Tessie'yi aradı. Uzunca bir süre Tessie'yle konuştu. Hava kararmaya başlamıştı. Ya akşam yemeği? Telefon yatağın ortasındaydı, Debra bağdaş kurarak yatağa oturmuştu. Çok hoş bir kızı vardı. Debra güldü ve veda etti. Bana baktı.

"Tessie senin çok tatlı biri olduğunu söyledi."

İçkileri tazelemeye gittim. Döndüğümde büyük ekran renkli televizyon açılmıştı. Yatağa oturup televizyon seyrettik. Sırtımızı duvara yaslamış içiyorduk.

"Henry," dedi, "Şükran Günü'nde ne yapıyorsun?"

"Hiç."

"Beraber geçirsek ya? Hindiyi ben alırım. Birkaç arkadaş çağırırım."

"Pekala, iyi fikir."

Uzanıp televizyonu kapattı Debra. Çok mutlu görünüyordu. Sonra ışık söndü. Banyoya gitti, döndüğünde uyduruk bir şey dolamıştı beline. Yatağa girdi. Sarıldık birbirimize. Kamışım kalktı. Dilini ağzıma sokup çıkardı. Etli ve sıcaktı dili. Aşağı indim. Kılları aralayıp yalamaya başladım. Sonra birkaç burun numarası çektim. Karşılık verdi. Üstüne çıkıp soktum.

... Durmaksızın gidip geldim. Kırmızı kısa eteğiyle Tessie'yi düşündüm. Yararı olmadı. Tessie kurutmuştu iliğimi. Pompalayıp duruyordum.

"Kusura bakma, fazla içmişim. Ah, kalbimi dinle!"

Elini göğsüme koydu. "Deli gibi atıyor," dedi.

"Hâlâ Şükran Günü'ne davetli miyim?"

"Tabii ki, zavallı sevgilim benim. Takma kafana, lütfen."

Ona bir iyi geceler öpücüğü verdim ve uyumaya çalıştım.

91

Ertesi sabah Debra işe gittikten sonra banyo yaptım, sonra da televizyon seyretmeye çalıştım. Evin içinde çıplak dolaşıyordum, dışardan görülebileceğimi fark ettim. Bir bardak üzüm suyu içip giyindim. Eve dönmekten başka çare yoktu. Posta gelmişti muhtemelen, birinden bir mektup belki. Bütün kapıların kapalı olduğundan emin olduktan sonra çıkıp Vosvos'a yürüdüm, çalıştırıp Los Angeles'a sürdüm.

Yolda Sara geldi aklıma, *The Lancer*'daki dinletide tanıştığım kız. Telefon numarası cüzdanımdaydı. Eve vardım, sıçtım ve onu aradım.

"Merhaba," dedim, "Chinaski ben, Henry Chinaski..."

"Evet, hatırladım," dedi.

"Ne yapıyorsun? Ziyaretine gelmeyi düşünüyordum."

"Bugün restoranımda olmam gerekiyor. Oraya gelsene?"

"Sağlıklı beslenme yerlerinden biri, değil mi?"

"Sağlıklı bir sandviç yaparım sana."

"Öyle mi?"

"Saat dörtte kapıyorum. Sen o civarda gel."

"Pekala. Nasıl gelirim oraya?"

"Kalem kağıt al, sana yolu tarif edeyim."

Söylediklerini yazdım. "Üç buçuk gibi görüşürüz," dedim.

İki buçuk sularında Vosvos'a atladım. Otobana çıktıktan sonra ya tarifi sapıttı, ya da benim kafam karıştı. Otobanlardan ve yol tariflerinden nefret ederim. İlk sapaktan çıktım ve kendimi Lakewood'da buldum. Bir benzin istasyonuna çekip Sara'yı aradım. "Drop On Inn," diye açtı telefonu.

"Allah kahretsin!" dedim.

"N'oldu? Canın sıkkın gibi."

"Lakewood'dayım! Senin tarifin bir boka yaramadı!"

"Lakewood mu? Bekle."

"Dönüyorum ben. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Dur. Seni görmek istiyorum. Lakewood'da hangi sokaktasın,

en yakın kavşağı söyle bana."

Ahizeyi sallandırıp nerede olduğuma bakmaya gittim. Sara'ya bilgileri verdim. Beni yeniden yönlendirdi.

"Çok kolay," dedi. "Geleceksin değil mi? Söz ver."

"Tamam."

"Kaybolursan yine ara."

"Kusura bakma, yön duygum yoktur benim. Kaybolmaya dair kabuslar görürüm hep. Başka bir gezegene ait olduğuma inanıyorum."

"Önemi yok. Talimatlarımı izle."

Arabaya döndüm, kolay oldu bu kez. Kısa bir süre sonra Pasifik Sahil Otobanı'nda sapak arıyordum. Buldum. Okyanus yakınında dükkanları bol bir semte götürdü beni. Yavaşça sürdüm, sonra tabelayı gördüm: *Drop On Inn*, elle yazılmış büyük bir tabela. Pencereye fotoğraflar ve küçük kartlar yapıştırılmıştı. Tanrım, gerçek bir sağlıklı beslenme yeri. İçeri girmek gelmedi içimden. Bir tur atıp *Drop On Inn*'in önünden yavaşça geçtim. Sağa döndüm, sola döndüm. Bir bar gördüm, *Crab Haven*. Önüne park edip içeri girdim.

Saat dörde çeyrek vardı ve tek boş tabure yoktu barda. Müdavimlerin çoğu çakırkeyif olmuşlardı bile. Bara dikilip bir votka-7 söyledim. Votkamı alıp telefona gittim ve Sara'yı aradım. "Henry ben. Burdayım."

"İki kez dükkanın önünden geçtin. Korkma. Nerdesin?"

"Crab Haven. Bir içki içiyorum. Birazdan gelirim."

"Tamam. Fazla içme."

İçkiyi bitirdim, bir tane daha söyledim. Boş bir loca buldum, oturdum. Gerçekten gitmek gelmiyordu içimden. Sara'nın neye benzediğini bile hatırlamıyordum.

İçkiyi bitirip dükkanına sürdüm. Arabadan indim, tel kapıyı açıp içeri girdim. Sara tezgahın arkasındaydı. Beni gördü. "Selam, Henry!" dedi. "Birazdan sana katılacağım." Bir şey hazırlamakla meşguldü. Dört-beş tip vardı ortalıkta, kimi oturmuş, kimi ayakta. Birkaç kişi de yere oturmuştu. Hepsi yirmili yaşlarda, hepsi aynı; beyaz şortlarını giymiş oturuyorlardı. Arada sırada biri bacak bacak

üstüne atıyor ya da öksürüyordu. Hayli çekici hatundu Sara, ince, hareketli. Klas. Saçları kızıl-sarı. Çok hoş.

"Seninle ilgileneceğiz," dedi.

"Pekala," dedim.

Bir kitaplık vardı. Benim üç-dört kitabım duruyordu raflarda. Bir Lorca buldum, oturup okuyormuş gibi yaptım. O şortlu tiplere bakmak zorunda kalmazdım hiç olmazsa. Hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi görünüyorlardı –analarının kuzusu, korunmuş, üzerlerinde memnuniyetin donuk parlaklığı. Hiçbiri kodese girmemiş, elleriyle çalışmamış, trafik cezası bile yememişti. Muhallebi çocukları.

Sağlıklı bir sandviç getirdi Sara bana. "Al, dene şunu."

Çocuklar ortalıkta dolanırken ben sandviçimi yedim. Çok geçmeden içlerinden biri kalkıp dışarı çıktı. Sonra biri daha. Sara temizliğe geçmişti. Bir kişi kalmıştı içerde. Yirmi iki yaşlarındaydı, yere oturmuştu. Asi bir hali vardı, sırtı yay gibi eğik. Gözünde siyah, kalın çerçeveli bir gözlük. Diğerlerinden daha yalnız ve tehlikeli görünüyordu. "Hey, Sara," diye seslendi, "bu gece birlikte çıkıp birkaç bira içelim."

"Bu gece olmaz, Mika. Yarın geceye ne dersin?"

Mika ayağa kalkıp bar tezgahına yaslandı. Tezgahın üstüne bir çeyrek bırakıp bir sağlıklı kurabiye aldı. Barda durup kurabiyeyi yedi. Bitirdikten sonra döndü ve dışarı çıktı.

"Sandviçini beğendin mi?" diye sordu Sara.

"Evet, hiç de fena sayılmazdı."

"Kaldırımdan masayla iskemleleri getirebilir misin?"

Masayı ve iskemleleri içeri taşıdım.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse barlardan haz etmem. Havası kirli bir kere. İçecek bir şeyler alıp sana gidelim."

"Olur. Çöpü dışarı çıkarmama yardım et."

Çöpü dışarı çıkarmasına yardım ettim. Sonra kapıyı kilitledi.

"Minibüsümü izle. İyi şarap stoklayan bir dükkan biliyorum. Oradan da bana gideriz."

Volkswagen bir minibüsü vardı, düştüm peşine. Minibüsün arka penceresinde bir adamın posteri vardı. "Gülümse ve Sevinçten Uç," diye öneriyordu bana; posterin alt kısmında da adı yazıyordu, *Drayer Baba.*

Bir şişe şarap açıp salondaki kanepeye oturduk. Güzel döşemişti evini. Yatak dahil mobilyanın tamamını kendi yapmıştı. Her tarafta *Drayer Baba*'nın posterleri vardı. *Drayer Baba* Hintliydi ve 1971 yılında Tanrı olduğunu iddia ederek ölmüştü.

Sara ile oturmuş ilk şişe şarabı içerken kapı açıldı ve sivri dişli, uzun saçlı, adem sakallı bir genç girdi içeri. "Bu Ron, ev arkadaşım," dedi Sara.

"Merhaba, Ron. Şarap içer misin?"

Ron oturup şarap içti bizimle. Sonra şişman bir kızla kafasını usturaya vurdurmuş sıska bir tip girdi içeri. Pearl ve Jack. Oturdular. Bir başka genç daldı içeri. Onun da adı Jean John'du. Jean John da oturdu. Sonra Pat geldi. Kara sakallı, uzun saçlı bir tipti Pat. Yere, ayağımın dibine oturdu.

"Ben şairim," dedi.

Şarabımdan bir yudum aldım.

"Nedir yayınlanmanın yolu?" diye sordu.

"Editörlere yollamak."

"Ama kimse tanımıyor ki beni."

"Herkes öyle başlar."

"Haftanın üç günü şiir dinletisi veriyorum. Aynı zamanda oyuncu olduğum için çok iyi şiir okurum. Günün birinde birinin beni keşfedip yayınlamak isteyeceğini umuyorum."

"Olanaksız değil."

"Sorun şu ki, benim şiir dinletilerime kimse gelmiyor."

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Kendi kitabımı kendim bastıracağım."

"Whitman da öyle yaptı."

"Şiirlerimden birkaçını okur musun?"

"Tanrım, hayır."

"Neden?"

"İçmek istiyorum sadece."

"Kitaplarında içmekten söz ediyorsun sürekli. İçmenin sanatına katkısı oldu mu sence?"

"Hayır, yazarlığı öğlene kadar uyuyabilmek için seçmiş bir alkoliğim ben."

Sara'ya döndüm. "Bu kadar geniş bir arkadaş çevresine sahip olduğunu bilmiyordum."

"Bu alışılmışın dışında bir durum. Hiçbir zaman bu kadar kalabalık olmaz."

"İyi ki bol şarabımız var."

"Birazdan giderler eminim," dedi.

Diğerleri konuşuyorlardı. Muhabbet dağıldı, dinlemeyi kestim. Güzel bulmaya başlamıştım Sara'yı. Zekice ve kendinden emin konuşuyordu. Kafası çalışıyordu. Önce Pearl ile Jack gittiler. Sonra Jean John. Sonra şair Pat. Sara'nın bir yanına Ron oturmuştu, öbür yanına ben. Sadece üçümüz. Ron kendine bir bardak şarap koydu. Onu suçlayamazdım, Sara'nın ev arkadaşıydı. Ondan daha uzun kalmayı umamazdım. O oradaydı zaten. Sara'ya bir şarap koydum, sonra kendi bardağımı doldurdum. Şarabımı bitirdikten sonra Sara ve Ron'a, "Ber artık gitsem iyi olacak," dedim.

"Hayır, gitme," dedi Sara, "bu kadar çabuk değil. İki laf edemedik henüz. Seninle konuşmak istiyorum."

Ron'a baktı. "Kusura bakmazsın, değil mi Ron?"

"Bakmam tabii ki."

Kalkıp evin arka odasına geçti.

"Hey," dedim, "aranızın açılmasını filan istemem."

"Nasıl yani?"

"Sen ve ev arkadaşın."

"Aramızda bir şey yok. Birlikte yatmıyoruz. Evin arka odasını kiraladı, hepsi bu."

"Öyle mi?"

Gitar sesi duydum. Sonra bağıra çağıra söylenen bir şarkı.

"Bu Ron," dedi Sara.

Domuz çağırır gibi böğürüyordu herifçioğlu. Sesi o kadar kötüydü ki bir şey söylemek gerekmedi.

Bir saat kadar şarkı söyledi Ron. Sarah ile şarap içmeye devam ettik. Birkaç mum yaktı Sara. "Bir Beedie içsene."

Yaktım bir tane. Küçük, kahverengi Hindistan sigaralarına Beedie deniyor. Gayet hoş, katranlı bir tadı vardı. Sara'ya doğru döndüm ve ilk kez öpüştük. Güzel öpüşüyordu. Gece renklenmeye başlamıştı.

Tel kapı açıldı ve genç bir adam girdi içeri.

"Barry," dedi Sara, "ziyaretçi kabul etmiyorum."

Barry kapıyı çarpıp gitti. İlerde karşılaşacağımız sorunları görebiliyordum. Bir münzevi olarak insan trafiğinden nefret ederim. Kıskançlıkla filan ilgisi yoktu, insanları sevmiyordum, kendi şiir dinletilerimi saymazsak kalabalığa tahammülüm yoktu. İnsanlar yoruyorlardı beni, ruhumun iliğini kurutuyorlardı.

"İnsanlık, baştan kokuşmuştun zaten." Budur benim düsturum.

Öpüştük yine. İkimiz de çok içmiştik. Sara bir şişe daha açtı. İyi götürüyordu şarabı. Neden söz ettiğimizi filan bilmiyordum. Sara'nın en iyi yanı yazarlığıma çok az değinmesiydi. Son şişenin dibini bulduğumuzda eve kadar araba süremeyecek kadar sarhoş olduğumu söyledim.

"Benimle yatabilirsin, ama seks yok."

"Neden?"

"Evlenmeden seks yasak."

"Kim yasaklıyor?"

"Drayer Baba onaylamıyor."

"Tanrı bile bazen yanılır."

"Asla."

"Yatalım."

Karanlıkta öpüştük. Öpüşme manyağıydım zaten, hem Sara o güne kadar tanıdığım kadınların içinde en iyi öpüşenlerden biriydi. Onunla kıyaslayabileceğim birini bulmak için Linda'ya kadar geri gitmek zorundaydım. Her kadın farklıydı yine de, her biri farklı öpü-

şüyordu. Lydia orospu çocuğunun tekini öpüyordu o anda muhtemelen, daha da kötüsü yalıyordu. Katherine, Austin'de uykudaydı.

Sara kamışımı eline alıp okşamaya başladı. Sonra yarığına sürttü. Bir aşağı bir yukarı sürtüyordu, bir aşağı bir yukarı. Tanrı'ya itaat ediyordu, Drayer Baba'ya. Yarığına dokunmadım, Drayer Baba'ya ters gitmek istemiyordum. Öpüşmeye devam etti, kamışımı yarığına sürtüp durdu, bızırına belki de, emin değildim. Kamışımı içine sokmasını bekliyordum. Sürtmekle yetiniyordu ama. Kıllar kamışımı yakmaya başladı. Çekildim.

"İyi geceler, yavrucuğum," dedim. Sonra döndüm ve sırtımı sırtına yasladım. Drayer, koçum, diye geçirdim içimden, gerçek bir müridin var bu yatakta.

Sabah uyandığımızda yine sürtme faslı başladı ve aynı biçimde sonuçlandı. Canı cehenneme, dedim kendi kendime, böyle bir eylemsizliğe hiç ihtiyacım yok.

"Banyo yapmak ister misin?" diye sordu Sara.

"Evet."

Banyoya gidip sıcak su musluğunu açtım. Gecenin sarhoşluğuyla Sara'ya bir ara günde dört-beş kez sıcak banyo yapmak gibi bir takıntım olduğunu söylemiştim. Bildik sıcak su terapisi.

Sara'nın küveti benimkinden büyük, suyu da daha sıcaktı. Bir seksen beş boyunda ve yüz kilo olmama rağmen uzanabiliyordum o küvette. Eski günlerde krallar için yaparlarmış küvetleri, bir elli boyundaki banka memurları için değil.

Küvete girip uzandım. Nefisti. Sonra ayağa kalkıp kıl sürtünmesi kurbanı kamışımı inceledim. Seni zor günler bekliyor, dostum, ama hiç yoktan iyidir yine de. Küvete girip uzandım tekrar. Telefon çaldı. Sessizlik.

Sonra Sara çaldı kapıyı.

"Gir!"

"Hank, Debra arıyor."

"Debra mı? Nasıl biliyor burda olduğumu?"

"Herkesi aramış. Daha sonra aramasını söyleyeyim mi?"

"Hayır. Beklemesini söyle."

Büyük bir havlu bulup belime doladım. Salona geçtim. Sara telefonda Debra ile konuşuyordu.

"İşte, geldi..."

Ahizeyi uzattı. "Selam, Debra."

"Hank, nerelerdeydin?"

"Küvette."

"Küvette mi?"

"Evet."

"Şimdi mi çıktın."

"Evet."

"Ne var üstünde şimdi?"

"Belime bir havlu doladım."

"Telefonda konuşurken nasıl düşmüyor havlu belinden?"

"Düşmüyor işte."

"Aranızda bir şey oldu mu?"

"Hayır."

"Neden?"

"Ne demek, neden?"

"Yani, onu neden düzmedin?"

"Benim başka işim olmadığını mı düşünüyorsun? Sadece düzüşmeyi düşünen biri miyim sence?"

"Bir şey olmadı o zaman?"

"Evet."

"Ne?"

"Olmadı anlamında."

"Ordan çıktıktan sonra nereye gideceksin?"

"Eve."

"Buraya gel."

"Pekala."

Kapattım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Sara.

"Debra'ya gideceğim. Kırk beş dakika sonra orda olacağımı söyledim."

"Birlikte öğle yemeği yeriz diye düşünmüştüm. Çok iyi bir Meksika lokantası biliyorum."

"Bak, Debra kaygılı. Hiçbir şey olmamış gibi öğle yemeği yiyip sohbet mi edeceğiz?"

"Kendimi seninle öğle yemeği yemeye hazırlamıştım ama."

"İyi de, kendi restoranınla ne zaman ilgileniyorsun?"

"Sabah on birde açıyorum. Henüz on."

"Pekala. Yemeğe gidelim..."

Hermosa sahilinin hippi kesiminde bir Meksika lokantasıydı. Boş, kayıtsız tipler. Sahilde Ölüm. Soğukkanlı takıl, soluklan, sandalet giy ve güzel bir dünyada yaşıyormuşuz gibi davran.

Siparişlerimizin gelmesini beklerken Sara parmağını acılı sosa daldırıp yaladı. Sonra bir daha soktu parmağını sos çanağına. Başını sos çanağının üzerine eğdi. Parmağını çanağa daldırıp daldırıp yalıyordu.

"Bak," dedim, "başkaları da kullanacak o sosu. Midemi bulandırıyorsun! Kes artık!"

"Hayır, her seferinde baştan dolduruyorlar."

Dolduruyorlardır inşallah, diye geçirdim içimden. Sonra yemek geldi ve Sara aç kurt gibi saldırdı önündeki tabağa, aynı Lydia'nın yaptığı gibi. Yemeği bitirip dışarı çıktık, o minibüsüne binip lokantasına sürdü, ben de Vosvos'a atlayıp Playa Del Ray'in yolunu tuttum. Ayrıntılı bir yol tarifi almıştım Sara'dan. Hayli kafa karıştırıcı bir tarifti, ama söyleneni yaptım ve vardım. Hayal kırıklığına uğradım neredeyse, çünkü stres ve delilik ortadan kalktığında yerine koyabileceğim güvenilir bir şey yoktu hayatımda.

Debra'nın ön bahçesine park ettim. Jaluzilerin gerisinde bir kıpırdanma fark ettim. Pencerede bekliyordu beni. Vosvos'tan indim ve arabanın kaskosu bittiği için iki kapının da kilitli olduğundan emin oldum.

Gidip kapıyı ding-dong'ladım. Kapıyı açtı, beni gördüğüne sevinmiş bir hali vardı. İnsanın hoşuna gidiyordu, ama bu tür şeylerdi bir yazarı çalışmaktan alıkoyan.

92

Haftanın kalan günlerini pek bir şey yapmadan geçirdim. Oaktree yarışları başlamıştı. İki-üç kez hipodroma gittim, kafa kafaya çıktım. Bir seks dergisi için ahlaksız bir öykü kaleme aldım, on-on iki şiir yazdım, mastürbasyon yaptım ve her gece Sara ile Debra'yı aradım. Bir gece Cassie'yi aradım, bir adam açtı telefonu. Elveda, Cassie.

Ayrılıkları düşündüm, ne kadar zor olduklarını, ama bir kadından ayrılmadan başka bir kadınla ilişkiye giremiyordun. Kadınları gerçekten tanımak, içlerine nüfuz etmek için onların tadına bakmak gerekiyordu. Erkeği kafamda tasarlayabiliyordum, çünkü ben de erkektim; ama kadınları yeterince tanımadığım için onlar hakkında yazamıyordum. Bu yüzden onları elimden geldiğince araştırıyor, içlerinde insani şeyler keşfediyordum. Yazma faslı unutulmalıydı. Yaşanan tamamlanmadan hakkında yazmak yazıyı yaşananın gölgesinde bırakmak demektir.Yazmak işin tortusuydu sadece. Bir erkeğin kendini hissedebileceği kadar sahici hissetmesi için bir kadın tanıması gerekmiyordu, ama birkaç tane tanımanın da zararı yoktu. Böylece ilişki bittiğinde kendini gerçekten yalnız ve delirmek üzere hissetmenin ne olduğunu öğreniyor, sonun geldiğinde neyle yüzleşeceğine dair fikir sahibi oluyordun.

O kadar çok şey vardı ki beni duygulandıran; yatağın altında bir kadın ayakkabısı; etajerin üstünde unutulmuş saç tokası; "çişim geldi..." deyişleri; saç kurdeleleri; öğlenin bir buçuğunda onlarla çıkılan bulvar yürüyüşleri; içki, sigara ve muhabbet dolu o uzun geceler; tartışmalar, intiharlar; birlikte yiyip kendini iyi hissetmek; nerden geldiğini anlamadığın şakalar ve kahkahalar; havadaki mucize duygusu; arabayı park edip içinde oturmak; sabahın üçünde eski sevgilileri kıyaslamak; horladığının söylenmesi, onun horladığını duymak; anneler, çocuklar, kediler, köpekler; bazen ölüm ve bazen boşanma, ama hep sürdürerek, halletmeye çalışarak; bir sandviç büfesinde tek başına gazete okurken onun şimdi zeka seviyesi 95 olan bir dişçiyle evli olduğunu düşünüp efkarlanmak; hipodromlar, park

gezintileri, piknikler; kodesler bile; onun sıkıcı arkadaşları; senin içkin, onun dansı, senin onu boynuzlaman, onun seni boynuzlaması; onun hapları, senin aldatmaların, onun aldatmaları; birlikte uyumak...

Varılacak bir hüküm yoktu, bir seçim yapmak zorundaydın. İyiliğin ve kötülüğün ötesinde fikri teoride iyiydi, ama yaşamı sürdürmek için seçim yapmak zorundaydın: kimi diğerlerinden daha müşfikti, kimi seninle daha ilgili; bazen de dış görünüşü harikulade ama içi buz gibi olanlar da gerekebiliyordu; sırf eğlence olsun diye, iki paralık boktan filmler gibi. Daha müşfik olanlar daha iyi düzüşüyorlardı gerçekten; onlarla bir süre takıldıktan sonra gözüne harikulade görünmeye başlıyorlardı, çünkü harikuladeydiler gerçekten. Sara'yı düşündüm, o fazladan şey vardı onda. Şu lanet Drayer Baba DUR levhasıyla karşımıza dikilmese her şey güllük gülistanlık olacaktı.

Sonra Sara'nın yaş günü geldi çattı. 11 Kasım, *Gazileri Anma Günü*. Sara'yla iki kez daha görüşmüştük, bir kez onun evinde, bir kez de benim. Çok keyifli ve beklenti dolu saatler geçirdik birlikte. Tuhaf, ama kendine özgü ve yaratıcı biriydi; mutlu anlarımız oldu... yatak dışında ama... alev almak üzereydik... Drayer Baba aramıza girmişti bir kere. Tanrı'ya karşı verdiğim savaşı kaybediyordum.

"Düzüşmek önemli değildir," dedi bana.

Hollywood Bulvarı'nda *Bessie Teyze'nin Yeri* adında egzotik bir yere gittim. Personel nefret doluydu –züppelik sınırına dayanmış son derece zeki genç zenciler ve beyazlar. Ortalıkta küstahça dolanıp müşterilere hakaret ediyorlardı. Orada çalışan kadınlar kilolu ve uyuşuktular, giydikleri bluzlar üzerlerinden dökülüyordu. başlarını mahmur bir utangaçlık içindeymiş gibi öne eğiyorlardı. Müşteriler de bu muameleye katlanma pahasına oraya ısrarla gelen moruklardan oluşuyordu. Kimse bana bulaşmadı allahtan, dünyalarını başlarına yıkardım yoksa...

Sara'ya yaş günü hediyesi aldım; asıl hediye, kovanlarından iğneyle çekilmiş arı beyni özüydü. Hasırdan bir sepet almıştım, sepetin içinde arı beyni özünden başka, iki pilav çubuğu, biraz deniz tuzu, iki nar (organik), iki elma (organik) ve biraz ayçiçeği çekirdeği vardı. Ama asıl hediye arı beyni özüydü ve ateş pahasıydı. Sara sürekli sözünü etmiş, parasının yetmediğinden yakınmıştı.

Sara'nın evine doğru sürdüm. Birkaç şişe de şarap vardı yanımda. Birini sakal traş olurken haklamıştım hatta. Nadiren sakal traşı olurum, ama hem Sara'nın yaş günü, hem de Gaziler Günü'ydü. İyi bir kadındı Sara. Son derece zekiydi ve bekaret yemini, tuhaftır ama, anlaşılabilir bir şeydi. Yani, onun bakışına göre, hak eden birine saklanmalıydı. Benim hak ettiğim pek söylenemezdi, ama sonunda ünlendiğimde onun aşikar klası Paris kafelerinde benim aşikar klasıma pek yakışacaktı. Son derece sevecen bir kadındı, sakin bir entelektüel, ve hepsinden daha iyisi, altın rengi saçlarında hafif bir kızıllık vardı. On yıllardan beridir bu saç renginin peşindeydim sanki... Daha da uzun zamandan beri belki...

Pasifik Sahil Otobanı'nda bir barda durup duble bir vokta-7 söyledim. Sara beni kaygılandırıyordu. Cinselliğin onun için evlilik anlamına geldiğini söylemişti. Şaka etmiyordu, ciddiydi. Kesinlikle bakir bir yanı vardı, ama birçok farklı şeyden de zevk alıyordu; kamışı kıllarına sürtülen tek erkek ben değildim herhalde. Benim tahminin onun kafasının da herkes kadar karışık olduğu yönündeydi. Bu koşullar altında onunla görüşmeye devam etmem gerçek bir muammaydı benim için. Onun direncini kırma çabası içinde filan değildim. Fikirlerine katılmıyor, ama ondan yine de çok hoşlanıyordum. Seksten usanmıştım belki. Nihayet yaşlanıyordum belki. Nice yıllara, Sara.

Arabayı evine sürdüm, hasırdan sepeti koluma takıp içeri girdim. Mutfaktaydı. Sepet ve şarapla koltuğa oturdum.

"Geldim, Sara!"

Mutfaktan çıktı. Ron yoktu ama Sara onun müzik setini sonuna

kadar açmıştı. Hep nefret etmişimdir müzik setlerinden. Yoksul semtlerde yaşayanlar sürekli birbirlerinin sesini duyarlar, düzüşme sesleri dahil, ama en rahatsız edici olanı onların müziğini, o kusmuğu, üç saat kadar sonuna kadar açılmış olarak dinlemek zorunda kalmaktır. Üstelik genellikle pencerelerini açık bırakırlar, onların hoşuna gidenin senin de hoşuna gideceğinden emin.

Judy Garland koymuştu Sara. Severdim Judy Garland'ı, yani biraz, özellikle New York Met'deki konserini. Ama o anda çok cırtlak, anlamsızca kafa ütüleyen biri gibi geldi bana.

"Allah aşkına, Sara, *kıs* biraz!"

Kıstı, ama biraz. Şarap şişelerinden birini açtı, masada karşılıklı oturduk. Tuhaf bir biçimde, her an patlamaya hazır hissediyordum kendimi.

Sara sepetin içine baktı ve arı özünü gördü. Heyecanlandı. Kapağını açıp tadına baktı. "Bu o kadar güçlü bir şey ki," dedi. "Öz... tadına bakmak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Yemek pişiriyorum."

"Güzel. Ama seni yemeğe dışarı davet etmeliyim."

"Pişirmeye başladım bile."

"Pekala."

"Ama tereyağına ihtiyacım var. Gidip tereyağı satın almam gerekiyor. Ayrıca dükkan için salatalık ve domates alacağım."

"Ben hallederim. Senin doğum günün."

"Şu arı özünden tatmak istemediğinden emin misin?"

"Evet, eminim."

"Şu kavanozu doldurmak için kaç arı gerekli olduğunu tahmin edemezsin."

"Nice yıllara. Ben gidip tereyağını filan alayım."

Bir şarap daha içtim, Vosvosa'a atladım gibi küçük bir bakkalın önüne çektim. Tereyağını buldum, ama domatesler ve salatalıklar tohuma kaçmışlardı. Tereyağının parasını ödeyip daha büyük bir market aramaya giriştim. Buldum bir tane, domates ve salatalık satın alıp eve döndüm. Arabayı park ederken müziğin sesini duydum.

Sesi sonuna kadar açmıştı yine. Yakınlaştıkça asabım bozulmaya başladı; patlama noktasına gelmiştim, sonra patladım. Elimde sadece tereyağı kavanozuyla daldım odaya; domateslerle salatalıkları arabada bırakmıştım. Ne çalıyordu hatırlamıyorum; ses o kadar yüksekti ki bir tınıyı diğerinden ayırt edemiyordun.

Sara mutfağa girdi. "ALLAH SENİ KAHRETSİN!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" diye sordu.

"DUYAMIYORUM!"

"Neyi?"

".MINA KODUĞUMUN MÜZİK SETİNİN SESİNİ FAZLA AÇIYORSUN, ANLAMIYOR MUSUN?"

"Ne?"

"BEN GİDİYORUM!"

"Hayır!"

Döndüm, tel kapıyı çarpıp çıktım oradan. Vosvos'a yürüdüm, unuttuğum domatesleri ve salatalıkları gördüm. Onları alıp tekrar eve doğru yürüdüm. Yolda rastlaştık.

Kesekağıtlarını kollarına tutuşturdum. "Al."

Sonra dönüp yürüdüm. "Seni adi o-ros-pu ço-çu-ğu!" diye bağırdı arkamdan.

Kesekağıdını fırlattı bana. Sırtımın ortasına isabet etti. Dönüp eve doğru yürümeye başladı. Ay ışığında yere saçılmış domateslere ve salatalıklara baktım. Bir an için onları toplamayı düşündüm. Sonra dönüp yürüdüm.

93

Vancouver dinletisi gerçekleşti; beş yüz dolar, gidiş dönüş uçak bileti, artı kalacak yer. Sponsor, Bart McIntosh, sınırdan geçme konusunda hayli endişeliydi. Beni Seattle'da karşılayacaktı, sınırı arabayla geçecektik, dinletiden sonra Vancouver'dan Los Angeles'a

uçacaktım. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamıyordum ama kabul ettim.

İşte, havadaydım yine, duble vokta-7 yudumluyordum. İşadamlarının ve pazarlamacıların arasında. İçine ek bir gömlek, çamaşır, çorap, üç-dört şiir kitabı ve daktilo edilmiş on kadar şiir koyduğum bir çanta almıştım yanıma. Diş macunuyla diş fırçası bir de. Şiir okuduğun için sana para ödeyecekleri bir yere gitmek saçmalığın daniskasıydı. Hoşlanmıyordum, abuk sabuk buluyordum. Elli yaşına kadar anlamsız, aşağılık işlerde katır gibi çalıştıktan sonra, birden, ülkenin bir yerinden bir yerine uçarken bulmak kendini, elinde votka bir atsineği misali.

Seattle'da McIntosh bekliyordu beni, arabasına atladık. İkimiz de fazla konuşmadığımız için yolculuk iyi geçti. Dinletiyi özel bir kuruluş destekliyordu, ki üniversite destekli dinletilere bin kere yeğlerim. Üniversiteler korkuyorlardı; en çok da sefil şairlerden, ama öte yandan pas geçemeyecek kadar da meraklıydılar.

Uzun bir bekleyiş sınırda, yüzlerce arabadan oluşmuş kuyruklar. Sınır polisi hantaldı, bu kadar basitti. Arada sırada eski bir arabayı kuyruktan çıkardıkları oluyordu gerçi, ama genellikle bir iki soru sorduktan sonra geç işaretini veriyorlardı. McIntosh'un neden bu kadar paniklediğini anlamakta güçlük çekiyordum.

"Moruk," dedi, "geçtik!"

Çok uzak değildi Vancouver. McIntosh otelin önüne çekti. Güzel oteldi. Tam suyun kenarında. Anahtarı alıp yukarı çıktık. İçinde bir buzdolabı bulunan ferah bir odaydı ve müşfik bir ruhun inceliği sayesinde buzdolabında bira vardı.

"Al bir tane," dedim McIntosh'a.

Oturup biraları yudumladık.

"Creeley burdaydı geçen yıl," dedi.

"Öyle mi?"

"Kooperatif anlayışıyla yönetilen bir Sanat Merkezi olduğumuz söylenebilir. Üyelik aidatları hayli yüksektir. Senin gösterine bilet yok şu anda. Silvers 'Bilet fiyatlarını biraz yükseltebilseydim iyi para yapardım,' dedi."

"Silvers kim?"

"Myron Silvers. Yöneticilerden biri."

Mevzu iyice sıkmaya başlamıştı.

"Sana çevreyi gezdirebilirim," dedi McIntosh.

"Gerek yok. Ben kendim yürürüm."

"Akşam yemeğine ne dersin? Bizden."

"Bir sandviç belki. Aç değilim."

Onu dışarı çıkarırsam yemeği bitirir bitirmez ekebileceğimi düşünüyordum. Kötü biri olduğundan değil, ama insanlar ilgimi çekmiyordu genellikle.

Üç-dört blok ötede bir yer bulduk. Son derece temiz bir kentti Vancouver, insanlarında o sert, büyük kent ifadesi yoktu. Lokantayı sevdim. Ama fiyatlara baktığımda Los Angeles fiyatlarından çok daha yüksek olduğunu gördüm. Bir jambonlu sandviç söyleyip bir bira daha içtim.

Hoş bir duyguydu Amerika sınırlarının dışında olmak. Kadınlar daha güzel görünüyordu; herkes daha sakin, daha az yapaydı. Sandviçi bitirdim, sonra McIntosh beni otelime bıraktı. Ona arabada veda edip asansörle yukarı çıktım. Duş yaptım, elbiselerimi giymedim. Pencerede durup suyu seyrettim. Yarın gece her şey bitmiş olacaktı. Paralarını alacak, öğle saatlerinde dönüş uçağına binecektim. Yazık. Üç-dört bira daha içtim, sonra yatağa girip uyudum.

Bir saat erken götürdüler beni dinletiye. Oğlanın teki sahneye çıkmış şarkı söylüyordu. Kimse dinlemiyordu, şarkının başından sonuna kadar hiç susmadılar. Şişeler şangırdıyordu; kahkahalar; kafayı iyice çekmiş bir kalabalık; severim ben öyle kalabalığı. Biz kuliste içiyorduk. McIntosh, Silvers, ben ve iki kişi daha.

"Uzun zamandan beri bir erkek şair davet etmemiştik," dedi Silvers.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir sürü eşcinsel çağırdık. Bu güzel bir değişiklik."

"Teşekkür ederim."

Gerçekten okudum onlara. Bitirdiğimde ben de sarhoştum, onlar da. Biraz hırlaşıp birbirimize tısladık önce, ama iyi bir dinleti oldu. Çekimi sahneye çıkmadan önce vermeleri performansımı olumlu etkilemişti.

Dinletiden sonra büyük bir evde parti verildi. Bir-iki saat kadar sonra iki kadının arasında buldum kendimi. Biri sarışındı, fildişinden yapılmış gibiydi, gözleri ve vücudu harikulade. Sevgilisi vardı yanında.

"Chinaski," dedi bir süre sonra, "ben seninle geliyorum."

"Bir dakika," dedim, "sen sevgilinle birliktesin."

"Siktir et onu!" dedi, "O bir hiç! Seninle geliyorum!"

Çocuğa baktım. Yaş birikmişti gözlerinde. Titriyordu. Aşıktı, zavallı keriz.

Öbür yanımdaki kız siyah saçlıydı. Onun vücudu da aşağı kalmazdı, ama diğeri kadar çekici değildi.

"Benimle gel," dedi bana.

"Ne?"

"Beni burdan götür."

"Bir dakika."

Sarışına döndüm. "Dinle, çok güzelsin ama seninle gelemem. Arkadaşının duygularını incitmek istemiyorum."

"S.ktir et o orospu çocuğunu! Bokun teki!"

Siyah saçlı kız kolumdan çekti. "Beni burdan hemen götür yoksa yalnız gideceğim."

"Peki," dedim. "Gidelim."

McIntosh'u buldum. Pinekliyordu. Partilerden haz etmiyordu anlaşılan.

"Hadi, Mac, otele bırak bizi."

Otel odasının buzdolabında birkaç şişe bira kalmıştı. Esmer kız adının Iris Duarte olduğunu söyledi bana. Kızılderili meleziydi ve oryantal dansöz olarak çalışıyordu. Ayağa kalkıp çalkaladı. Güzel

çalkalıyordu.

"Kıyafet olmayınca tam olmuyor."

"Kıyafete ihtiyacım yok."

"Yani, benim var, senin değil. Daha iyi olur, anlıyor musun?"

Benziyordu Kızılderili'ye. Ağzı ve burnu. Yirmi üç yaşlarında olmalıydı; koyu kahverengi gözleri, yumuşak bir ses tonu ve son derece biçimli bir vücudu vardı. Üç-dört kitabımı okumuştu. Eyvallah.

Bir saat kadar içtikten sonra yatağa girdik. Önce yaladım, ama sonra, içine girdiğimde, uzun süre gidip gelmeme rağmen boşalamadım. Yazık.

Sabah kalkıp dişimi fırçaladım, yüzüme soğuk su serptim ve yatağa döndüm. Yarığıyla oynamaya başladım. Islandı, ben de sertleşmiştim. Girdim. O harikulade, o harikulade ve genç vücudunu düşünerek kökledim. Sonuna kadar aldı. Müthişti. Daha sonra banyoya gitti Iris.

Yatağa uzanıp ne kadar iyi olduğunu düşündüm. Iris döndü ve yatağa girdi. Konuşmadık. Bir saat geçti. İşe koyulduk yine.

Yıkanıp giyindik. Bana adresini ve telefon numarasını verdi, ben de ona benimkileri verdim. Benden gerçekten hoşlanmış gibiydi. On beş dakika sonra McIntosh çaldı kapıyı. Iris'ı işyerine yakın bir kavşakta indirdik. Aslında garsonluk yaptığı ortaya çıktı; oryantal dansözlük bir tutkuydu sadece. Ona bir hoşçakal öpücüğü verdim. Arabadan indi. Dönüp el salladı, sonra da uzaklaştı. Uzaklaşan vücudunu seyrettim.

"Chinaski birini daha götürdü," dedi McIntosh, havalimanı yoluna saparak.

"Sözünü etmeye değmez," dedim.

"Benim de talihim yaver gitti dün gece," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Senin sarışını götürdüm."

"Ne?"

"Evet," diye güldü, "götürdüm."

"Beni havalimanına bırak orospu çocuğu!"

Los Angeles'a döneli üç gün olmuştu. O gece Debra'yla buluşacaktım. Telefon çaldı.

"Hank, benim, Iris!"

"Oo, Iris, ne hoş bir sürpriz! Nasılsın?"

"İyiyim! Seni görmeye geliyorum!"

"Harika! Ne zaman?"

"Şükran Günü'nden önceki çarşambaya yer ayırttım."

"Şükran Günü mü?"

"Bir sonraki Pazartesi'ye kadar kalmayı düşüyorum, uygun mu?"

"Tamam."

"Kalem var mı yanında? Uçuş numarasını yaz."

O gece Debra'yla deniz kenarında güzel bir yerde yemek yedik. Masalar dip dibe yerleştirilmemişti ve deniz mahsullerinde uzmanlaşmışlardı. Bir şişe beyaz şarap söyledim, siparişlerimizin gelmesini beklemeye koyulduk. Debra onu son zamanlara görmediğim kadar hoş görünüyordu o gece, ama işinin onu öldürdüğünü söylemişti bana. Bir kız daha tutmak zorunda kalacaktı. İşin ehli birini bulmak zordu ama. İnsanlar o kadar beceriksizdiler ki.

"Evet," dedim.

"Sara'yla görüşüyor musun?"

"Aradım onu. Biraz tartıştık. Durumu düzelttim gibi."

"Kanada'dan döndükten sonra gördün mü onu?"

"Hayır."

"Şükrün Günü için on beş kiloluk bir hindi ısmarladım. Temizlemeyi biliyor musun?"

"Elbette."

"Güzel."

"Bu gece çok içme. Çok içtiğinde ne olduğunu biliyorsun. Islak erişteden farkın kalmıyor."

"Peki."

Uzanıp elimi okşadı. "Benim tatlı ve yaşlı ıslak eriştem!"

Yemek sonrası için sadece bir şişe şarap satın aldım. Yavaş içtik, yatağa uzanmış televizyon seyrederek. İlk program berbattı. İkincisi daha iyiydi. Bir cinsi sapıkla geri zekalı bir çiftlik yamağı hakkındaydı. Sapığın kafası bir şekilde kaçık bir doktor tarafından yamağın vücuduna nakledilmiyordu ve iki kafalı lanet şey kasaba kasaba dolaşıp çok korkunç şeyler yapıyordu. Keyfimi yerine getirdi.

Bir şişe şarap ve iki kafalı yamaktan sonra Debra'nın üstüne çıktım, iyi bir ritim tutturduk nihayet. İçine patlatıncaya kadar beklenmedik çeşitlemeler ve yaratıcılıklarla dolu uzun bir dörtnal koşusu sundum ona.

Sabah orada kalıp işten dönmesini beklememi istedi benden Debra. Leziz bir yemek pişirme sözü de verdi. "Pekala," dedim.

O gittikten sonra uyumaya çalıştım ama uyuyamadım. Şükran Günü'nü düşünüp duruyordum, nasıl söyleyecektim ona gelemeyeceğimi? Beni rahatsız ediyordu. Banyo yaptım. Yararı olmadı. Iris fikir değiştirirdi belki, belki uçağı düşerdi. Şükran Günü'nde Debra'yı arayıp her şeye rağmen gelebileceğimi söylerdim.

Kendimi giderek daha kötü hissediyor, evin içinde dolanıp duruyordum. Eve gitmek yerine orada kaldığım için kötü hissediyordum kendimi belki de. Istırabı uzatmaktan farksızdı. Ne bok heriftim ben? Gerçekten kötü, gerçekdışı oyunlar oynayabiliyordum. Neyin peşindeydim? Bir şeylerin intikamını mı almaya mı çalışıyordum? Kendime sürekli bunun aslında bir araştırma, dişiye dair bir inceleme olduğunu daha ne kadar telkin edebilirdim? Ne yaptığımı hiç düşünmeden rüzgara kapılmış gidiyordum. Kendi bencil ve bayağı zevkimden başka bir şey düşünmeden. Şımarık bir lise öğrencisinden farkım yoktu. En adi fahişeden daha adiydim; bir fahişe sadece paranızı alır. Başkalarının hayatlarıyla oyuncaklarımla oynar gibi oynuyordum. Nasıl erkek derdim kendime? Nasıl şiir yazardım? Özüm neydi? İkinci ligde oynayan bir Sade'ydim, onun zekasından yoksun. Bir katil bile benden daha dürüst ve açıktı. Ya da bir teca-

vüzcü. Ben *kendi* ruhumla oynanmasını, onunla alay edilmesini istemiyordum; bu kadarından emindim en azından. Sapıma kadar kötüydüm. Halının üzerinde bir aşağı bir yukarı gezinirken hissedebiliyordum bunu. *Kötü.* İşin en berbat yanı aslında olmadığım gibi davranıp insanları kandırmamdı –iyi biri gibi. Bana duydukları güven yüzünden girebiliyordum başkalarının hayatlarına. Kirli bir işi kolayına kaçarak yapıyordum. *Sırtlanın Aşk Hikayesi*'ni yazıyordum.

Düşüncelerimin verdiği şaşkınlıkla odanın ortasında kalakaldım. Sonra yatağın kenarında otururken buldum kendimi, ağlıyordum. Parmaklarımla dokunabiliyordum gözyaşlarıma. Beynim dönüyordu, ama aklımın başında olduğunu biliyordum yine de. Başıma geleni anlamakta güçlük çekiyordum.

Telefonu alıp Sara'yı aradım, dükkanı.

"Meşgul müsün?"

"Hayır, dükkanı yeni açtım. İyi misin? Sesin tuhaf."

"Dibe vurdum."

"Ne oldu?"

"Şey, Debra'ya Şükran Günü'nü onunla geçireceğime dair söz verdim. Bana güveniyor. Ama başka bir şey çıktı."

"Ne?"

"Şey, sana daha önce söylememiştim. Seninle sevişmedik henüz, biliyorsun. Seks durumu değiştirir."

"Ne oldu?"

"Kanada'da bir dansöz tanıdım."

"Öyle mi? Aşık mısın?"

"Hayır, aşık değilim."

"Bir dakika bekle, müşteri geldi. Bekleyebilir misin?"

"Pekala..."

Telefonu kulağıma dayayıp bekledim. Hâlâ giyinmemiştim. Kamışıma baktım; *rezil orospu çocuğu*! Aptal açlığınla insanların başına ne işler açtığının farkında mısın?

Telefon kulağıma dayalı olarak on beş dakika bekledim orada. Şehirler arasıydı. Debra'ya yazıyordu allahtan.

"Geldim," dedi Sara. "Devam et."

"Vancouver'dayken dansöze beni istediği zaman gelip görebileceğini söylemiştim."

"Ee?"

"Debra'ya Şükran Günü'nü onunla geçireceğime dair söz verdim dedim ya."

"Ona bakarsan bana da söz verdin."

"Verdim mi?"

"Sarhoştun. Bütün Amerikalılar gibi bayramları bir başına geçirmekten hoşlanmadığını söyledin. Beni öptün ve Şükran Günü'nü birlikte geçirmemizi önerdin."

"Kusura bakma. Hatırlamıyorum..."

"Önemli değil. Bir dakika...bir müşteri daha geldi..."

Ahizeyi yere bıraktım, gidip kendime bir içki koydum. Dönüşte sarkık göbeğimi gördüm aynada. Çirkindi, iğrenç. Nasıl tahammül ediyordu kadınlar bana?

Bir elimle ahizeyi kulağıma dayadım, diğeriyle içkiyi yudumladım. Sara döndü.

"Tamam. Devam et."

"Pekala, durum şu. Kanadalı dansöz geçen gün telefon etti. Dansöz değil aslında, garson. Şükran Günü'nü benimle birlikte geçirmek için Los Angeles'a geleceğini söyledi. Çok heyecanlıydı."

"Başkasına söz verdiğini söylemeliydin ona."

"Söylemedim..."

"Cesaret edemedin."

"Iris'in vücudu olağanüstüdür..."

"Olağanüstü vücutlardan başka şeyler de var hayatta."

"Neyse, şimdi de Debra'ya Şükran Günü'nü onunla geçiremeyeceğimi söylemek zorundayım."

"Nerdesin?"

"Debra'nın yatağında."

"Debra nerde?"

"İşte." Tutamadım hıçkırığı.

"Koca götlü bir bebekten farkın yok."

"Biliyorum. Ama ona söylemek zorundayım. Beni delirtiyor."

"Bir çıkmaza soktun kendini. Soktuğun gibi de çıkar."

"Bana yardım edeceğini ummuştum, bana ne yapmam gerektiğini söylersin diye düşünmüştüm."

"Altını değiştirmemi de ister misin? Ben mi arayım onu senin için?"

"Hayır, *ben* hallederim. *Erkeğim* ben. Kendim ararım. Hemen şimdi arayacağım onu. Gerçeği söyleyeceğim. Noktayı koyacağım bu meseleye."

"Güzel. Beni haberdar et."

"Çocukluğumla ilgili, anlıyor musun? Sevgi nedir bilmedim..."

"Daha sonra ara beni."

Kapattı Sara.

Bir şarap daha koydum. Hayatıma olanları anlamakta güçlük çekiyordum. Bilgeliğimi, dünyeviliğimi, o kalın ve sert kabuğumu yitiriyordum. Başkalarının sorunlarına bulaşarak mizah duygumu yitirmiştim. Geri istiyordum hepsini. Hayatım tatlı bir pınar gibi aksın istiyordum. Ama geri gelmeyeceklerini de biliyordum bir şekilde, yakında değil en azından. Hayatımı suçluluk duygusu çekerek yaşamayı sürdürmeye mahkumdum.

Kendimi suçluluk duygusunun bir tür hastalık olduğuna ikna etmeye çalıştım. Suçluluk duygusundan *yoksun* insanlar ilerleme kaydediyorlardı bu dünyada. Yalan söyleyebilen, kandırabilen, bütün kestirmeleri bilen insanlar. Cortez. Şakası yoktu. Vince Lombardi de öyle. Ama bütün telkin çabalarıma rağmen kötü hissediyordum kendimi. Bu işi halletmeye karar verdim. Hazırdım. Günah çıkarma hücresi. Katolik'tim bir kez daha. Gir, çık ve bağışlanmayı bekle. Şarabı bitirip Debra'nın bürosunu aradım.

Tessie açtı telefonu. "Merhaba, güzelim! Hank ben! Nasılsın?"

"Her şey yolunda, Hank. Sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim. Bana kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır, Hank. Biraz bayağıydı gerçi, ha ha ha, ama eğlenceliydi. Bizim sırrımız olarak kalsın."

"Sağol. Biliyorsun, ben aslında..."

"Biliyorum."

"Şey, Debra'yla konuşmak istemiştim. Orda mı?"

"Hayır, mahkemede, yazıyor."

"Ne zaman döner?"

"Mahkemeye gittiği günler büroya uğramadan eve gider. Ama mesajın varsa geldiğinde iletirim."

"Hayır, Tessie, teşekkür ederim."

Bu da iyi niyetimin sonu oldu. Giriş bile yapamadım. Günah çıkarma kabızlığı. İletişimsizlik. Yüksek yerlerde düşmanlarım vardı.

Bir bardak şarap daha içtim. Güzel bir bahar temizliği yapmaya niyetlenmiş, ama başaramamıştım. Giderek daha kötü hissediyordum kendimi. Bunalım ve intihar kötü beslenmenin bir sonucudur genellikle. Son zamanlarda iyi besleniyordum ama. Eski günleri düşündüm, günde bir parça çikolatayla beslendiğim, *Atlantic Monthly* ve *Harper's*'a elle yazılmış öyküler yolladığım günleri. Yemekten başka bir şey düşünemezdim. Vücut beslenmeyince, zihin de aç kalıyordu. Ama son zamanlarda fevkalade besleniyor, çok güzel şaraplar içiyordum. Bu da düşüncelerimin *doğru* olduğunu kanıtlıyordu. Herkes kendinin özel, ayrıcalıklı, müstesna olduğunu düşünüyordu. Balkonundaki saksıları sulayan kocakarı bile. Ben müstesna olduğumu düşünüyordum çünkü elli yaşında fabrikalardan çıkıp şair olmuştum. İyi bok yemiştim! Çaresizlik içinde olduğum günlerde patronlar ve müdürler nasıl üzerime işemişse, şimdi de ben herkesin üzerine işiyordum. Aynı kapıya çıkıyordu. Kıytırık bir ün sahibi, köküne kadar çürümüş götün tekiydim.

Tahlillerim kaşıntımı geçiremedi.

Telefon çaldı. Sara.

"Arayacağını söylemiştin. Ne oldu?"

"Büroda değildi."

"Nerdeymiş?"

"Mahkemede."

"Ne yapacaksın?"

"Bekleyeceğim. Sonra da söyleyeceğim."
"Pekala."
"Senin de başını ağrıttım."
"Önemi yok."
"Seni tekrar görmek istiyorum."
"Ne zaman? Dansözün döndükten sonra mı?"
"Şey, evet..."
"Teşekkür ederim, kalsın."
"Ararın seni..."
"Tamam. Bezlerini yıkar, ütüler, senin için hazır ederim."

Şarabı yudumlayıp bekledim. Üç, dört, beş. Sonunda giyinmeyi hatırladım. Debra'nın arabası kapının önüne yanaştığında elimde içki oturuyordum. Bekledim. Kapıyı açtı. İçi nevale dolu kocaman bir kesekağıdı vardı kucağında. Çok hoş görünüyordu.

"Selam!" dedi. "Benim ıslak erişte nasıl?"

Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Titremeye ve ağlamaya başladım.

"Hank, neyin var?"

Debra kesekağıdını yere bıraktı. Akşam yemeğimiz. Ona sıkı sıkı sarılıp kendime çektim. Hıçkırıyordum. Şarap gibi akıyordu yaşlarım. Kesemiyordum. Benliğimin büyük bir parçası samimiydi, kalanı tüymeye çalışıyordu.

"*Hank, neyin var?*"

"Şükran Günü'nü seninle geçiremeyeceğim."

"Neden? Neden? Sorun ne?"

"Sorun benim KOCA BİR BOK ÇUVALI olmam!"

Suçluluk duygusuyla burkuldu içim, göğsüme ağrı saplandı. Çok acı vericiydi.

"Kanadalı bir dansöz Şükran Günü'nü benimle geçirmek için Los Angeles'a geliyor."

"Dansöz mü?"

"Evet, oryantal."

"Güzel mi?"

"Evet, çok güzel. *Beni bağışla, lütfen...*"

İtti beni Debra.

Kesekağıdını yerden alıp mutfağa gitti. Buzdolabının kapısı açılıp kapandı. "Debra," dedim, "ben gidiyorum."

Ses gelmedi mutfaktan. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Vosvos çalıştı. Radyoyu açtım, farları yaktım ve Los Angeles yoluna koyuldum.

94

Çarşamba akşamı havalimanında Iris'i beklerken buldu beni. Oturup kadınları seyrettim. Hiçbiri -birkaçı hariç- Iris'la kıyaslanamazdı. Yolunda olmayan bir şey vardı ben de. Cinselliği çok fazla düşünüyordum. Gördüğüm her kadınla yatağa girdiğimi hayal ediyordum. Havalimanlarında beklerken zaman öldürmenin iyi bir yoluydu. Kadınlar: elbiselerinin renklerini seviyordum; yürüyüşlerini seviyordum; kimilerinin yüzündeki acımasızlığı seviyordum; ender de olsa başka bir yüzdeki saf güzelliği, bütünüyle ve büyüleyici biçimdeki dişiliği seviyordum. Üstündüler bizden: planlama ve organizasyonda bizden çok daha yetkindiler. Erkekler futbol seyreder, bira içip bowling oynarken onlar, kadınlar, bizim hakkımızda düşünüyor, bizi inceliyor, karar vermeye çalışıyorlardı –bizi bıraksalar mı, atsalar mı, değiştirseler mi, öldürseler mi, yoksa sadece terk mi etseler? Uzun vadede fark etmiyordu; ne yaparlarsa yapsınlar yalnızlık ve delilikti sonumuz.

Iris ve kendim için bir hindi satın almıştım, on kiloluk. Lavabomda çözülüyordu şimdi. Şükran Günü. Savaşlara, enflasyona, işsizliğe, hava kirliliğine ve başkanlara rağmen bir yıl daha hayatta kalmayı başardığını kanıtlıyordun. Büyük ve nevrotik bir kabile toplantısı: bağıra çağıra konuşan sarhoşlar, büyükanneler, kız kardeşler, teyzeler, çığlıklar atan çocuklar, intihar adayları. Hazımsızlığı da göz ardı etmeyin. Ben de onlardan farklı değildim: lavabomda tüyleri yolunmuş ve iç organları çıkarılmış on kiloluk bir hindi

bekliyordu. Iris kızartacaktı hindiyi benim için.

O akşamüstü postada bir mektup bulmuştum. Mektubu cebimden çıkarıp bir kez daha okudum. Berkeley'den postalanmıştı.

> Sevgili Bay Chinaski:
> Beni tanımıyorsunuz ama çok tatlı bir kancığım. Birçok denizci, bir de kamyoncu sevgilim oldu, ama beni tatmin edemediler. Yani, düzüşüyoruz, o kadar, başka bir şey yok. Derinlikleri yok orospu çocuklarının. Yirmi iki yaşındayım ve Aster adında beş yaşında bir kızım var. Bir çocukla birlikte yaşıyorum, ama arkadaşız. Adı Rex. Seni ziyaret etmek istiyorum. Annem Aster'la ilgilenir. Sana bir de fotoğraf yolluyorum. İçinden gelirse bana yaz. Birkaç kitabını okudum. Kitaplarını bulmak zor. En sevdiğim yanın kolay anlaşılır olman. Ayrıca komiksin.
> öptüm,
> Tanya.

Sonra Iris'in uçağı indi. Pencerenin önünde durup uçaktan inişini seyrettim. Harikulade görünüyordu. Ta Kanada'dan gelmişti beni görmeye. Bir bavulla. Kapıdan çıkarken el salladım. Gümrükten geçmişti, sonra kollarımdaydı. Öpüştük, sertleşir gibi oldum. Elbise vardı üzerinde; vücudunu saran mavi bir elbise, topuklu ayakkabı, başında da küçük bir şapka. Sık rastlanan bir şeydi değildi elbise giymiş kadın. Los Angeles kadınları sürekli pantolon giyiyorlardı...

Bagaj bekleme zorunluluğumuz olmadığı için doğru eve sürdük. Binanın ön tarafına park ettim, avluyu birlikte geçtik. Ben ona bir içki hazırlarken o kanepeye oturdu. Derme çatma kitaplığıma göz gezdirdi.

"Bütün bu kitapları sen mi yazdın?"

"Evet."

"Bu kadar çok yazdığını bilmiyordum."

"Yazdım."

"Kaç tane?"

"Bilmem. Yirmi, yirmi beş..."

Kolumu beline doladım, onu kendime doğru çekip öptüm. Öteki elim dizindeydi.

Telefon çaldı. Kalkıp açtım. "Hank?" Valerie'ydi arayan.

"Evet?"

"Kimdi o?"

"Kim kimdi?"

"O kız..."

"Ha, Kanada'dan bir arkadaş."

"Hank, sen ve lanet kadınların!"

"Evet."

"Bobby sen ve ..."

"Iris."

"Sen ve Iris bir içki içmeye gelir misiniz diye soruyor."

"Bu gece olmaz. Başka zaman."

"Müthiş bir vücudu var!"

"Biliyorum."

"Pekala. Belki yarın."

"Belki."

Telefonu kapatırken, belki Valerie de kadınlardan hoşlanıyordur, diye geçirdim içimden. Sakıncası yoktu gerçi.

İki içki daha koydum.

"Bugüne kadar havalimanlarında kaç kadın karşıladın?" diye sordu Iris.

"Sandığından az."

"Sayıyı mı unuttun? Kitapların gibi."

"Matematik bana hep zor gelmiştir."

"Hoşlanıyor musun havalimanlarında kadın karşılamaktan?"

"Evet." Iris'in bu kadar konuşkan olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"Seni domuz!" dedi gülerek.

"İlk kavgamız. Yolculuğun nasıl geçti?"

"Can sıkıcı biri düştü yanıma. Bana bir içki ısmarlamasına izin verme gafletinde bulundum. Hiç susmadı."

"Heyecanlanmıştır sadece. Çok şuh bir kadınsın."

"Bende bütün gördüğün bu mu?"

"Şimdilik bu özelliğin ağır basıyor. İlerde diğer özelliklerini de keşfederim belki."

"Bu kadar çok kadınla birlikte olmak niye?"

"Çocukluğumla ilgili. Sevgi ve şefkat eksikliği. Yirmili ve otuzlu yaşlarımda da durum pek farklı değildi. Telafi etmeye çalışıyorum."

"Telafi ettiğini nasıl anlayacaksın?"

"Bana sorarsan bir ömre daha ihtiyaç var."

"Büyük palavracısın!"

"Bu yüzden yazıyorum ya."

"Ben duş yapıp üzerimi değişeceğim."

"Tabii."

Mutfağa gidip hindiyi elledim. Bacaklarını, bacaklarının arasındaki kılları, kıçının deliğini, butlarını sergiledi benim için; oturuyordu orada. Gözleri yoktu iyi ki. Neyse, bir şey yapacaktık lanet şeyle. Bir sonraki adım buydu. Sifonun çekildiğini duydum. Iris kızartmazsa ben kızartırdım hindiyi.

Gençken sürekli bunalırdım. Ama intihar hayatımda bir olasılık olmaktan çıkmıştı artık. Benim yaşımda öldürülecek pek az şey kalmıştır. İyiydi yaşlı olmak, kim ne dersin desin. Bir tür berraklığa ulaşabilmek için bir yazarın en az elli yaşına gelme gerekliliği son derece mantıklıydı. Ne kadar çok nehir aşarsan o kadar çok şey öğrenirdin nehirler hakkında –deli gibi akan suya ya da gizli taşlara yenik düşmediğini varsayarak. Azgın akar bazen o nehirler.

Iris banyodan çıktı. İpeğimsi bir görümü olan ve vücudunu saran tek parça lacivert bir elbise vardı üzerinde. Sıradan Amerikan kadını değildi, bu da ona kestirilmesi güç bir görünüm kazandırıyordu. Sapına kadar kadındı, ama bunu insanın yüzüne fırlatmıyordu. Amerikan kadını pazarlığa gelince çetin cevizdi, ama sonunda

kazıklanmış çıkıyordu alışverişten. Doğal bir Amerikan kadını bulmak için Teksas'a ya da Louisiana'ya gitmek gerekiyordu artık.

Gülümsedi bana. İki elinde de bir şey vardı. Zil. Ellerini başının üzerine koyup zilleri şaklatmaya, dans etmeye başladı. Titremeye desek daha doğru olur. Elektrik akımına kapılmış gibi, ruhunun merkezi göbeğiymiş gibi. Hoş ve saftı, bir tutam da mizah katılmıştı gösteriye. Bütün dansın, gözlerini gözlerimden bir kez olsun ayırmadığını düşünürseniz, kendine özgü bir anlamı, kendi değerini bilirliği vardı.

Iris dansını bitirdi, alkışlayıp ona bir içki koydum.

"Hakkını veremedim," dedi. "Kostüm ve müzik lazım."

"Ben çok beğendim."

"Müziğin kasetini getirecektim, ama sonra kasetçaların yoktur diye düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün. Yine de çok beğendim."

Hafifçe öptüm onu.

"Neden Los Angeles'a yerleşmiyorsun?" diye sordum.

"Köklerim orda. Seviyorum kuzeybatıyı. Ailem orda. Dostlarım orda. Her şey orda, anlamıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Sen Vancouver'a taşın? Yazabilirsin Vancouver'da."

"Yazabilirim herhalde. Bir buzdağının tepesinde bile yazabilirim ben."

"Dene."

"Neyi?"

"Vancouver'ı."

"Baban ne düşünür sonra?"

"Ne hakkında?"

"Bizim hakkımızda tabii ki."

95

Şükran Günü Iris hindiyi hazırlayıp fırına koydu. Bobby ile Valerie birkaç içki içmeye geldiler ama kalmadılar. Çok hoştu her şey. Iris'in üzerinde başka bir elbise vardı, öncekini aratmıyordu.

"Biliyor musun," dedi, "yeterince kıyafet getirmedim. Yarın Valerie'yle alışveriş için Frederick's'e gideceğiz. Bir çift fahişe ayakkabısı alacağım, en adisinden. Hoşuna gidecek."

"Bayılırım, Iris."

Banyoya girdim. Tanya'nın postaladığı fotoğrafı ecza dolabına gizlemiştim. Eteğini yukarı kaldırmış, altına külot giymemişti. Yarığı görünüyordu. Çok tatlı bir çıtırdı.

Banyodan çıktığımda Iris lavaboda bir şeyler yıkıyordu. Arkadan beline sarıldım, kendime çevirim öptüm.

"Kart zampara seni!"

"Bu gece sana acı çektireceğim, canım!"

"Lütfen çektir!"

Öğleden sonrayı içerek geçirdik, beş-altı sularında sıra hindiye geldi. Yemek bizi ayılttı biraz. Bir saat kadar sonra içmeye başladık yine. Yatağa erken girdik, on buçuk gibi. Uzun bir düzüşmeyi garanti edebilecek kadar ayıktım. Vurmaya başladığım andan itibaren işi kıvıracağımdan emindim. Ben boşalırken o da orgazm oldu sanki. Emin olamıyordun, elbette. Yanına uzandım. Hep bayılmışımdır Kanada pastırmasına.

Ertesi gün Valerie geldi, ikisi birlikte Frederick's'in yolunu tuttular. Bir saat kadar sonra posta geldi. Tanya'dan bir mektup daha.

> Sevgili Henry...
> Bugün sokakta yürürken birkaç tip ıslık çaldı. Hiç karşılık vermeden yanlarından geçtim. En çok nefret ettiklerim araba yıkayıcıları. Bağırırlar, sonra da dilleriyle müthiş numaralar yapabileceklerini ima edercesine dillerini çıkarıp sallarlar,

ama dilini kullanmayı bilen bir tane bile yoktur içlerinde. Belli olur, biliyor musun? Dün Rex'e pantolon satın almak için bir giyim mağazasına girdim. Rex bana para vermişti. Kendine asla bir şey satın alamaz. Nefret eder. Ben de erkekler için bir giyim mağazasına girip bir pantolon seçtim. Orta yaşlı iki adam vardı, biri gerçekten küstahtı. Pantolonu paketlerken yanıma geldi ve elimi tutup kamışının üzerine koydu. "Hepsi bu kadar mı, zavallı adam!" dedim ona. Güldü ve esprili bir laf etti. Rex'e harika bir pantolon buldum, yeşil üzerine ince beyaz çubuklu. Rex yeşili sever. Neyse, bu adam bana "arka taraftaki kabinlere gel,"dedi. Böyle küstah herifler her zaman ilgimi çekmiştir. Girdim onunla kabine. Öpüşmeye başladık, fermuarını indirdi. Sertleşmişti, elimi tutup üzerine yerleştirdi. Öpüşmeye devam ettik, eteğimi kaldırıp aynada külotuma baktı. Kıçımı elledi. Tam sertleşmedi ama. Bir boka yaramadığını söyledim ona. Kabinden kamışı dışarıda çıktı ve arkadaşının önünde fermuarını çekti. Gülüyorlardı. Ben kasaya gidip pantolonun parasını ödedim. Pantolonu torbaya koydu. "Kocana pantolonunu deneme kabinine soktuğunu söyle!" dedi gülerek. "İ.nesin lan sen!" dedim ona. Arkadaşın da i.nenin önde geleni!" dedim. Öyleydiler gerçekten. İ.ne olmayan bir erkek bulmak çok zor bugünlerde. Kadınların işi Zor. Bir kız arkadaşım oğlanın tekiyle evlendi ve bir gün eve geldiğinde onu başka bir erkekle yatakta yakaladı. Bütün kızların artık vibratör bulundurmalarına gel de şaş! Zor kardeş.
Neyse, yaz bana.
senin,
Tanya.

Sevgili Tanya,
Mektubunu ve fotoğrafını aldım. Şükran Günü'nün ertesi günü oturmuş tek başıma içiyorum. Akşamdan kalmayım. Fotoğrafını çok sevdim. Başka var mı?

Hiç *Celine* okudun mu? *Gecenin Ucuna Yolculuk*. Daha sonra yazdıklarını boş ver, hafiften çatlattı, editörlerden ve okurlardan yakınmaya başladı. Çok yazık. Aklını kaçırdı. İyi bir doktordu herhalde. Belki de değildi. Yüreğini işine koyamıyordu belki. Bilebile hastalarını öldürüyordu belki. Bak bu iyi bir roman olur. Bunu yapan çok doktor var. Sana bir hap verip sokaklara geri yolluyorlar. Eğitimlerini tamamlamak için aldıkları borcu ödeme kaygısı içindedirler. Bu yüzden bekleme odaları tıka basa hasta dolu. Seni tartıyor, tansiyonunu ölçüyor, sonra da bir hap verip yolluyorlar. Giderken geldiğinden daha da kötü hissedersin kendini. Dişçi hayatın boyunca biriktirdiğin parayı elinden alabilir, ama dişlerin için bir şey yapar en azından.

Neyse, hâlâ yazıyorum ve kiramı ödeyebiliyorum. Mektuplarını ilginç buluyorum. O külotsuz fotoğrafını kim çekti? Yakın bir arkadaşın elbette. Rex mi? Gördün mü, kıskançlığa başlıyorum! İyi bir işaret, değil mi? İlgilendiğimi söylemekle yetinelim. Ya da kaygılandığımı...

Gözüm posta kutusunda. Başka fotoğrafın var mı?

senin, evet, evet,

Henry

Kapı açıldı ve içeri Iris girdi. Kağıdı daktilodan çektim, ters çevirip masanın üzerine koydum.

"Oo, Hank! fahişe ayakkabısı aldım!"

"Harika! Harika!"

"Senin için giyeceğim onları! Çok seveceğinden eminim!"

"Lütfen, güzelim! Giy!"

Yatak odasına girdi Iris. Tanya'ya yazdığım mektubu alıp bir tomar kağıdın altına soktum.

Iris yatak odasından çıktı. Parlak kırmızı, topukları inanılmaz yükseklikte bir çift fahişe ayakkabısı vardı ayağında. Bütün zamanların en görkemli fahişesi duruyordu karşımda. Arkaları yoktu ayakkabıların, şeffaf malzemenin içinde ayakları görünüyordu. Bir

ileri bir geri gezindi odanın içinde Iris. Vücudu ve kıçı yeterince tahrik ediciydi zaten, o topuklular her şeyi göklere tırmandırmıştı. Çıldırtıcıydı. Durdu Iris, omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. Ne kancık! Ömrümde kalçaları, kıçı ve göğüsleri Iris'inkilerden daha dolgun bir kadın tanımamıştım. Mutfağa koşup iki içki koydum. Iris oturup bacak bacak üstüne attı. Karşımdaki koltuğa oturmuştu. Hayatımdaki mucizeler sürüyordu. Anlamakta güçlük çekiyordum.

Kamışım sertleşmişti, nabız gibi atıyor, pantolonumdan fırlamak istiyordu.

"Bir erkeğin nelerden hoşlandığını iyi biliyorsun," dedim Iris'e.

İçkilerimizi bitirdik. Elinden tutup yatak odasına götürdüm. Yatağın üstüne ittim. Elbisesini sıyırıp külotunu çıkardım. Kolay olmadı. Külotu ayakkabılarından birinin topuğuna dolandı, ama sonunda çıkardım. Iris'in elbisesi kalçalarındaydı hâlâ. Kıçını yukarı kaldırıp elbisesini çıkardım. Islanmıştı. Parmaklarımla okşadım. Hep ıslaktı Iris, hep hazır. Gerçek bir hazine. Uzun naylon çoraplarını minik güllerle bezenmiş jartiyerle tutturmuştu. Soktum o ıslaklığa. Bacaklarını havaya kaldırmıştı, onu kucaklarken arada sırada o fahişe ayakkabılarına bakıyordum, incecik topukları bıçak misali. Modası geçmiş eski at düzüşmelerinden birinde daha buldu kendini Iris. Gitaristler, Katolikler ve satranç hastaları içindi aşk. Kırmızı ayakkabılı ve naylon çoraplı o kancık hakediyordu benden aldığını. İkiye bölmeye çalıştım onu, yarmaya. Jaluzilerin arasından sızan güneş ışığında o tuhaf yarı Kızılderili yüzü seyrettim. Cinayetti. Benimdi. Kaçışı yoktu. Kökledim ve kükredim, yüzünü tokatladım, ikiye böldüm onu neredeyse.

Gülümseyerek kalkıp banyoya gidebilmesine şaştım. Neredeyse mutlu görünüyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı, yerde duruyorlardı. Kamışım sertti hâlâ. Ayakkabılarından birini alıp kamışıma sürttüm. Harika bir duyguydu. Sonra yere bıraktım ayakkabıyı. Iris yüzünde aynı gülümsemeyle banyodan döndüğünde kamışım indi.

96

Iris'in bende kaldığı günler boyunca kayda değer bir şey olmadı. İçtik, yedik ve düzüştük. Hiç tartışmadık. Sahil boyunca uzun gezintilere çıktık, deniz ürünleri yedik. Hiç yazmadım. Daktilodan uzak durmayı gerektiren zamanlar vardır. İyi bir yazar ne zaman yazacağını bilir. Herkes daktilo kullanabilir. İyi daktilo yazdığımdan değil; imlam ve gramerim de berbattır ayrıca. Ama ne zaman yazacağımı biliyordum. Düzüşmek gibiydi. Arada sırada aleti dinlendirmek zorundaydın. Bana zaman zaman mektup yazan Jimmy Shannon adında eski bir arkadaşım vardı. Yılda altı roman yazıyordu, hepsi ensest üzerine. Açlıktan ölmek üzere olmasında da şaşılacak bir şey yoktu tabii ki. Benim sorunum cinsel aletimi yazı aletimi dinlendirdiğim gibi dinlendirememekti. Dinlendiremiyordum, çünkü kadınlar sadece dalgalar halinde geliyorlar, başkasının aleti devreye girmeden sen malı kaldırmak istiyordun. On yıl kadar bir süre yazmaya ara vermek hayatımın en talihli olaylarından biridir diye düşünüyorum. (Bazı eleştirmenler okurun hayatının da en talihli olaylarından biri olduğunu söyleyeceklerdir şüphesiz.) İki taraf için de on yıllık bir dinlenme süreci. On yıl içmeyi bıraksaydım neler olurdu kim bilir?

Iris Duarte'yi uçağa bindirme saati geldi çattı. Sabah uçuşu olduğu için biraz çetrefilliydi benim için. Öğle saatlerinde uyanmaya alışıktım; akşamdan kalmalık için çok iyi bir tedaviydi, ömrüme beş yıl katacaktı. Hiç hüzünlenmedim onu havalimanına götürürken. Harikulade bir cinsellik yaşamıştık; kahkaha da eksik olmamıştı. Daha uygarca zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum, birbirimizden hiçbir şey talep etmedik, ama samimiydik; duygudan yoksun, ölü etin ölü etle çiftleşmesi değildi.

Nefret ediyordum o tür cinsellikten; Los Angeles, Hollywood, Bel Air, Malibu, Laguna Beach düzüşmeleri. İki yabancı olarak başlar, iki yabancı olarak bitirirdin –birbirlerini mastürbe eden adsızlar topluluğu. Ahlaki değerlerden yoksun insanlar sık sık baş-

kalarından daha özgür oldukları sanısına kapılırlar, ama aşk ve sevgi duyguları körelmiştir. O yüzden de zamparalık yaparlar. Ölülerin düzüşmesi. Ne kumar ne de mizah vardır oyunlarında –cesetlerin düzüşmesi. Ahlak değerleri kısıtlayıcıdır, ama yüzyıllardan beri birikmiş insan deneyiminin üzerine inşa edilmişlerdir. Bazı ahlak değerleri insanların fabrikalarda köle gibi çalışmalarını, kiliseye gitmelerini, Devlet'e sadık kalmalarını savunur. Diğerleri ise sağduyuya seslenir. Zehirli ve zehirsiz otların yetiştiği bir bahçe düşünün. Hangilerinin yeneceğini, hangilerinden uzak durmak gerektiğini öğrenmek zorundasın.

Iris ile deneyimim son derece zevkli ve doyurucu olmuştu, oysa ne ben ona aşık olmuştum ne de o bana. Karşındaki insana özen göstermek kolay, göstermemekse çok zordu. Ben özen gösterdim. Otoparkın üst katında Vosvos'un içinde oturduk. İyi hissediyorduk kendimizi. Radyo açıktı. Brahms.

"Seni tekrar görebilecek miyim?" diye sordum.

"Sanmıyorum."

"Barda bir içki içmek ister misin?"

"Alkoliğe çevirdin beni, Hank. Yürümeye dermanım yok."

"Alkol mü sadece?"

"Hayır."

"Gidip bir içki içelim öyleyse."

"İçki, içki, içki! Başka bir şey düşünmez misin sen?"

"Düşünürüm, ama boşlukları doldurmak gerek."

"Gerçeklerle ayıkken de yüzleşemez misin?"

"Yüzleşebilirim ama yeğlemem."

"Bu bir kaçış o zaman."

"Her şey kaçıştır: golf oynamak, uyumak, yemek, yürümek, tartışmak, koşmak, soluk almak, düzüşmek..."

"Düzüşmek mi?"

"Bak, ilkokul öğrencileri gibi konuşmaya başladık. Hadi gidip şu uçağı yakalayalım."

İyi gitmiyordu. Onu öpmek istiyor, ama benden uzak olduğunu

hissediyordum. Duvar. Iris kendini o kadar da iyi hissetmiyordu galiba, ben de öyle aslında.

"Pekala," dedi, "işlemleri yaptırıp barda bir içki içeriz. Sonra da sonsuza dek uçarım senden: hızlı, kolay, acısız."

"Tamam!" dedim.

Öyle yaptık.

Dönüş: Century Bulvarı'ndan doğuya, Crenshaw'dan güneye, 8. Cadde'den kuzeye, sonra da Arlington-Wilton kavşağı. Çamaşırhaneye uğrayıp çamaşırlarımı almaya karar verdim, Beverly Bulvarı'na sapıp Vosvos'u Silverette Çamaşırhanesi'nin arka tarafındaki arsaya sürdüm. Park etmek üzereyken kırmızı elbise giymiş zenci bir hatun geçti yanımdan. Kıçını kendine özgü, harikulade bir biçimde çalkalıyordu, nefis bir salınım. Sonra bina görüşümü kesti. Nasıl yürüneceğini biliyordu yosma; hayat birkaç kadına zarafet bağışlamış, diğerlerini reddetmişti sanki. O tarifsiz zarafet vardı kızda.

Kaldırıma çıkıp çalkalayışını seyrettim. Arkasına dönüp bana baktı. Sonra durup omzunun üzerinden gözlerini dikti. Çamaşırhaneye girdim. Çamaşırlarımla dışarı çıktığımda Vosvos'un yanında durmuş beni bekliyordu. Yolcu kapısını açıp çamaşırları içeri koydum. Sonra sürücü kapısına gittim. Yolumda duruyordu. Yirmi yedi yaşlarında, yuvarlak yüzlü, ifadesiz. Çok yakındık birbirimize.

"Bana baktığını fark ettim. Neden baktın bana?"

"Özür dilerim. Kabalık etmek değildi niyetim."

"Bana neden baktığını bilmek istiyorum. Gözlerini üzerime dikmiştin."

"Bak, çok güzel bir kadınsın. Harikulade bir vücudun var. Seni yürürken gördüm ve baktım. Kendime hakim olamadım."

"Bu gece buluşalım mı?"

"Şey, harika olur. Ama sözüm var. Bir beraberlik söz konusu."

Etrafından dolanıp kapıya uzandım. Kapıyı açtım ve arabaya bindim. Uzaklaştı. Kendi kendine, "beyaz ve salak göt!" diye söylendiğini duydum.

Posta kutusuna baktım –boş. Toparlanmam gerekiyordu. Önemli bir şey eksikti. Buzdolabına baktım. Boş. Dışarı çıktım, Vosvos'a atlayıp Mavi Fil tekel bayiine sürdüm. Bir şişe Smirnoff ile birkaç 7-UP aldım. Eve dönerken birden sigara almayı unuttuğumu fark ettim.

Batı yönüne sürüp Western Bulvarı'na saptım, ordan da Serrano'ya. Sigara almaya gidiyordum. Serrano-Sunset kavşağında bir başka zenci kız duruyordu, melez, ayağında siyah topuklular, üzerinde mini etek. Mini eteğiyle orada dururken mavi külotunun bir parçasını gördüm. Yürümeye başladı, kaldırım boyuncu yanında sürdüm. Beni fark etmemiş ayağına yattı.

"Hey, güzelim!"

Durdu. Kaldırıma yanaştım. Arabaya geldi.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim."

"Tuzak yemi misin?" diye sordum.

"Nasıl yani?"

"Yani," dedim, "polis olmadığını *nerden* bileyim?"

"Ben senin polis olmadığını *nerden* bileyim?"

"Yüzüme bak. Polise benziyor muyum?"

"Pekala," dedi, ilk sağa dön ve park et. Orda binerim arabaya."

İlk sağa dönüp Bay Sandviç'in önünde durdum. Kapıyı açıp bindi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Otuz beş yaşlarındaydı, gülümsemesinin tam ortasında altın bir dişi vardı. Asla beş parasız kalmayacaktı.

"Saks," dedim.

"Yirmi dolar."

"Kabul, gidelim."

"Western'e çık, Franklin'den sola sap, sonra Harvard'a gir ve sağa sap."

Harvard'a vardık ama park yeri yoktu. Sonunda kırmızı bölgede park ettim, arabadan indik.

"Beni izle," dedi.

Sıvası dökülmüş kocaman bir apartman. Lobiden hemen önce sağa döndü, peşinden beton basamakları tırmandım kıçını seyrederek. Tuhaftı, ama herkesin bir kıçı vardı. Kıçı değildi ama peşinde olduğum. Holü geçip birkaç beton basamak daha çıktık. Asansöre binmektense yangın çıkışını kullanıyorduk. Nedenini bilmiyordum. Egzersize ihtiyacım vardı ama –yaşlılığımda Knut Hamsun gibi kalın romanlar yazmak niyetindeydim.

Sonunda dairesine vardık, anahtarını çıkardı. Elini tuttum.

"Bir dakika," dedim.

"Ne oldu?"

"İçerde iki dev zenci orospu çocuğu bekliyor beni, değil mi? Varımı yoğumu alacaksınız."

"Hayır, kimse yok içerde. Kız arkadaşımla yaşıyorum, o da evde değil. Broadway mağazalarından birinde tezgahtar."

"Anahtarı ver."

Kapıyı usulca açıp tekmeledim. İçeri baktım. Sustalım yanımdaydı, ama çıkarmadım. Kapıyı arkamızdan kapattı.

"Yatak odasına gel,"dedi.

"Bir dakika..."

Dolabın kapısını ani bir hareketle açtım, elimi sokup içini kolaçan ettim. Yoktu kimse.

"Ne aldın sen böyle, moruk?"

"Bir şey almadım!"

"Tanrım..."

Banyoya girip duş perdesini açtım. Yoktu kimse. Mutfağa girdim, lavabonun altındaki plastik perdeyi çektim. İğrenç bir çöp tenekesi sadece. Öbür yatak odasına baktım, oradaki dolaba. İki kişilik yatağın altına: boş bir Ripple şişesi. Çıktım.

"Gel artık," dedi.

Küçücük bir odaydı, kameriyeyi andırıyordu daha çok. Çarşafları kirli bir karyola vardı. Battaniye yerdeydi. Fermuarımı indirip aleti çıkardım.

"*Yirmi dolar*," dedi.

"Dudaklarını şu orospu çocuğunun üstüne yerleştir ve iliğimi em!"

"*Yirmi dolar!*"

"Ücretin farkındayım. Hak et. Taşaklarımı boşalt!"

"Önce para..."

"Öyle mi? Sana yirmiliği verdikten sonra polis diye bağırmayacağını nereden bileyim? İki on boyundaki abinin elinde sustalıyla içeri dalmayacağından nasıl emin olabilirim?

"*Önce para.* Merak etme, emeceğim çükünü, hem de nasıl!"

"Güvenmiyorum sana, kaltak."

Fermuarımı çekip topukladım. Bütün o beton basamakları indim. Sokağa çıktım, Vosvos'a atlayıp eve gazladım.

İçmeye başladım. Yıldızlarım bana küsmüştü.

Telefon çaldı. Bobby. "Iris'i uçağına bindirdin mi?"

"Evet, Bobby, ve nasıl olduysa bu kez ellerini ondan uzak tuttuğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bak, Hank, her şey kafanda senin. Yaşlısın, eve genç hatunlar getiriyorsun, sonra benim gibi genç bir kedi geldiğinde keyfin kaçıyor. Kızının deliği büzülüyor."

"Kendinden şüphe... özgüven eksikliği, öyle değil mi?"

"Eee..."

"Pekala, Bobby."

"Neyse, Valerie bir içki içmeye gelmek ister misin diye soruyor."

"Neden olmasın."

Müthiş bir ot almıştı Bobby, çok güçlü. Cigarayı dolaştırdık. Yeni kasetleri vardı Bobby'nin. Bir tane de Randy Newman almıştı, en sevdiğim şarkıcı. Randy'yi sete koydu, ama benim isteğime uyup sesini sadece yarısına kadar açarak.

Randy'yi dinledik, ot içtik, sonra Valerie defileye başladı. Frederick's'ten alınma bir düzine kadar seksi kıyafeti vardı. Banyo kapısının arkasına dizilmiş otuz çift de ayakkabısı.

Yirmi santimlik topukluların üzerinde yaylanarak girdi içeri Valerie. Zaman zaman topuklarının üzerinde sendeliyor, odada bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Kıçının hatları gayet belirgindi, şeffaf bluzunun altındaki minik memelerin uçları sertleşmişti. İnce altından bir halhal takmıştı bileğine. Dönüp bize baktı, birkaç seksi hareket çekti.

"Tanrım," dedi Bobby, "Tanrım!"

"Kutsal İsa ve Tanrı'nın anası Meryem!" dedim.

Valerie yanımdan geçerken uzanıp kıçını sıktım. Yaşıyordum. Müthiş hissediyordum kendimi. Valerie kıyafetini değiştirmek için banyoya girdi.

Her banyodan çıktığında daha güzel, daha çılgın, daha vahşi görünüyordu. Gösteri doruğa tırmanıyordu.

Şarap ve ot içtik, Valerie banyodan farklı kıyafetlerle çıkmayı sürdürdü. Ne gösteri!

Kucağıma oturdu, Bobby birkaç fotoğraf çekti.

Gece sürdü. Sonra etrafa bakındım, Valerie ile Bobby gitmişlerdi. Yatak odasına girdim; Valerie yatağa uzanmıştı, çıplaktı, sadece topukla ayakkabıları vardı ayağında. Taş gibi hatundu.

Bobby giyinikti hâlâ, Valerie'nin göğüslerini emiyordu, önce birini sonra ötekini. Göğüs uçları dikilmişti Valerie'nin.

Bobby bana baktı. "Hey, moruk, iyi yaladığını iddia ediyormuşsun duyduğuma göre. Bu nasıl?"

Bobby eğilip Valerie'nin bacaklarını araladı. Kılları uzun ve kıvrıktı. Bobby başını Valerie'nin bacaklarının arasına sokup bızırını yaladı. İyiydi, ama ruhunu katamıyordu.

"Bir dakika, Bobby, birkaç eksiğin var. Müsaade et de sana göstereyim."

Girdim o bacakların arasına. Geriden başlayıp bızıra doğru ilerledim. Sonra bızıra geldim. Tepki verdi Valerie. Aşırı. Bacaklarını boynuma doladı, nefes almakta zorlanıyordum. Kulaklarıma bastırıyordu. Çektim başımı.

"Evet, Bobby, gördün mü?"

Cevap vermedi Bobby. Dönüp banyoya doğru gitti. Ayak-

kabılarımla şortumu daha önce çıkarmıştım. İçki içtiğimde bacaklarımla hava basmayı severim. Valerie uzanıp beni yatağa çekti. Sonra kamışımın üzerine eğilip ağzına aldı. Çoğuna kıyasla pek iyi sayılmazdı. Başını hoplatıp duruyor, başka bir numara da bilmiyordu. Uzun süre çalıştı, boşalamayacağımı hissediyordum. Başını çektim, yastığın üzerine koyup onu öptüm. Sonra girdim. Sekiz-on kez gidip gelmiştim ki Bobby girdi odaya.

"Gitmeni istiyorum, moruk."

"Bobby, neyin var, allah aşkına?"

"Evine gitmeni istiyorum."

Çıkardım, kalktım, salona geçip pantolonumla ayakkabılarımı giydim.

"Hey, Serinkanlı Çocuk, neyin var?"

"Bu evden çıkmanı istiyorum."

"Pekala, pekala..."

Evime döndüm. Iris Duarte'yi uçağa çok uzun zaman önce bindirmiştim sanki. Vancouver'a varmış olmalıydı. Hay allah. Iris Duarte, iyi geceler.

97

Posta kutumda bir mektup. Hollywood'dan postalanmış.

Sevgili Chinaski:
Yakın zamanda neredeyse bütün kitaplarını okudum. Cherokee Bulvarı'nda daktilograf olarak çalışıyorum. Büroma senin bir fotoğrafını astım. Dinletilerinden birinde çekilmiş bir fotoğrafının posteri. Herkes bana, "Bu kim?" diye soruyor ve onlara, "O benim sevgilim," diyorum, onlar da bana, "Tanrım!" diye karşılık veriyorlar. Patronuma öykü kitaplarınızdan birini verdim. *Üç Bacaklı Canavar*. Hoşuna gitmediğini söyledi. Yazmayı bilmiyormuşsun. Ucuz boktan başka bir

şey değil, dedi. Öfkelendi de.

Neyse, ben senin kitaplarını seviyorum ve seni tanımak istiyorum. Çok hoş bir vücudum olduğu söylenir. Merak etmiyor musun?

öptüm,

Valencia.

İki telefon numarası bırakmıştı, biri iş, öteki ev. Saat iki buçuktu. İş numarasını aradım. "Evet?" dedi bir kadın sesi.

"Valencia orda mı?"

"Valencia benim."

"Chinaski ben. Mektubunu aldım."

"Biliyordum arayacağını."

"Sesin çok seksi."

"Seninki de," dedi.

"Ne zaman görebilirim seni?"

"Bu gece bir şey yapmıyorum."

"Tamam. Bu geceye ne dersin öyleyse?"

"Olur," dedi, "iş çıkışında buluşuruz. Cahengua Bulvarı'nda bir bar var, orda buluşalım. The Foxhole. Biliyor musun yerini?"

"Evet."

"Altı sularında görüşürüz o zaman..."

Arabayı Foxhole'un yan tarafına park ettim. Bir sigara yakıp bir süre bekledim. Sonra arabadan inip bara girdim. Hangisiydi Valencia. Orada dikildim, kimse bir şey demedi. Tezgaha gidip bir votka-7 söyledim. Sonra adımı duydum: "Henry?"

Etrafa bakındım, localardan birinde tek başına bir sarışın oturuyordu. İçkimi alıp yanına gittim. Otuz sekiz yaşındaydı, vücudu da öyle çok hoş filan değildi. Tohuma kaçmıştı, tombuldu hatta. Göğüsleri çok iri ama sarkıktılar. Sarı saçları kısa kesilmişti. Makyajı çok ağırdı, yüzü yorgun görünüyordu. Pantolon, bluz ve çizme. Donuk mavi gözler. İki kolunda da bir sürü bilezik. Bir zamanlar pek güzeldi belki, ama yüzü ifadesini yitirmişti.

"Gerçekten iğrenç bir gün geçirdim," dedi, "parmaklarım nasır

tuttu tuşlara basmaktan."

"Başka bir geceye erteleyebiliriz, kendini daha iyi hissettiğin bir gece."

"Yok canım, iyiyim. Bir içki daha içtim mi bomba gibi olurum."

Garsona işaret etti Valencia. "Bir şişe şarap daha."

Beyaz şarap içiyordu.

"Yazarlık nasıl gidiyor?" diye sordu. "Yakında çıkacak bir şey var mı?"

"Hayır, bir roman üzerine çalışıyorum."

"Adı ne?"

"Adı yok henüz."

"İyi bir roman mı sence?"

"Bilmiyorum."

İkimiz de konuşmadık bir süre. Votkamı bitirip bir tane daha istedim. Tipim değildi Valencia. Hoşlanmamıştım ondan. Böyle insanlar vardır –tanır tanımaz antipati duyarsınız.

"Çalıştığım yerde Japon bir kız var. Beni kovdurmak için elinden geleni ardına koymuyor. Patronla aram iyi, ama bu kancık günümün içine etmek için fırsat kolluyor. Sokacağım bir gün bacağını götüne."

"Nerelisin?"

"Chicago."

"Hiç sevemedim Chicago'yu," dedim.

"Ben severim."

İçkimi bitirdim, o da kendininkini dipledi. Önünde duran hesap pusulasını bana doğru itti Valencia. "Şunu ödeyebilir misin? Bir de karides salatası yedim."

Anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım.

"Araban bu mu?"

"Evet."

"Bu arabaya binmemi mi istiyorsun benden?"

"Keyfin bilir."

Bindi, Valencia. Çantasından aynasını çıkarıp makyajını tazele-

di yol alırken. Evimden fazla uzakta değildik. Park ettim.

Eve girdikten sonra, "İğrenç bir ev bu," dedi, "temizlikçi bir kadınla anlaş."

Votkayla 7-Up'ları çıkarıp iki içki koydum. Valencia çizmelerini çıkardı.

"Daktilon nerde?"

"Mutfak masasının üstünde."

"Çalışma masan yok mu? Yazarların çalışma masaları olur sanıyordum."

"Mutfak masası bile olmayanlar vardır."

"Hiç evlendin mi?" diye sordu Valencia.

"Bir kez."

"Ne oldu?"

"Birbirimizden nefret etmeye başladık."

"Benim başımdan dört evlilik geçti. Eski kocalarımla hâlâ görüşüyorum. Arkadaşız."

"İçsene."

"Asabi bir halin var."

"İyiyim."

Valencia içkisini bitirdi, sonra kanepeye uzandı. Başını kucağıma koydu. Saçını okşamaya başladım. İçkisini tazeleyip saçını okşamaya döndüm. Bluzunun içine bakınca göğüslerini görebiliyordum. Uzanıp uzun uzun öptüm onu. Dilini ağzıma sokup çıkardı. Nefret ediyordum ondan. Kamışım kalkmaya başladı. Bir kez daha öpüştük, elimi bluzunun içine soktum.

"Bir gün seninle tanışacağımdan emindim," dedi.

Yine öptüm, bu kez hoyratça. Kamışımı hissetti başının altında.

"Hey!" dedi.

"Bir şey yok," dedim.

"Yok ya," dedi, "niyetin ne?"

"Bilmiyorum..."

"Ben biliyorum."

Kalkıp banyoya gitti Valencia. Çıktığında çıplaktı. Çarşafın al-

tına girdi. Bir içki daha içtim. Sonra soyunup yatağa girdim. Çarşafı üstüme çektim. Ne kadar iriydi göğüsleri. Yarısı göğüstü kadının. Birini tutup elimden geldiğince düzelttikten sonra ucunu emmeye başladım. Tepki yok. Salladım göğüslerini sağa sola. Kamışımı yerleştirdim aralarına. Göğüs uçları sertleşmedi. Kamışımı ağzına götürdüm, başını yana çevirdi. Sigarayla kıçını yakmayı bile düşündüm. Gerçek bir et yığınıydı. Yolun sonuna gelmiş bir sürtük. Fahişeler beni tahrik eder genellikle. Kamışım sertti ama ruhum doğru yerde değildi.

"Yahudi misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Yahudi'ye benziyorsun."

"Değilim."

"Fairfax civarında yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Annen ya da baban Yahudi mi?"

"Baksana, nedir bu Yahudi muhabbeti?"

"Bozulma. En iyi arkadaşlarımdan bazıları Yahudi'dir."

Salladım göğüslerini.

"Korkuyor gibisin," dedi Valencia, "asabisin."

Kamışımı salladım yüzüne doğru.

"Bunun korkmuş bir hali var mı?"

"Hayır, korkunç bir hali var. O koca damarlar nasıl oldu?"

"Severim onları."

Saçından kavrayıp başını duvara yasladım, gözlerinin içine bakarken dişlerini emdim. Sonra yarığını okşamaya başladım. Epey sürdü havaya sokmak. Sonra aralandı, parmağımı soktum. Bızırını okşadım. Sonra çıktım üstüne. Kamışım içindeydi. Düzüşüyorduk aslında. Onu memnun etme arzusu duymuyordum. Kutusu dardı Valencia'nın. İyice kaptırmıştım ama karşılık alamıyordum. Umurumda değildi. Pompaladım. Bir kez daha. Araştırma. Şiddet duygusu hiç yoktu. Yoksulluk ve cehalet kendi gerçeğini üretir. Benimdi. Ormanda iki hayvandık ve onu öldürüyordum. Bir şeyler hissetmeye başlar gibi olmuştu Valencia. Öptüm, dudakları aralan-

dı nihayet. Kökledim. Mavi duvarlar bizi seyrediyordu. Küçük iniltiler dökülüyordu Valencia'nın dudaklarından. Bu da beni kamçılıyordu.

Banyodan çıktığında giyinmiştim. İki içki vardı masada. İçkilerimizi yudumladık.

"Neden Fairfax semtinde yaşıyorsun?" diye sordum.

"Seviyorum orayı."

"Seni eve bırakayım mı?"

"Zahmet olmazsa."

Fairfax'ın iki blok ötesinde oturuyordu. "Burası işte," dedi, "tel kapılı ev."

"Güzel bir eve benziyor."

"Güzeldir. Gel istersen?"

"İçecek bir şey var mı?"

"Likör içer misin?"

"Elbette..."

Eve girdik. Yerde iki havlu duruyordu. Yanından geçerken ayağıyla kanepenin altına itekledi havluları. Sonra likörü alıp geldi. Adi likör.

"Banyon nerde?" diye sordum.

Sesin duyulmasını engellemek için sifonu çektim, sonra da tükürdüm likörü. Sifonu bir daha çekip dışarı çıktım.

"Bir likör daha?" diye sordu.

"Elbette."

"Çocuklar burdaydı," dedi, "ortalık bu yüzden bu kadar dağınık."

"Çocukların mı var senin?"

"Evet, ama onlarla Sam ilgileniyor."

İçkiyi bitirdim. "Şey, içki için teşekkürler. Gitmem gerek."

"Telefon numaram var sende."

"Var."

Valencia tel kapıya kadar geçirdi beni. Öpüştük. Sonra kapıdan

çıktım, Vosvos'a atlayıp gazladım. Köşeyi döndüm, park etmiş bir arabanın yanında durdum, kapıyı açıp ikinci içkiyi kustum.

98

Sara'yı üç-dört günde bir görüyordum, bazen onun evinde, bazen benim. Birlikte uyuyor, ama sevişmiyorduk. Birkaç kez kıyısından dönmüştük. Drayer Baba'nın ilkeleri ağır basıyordu.

Bayramları benim evimde birlikte geçirmeye karar verdik, Noel ve Yılbaşı.

Sara ayın yirmi dördünde Vosvos minibüsüyle geldi. Park edişini seyrettim, sonra onu karşılamaya çıktım. Kereste yüklüydü minibüsün tavanı. Yılbaşı hediyem: bana bir yatak inşa edecekti. Yatağım rezaletti: yayları yer yer fırlamıştı, sırtıma batıyorlardı. Organik bir hindiyle bazı ağaç süslemeleri de getirmişti Sara. Onların ve beyaz şarabın parasını ben ödeyecektim. Ayrıca ikimiz için de küçük armağanlar almıştı.

Keresteleri, hindiyi ve diğer ıvır zıvırı içeri taşıdık. Karyolayla şilteyi dışarı çıkardım, üzerine de bir yazı yerleştirdim: "Ücretsiz." Önce karyola gitti, sonra da şilte. Yoksul bir mahalleydi.

Sara'nın evinde yatağını görmüş, üzerinde uyumuş, sevmiştim. Sıradan şiltelerden hep nefret etmişimdir, satın almaya gücümün yettiklerinden en azından. Ömrümün yarısını daha çok solucan yapısında insanlara uygun şiltelerde yatarak geçirmiştim.

Sara yatağını kendi yapmıştı, bana da aynısından bir tane yapacaktı. Dörde-dört yedi bacakla (yedincisi ortada) destekli sağlam bir platform üzerine on santim kalınlığında sünger. Bazı iyi fikirleri vardı Sara'nın. Ben tahtaları tuttum, Sara çivileri çaktı. İyi sallıyordu çekici. Topu topu elli beş kiloydu ama çivi çakmayı biliyordu.

Fazla sürmedi Sara'nın yatağı bitirmesi.

Sonra Drayer Baba bize gülümserken denedik yatağı –seviş-meden.

Noel ağacı alınaya çıktık. Çok da istekli değildim ağaç almaya (çocukluğumun en mutsuz günleri olmuştu Noel) ve bütün bahçeleri boş bulunca ağaç alamadığımız için üzüldüğümü söyleyemem. Sara pek mutsuzdu dönerken. Ama eve döndükten sonra birkaç bardak şarap içti, keyfi yerine geldi. Noel süslemelerini, ışıkları ve gümüş telleri asmaya girişti, gümüş tellerin bir kısmı saçıma bulaştı.

Noel ve Yılbaşıları çok daha fazla insanın intihar ettiğini okumuştum bir yerde. Bayramın İsa'nın doğuşuyla filan pek ilgisi yoktu anlaşılan.

Radyoda çalan müziklerin hepsi mide bulandırıcıydı, televizyon ise berbat. İkisini de kapattık, Sara Maine'deki annesini aradı. Ben de konuştum annesiyle, fena kadın değildi annesi.

"Önceleri," dedi Sara, "seni anneme düşünmüştüm, ama o senden daha yaşlı."

"Boş ver."

"Bacakları çok güzeldir."

"Boş ver."

"Yaşlı insanlara karşı önyargılı mısın?"

"Evet, kendi yaşlılığım hariç."

"Film yıldızı gibi davranıyorsun. Hep kendinden yirmi ya da otuz yaş genç kadınlarla mı birlikte oldun?"

"Yirmili yaşlarımda hayır."

"Pekala. Kendinden daha yaşlı bir kadınla birlikte oldun mu?"

"Evet, yirmi beş yaşındayken otuz beş yaşında bir kadınla birlikte oldum."

"Nasıl gitti?"

"Korkunçtu. Aşık oldum."

"Korkunç olan neydi?"

"Beni üniversiteye gitmeye zorladı."

"Nesi korkunç bunun?"

"Bildiğin üniversiteden söz etmiyorum. O fakülteydi, ben de öğrenci."

"Ne oldu ona?"

"Gömdüm."
"Nasıl yani? Öldürdün mü?"
"İçki öldürdü."
"Mutlu Noeller."
"Sana da. Seninkileri anlat."
"Ben pas geçeceğim."
"Çok mu?"
"Az, ama bir şekilde de çok."

Yarım saat sonra kapı çalındı. Sara kalkıp kapıyı açtı. Bir seks bombası girdi içeri. Yılbaşı gecesi. Kim olduğunu bilmiyordum. Daracık siyah bir kıyafet vardı üstünde, göğüsleri her an elbisenin yakasından dışarı fırlayacak gibiydi. Harikuladeydi. Ömrümde böyle göğüs görmemiştim, filmlerde ancak.

"Merhaba, Hank!"

Beni tanıyordu.

"Edie ben. Bir gece Bobby'lerde tanışmıştık."

"Öyle mi?"

"Hatırlayamayacak kadar sarhoştun herhalde?"

"Merhaba, Edie. Bu Sara."

"Bobby'yi arıyordum. Burda olabileceğini düşündüm."

"Otur, bir içki iç."

Sağımdaki koltuğa oturdu Edie, hemen yanıma. Yirmi beş yaşlarındaydı. Bir sigara yakıp içkisinden bir yudum aldı. Sehpanın üzerine her eğilişinde, tamam, diyordum, bu sefer fırlayacak göğüsleri. Ve fırlarlarsa ne yapacağımdan korkuyordum. Bilemiyordum. Hiçbir zaman göğüs delisi olmadım, bacak severim. Ama Edie gerçekten biliyordu bu işi. Hem korkuyor hem de fırlamalarını isteyip istemediğimden emin olmaksızın dikizliyordum onları.

"Manny'yle tanıştın," dedi bana, "Bobby'nin evinde?"

"Evet."

"Kıçına tekmeyi basmak zorunda kaldım. Korkunç kıskançtı. Özel dedektif kiralayıp beni izletmeye kadar vardırdı işi! Bok kafalı!"

"Evet."

"Dilenci ruhlu erkeklerden nefret ederim! Küçük kurbağalardan nefret ederim!"

"İyi bir erkek bulmak zor bugünlerde," dedim. "Bir şarkı bu. II. Dünya Savaşı'ndan kalma. Bir de 'Elma Ağacının Altına Benden Başka Kimseyle Oturma Sakın' vardı."

"Hank, homurdanıyorsun, ne dediğin anlaşılmıyor," dedi Sara.

"Bir içki daha iç, Edie," dedim ve içkisini tazeledim.

"Erkekler öyle pislik ki!" diye devam etti. "Geçenlerde bir bara girdim. Dört erkek vardı yanımda, hepsi yakın arkadaşım. Oturmuş biraları deviriyor, kahkaha atıyor, iyi vakit geçiriyor, kimseyi de rahatsız etmiyoruz. Sonra bilardo oynamak geldi içimden. Severim bilardo oynamayı. Bilardonun kadınlara çok yakıştığını düşünüyorum."

"Ben bilardo oynayamam," dedim. "Çuhayı yırttım bir keresinde. Üstelik kadın da değilim."

"Neyse, masaya gittim, tipin teki tek başına oynuyordu. Yanına gidip, 'Bak, sen uzun süredir oynuyorsun. Biz de oynamak istiyoruz. Bir süre için masayı bize verir misin?' dedim. Dönüp baktı bana. Bekledi. Sonra pis pis sırıttı ve 'Olur,' dedi."

Heyecanlanmıştı Edie, konuşurken hoplayıp zıplıyor, ben gözümü göğüslerinden ayırmıyordum.

"Masaya dönüp arkadaşlarıma, 'Hadi, masa bizim,' dedim. Tip masada kalan son topu sokmaya çalışırken arkadaşlarından biri yanına gelip, 'Hey, Ernie, masayı başkalarına vermek üzere olduğunu duydum,' dedi. Ve tip ne cevap verdi biliyor musun? 'Evet, şurdaki kancığa!" dedi. Bunu duyunca kırmızı görmüş boğaya döndüm! Herif son topa vurmak için masanın üzerine eğildiğinde istekalardan birini kaptığım gibi var gücümle kafasına indirdim. Ceset gibi yığıldı orospu çocuğu masanın üzerine. Barın müdavimlerindendi, birkaç kişi koşarak geldi, ama benim arkadaşlarımda koşup gelmişlerdi. Tanrım, ne arbede! Şişeler fırlatılıyor, aynalar kırılıyor... Ordan nasıl çıktık bilmiyorum, ama çıktık. Duman yok mu biraz?"

"Var, ama ben iyi saramam."

"Ben hallederim."

Sıkı bir tek kağıtlı sardı Edie, profesyonelce. Derin bir nefes çekti, tısladı ve tek kağıtlıyı bana geçirdi.

"Ertesi gün yalnız gittim oraya. Barın sahibi beni tanıdı. Adı Claude. 'Claude,' dedim ona, 'dün olanlar için üzgünüm, ama bilardo oynayan o orospu çocuğu hak etti bunu. Kancık dedi bana."

Bütün içkileri tazeledim. Bir dakika sonra kesin fırlayacaktı göğüsleri.

" 'Tamam, unutalım,' dedi barın sahibi. İyi birine benziyordu. 'Ne içersin?' diye sordu bana. Bir süre bara takılıp üç-dört beleş içki içtim. 'Bir garsona ihtiyacım var, biliyor musun?' dedi bana.

Edie tek kağıtlıdan bir nefes alıp anlatmayı sürdürdü. "Öbür garsondan söz etti bana. Müşteri çekmesine çekiyor, ama sürekli sorun çıkarıyordu. Müşterileri birbirine düşürüyordu. Sürekli sahnedeydi. Hem işten sonra da çalışıyordu. Yarığını pazarlamak için ONUN yerini kullanıyordu!"

"Sahi mi?" dedi Sara.

"Bana öyle söyledi. Neyse, garsonluk teklif etti bana. 'Başka şeyler pazarlamak yok ama!' dedi. Lafına dikkat etmesini söyledim ben de. Onlardan biri değilim ben. Biraz para biriktirip üniversiteye yazılırım diye düşünmüştüm. Kimyager olmak, Fransızca öğrenmek, hep bunu istemişimdir. Sonra bana, 'Arka tarafa gel, sana depoyu göstermek istiyorum,' dedi, 'hem denemeni istediğim bir kıyafet var. Hiç giyilmemiş, tam da senin bedenin.' Küçük ve karanlık bir odaya girdik, beni ellemeye yeltendi. İttim onu. Sonra 'Bir öpücük sadece,' dedi. 'S.ktir git!' dedim. Kel, şişman, çok kısa boylu, takma dişli, yanaklarında kıllı siğilleri olan götün tekiydi. Üstüme gelip bir eliyle kıçımı sıktı, diğeriyle de öpmeye kalkıştı. Yine ittim orospu çocuğunu. 'Bir karım var!' dedi. 'Karımı seviyorum, merak etme!' Yine üzerime gelince dizimi tahmin edebileceğin yerine gömdüm. Yoktu galiba orda bir şey, gözünü bile kırpmadı. 'Sana para veririm,' dedi, 'bir dediğini iki etmem!' Bok yemesini söyledim ona. Bir işten daha oldum anlayacağınız."

"Çok trajik bir öykü," dedim.

"Benim gitmem gerek," dedi Edie. İyi Noeller. İçkiler için teşekkürler."

Kalktı, onu kapıya kadar geçirdim, kapıyı açtım. Avluya çıkıp yürümeye başladı. Dönüp oturdum.

"O-ros-pu ço-çu-ğu," dedi Sara.

"Neden?"

"Burda olmasaydım düzmüştün onu."

"Tanımıyorum bile kadını."

"Ne göğüsler! Ödün bokuna karıştı! Ona bakmaya bile korkuyordun!"

"Noel gecesi ne dolanıp duruyor sokaklarda?"

"Sorsaydın ya?"

"Bobby'yi arıyormuş."

"Burda olmasaydım onu düzmüştün!"

"Bilmiyorum. Bunu bilmem mümkün değil..."

Sonra ayağa kalkıp çığlığı bastı Sara. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve yatak odasına kaçtı. İçkimi tazeledim. Duvardaki renkli ışıklar bir yanıp bir sönüyordu.

99

Sara hindinin sosunu hazırlarken ben mutfakta oturmuş onunla sohbet ediyordum. Beyaz şarap yudumluyorduk ikimiz de.

Telefon çaldı. Gidip açtım. Debra. "Sana İyi Noeller dilemek istedim sadece, ıslak erişte."

"Teşekkür ederim, Debra. Sana da Mutlu Noel Babalar."

Bir süre konuştuk, sonra ben mutfağa dönüp yerime oturdum.

"Kimdi?"

"Debra."

"Nasılmış."

"İyi, herhalde."

"Ne istiyormuş?"

"Noelimizi kutluyor."

"Seveceksin bu organik hindiyi, içini de çok iyi doldurdum. Zehir yiyor insanlar, saf zehir. Bağırsak kanserinin en yaygın olduğu ülkelerden birinde yaşıyoruz."

"Evet, benim de kıçım çok kaşınır, ama basurdan. Kestirmiştim bir keresinde. Ameliyat etmeden önce bağırsaklarına bir yılan sarkıtıp kanser olup olmadığına bakıyorlar. Epey uzun o yılan. Dolandırıyorlar içinde.

Telefon çaldı yine. Gidip açtım. Cassie. "Nasılsın?"

"Sara'yla hindi pişiriyoruz."

"Özledim seni."

"Sana da mutlu Noeller. İş nasıl gidiyor?"

"İyi. Ocak başına kadar izinliyim."

"Mutlu yıllar, Cassie!"

"Neyin var senin?"

"Çakırkeyfim. Bu kadar erken şarap içmeye alışık değilim."

"Ara beni."

"Olur."

Mutfağa döndüm. "Cassie aradı. Noel'de herkes herkesi arıyor. Belki Drayer Baba da arar."

"Aramaz."

"Neden? Hiçbir zaman yüksek sesle konuşmadı. Yüksek sesle konuşmadı ve para ellemedi."

"Çok iyi. Şu sosun tadına bakabilir miyim?"

"Olur."

"Hey –hiç fena değil."

Telefon çaldı yine. Böyle olurdu. Çalmaya başladı mı susmak bilmezdi. Yatak odasına gidip telefonu açtım.

"Alo," dedim, "Kimsin?"

"Orospu çocuğu. Bilmiyor musun?"

"Hayır, çıkaramadım." Sarhoş bir kadındı arayan.

"Tahmin et."

"Dur, biliyorum! Iris!"

"Evet, Iris. Ve hamileyim!"

"Babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Ne fark eder?"

"Haklısın. Vancouver nasıl?"

"Güzel. Hoşçakal."

"Hoşçakal."

Mutfağa döndüm yine.

"Kanadalı dansöz," dedim.

"Nasılmış?"

"Noel coşkusuna kaptırmış kendini."

Sara hindiyi fırına koydu, oturma odasına geçtik. Bir süre havadan sudan konuştuk. Sonra telefon çaldı. "Alo,"dedim.

"Henry Chinaski sen misin?" Genç bir erkek sesi.

"Evet."

"Yazar Henry Chinaski, sen misin?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Biz Bel Air'den bir grup genciz ve senin kitaplarını çok seviyoruz, moruk. O kadar çok seviyoruz ki seni ödüllendirmeye karar verdik!"

"Yok ya?"

"Evet, birkaç altılık paket bira alıp sana geliyoruz."

"Kıçına sok sen o biraları."

"Ne?"

"'O biraları kıçına sok' dedim!"

Kapattım.

"Kimdi o?"

"Bel Air'den üç-dört okur yitirdim az önce. Değdi ama."

Hindi pişmişti, fırından çıkarıp tepsiye yerleştirdim, daktiloyu ve kağıtları masanın üzerinden kaldırdım, tepsiyi masanın üzerine koydum. Sara sebzelerle içeri girdiğinde ben hindiyi dilimliyordum. Oturduk. Tabağımı doldurdum, Sara da kendininkini doldur-

du. İştah açıcı görünüyordu.

"Şu dolgun göğüslü hatun gelmez bir daha umarım," dedi Sara. Düşüncesi bile canını sıkmaya yetmişti.

"Gelirse ona da bir parça veririm."

"*Ne*?"

Hindiyi gösterdim. "Bir parça da ona veririm dedim. Sen de seyredersin."

Bir çığlık attı Sara. Ayağa kalktı. Titriyordu. Sonra yatak odasına koştu. Hindime baktım. Yiyemedim. Yanlış düğmeye basmıştım yine. İçkimi aldım, oturma odasına geçip oturdum. On beş dakika bekledikten sonra mutfağa gidip sebzeleri ve hindiyi buzdolabına kaldırdım.

Sara ertesi sabah evine gitti, üç sularında soğuk bir hindili sandviç yapıp yedim. Saat beş sularında kapım yumruklandı. Açtım. Tammie ile Arlene. Kafaları iyiydi. İçeri girdiler ve hoplayıp zıplamaya başladılar, bir ağızdan konuşuyorlardı.

"İçecek bir şeyin var mı, Hank?"

"Lanet olsun, Hank, içecek bir şeyin var mı?"

"Senin s.ktirici Noel'in nasıl geçti?"

"Evet. Senin s.ktirici Noel'in nasıldı, moruk?"

"Buz kutusunda bira var," dedim onlara.

(Eski bir tüfeği hemen tanırsınız: buzdolabı yerine buz kutusu der.)

"Hey, *hindi*!"

"Karnımız aç, Hank! Hindinden yiyebilir miyiz biraz?"

"Tabii."

Tammie elinde bir butla geldi, buttan bir ısırık aldı. "Hey, bu hindi berbat! Baharatı eksik!"

Arlene elinde hindi dilimleriyle geldi. "Evet, *baharatı* yok. Çok yavan! Baharat var mı, Hank?"

"Dolapta," dedim.

Mutfağa koşup hindiye baharat serpmeye başladılar.

"İşte! Şimdi bir şeye benzeyecek!"

"Ha şöyle, biraz tat geldi lanet şeye."

"Organik hindiymiş, s.ktir!"

"Evet, bir boka benzemiyor!"

"Ben biraz daha istiyorum."

"Bende. Ama biraz daha baharat istiyor."

Tammie geldi ve oturdu. Elindeki budu bitirmek üzereydi. Sonra bacak kemiğini aldı, ısırıp ikiye kırdı ve kemiği çiğnemeye başladı. Şaştım kaldım. Kemik yiyor, parçalarını halıya tükürüyordu.

"Hey, kemiği yiyorsun!"

"Evet. Çok güzel!"

Tammie bir parça daha almak için mutfağa koştu.

Çok geçmeden birlikte çıktılar mutfaktan, ellerinde bira.

"Sağol, Hank."

"Evet, moruk, sağol!"

Oturup biraları içtiler.

"Şey," dedi Tammie, "bizim gitmemiz gerek."

"Evet, birkaç lise öğrencisine tecavüz etmeyi düşünüyoruz!"

"Evet!"

Yerlerinden fırladıkları gibi gittiler. Mutfağa gidip buzdolabına baktım. Bir kaplanın saldırısına uğramıştı sanki hindi –iskeleti bile parçalanmıştı. İğrenç görünüyordu.

Ertesi akşam Sara uğradı.

"Hindi nasıl?" diye sordu.

"İyi."

Mutfağa gidip buzdolabını açmasıyla çığlığı basması bir oldu. Sonra koşarak çıktı mutfaktan.

"*Tanrım, ne oldu?*"

"Tammie'yle Arlene uğradılar. En son bir hafta önce yemek yemişlerdi herhalde."

"Oo, iğrenç. Yürekten yaralandım!"

"Kusura bakma. Onlara engel olmalıydım. Kafaları iyiydi ama."

"Yapacak tek şey var."

"Ne?"

"Güzel bir hindi çorbası yapabilirim. Gidip biraz sebze alacağım."

"Pekala." Bir yirmilik tutuşturdum eline.

Sara o gece çorbayı pişirdi. Lezizdi. Sabah giderken nasıl ısıtmam gerektiğini anlattı.

Saat dört sularında Tammie kapıyı çaldı. İçeri aldım, doğru mutfağa gitti. Buzdolabının kapısı açıldı.

"Hey, çorba, ha?"

"Evet."

"Bir şeye benziyor mu?"

"Evet."

"Tadına bakabilir miyim?"

"Olur."

Tencereyi ocağın üzerine yerleştirdiğini duydum. Biraz karıştırdı çorbayı.

"Tanrım, hiç *baharat* yok bunda! *Baharat* gerek!"

Tencereye baharat ilave ettiğini duydum. Sonra tadına baktı.

"Çok daha iyi! Az bir şey daha baharat istiyor. *İtalyanım* ben, biliyorsun? Hımm... biraz daha... işte şimdi oldu! Şimdi de ısıtacağım. Bir bira alabilir miyim?"

"Pekala."

Elinde şişe gelip oturdu.

"Özlüyor musun beni?" diye sordu.

"Sen bunu asla bilemeyeceksin."

"Play Pen'deki işime döneceğim galiba."

"Harika."

"İyi bahşiş çıkıyordu orda. Bana her gece beş dolar bahşiş veren biri vardı mesela. Bana aşıktı. Bir kez olsun çıkmayı teklif etmedi ama. Bütün gece oturup beni seyrederdi. Tuhaftı. Cerrahmış. Birkeresinde ben çalışırken beni seyredip otuzbir çekti. Üzerine bel kokusu sinmişti, anlatabiliyor muyum?"

"Sana hastaymış, anlıyorum..."

"Çorba ısınmıştır. İster misin biraz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Tammie mutfağa girip kaseye çorba koydu. Uzun süre mutfakta kaldı. Sonra çıktı.

"Cuma günü geri ödemek kaydıyla bana beş dolar borç verebilir misin?"

"Hayır."

"İki dolar ver öyleyse."

"Hayır."

"Bir dolar."

Cebimdeki bozuklukları verdim. Bir dolar otuz yedi sent.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil."

Sonra çekip gitti.

Ertesi gün Sara geldi. Bu kadar sık uğradığı vaki değildi, Noel mevsimiyle ilgiliydi galiba; herkes yitik, yarı-deli ve tırsaktı. Beyaz şarap hazırdı, koydum birer bardak.

"Dükkan nasıl gidiyor?" diye sordum.

"İşler kesat. Açtığına değmiyor."

"Müşterilerin nerde?"

"Hepsi bir yerlere gitti."

"Bütün planlarımız delik deşiktir."

"Hepsi değil. Bazıları parsayı topluyorlar."

"Doğru."

"Çorba nasıl?"

"Bitmek üzere."

"Hoşuna gitti mi?"

"Fazla içmedim."

Sara mutfağa gidip buzdolabının kapısını açtı.

"Çorbaya ne olmuş? Tuhaf görünüyor."

Tadına baktı. Sonra lavaboya koşup tükürdü.

"Tanrım, biri çorbaya zehir katmış! Ne oldu? Tammie'yle Arlene gelip çorba da mı içtiler?"

"Sadece Tammie."

Çığlık atmadı Sara. Çorbanın kalanını lavaboya boşalttı. Hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum, ses çıkarmamaya çalışarak. Zor bir Noel olmuştu o zavallı organik hindi için.

100

Yılbaşı geceleri aşılması güç bir başka berbat geceydi benim için. Annem ve babam pek severlerdi yılbaşı gecelerini; radyodan gelişini dinlerlerdi, kent be kent, Los Angeles'a varıncaya kadar. Sonra havai fişekler patlar, klaksonlar öttürülür, amatör içiciler kusar, erkekler başka erkeklerin karılarıyla, kadınlar da kimi bulurlarsa onlarla flört ederdi. Herkes öpüşüp banyoda, dolapta ve bazen açıkta birbirini götürürdü, özellikle gece yarısı; ve ertesi gün korkunç kavgalar çıkardı, Gül Festivali'ne ve Rose Bowl maçına hiç gitmeyelim.

Yılbaşı günü erken bir saatte geldi Sara. Büyülü Dağ Efsanesi, uzay filmleri, Uzay Yolu dizisi, bazı rock grupları, ıspanak püresi ve saf gıda gibi şeyler onu heyecanlandırıyordu, ama tanıdığım bütün kadınlardan daha sağduyuluydu. Biri hariç belki, Joanna Dover, sağduyu ve ruh zenginliğinde sadece Joanna boy ölçüşebilirdi Sara'yla. Sara son zamanlarda beraber olduğum kadınlardan daha güzel ve sadıktı, o kadar da kötü geçmeyecekti bu yeni yıl.

Televizyondaki yerel salak sunuculardan biri bana "Mutlu Yıllar" diledi. Yabancının tekinin bana "Mutlu Yıllar" dilemesi hiç hoşuma gitmedi. Nereden biliyordu kim olduğumu? Beş yaşında bir çocuğu ayak bileklerinden tavana asmış parça parça doğrayan biri olmadığım ne malumdu?

Sara ile kutlamaya ve içmeye başladık, dünyanın yarısı sarhoş olmak için kıçını yırtarken kolay değildi sarhoş olmak.

"Kötü bir yıl geçirdiğim söylenemez," dedim Sara'ya, "kimse beni öldürmeye kalkmadı en azından."

"Ve her gece içip öğle saatlerinde kalkmaya devam ediyorsun."

"Bir yıl daha dayanabilirsem."

"Yaşlı bir alkolik boğa."

Kapı çalındı. Gözlerime inanamadım. Dinky Summers duruyordu karşımda, folk-rock şarkıcısı, yanında da Janis, sevgilisi.

"Dinky!" diye haykırdım. "moruk, n'aber?"

"İyilik, Hank. Şöyle bir uğrayalım dedik."

"Janis, bu Sara. Sara... Janis."

Sara gidip iki bardak daha getirdi. Bardakları doldurdum. Muhabbet sıkıcıydı.

"On yeni parça yazdım. Bu işi öğreniyorum galiba."

"Bence de," dedi Janis, "gerçekten."

"Hey, moruk, senin dinletinden önce sahne aldığım gece... o kadar kötü müydüm, Hank?... gerçeği söyle."

"Bak, Dinky, kalbini kırmak istemiyorum, ama ben dinlemekten çok içiyordum. Sahneye çıkıp onlarla nasıl yüzleşeceğimi düşünmekten başka bir şey yapamıyordum, gerçekten kusturur beni."

"Ama ben bayılıyorum seyirci önüne çıkmayı, hele şarkılarımı sevmişlerse cennetteyim."

"Yazmak farklıdır. Yalnız yapılır, seyirciyle filan ilgisi yoktur."

"Haklısın galiba."

"Ben ordaydım, " dedi Sara. "İki kişi ite kaka çıkardı Hank'i sahneye. Sarhoş ve hastaydı."

"Söyle, Sara," dedi Dinky, "o kadar mı kötüydüm?"

"Hayır, değildin. Chinaski için sabırsızlanıyorlardı. Beklemeye tahammülleri yoktu."

"Teşekkür ederim, Sara."

"Folk-rock pek hitap etmez bana." dedim.

"Ne tür müzik seversin?"

"Bütün Alman bestecilerini,.birkaç da Rus."

"On yeni şarkı yazdım."

"Birkaçını dinleyemez miyiz?" diye sordu Sara.

"Ama gitarın yanında değil, değil mi?" diye sordum.

"Yo, yanında," dedi Janis, "nereye gitse yanında götürür!"

Dinky kalktı, dışarı çıkıp arabadan gitarını aldı. Halının üzerinde bağdaş kurdu ve gitarını akort etmeye başladı. Canlı bir gösteri izlemek üzereydik. Başladı. Gür ve toktu sesi. Duvarlardan yankılanıyordu. Bir kadın hakkındaydı şarkı. Dinky'nin bir kadınla yaşadığı hayal kırıklığı hakkında. O kadar da kötü değildi aslında. Belki sahnede, izleyicilerin önünde iyi olabilirdi. Halının üzerine bağdaş kurup söylediklerinde karar vermek kolay olmuyordu. Fazlasıyla kişiseldi, utanıyordu insan. Yine de çok kötü olmadığına karar verdim. Başı beladaydı ama. Yaşlanıyordu. Altın bukleler eskisi gibi sarı değillerdi artık, iri gözlü masumiyetini de yitirmek üzereydi. Yakında görürdü ebesininkini.

Alkışladık.

"Müthiş, moruk!" dedim.

"Gerçekten beğendin mi, Hank?"

Elimi salladım.

"Biliyorsun, ben senin şarkılarını hep sevmişimdir," dedim.

"Sağol, moruk."

Bir sonraki şarkıya geçti. O da bir kadın hakkındaydı. Onun kadını, eski sevgilisi: kadın geceyi dışarıda geçirmişti. Biraz mizah vardı sözlerde, ama bilerek yapılmış olduğundan emin olamadım. Neyse, Dinky şarkıyı bitirdi, alkışladık. Bir sonrakine başladı.

Coşmuştu Dinky. Gerçekten gürdü sesi. Ayakları tenis ayakkabılarının içinde kıvrılıp büküldü ve bize şarkılarını söyledi. Aslında o buydu bir şekilde. İyi görünmüyordu, iyi söylemiyordu, ama asıl ürün duyulan parçadan daha iyiydi nasılsa. Onu gönül rahatlığıyla övememekten rahatsızdım. Gel gör ki, sırf karşında oturduğu için bir adamın yeteneğini pohpohlamak bütün yalanların en bağışlanmazıydı; çünkü bu onu yüreklendirmek demekti, gerçek yetenekten yoksun birini yüreklendirip hayatını harcamasını telkin etmekti. Çok insan yapar bunu, dostlar ve arkadaşlar özellikle.

Bir sonraki şarkıya geçti Dinky. On yeni parçasının onunu da söyleyecekti bize. Dinledik, alkışladık, ama benim alkışım diğerlerinin alkışından daha zayıftı en azından.

"O üçüncü dize, Dinky, sevmedim," dedim.

"Ama gerekli, anlamıyor musun? Çünkü..."

"Biliyorum."

Devam etti Dinky. Bütün şarkılarını söyledi. Epey bir süre almıştı. Arada dinlenmeler de vardı. Yeni Yıl nihayet geldiğinde Dinky, Janis, Sara ve Hank hâlâ birlikteydiler. Ama gitarın kasası kapalıydı allahtan. Kararsız jüri.

Dinky ile Janis bir sularında gittiler, Sara ile yatağa girdik. Elleşip öpüşmeye başladık. Ben, daha önce de belirttiğim gibi, bir öpüşme manyağıyım. Kendimden geçerim öpüşürken. Müthiş öpüşmeler pek nadirdir. Televizyonda ya da filmlerde hiç de iyi öpüşemiyorlar. Sara ile yataktaydık, birbirimize sürtünürken harika öpüşüyorduk. Gerçekten bırakmıştı kendini. Hep öyle olurdu zaten. Drayer Baba bizi gözetliyordu –o benim kamışımı tutar, ben onun yarığıyla oynardım, sonra o kamışımı yarığına sürtmeye başlardı. Sabah uyandığımda kamışımın derisi soyulmuş olurdu sürtülmekten.

Sürtme faslına geçtik. Birden kamışımı alıp yarığına soktu.

Afallamıştım. Ne yapacağımı bilemedim.

Aşağı yukarı, değil mi? Yoksa içeri ve dışarı mı? Bisiklete binmek gibiydi, asla unutmuyordun. Gerçekten harikulade bir kadındı. Daha fazla bekleyemezdim. Altın sarısı saçlarından kavrayıp kendime doğru çektim, ağzını ağzıma dayadım ve boşaldım.

Kalktı, banyoya gitti, Ben mavi tavanıma bakıp, bağışla onu Drayer Baba, dedim.

Ama hiçbir zaman yüksek sesle konuşmadığı ve asla paraya el sürmediği için ne ondan yanıt bekleyebilir ne de rüşvet teklif edebilirdim.

Sara banyodan çıktı. Zarif kadındı, ince ve yanık tenli, son derece çekici. Yatağa girdi, öpüştük. Açık ağızlı, rahat bir aşk öpücüğü.

"Mutlu yıllar," dedi.

Birbirimize sarılıp uyuduk.

101

Bir süredir Tanya ile mektuplaşıyordum, Ocak ayının beşinde telefon etti. Betty Boop'un sesini andıran tiz ve heyecanlı bir tonu vardı. "Yarın akşam uçakla geliyorum. Beni karşılar mısın?"

"Nasıl tanıyacağım seni?"

"Beyaz bir gül takacağım."

"*Harika.*"

"Gelmemi istediğinden emin misin?"

"Evet."

"Pekala, geliyorum öyleyse."

Ahizeyi beşiğine koydum. Sara'yı düşündüm. Sara ile evli değildik ama. Erkeğin hakkı vardı. Ben bir yazardım. Pis moruktum. İnsan ilişkileri yürümüyordu zaten. İlk iki hafta bir şeye benziyor, taraflar daha sonra heyecanlarını yitiriyorlardı. Maskeler düşüyor, gerçek yüzler belirmeye başlıyordu: çatlaklar, geri zekalılar, sapıklar, kinciler, sadistler, katiller. Modern toplum kendi türlerini yaratmıştı ve hepsi birbirlerinden besleniyorlardı. Ölümüne bir düello –lağım çukurunda. İnsan ilişkilerinde umulabilecek en uzun sürenin iki buçuk yıl olduğuna karar vermiştim. Siyam Kralı Mongut'un 9.000 karısı ve cariyesi varmış; Eski Ahit'in Kral Süleyman'ının 700 karısı; Saksonya Kralı Güçlü August'un 356, her gün için bir tane. Rakamlar işi sağlama bağlar.

Sara'nın numarasını çevirdim. Evdeydi.

"Merhaba," dedim.

"Aradığına sevindim," dedi. "Şimdi seni düşünüyordum."

"Şu bizim sağlıklı beslenme dükkanımız ne alemde?"

"Bugün iyi iş oldu."

"Fiyatlarını artırmalısın. Bedava veriyorsun her şeyi."

"Kafa kafaya gelirsem vergi ödemek zorunda kalmam."

"Bak, dün gece beni biri aradı."

"Kim?"

"Tanya."

"Tanya mı?"

"Evet, bir süredir yazışıyoruz. Şiirlerimden hoşlanıyor."

"Gördüm o mektubu. Onun yazdığını. Ortalıkta bırakmıştın. Şu külotsuz fotoğrafını gönderen değil mi bu?"

"Evet."

"Ve seni görmeye geliyor, öyle mi?"

"Evet."

"Hank, midem bulanıyor, kusacağım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Geliyor. Onu karşılayacağımı söyledim."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Hank? Nedir bunun anlamı?"

"Belki de iyi bir adam değilim ben. Bin bir çeşit tür ve aşama var, anlıyor musun?"

"Cevap değil bu. Sen ne olacaksın? Ben ne olacağım? Biz ne olacağız? Bunu bir pembe diziye çevirmek istemiyorum ama duygularım söz konusu..."

"Geliyor. Bu da bizim sonumuz mu olacak?"

"Hank, bilmiyorum. Ben bunu kaldıramayabilirim."

"Çok iyi davrandın bana. Bazen ne yaptığımı bildiğimden hiç emin olamıyorum."

"Ne kadar kalacak?"

"İki-üç gün herhalde."

"Kendimi nasıl hissettiğimi tahmin edebiliyor musun?"

"Sanırım..."

"Pekala, gittikten sonra beni ara, bakarız."

"Tamam."

Banyoya gidip aynada yüzüme baktım. Korkunç görünüyordu. Sakalımdan ve kulaklarımdan birkaç beyaz kıl yoldum. Selam, Ölüm. Ama neredeyse altmış yıldan beridir hayattayım. Beni o kadar çok siper dışında yakaladın ki şimdiye kadar çoktan haklamış olman gerekirdi. Hipodroma yakın gömülmek istiyorum... son düzlükteki koşuyu duyabilecek kadar.

Ertesi sabah havalimanındaydım, bekliyordum. Erken geldiğim için bara uğramıştım. İçkimi söyledim, birinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duydum. Etrafa baktım. Yakın masalardan birinde bir kadın ağlıyordu. Genç bir zenci -çok açık tenli- üzerinde mavi, dar bir elbise vardı ve sarhoştu. Ayaklarını iskemleye uzatmış, eteği sıyrılmıştı; uzun, kadife gibi bacakları vardı. Bardaki bütün erkeklerin çükü kalkmış olmalıydı. Bakmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Şehvet fışkırıyordu kadından. Kanepemin üzerinde hayal ettim onu, bacak bacak üstüne atmış. Bir içki daha söyleyip yanına gittim. Önümdeki çadırı gizlemeye çalışarak dikildim masaya.

"İyi misin?" diye sordum. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, bana bir votka söyle."

Votkasını aldım, masaya dönüp oturdum. Ayaklarını indirmişti iskemleden. Yanına oturdum. Bir sigara yakıp kalçasını kalçama dayadı. Ben de bir sigara yaktım. "Adım Hank," dedim. "Benimki de Elsie," dedi. Bacağımı bacağına dayadım, hafifçe aşağı yukarı gezdirdim. "Tesisat malzemeleri satıyorum," dedim. Cevap vermedi Elsie.

"Terk etti beni orospu çocuğu," dedi sonunda, "nefret ediyorum ondan, tanrım. Bilemezsin ondan nasıl nefret ettiğimi."

"Herkesin başına altı-yedi kere gelir," dedim.

"Olabilir, ama bunun bana bir yararı yok. Onu öldürmek istiyorum."

"Sakinleş biraz."

Uzanıp dizini sıktım. Kamışım öyle bir sertleşmişti ki ağrıyordu. Her an boşalabilirdim.

"Elli dolar," dedi Elsie.

"Ne için?"

"Her türlü olur."

"Havalimanlarında mı çalışıyorsun?"

"Evet, lokum satıyorum."

"Affedersin. Başının belada olduğunu sanmıştım. Beş dakika sonra annemi karşılamam gerekiyor."

Kalktım ve yürüdüm. Bir fahişe! Arkama baktığımda ayaklarını iskemleye uzatmıştı yine, kıçı görünüyordu. Dönüyordum az kalsın. Allah herhalükârda belanı versin, Tanya.

Tanya'nın uçağı piste sağ salim indi. Durup bekledim, karşılamaya gelenlerin biraz gerisinde. Neye benziyordu acaba? Kendimin neye benzediğini düşünmek bile istemiyordum. İlk yolcu çıktı, bekledim.

Oo, şuna bak! Ah, Tanya şu olsaydı!

Ya da şu. Tanrım! Ne kalçalar! Sarı giyinmiş, gülümsüyor.

Ya da şu... mutfağımda bulaşık yıkıyor.

Ya da şu... bağırıyor bana, bir göğsü dışarda.

Sıkı hatunlar vardı o uçakta.

Birinin sırtıma vurduğunu hissettim. Döndüm ve küçük bir çocuk buldum karşımda. On sekiz yaşlarındaydı, ince uzun bir boynu vardı; omuzları hafif yuvarlak, burnu uzundu; ama göğüs, evet, ve bacak, ve kıç, evet.

"Benim," dedi.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Bagajın var mı?"

"Evet."

"Bara gidelim. Bagaj beklemekten nefret ederim."

"Pekala."

"Ne kadar ufaksın."

"Kırk kilo."

"Tanrım..." Ortadan ikiye bölebilirdim onu. Çocuk tecavüzü gibi bir şey olacaktı.

Bara girip localardan birine yerleştik. Garson kız Tanya'dan kimlik istedi. Hazırdaydı kimliği.

"On sekiz gösteriyorsun," dedi garson.

"Biliyorum," dedi Tanya o Betty Boop sesiyle. "Bir viski lütfen."

"Bana da bir konyak getir," dedim garsona.

İki loca aşağıda Elsie eteği kıçında oturuyordu hâlâ. Külotu pembeydi. Bana bakıp duruyordu. Garson içkileri getirdi. Yudum-

ladık. Elsie'nin yerinden kalktığını gördüm. Bizim locaya doğru geldi sendeleyerek. Ellerini masanın üzerine koyup bize doğru eğildi. Leş gibi içki kokuyordu. Bana baktı.

"Demek bu senin *annen*, ha, orospu çocuğu!"

"Annem gelemedi."

Tanya'ya baktı Elsie. "Senin ücretin nedir tatlım?"

"S.ktir git," dedi Tanya.

"İyi yalar mısın?"

"Bu şekilde devam edersen rengini sarıdan siyaha,sonra da mora çeviririm senin."

"Nasıl yapacaksın bunu? Fasulye çuvalıyla mı?"

Sonra kıçını çalkalayarak uzaklaştı bizden Elsie. Güçlükle locasına yürüdü, oturur oturmaz o muhteşem bacaklarını iskemleye uzattı yine. Neden ikisine birden sahip olamıyordum? Kral Mongut'un 9.000 karısı varmış. Bir düşünün: bölün 9.000'i 365'e. Tartışma yok. Aybaşı yok. Psikolojik baskı yok. Sadece şölen, şölen, şölen. Ölüm çok zor gelmiş olmalıydı Kral Mongut'a, ya da çok kolay. İkisinin arası mümkün görünmüyor.

"Kim bu?" diye sordu Tanya.

"Elsie."

"Onu tanıyor musun?"

"Seni beklerken bana iş koydu. Saksofon için elli dolar istedi."

"Kafamı bozdu... çok marsık tanıdım ama..."

"Marsık ne?"

"Zenci."

"Oo."

"Hiç duymadın mı?"

"Hiç."

"Neyse, çok marsık tanıdım."

"Eyvallah."

"Bacakları harikulade ama. Beni bile tahrik etti."

"Tanya, bacaklar bu işin sadece bir parçası."

"Hangi parçası?"

"En önemli parçası."

"Gidip bagajı alalım..."

Çıkarken Elsie arkamızdan bağırdı; "Güle güle, .mcık ağızlı!"

Hangimize hitap ettiğini bilmiyordum.

Eve vardık, içkilerimizi alıp kanepeye oturduk.

"Geldiğim için mutsuz musun?" diye sordu Tanya.

"Sen değilsin mutsuzluğumun nedeni..."

"Bir sevgilin vardı. Bana onun hakkında yazmıştın. Hâlâ beraber misiniz?"

"Bilmiyorum."

"Gitmemi ister misin?"

"Sanmıyorum."

"Bak, ben senin büyük bir yazar olduğunu düşünüyorum. Okuyabildiğim birkaç yazardan birisin."

"Öyle mi? Öbür orospu çocukları kim?"

"Şu anda adları aklıma gelmiyor."

Uzanıp öptüm onu. Ağzı açık ve ıslaktı. Kolay teslim oldu. Hazırdı. Kırk kilo. Fil ve fındıkfaresi.

Tanya içkisini alıp ayağa kalktı, eteğini kaldırdı, yüzü bana dönük olarak kucağıma oturdu. Külot giymemişti. Yarığını kamışımın sertliğine sürtmeye başladı. Birbirimize sarılıp öpüştük, sürtmeye hiç ara vermemişti. Son derece etkiliydi. Kıvırt, küçük yılan çocuk!

Sonra pantolonumun fermuarını açtı Tanya. Kamışımı çıkarıp yarığına soktu. At binmeyi biliyordu kız. Kırk kilosuyla zıp zıp zıplıyordu üzerimde. Düşünemiyordum. Arada sırada yarım yamalak bir hareket yapıp onunla buluşmaya çalışıyordum. Zaman zaman öpüşüyorduk. Aşağılık bir durumdu: bir çocuk ırzıma geçiyordu. Çalkalıyordu. Köşeye sıkıştırmıştı beni, kapandaydım. Çıldırtıcıydı. Sadece et, aşk yok. Saf cinselliğin iğrenç kokusuyla doldurmuştuk odayı. Çocuğum, çocuğum. Senin şu küçük bedenin *nasıl* yapıyor bütün bu numaraları? Kim tasarlamıştı kadını? Hangi yüce amaç için? Şu mızrağı ortadan kaldır, iki *yabancıydık*! Kendi bokunu düzmek gibi bir şeydi.

İpin ucunda bir maymun gibi zıpzıp zıplıyordu. Bütün kitaplarımı okumuş sadık okurlarımdan biriydi Tanya. Epey bilgiliydi çocuk. Istırabımı hissedebiliyordu. Deli gibi kaptırmıştı, başını geri atmış bir yandan da parmağıyla bızırını okşuyordu. Bütün oyunların en eski ve heyecanlısına kaptırmıştık kendimizi. Birlikte boşaldık, hiç bitmeyecek sandım, kalbim durmak üzereydi. Üstüme yığıldı, minik ve kırılgan. Terliyordu. Sonra üstümden kalkıp banyoya gitti.

Çocuk tecavüzü, tamamlanmış. İyi eğitiyorlardı çocukları artık. Tecavüzcü tecavüze uğramıştı. İlahi adalet. "Özgür" kadınlardan biri miydi? Hayır, ateşliydi sadece.

Tanya banyodan çıktı. Birer içki daha içtik. Allah belamı versin ki konuşup gülmeye başladı, hiçbir şey olmamış gibi. Evet, buydu işte. Bir egzersizden farksızdı onun için, koşmak ya da yüzmek gibi.

"Oturduğum evden çıkmak zorundayım," dedi Tanya. "Rex canımı sıkmaya başladı."

"Öyle mi?."

"Yani, aramızda cinsellik yok, henüz yok, ama yine de kıskanıyor. Beni aradığın geceyi hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Kapattıktan sonra telefonu çektiği gibi duvardan söktü."

"Sana aşık herhalde. Ona iyi davran."

"Sen seni sevenlere iyi davranır mısın?"

"Hayır, davranmam."

"Neden?"

"Çocuk gibiyim ben, kaldıramıyorum."

Gecenin gerisini içerek geçirdikten sonra sabaha karşı yatağa girdik. İkiye yaramamıştım o kırk kiloyu. Beni ve birkaç kişiyi daha hiç zorlanmadan götürürdü.

102

Birkaç saat sonra uyandığımda Tanya yatakta değildi. Saat dokuzdu henüz. Kanepede viski içerken buldum onu.

"Tanrım, erkencisin."

"Ben her sabah altıda uyanıp güne başlarım."

"Ben de öğleden önce kalkmam. Bu bir sorun."

Tanya viskini bitirdi, ben yatağa döndüm. Sabahın altısında uyanmak delilikti. Sinirleri yıpranmış olmalıydı. Kuş kadar hafif olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

İçeri girdi. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Tamam."

Uykuya döndüm.

Uyandığımda üstümdeydi Tanya. Kamışım sert ve yarığının içindeydi. Binmişti bana yine. Başını geriye attı, sırtı yay gibi bükülmüştü. Bütün işi o yapıyordu. Küçük iniltileri giderek sıklaştı. Ben de inlemeye başladım. Boşalmak üzere olduğumu hissediyordum. Oradaydım. Boşaldım. Uzun ve şiddetli bir orgazm, sonra üzerimden indi. Hâlâ serttim. Tanya eğilip kamışımdaki spermi yaladı gözlerimin içine bakarak. Ne hizmet!

Kalkıp banyoya gitti. Küvete su doldurdu. Onu çeyrek geçiyordu henüz. Uykuya döndüm.

103

Santa Anita hipodromuna götürdüm Tanya'yı. On altı yaşında bir cokey ortalığı kasıp kavuruyordu. Doğu Yakası'ndandı ve Santa Anita'da ilk kez yarışacaktı. Hipodrom günün koşusunu bilenlere 10.000 dolar ikramiye veriyordu, ama adının kazananların arasında yapılacak kurada çekilmiş olması gerekiyordu.

Hipodroma vardığımızda dördüncü ayak koşulmak üzereydi, kerizler tribünleri tıka basa doldurmuşlardı. Otoparkta boş yer kalmamıştı. Görevliler hipodromun yanındaki alışveriş merkezine yönelttiler bizi. Otobüs servisi koymuşlardı. Yarışlar bittikten sonra yürüteceklerdi bizi.

"Delilik bu. Dönmek geliyor içimden," dedim Tanya'ya.

Bir cep viskisi çıkardı cebinden. "Boş ver," dedi, "geldik bir kere."

İçeri girdikten sonra oturabileceğimiz rahat ve sakin bir yer biliyordum, oraya götürdüm Tanya'yı. Tek sorun çocukların da orayı keşfetmiş olmalarıydı. Tozu dumana katıyor, bağırıp çağırıyorlardı, ama ayakta durmaktan iyiydi yine de.

"Sekizinci koşudan sonra gidiyoruz," dedim Tanya'ya. "Kalanlar gece yarısından önce çıkamazlar burdan."

"Erkek tavlamak için uygun bir yer burası, değil mi?"

"Fahişeler kulüp binasında çalışırlar."

"Seni burdan kaldıran oldu mu hiç?"

"Bir kere, ama sayılmaz."

"Neden?"

"Çünkü tanıyordum."

"Hastalığa yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"Tabii ki, erkeklerin çoğu bu yüzden boruyu üfletmeyi yeğlerler."

"Sever misin borunu üfletmeyi?"

"Canım, tabii ki."

"Ne zaman oynayacağız?"

"Şimdi."

Tanya gişeye geldi peşimden. Beş dolarlık gişeye gitmiştim. Yanımda durdu.

"Hangi ata oynayacağını nasıl biliyorsun?"

"Kimse bilmez. Sistem çok basit aslında."

"Nasıl yani?"

"En iyi at en düşük olasılıkla koşan attır, atlar kötüledikçe

olasılık yükselir. Ama "iyi" denilen atlar her üç koşudan birini 3/1 olasılıktan daha az bir sıklıkta kazanırlar."

"Her koşuda her ata oynayabilir misin?"

"Servetini hızla yitirmek istiyorsan evet."

"Çok kazanan olur mu?"

"Yirmi-yirmi beş kişide bir kişi kazanır diyebilirim."

"Neden gelirler?"

"Psikiyatr değilim ben, ama burdayım, aramızda birkaç psikiyatr olduğundan da eminim."

Altı numaralı ata 5 misli oynayıp koşuyu seyretmek için dışarı çıktım. Erken fırlayan atları yeğlemişimdir hep, özellikle son koşusunu bitirememişse. Oyuncular onlara "zayıf" at derler, ama onlardan biri kazandığında her yarışı sonuna kadar koşan atlardan daha çok para kazanırdınız. Benim zayıf seçimim 1/4 veriyordu. İki buçuk boy önde bitirdi ve iki dolara on dolar yirmi sent verdi. Yirmi beş dolar elli sent aldım.

"Bir şey içelim," dedim Tanya'ya. "Buranın barmeni Güney Kaliforniya'nın en güzel Bloody Mary'sini hazırlar."

Bara gittik. Tanya'nın kimliğini sordular. İçkilerimizi aldık.

"Bir sonraki koşuda kime oynayacaksın?" diye sordu Tanya.

"Zag-Zig."

"Kazanır mı sence?"

"Senin iki göğsün yok mu?"

"Fark ettin mi?"

"Evet."

"Tuvalet nerde?"

"İki kere sağa dön."

Tanya gider gitmez bir Blood Mary daha söyledim. Bir zenci girdi içeri. Ellisinde vardı. "Hank, n'aber, moruk?"

"İdare ediyorum."

"Eksikliğini hissediyoruz postanede. Orda çalışan en komik adamlardan biriydin. Özlüyoruz seni gerçekten."

"Herkese selamlarımı ilet."

"Şimdi ne yapıyorsun, Hank."

"Daktilonun anasını ağlatıyorum."
"Nasıl yani?"
İki elimi havaya kaldırıp tuşlara basar gibi yaptım.
"Daktilograf mı oldun?"
"Hayır. Yazar."
"Ne yazıyorsun?"
"Şiir, öykü, roman. Para veriyorlar bana bunun için."
Bana şöyle bir baktı, sonra dönüp uzaklaştı.

Tanya geldi. "Orospu çocuğunun teki bana asılmaya kalktı!"
"Affedersin. Seninle gelmeliydim."
"Çok küstahtı. Nefret ederim öyle tiplerden! Sümük gibidirler!"
"Biraz yaratıcılıkları olsa.Yaratıcılıkları yok. Belki de bu yüzden yalnızlar."
"Ben de Zag-Zig'e oynayacağım."
"Sana bir bilet alayım..."

Zag-Zig çuvalladı. Start yerine geldiğinde bitap görünüyordu zaten, jokeyi kırbacıyla üzerindeki teri sildi. Zag-Zig kötü bir çıkış yaptıktan sonra adımlarını açtı. Bir at geçti. Sonra durdu ve start yerine döndü. 6/5 veren bir at için ne koşu!
İki Bloody Mary daha söyledik.
"Kamışının emilmesinden hoşlanır mısın?" diye sordu Tanya.
"Belli olmaz. Kimi iyidir, ama çoğu değildir."
"Burda arkadaşlarınla karşılaştığın olur mu?"
"Biraz önce biriyle karşılaştım, son koşudan önce."
"Kadın mı?"
"Hayır, erkek, postanede çalışıyor. Arkadaşım yok aslında."
"Ben varım."
"Kırk kiloluk kükreyen şehvet."
"Bende bütün gördüğün bu mu?"
"Tabii ki hayır. İri, kocaman gözlerin var."
"Hiç de kibar değilsin."
"Bir sonraki koşuyu kaçırmayalım."

Kaçırmadık. O bir ata oynadı, ben başka ata. İkimiz de kaybettik.

"Gidelim burdan," dedim.

"Olur," dedi Tanya.

Eve döndük, kanepeye oturup içki içtik. Fena bir kız değildi aslında. Öyle hüzün verici bir görünümü vardı ki. Uzun bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabı giymişti, ayak bilekleri de pek güzeldi. Benden ne beklediğinden emin olamıyordum. Hiçbir şekilde onu üzmek istemiyordum. Öptüm onu. Dili ince ve uzundu, ağzıma sokup çıkardı. Gümüşbalığını düşündüm. Ne kadar hüzün vardı her şeyde, işler yolunda gittiği zaman bile.

Sonra fermuarımı indirip beni ağzına aldı Tanya. Ağzından çıkarıp bana baktı. Bacaklarımın arasında diz çökmüştü. Gözlerime bakarak kamışımın başını yaladı. Arkasında akşam güneşi sızıyordu odaya jaluzilerin arasından. Sonra çalışmaya başladı. İşi bilmiyordu; nasıl yapılması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Başını emme basma tulumba gibi kaldırıp indiriyordu sadece. Grotesk merakınız varsa sorun yoktu, ama sırf groteskle boşalmak da kolay olmayacaktı. İçmiştim, üzülmesini istemiyordum. Fantezi dünyasına daldım ben de: ikimiz de kumsaldaydık, kırk beş-elli kişi sarmıştı etrafımızı, kadınlı erkekli, çoğu mayolu. Küçük bir çember oluşturmuşlardı etrafımızda. Güneş tepedeydi, dalgalar gelip gidiyorlardı, seslerini duyabiliyordunuz. Arada sırada iki-üç martı alçalıp başımızın üstünde dönüyorlardı.

Herkes seyrederken Tanya emip yalıyor, onların söylediklerini dinliyordu.

"Tanrım, bakar mısın ne biçim götürüyor?"

"Ne kancık ama!"

"Kendinden kırk yaş daha büyük birinin çükünü emiyor!"

"Çekin şunu ordan! Aklını kaçırmış!"

"Bir dakika! Nasıl da kaptırmış baksana!"

"Şu kamışa bak!"

"KORKUNÇ!"

"Hey, o emerken ben de makattan bir taksam mı?"
"DELİ BU KIZ! NASIL DA EMİYOR O YAŞLI OSURUĞU!"
"Sırtını kibritle yakalım şunun!"
"BAKAR MISIN ŞUNA!"
"KAÇIĞIN TEKİ!"
Uzanıp başından kavradım, kamışımı beyninin ortasına zorladım.

Banyodan çıktığında iki içki hazırlamıştım bile. Tanya içkisinden bir yudum alıp bana baktı. "Hoşuna gitti, değil mi? Ben anlarım."
"Haklısın," dedim, "senfonik müzik sever misin?"
"Folk-rock," dedi.
Kalkıp radyoyu açtım, ibreyi 160'a getirdim. Oradaydık.

104

Ertesi akşam Tanya'yı havalimanına götürdüm. Aynı barda birer içti içtik. Melez hatun orada değildi; o canım bacaklar başkasının yanındaydı şimdi.
"Sana yazarım," dedi Tanya.
"Pekala."
"Kolay bir kız olduğumu mu düşünüyorsun."
"Hayır. Cinselliğe düşkünsün, bu da kötü bir şey değil."
"Sen de az değilsin hani."
"Fazlasıyla bağnazım aslında. Bağnazlar cinsellikten daha çok zevk alırlar."
"Hayatımda tanıdığım bütün erkelerden daha masum bir halin var."
"Bir anlamda bakir sayılırım hâlâ..."
"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilsem."
"Bir içki daha?"

"Tabii."

Konuşmadan içkilerimizi içtik. Sonra uçağa binme zamanı geldi. Güvenliğin önünde yanağına bir öpücük kondurup ona veda ettikten sonra yürüyen merdivene bindim ve aşağı indim. Dönüş sorunsuz geçti. Bir kez daha yalnızım, diye geçirdim içimden. Yakında yazmaya başlamazsam kapıcılığa dönmem gerekecekti. Postane asla geri almazdı beni. İnsan işinde sebat etmelidir, dedikleri gibi.

Avluya vardım. Posta kutusu boştu. Oturup Sara'yı aradım. Dükkandaydı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Gitti mi kancığın?"

"Gitti."

"Ne kadar oldu?"

"Biraz önce uçağa bindirdim."

"Hoşlandın mı ondan?"

"Bazı nitelikleri var."

"Ona aşık mısın?"

"Hayır. Bak, seni görmek istiyorum."

"Bilmiyorum. Çok zor geçti benim için. Bir daha yapmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"Kimse ne yapacağından emin olamaz. Sen de ne yapacağından emin değilsin."

"Ben ne hissettiğimi biliyorum."

"Bak, ben sana son zamanlarda ne yaptığını sormuyorum bile, Sara."

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisin."

"Seni görmek istiyorum. Bu gece. Bana gel."

"Hank, bilemiyorum..."

"Gel. Konuşuruz."

"Canım çok sıkkın. Cehennemden geçtim, gerçekten."

"Sana şu kadarını söyleyeyim; benim için sen bir numarasın ve iki numara yok."

"Pekala. Yedide görüşürüz."

Kapattım. Gerçekten iyi kadındı Sara. Bir Tanya için öyle bir kadını kaybetmek salaklığın daniskasıydı. Ama Tanya da bir şeyler getirmişti bana. Sara daha iyi muameleyi hak ediyordu. Evli olmadıklarında bile insanların birbirlerine sadık olmaları gerekebiliyordu. Hatta, yasayla onaylanmış olmadığı için güven duygusu daha da güçlü olmalıydı.

Neyse, şarap gerekti bize, kaliteli beyaz şarap.

Dışarı çıktım, Vosvos'a atlayıp süpermarketin yanındaki tekel bayiine sürdüm. İçki satın aldığım yeri sık sık değiştirmeyi severim, gece gündüz yüklü alış veriş yaptığında tezgahtarlar alışkanlıklarını öğreniyorlardı. Hâlâ nasıl hayatta olduğuma hayret ettikleri duygusuna kapılıyordum, bu da beni rahatsız ediyordu. Böyle bir şey düşündükleri filan yoktu muhtemelen, ama yılda üç yüz akşamdan kalmalık yaşayan biri bir süre sonra paranoyaklaşabiliyor.

Yeni dükkanda dört şişe şarap buldum, hepsini alıp çıktım. Dört genç Meksikalı vardı dışarıda.

"Hey, Bayım! Biraz para ver bize! Hadi, moruk, yap bir kıyak!"

"Ne için?"

"İhtiyacımız var, moruk, anlamıyor musun?"

"Koka için mi?"

"Evet, Coca-Cola için, moruk!"

Elli sent verdim onlara.

(ÖLÜMSÜZ YAZAR
SOKAK ÇOCUKLARININ
İMDADINA YETİŞİR)

Koşarak uzaklaştılar. Vosvos'in kapısını açıp şarabı içeri koydum. Tam o esnada bir minibüs hızla geldi ve kapısı açıldı. Kadının teki dışarı itildi. Genç bir Meksikalı, yirmi iki yaşlarında, göğüs yok, gri bir pantolon. Siyah saçları kirli ve dağınıktı. Minibüsteki adam ona bağırdı: ".MINA KODUĞUM OROSPUSU! HASTA KALTAK SENİ! KAFANI PATLATMALIYIM SENİN!"

".MCIK AĞIZLI!" diye bağırarak karşılık verdi kadın. "BOK

ÇUVALI!"

Adam minibüsten fırlayıp kadına doğru koşmaya başladı. Kadın tekel bayiine doğru koştu. Adam beni gördü, kadını kovalamaktan vazgeçti, minibüse bindi ve otoparktan çıktığı gibi Hollywood Bulvarı'na saptı.

Kadının yanına gittim.

"İyi misin?"

"Evet."

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Evet, beni Van Ness'e bırak. Van Ness-Franklin kavşağı."

"Pekala."

Vosvos'a bindi, Hollywood Bulvarı'na saptım. Sağa döndüm, sonra sola, Franklin'deydik.

"Bol şarabın var, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Benim bir içkiye ihtiyacım var."

"Herkesin bir içkiye ihtiyacı var, ama farkında değiller."

"Ben farkındayım."

"Bana gidebiliriz."

"Olur."

Bir u dönüşü çekip evin yolunu tuttum.

"Biraz param var," dedim ona.

"Yirmi dolar," dedi.

"Yalar mısın?"

"Üstüme yoktur."

Eve vardığımızda ona bir bardak şarap koydum. Sıcaktı. Umursamadı. Ben de sıcak içtim benimkini. Sonra pantolonumu çıkarıp yatağa uzandım. Peşimden yatak odasına girdi. Büzülmüş kamışımı şortumdan çıkardım. Hemen ağzına aldı. Berbattı, sıfır yaratıcılık.

Bu gerçekten çok kötü, diye geçirdim içimden.

Başımı yastıktan kaldırdım. "Hadi, güzelim, em şunu! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Sertleşme zorluğu çekiyordum. Kamışımı emip gözlerime baktı.

Hayatımda bundan daha kötü bir muameleye maruz kalmamıştım. İki dakika kadar bekleyip çektim ağzından. Çantasından mendilini çıkarıp sperm tükürür gibi tükürdü.

"Hey," dedim, "ne satmaya çalışıyorsun sen bana? Boşalmadım."

"Evet, boşaldın, boşaldın!"

"Ben bilmez miyim?"

"Ağzıma patlattın."

"Şimdi gerçekten patlatacağım bir tane ağzına! Koy ağzını şunun üstüne!"

Yine başladı ama değişen bir şey yoktu, kötüydü. En iyisini umarak bıraktım ne hali varsa görsün. Ne fahişe. Emip duruyordu. Yapıyormuş gibi yapıyordu sanki, ikimiz de numara yapıyormuşuz gibi. İndi kamışım. Emmeye devam etti.

"Tamam, tamam," dedim, "bırak. Unut gitsin."

Pantolonumu alıp cüzdanımı çıkardım.

"İşte yirmiliğin. Gidebilirsin."

"Beni götürmeye ne dersin?"

"Sen beni biraz önce götürdün ya."

"Franklin-Van Ness kavşağı."

"Pekala."

Arabaya bindik, Van Ness'te indirdim onu. Ben uzaklaşırken başparmağını kaldırdığını gördüm. Otostop yapıyordu.

Döndüğümde Sara'yı aradım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Kesat bugün."

"Bu gece geliyorsun, değil mi?"

"Geleceğim dedim ya?"

"Güzel beyaz şarabım var. Eski günler gibi olacak."

"Tekrar görecek misin Tanya'yı?"

"Hayır."

"Ben gelmeden içmeye başlama."

"Peki."

"Gitmem gerek ... müşteri geldi."

"Güzel. Bu gece görüşürüz."

İyi kadındı Sara. Kendime çeki düzen vermeliydim. Bir erkek sadece iyi bir kadın bulamadığında çok fazla kadına ihtiyaç duyuyordu. Erkek çok fazla düzüşerek kimliğini yitirebiliyordu. Sara ona verdiğimden çok daha fazlasını hak ediyordu. Bana kalmıştı artık. Yatağa uzandım, kısa bir süre sonra uykuya daldım.

Telefonun ziliyle uyandım. "Alo?" dedim.

"Henry Chinaski siz misiniz?"

"Evet."

"Kitaplarınızın tümünü büyük hayranlıkla okudum. Sizden daha iyi yazan biri olduğuna inanmıyorum."

Sesi genç ve şuhtu.

"Birkaç iyi kitap yazdım doğrusu."

"Biliyorum. Biliyorum. Bütün o kadınlarla *gerçekten* yattınız mı?"

"Evet."

"Bakın, ben de yazıyorum. Los Angeles'ta yaşıyorum. On dokuz yaşındayım. Ziyaretinize gelip size şiirlerimi göstermek isterdim."

"Ben ne editörüm ne de yayıncı."

"Biliyorum. Bakın, sizi görmek istiyorum."

"Bu gece müsait değilim."

"Hangi gece isterseniz!"

"Hayır, seni göremem."

"Henry Chinaski misiniz siz gerçekten, yazar?"

"O olduğumdan eminim."

"Çok hoş bir kızım ben."

"Öylesindir herhalde."

"Adım, Rochelle."

"Güle güle, Rochelle."

Kapattım. Başarmıştım –bu seferlik.

Mutfağa gittim, bir şişe E vitamini açtım, her biri 400 I.U., yarım bardak maden suyuyla birkaç tane indirdim mideye. İyi bir gece olacaktı Chinaski için. Jaluzilerin arasından sızan güneş aşina

biçimler oluşturuyor, beyaz şarap buzdolabında soğuyordu.

Kapıyı açıp balkona çıktım. Tuhaf bir kedi vardı balkonda. Azman bir kedi, erkek, kürkü parlak siyah, gözleri parlak sarı. Korkmadı benden. Mırmırlayarak yanıma gelip bacağıma sürtündü. İyi adamdım, o bunu hissedebiliyordu. Hayvanlar hisseder böyle şeyleri. İçgüdü. İçeri girdim, peşimden geldi.

Bir kutu Star-Kist ton konservesi açtım ona. Kaynak suyuyla konserve edilmiş. Net ağırlığı 200 gram.

SON